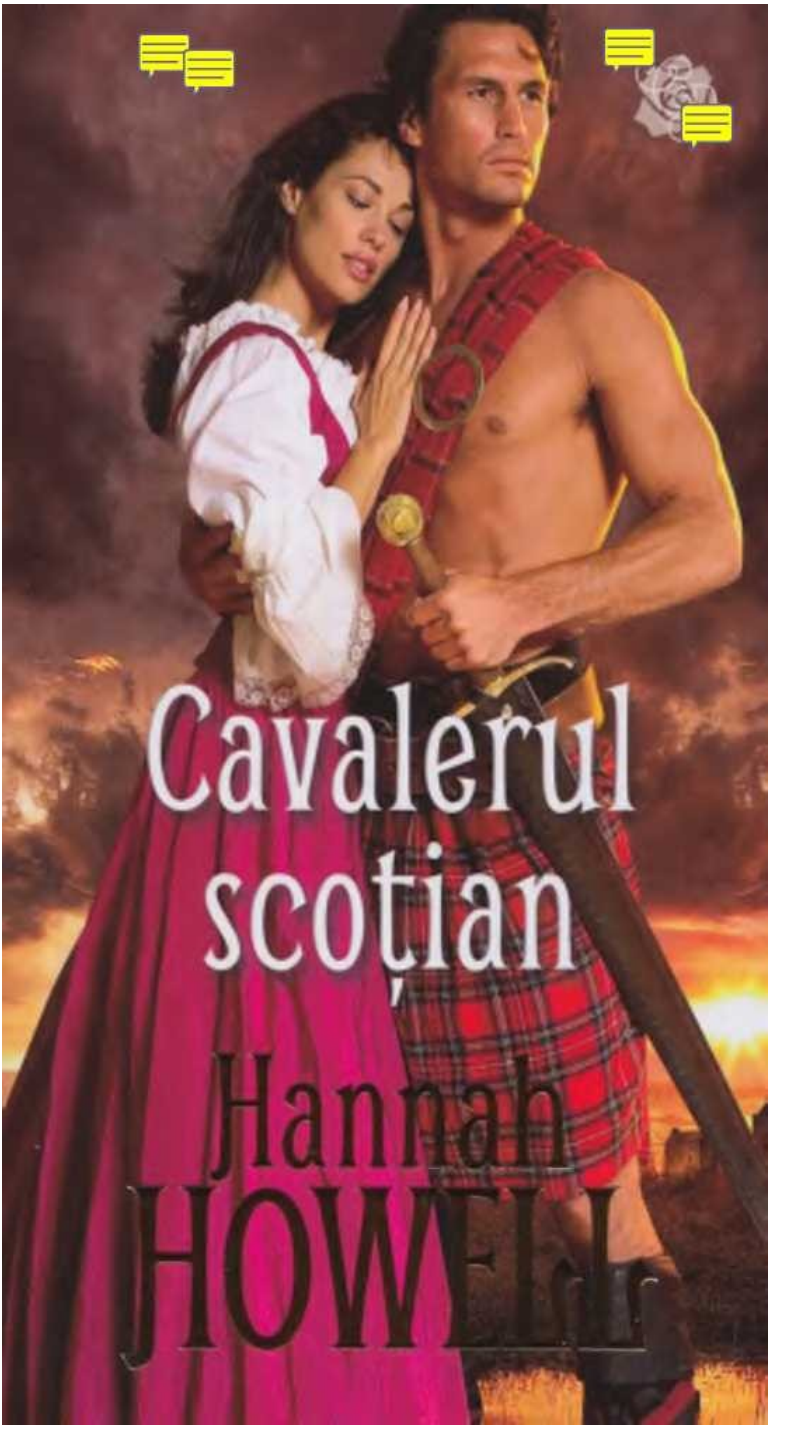
Cavalerul
scoțian
Hannah
HOWELL

HANNAH HOWELL
CAVALERUL SCOŢIAN

Highland Champion by Hannah Howell

Copyright © 2005 Hannah Howell
Toate drepturile rezervate
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Laura Berteanu
LITERA
2018

Nepotului meu Benjamin:

Să fii fericit. Să *fii* în *siguranţă. Să fii sănătos. Apucă viaţa cu ambele mâini şi trăieşte-o bine. Şi să nu uiţi niciodată că eşti iubit.*

Bunica

capitolul 1

Scoţia, primăvara anului 1475

„Ce caută un înger lângă fratele Matthew?” se gândi Liam, examinându-i printre gene pe cei doi care îl priveau de sus, încruntaţi. Şi de ce nu-şi putea deschide complet ochii? Apoi durerea îl izbi şi gemu. Fratele Matthew şi îngerul se aplecară mai mult peste el.

— Crezi că o să trăiască? întrebă fratele Matthew.

— Da, răspunse îngerul. Deşi îmi imaginez că o să-şi dorească să fi murit, cel puţin o vreme.

Ciudat cum un înger putea avea o voce care să-l facă pe un bărbat să se gândească la dormitoare scăldate în lumina focului din vatră. Şi la o piele netedă, neacoperită de haine.

Încercă să-şi ridice mâna, dar până şi cea mai mică mişcare îi provoca o durere aproape insuportabilă. Se simţea de parcă ar fi fost călcat în picioare de un cal. Sau poate de mai mulţi cai. De nişte cai foarte mari.

— E un băiat frumos, spuse îngerul, în timp ce-şi trecea blând mâna mică şi moale peste fruntea lui Liam.

— Cum poţi să-ţi dai seama dacă-i frumos? Arată de parcă cineva l-ar fi ţintuit la pământ şi ar fi trecut peste el cu o herghelie de cai.

El şi fratele Matthew gândiseră de multe ori la fel, îşi aminti Liam. Era unul dintre puţinii oameni care îi lipsiseră după ce plecase de la mănăstire. Acum însă-i lipsea atingerea mâinii blânzi a îngerului. În cele câteva clipe în care îi mângâiase fruntea, păruse să-i mai ia din durere.

— Da, asta aşa este, răspunse îngerul. Dar chiar şi aşa, se vede că e înalt, zvelt şi bine legat.

— N-ar trebui să observi astfel de lucruri.

— Zău aşa, vere, nu sunt oarbă!

— Poate că nu, dar tot e greşit. Şi nu e chiar în cea mai bună formă acum, să ştii.

— Oh, cu siguranţă nu e. Totuşi, îmi imaginez că

forma lui cea mai bună nu e de lepădat, nu-i aşa? Ai zice că e la fel de chipeş ca vărul nostru Payton?

Fratele Matthew scoase un sunet încărcat de dispreţ.

— Mai chipeş. Sincer să fiu, ăsta e motivul pentru care nu am crezut niciodată că o să rămână cu noi.

De ce felul în care arăta ar fi făcut pe cineva să-l considere nepotrivit pentru viaţa de călugăr? Lui Liam nu i se părea o judecată tocmai corectă, dar nu părea să fie în stare să dea glas acestei opinii.

În ciuda durerii care îl chinuia, gândurile îi erau suficient de limpezi. Părea doar incapabil să le transpună în cuvinte sau să facă vreo mişcare care să dea de înţeles că-i auzise pe cei doi discutând despre el. Deşi îi putea privi printre gene, era clar că nu putea deschide ochii suficient de mult încât să le arate că era treaz.

— Nu ţi s-a părut că avea o chemare adevărată? întrebă îngerul.

— Nu, răspunse fratele Matthew. Oh, îi plăcea destul de mult învăţătura, era foarte ager la minte şi prindea repede, dar nu-l puteam învăţa decât până la un punct la noi. Suntem o mănăstire mică. Nu suntem bogaţi, nu suntem unul dintre marile locuri de învăţătură. Şi mai cred şi că locul i s-a părut prea liniştit, prea potolit. Îi era dor de familie. I-am cunoscut neamurile şi înţeleg. O gloată de bărbaţi mari, gălăgioşi şi o idee cam neîmblânziţi. Învăţătura a potolit o vreme în Liam această nelinişte, dar nu s-a dovedit îndeajuns, în cele din urmă. Rutina liniştită, repetiţia zilelor a început să-l apese, cred.

Liam era uşor surprins să constate cât de bine îl cunoştea şi îl înţelegea vechiul lui prieten. Fusese neliniştit. Încă mai era, din anumite puncte de vedere. Liniştea mănăstirii, programul rigid al vieţii monahale începuseră să-l apese, şi Liam ajunsese să se simtă mai degrabă sufocat decât împlinit. Şi chiar îi fusese dor de ai lui.

Preţ de câteva clipe, se bucură că nu era în stare să vorbească, pentru că se temea că ar fi plâns după ei acum, asemenea unui copil pierdut.

— E greu, spuse îngerul. Am fost foarte mirată că tu

te-ai adaptat atât de bine acestui stil de viaţă. Dar tu ai o chemare adâncă şi adevărată, nu-i aşa?

— Da, aşa e, răspunse încet fratele Matthew. Am avut-o încă din copilărie. Dar să nu crezi că nu mi-e dor de voi toţi, Keira. Mi-e îngrozitor de greu uneori, dar aici suntem o frăţie, un fel de familie. Totuşi, probabil că voi veni să vă vizitez din nou, curând. Am început să-mi petrec mult timp gândindu-mă cum au crescut copiii, întrebându-mă dacă toată lumea e sănătoasă şi în putere şi tot felul de astfel de lucruri. Scrisorile nu spun totul.

— Aşa este, nu spun, oftă Keira. Şi mie mi s-a făcut dor de ei şi eu n-am plecat decât de şase luni.

Keira… Liam repetă numele în minte. Un nume frumos. Încercă să-şi mişte braţul în ciuda durerii şi simţi că îl cuprinde panica în momentul în care mâna nu răspunse comenzii lui. Când îşi dădu seama că era legat de pat, neliniştea lui deveni şi mai puternică.

De ce-i făcuseră asta? De ce să nu se mişte? Erau atât de grave rănile lui? Greşise când îşi închipuise că primise ajutor? Era de fapt prizonier?

Chiar în timp ce aceste întrebări îi încolţeau în minte, înfruntă durerea atât cât să tragă de legături. Un geamăt îi scăpă de pe buze în clipa în care această durere îi săgetă trupul din creştet până-n degetele de la picioare. Se potoli în clipa în care două mâini moi îl atinseră, una pe frunte şi una pe piept.

— Cred că începe să se trezească, vere, spuse Keira. Şşt, domnule! Stai liniştit!

— Legat…

Liam vorbi şuierat, printre dinţii încleştaţi, iar durerea pricinuită de rostirea acestui singur cuvânt îi dădu de înţeles că faţa lui suferise fără doar şi poate nişte lovituri severe.

— De ce?

— Ca să stai nemişcat, Liam, spuse fratele Matthew.

— Keira nu crede că ai ceva rupt, în afară de piciorul drept, dar te zvârcoleai atât de tare, încât ne făceam griji.

— Aşa e, spuse şi Keira. Ai fost aproape omorât în

bătaie, domnule. Cel mai bine e să stai nemişcat, ca să nu înrăutăţeşti rănile sau durerea. Te doare foarte rău?

Liam mormăi o înjurătură urâtă drept răspuns la această întrebare, pe care o considera stupidă. Auzi exclamaţia şocată a fratelui Matthew. Spre surprinderea lui, o auzi şi pe Keira râzând încet.

— Într-adevăr, o fost o întrebare ridicolă, spuse ea, cu râsul încă simţindu-i-se în voce. S-ar părea că nu ţi-a mai rămas nici măcar un singur loc pe corp care să nu fie acoperit de vânătăi. Şi, da, piciorul drept e rupt. Este o ruptură foarte curată şi ţi-am pus osul la loc. După trei zile, nu se vede încă nicio urmă de infecţie în rană sau în sânge, aşa că ar trebui să se vindece bine.

— Liam, sunt fratele Matthew. Eu şi Keira te-am adus în căsuţa de la marginea domeniilor mănăstirii. Mă tem că fraţii nu i-au dat voie să-ţi oblojească rănile înăuntrul mănăstirii.

Oftă.

— N-au fost prea încântaţi de prezenţa ei, chiar dacă a rămas bine ascunsă în aripa de oaspeţi. Fratele Paul în special a fost deosebit de agitat.

— Agitat? murmură Keira. Verişoara Elspeth ar spune că…

— Da, se grăbi fratele Matthew să o întrerupă. Ştiu prea bine ce ar spune verişoara Elspeth. Cred că a locuit prea mult printre nestăviliţii ăia din neamul Armstrong. A ajuns să aibă limba mult prea slobodă pentru o fată cuviincioasă.

Keira scoase la rândul ei un sunet deloc cuviincios.

— Vai de mine, dar tare pios ai devenit, vere!

— Fireşte că da. Sunt călugăr. Pioşenia e în natura noastră. Acum, pot să te-ajut să-i dai lui Liam o licoare sau să-i schimbi bandajele dacă doreşti, dar apoi trebuie să mă întorc la mănăstire.

— Ah, bine atunci. Ai face bine să vezi dacă are nevoie să se uşureze, zise Keira. Eu ies puţin, ca să vă ocupaţi de treaba asta. Cred că-i mai bine aşa, acum că s-a trezit. Mă duc până la grădina mănăstirii să adun câteva

ierburi. Nu lipsesc mult.

— Cum adică *acum* că s-a trezit? întrebă fratele Matthew.

Apoi însă scoase un mârâit de iritare când singurul răspuns pe care îl primi fu uşa închizându-se în spatele Keirei, după ce fata ieşi în grabă.

— Afurisită fătucă!

— Verişoară? întrebă Liam, dându-şi seama că nu doar gâtul, ci şi maxilarul şi gura îi erau rănite.

— Verişoară? Oh, da. Fata mi-e verişoară. Una dintre multele mele verişoare, adevărul fie spus. Din neamul Murray, ştii?

— Kirkcaly?

— Ăsta sunt eu, da. Şi bunica ei a fost la fel. Acum, mă tem că, oricât de blând aş încerca să fiu, treaba asta o să doară.

Duru. Liam era sigur că ţipase la un moment dat, iar asta nu făcuse decât să-i sporească durerea. Primi cu recunoştinţă întunericul în clipa în care îl cuprinse. Şi bănuia că şi fratele Matthew, care nu contenea să-şi ceară scuze, fu la fel de recunoscător.

— Vai de mine, pare o idee mai palid, spuse Keira, aşezând ierburile pe care le adunase pe o masă şi venind lângă patul pe care era legat Liam.

— Este chinuit încă de durere, şi mă tem că n-am făcut decât să i-o sporesc, spuse fratele Matthew.

— N-aveai ce face, vere. E mai bine, nu încape îndoială, dar astfel de răni se vindecă greu. Sincer, nu există nicio părticică din omul ăsta care să nu fie rănită. E un adevărat miracol că numai piciorul i-a fost rupt.

— Eşti sigură ca fost bătut doar? Sau că a fost într-adevăr bătut, că veni vorba?

— Da, vere. A fost bătut. Nu am nicio îndoială, dar e posibil să fi fost şi aruncat de pe deal. Unele dintre rănile lui ar putea fi de la pietre sau de la terenul tare pe care a căzut. Nu-mi imaginez că a fost în stare să-ţi spună ce i s-a întâmplat, nu?

— Oh, nu. Nu. N-a spus decât un cuvânt sau două,

apoi a scos un geamăt de durere şi de-atunci este în starea asta.

Fratele Matthew clătină din cap.

— Aş vrea să pot înţelege. Cine să-i fi făcut una ca asta? Ştiu că nu l-am văzut prea mult în anii de când a plecat de la noi, dar nu era genul de om care să-şi facă duşmani. În niciun caz unii atât de înverşunaţi.

Keira testă în treacăt rezistenţa legăturilor care îl ţineau pe Liam ţintuit de pat şi îl examină apoi cu atenţie.

— Îmi imaginez că gelozia este problema cu care se confruntă cel mai adesea.

Fratele Matthew îşi privi încruntat verişoara. Părea mult prea interesată de Liam Cameron, trădând mai mult decât simplul interes al unui tămăduitor faţă de pacientul său. Cu siguranţă un tămăduitor nu avea nevoie să atingă părul pacientului atât de des pe cât atingea Keira părul des, arămiu-închis, al lui Liam. Cu siguranţă Liam nu era în cea mai bună formă, era foarte posibil să-şi mai fi pierdut din frumuseţe în urma acestei bătăi crunte, dar era în mod evident suficient farmec rămas în acest trup bătut şi în acest chip tumefiat cât să-i trezească interesul Keirei.

Încerca să o vadă pe Keira ca pe o femeie în toată firea, nu doar ca pe verişoara cu care se jucase în copilărie.

Ochii i se măriră o idee în clipa în care începu să vadă că verişoara lui nu mai era acum un copil, ci o femeie deosebit de atrăgătoare.

Era micuţă şi subţirică, totuşi evident femeie, pentru că sânii îi erau bine conturaţi şi fermi, iar şoldurile ei aveau rotunjimi plăcute. Avea părul bogat, negru lucios, împletit într-o coadă groasă care îi cădea mai jos de talia subţire. Părul acesta îi făcea pielea albă să pară şi mai pură, de culoarea laptelui, şi-i scotea în evidenţă îmbujorarea trupului sănătos.

Chipul oval al Keirei avea o frumuseţe delicată, nasul îi era mic şi drept, bărbia micuţă trăda o forţă ascunsă, pomeţii îi erau înalţi şi subţiri.

Dar ochii erau cei care ar fi trezit interesul unui bărbat.

Aşezaţi sub sprâncenele negre frumos arcuite şi înrămaţi de gene lungi şi dese, erau doi ochi de un verde adânc. Ochi mari, plini de inocenţă, dar a căror profunzime ascundea toate misterele feminine care puteau intriga un bărbat.

Fu uşor surprins să-şi dea seama că gura ei, uşor cam mare şi cu buze groase, avea aceleaşi caracteristici contradictorii. Zâmbetul ei putea fi epitomul dulcii inocenţe, dar fratele Matthew îşi dădu brusc seama că mirenii ar fi văzut repede senzualitatea care pândea şi ea acolo.

Se temu dintr-odată că fusese o gravă eroare de judecată din partea lui să-i permită să îngrijească un bărbat aşa ca Liam Cameron.

— Ai o expresie cam încruntată, vere, spuse Keira, în timp ce pregătea o soluţie de salvie pentru rănile lui Liam. N-o să moară, îţi promit! Doar că o să-i ia mult timp până când o să se facă bine.

— Te cred. Doar că, ştii, unul dintre lucrurile cu care Liam nu a putut să se împace în viaţa monahală a fost… a fost…

— Faptul că nu erau fete cărora să le zâmbească.

Rânji obraznic drept răspuns la încruntarea severă cu care Matthew primi acest comentariu. O încruntare atât de nepotrivită cu chipul lui frumos şi tânăr.

— Cred că, la fel ca vărul nostru Payton, bărbatul acesta ştie să se descurce cu fetele. Şi, da, nu trebuie să facă altceva decât să le zâmbească.

— Nu cred că e nevoie nici măcar de atât, mormăi fratele Matthew.

— Nu, probabil că nu. Haide, vere, nu fi atât de tulburat. Nu reprezintă un pericol pentru mine acum, nu crezi? Şi, da, chiar şi când o să fie suficient de bine cât să poată să zâmbească din nou, nu poate fi un pericol pentru mine decât dacă vreau eu să fie. Doar nu-ţi imaginezi că, la ce neamuri am, puteam să cresc fără să primesc o educaţie severă în ceea ce priveşte bărbaţii.

Se uită la Liam.

— E un om rău, aşadar? Un ticălos care seduce fetele

nevinovate?

Fratele Matthew oftă.

— Nu. N-aş putea să cred niciodată aşa ceva despre el.

— Atunci, n-ai de ce să te temi, nu-i aşa? Ar fi mai bine să ne facem griji pentru celelalte probleme ale noastre. Sunt mult mai importante decât dacă pot sau nu pot eu să rezist zâmbetelor dulci ale unui bărbat frumos. Sunt aici de aproape două luni, vere. Nu am văzut nicio urmă de duşmanii mei, aşa că îmi închipui c-o să mă pot întoarce curând acasă, în Donncoill.

— Ştiu. Sunt destul de mirat că nu a venit niciunul dintr-ai tăi. E ciudat că n-au început să se mire că ai stat atâta vreme la o mănăstire sau că te-au lăsat călugării să rămâi atât de mult.

Keira ignoră strângerea de inimă pe care i-o provoca sentimentul de vinovăţie la gândul că-l lăsa pe Matthew să creadă că-şi contactase familia, când nu făcuse asta.

— Nu este ceva chiar atât de neobişnuit ca oaspeţii, bărbaţi sau femei, să rămână mai mult timp în aripa de oaspeţi. Şi am plătit bani buni pentru acest privilegiu.

Zâmbi şi-l bătu pe braţ când îl văzu roşind ruşinat la amintirea acestui dur adevăr.

— A meritat. Trebuia să mă ascund şi să-mi vindec rănile, să-mi depăşesc durerea şi să-mi înving frica. Şi trebuia să fiu sigură că, atunci când o să mă întorc acasă, n-o să-l conduc pe nemernicul ăla de Rauf direct la porţile fortăreţei Donncoill.

— Ai tăi te-ar proteja, Keira. Ar considera-o datoria lor, dreptul lor. Şi n-o să fie mulţumiţi că le-ai negat şansa asta.

Keira se schimonosi.

— Ştiu, dar mă descurc eu cumva. Şi a mai fost nevoie şi să hotărăsc ce să fac. Duncan mi-a smuls un jurământ şi a trebuit să mă gândesc mult cum să-mi îndeplinesc promisiunea. Şi cât de mult o să mă coste asta.

— Ştiu că n-o să fie uşor. Rauf e hain şi viclean. Totuşi, i-ai jurat soţului tău că vei avea grijă ca oamenii lui să nu sufere sub stăpânirea lui Rauf, dacă pierdea lupta din

acea seară. Şi a pierdut-o. A murit în acea noapte, Keira, aşa că făgăduiala ta are acum valoarea unui jurământ făcut pe patul de moarte. Trebuie să faci tot ce-ţi stă în puteri ca să o duci la îndeplinire.

Îi sărută obrazul şi se îndreptă spre uşă.

— Ne vedem mâine-dimineaţă. Noapte bună.

— Şi ţie la fel, vere.

În clipa în care Matthew plecă, Keira oftă şi se aşeză pe scaunul micuţ de lângă patul lui Liam Cameron. Aşa cum vorbea vărul ei, totul părea foarte simplu. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să fie atât de simplu. Jurământul pe care i-l făcuse bietului soţ sortit să piară în acea noapte îi apăsa cu putere pe inimă. La fel ca şi soarta oamenilor ei din Ardgleann. Duncan ţinuse mult la oamenii lui, un amestec de suflete blânde şi oarecum ciudate.

O durea să se gândească cât de mult sufereau sub stăpânirea lui Rauf. Se ruga pentru ei în fiecare seară, dar nu era îndeajuns încât să alunge complet sentimentul de vinovăţie pentru că fugise. Deşi o parte din ceea ce-i ceruse Duncan nu păruse corect, oamenii din Ardgleann n-o mai puteau aştepta să dezbată complexitatea morală a întregii poveşti. Era timpul să facă ceva. Şi nu mai suferea amânare.

Îl spălă pe Liam cu o cârpă moale şi apă rece. Nu avea febră, dar procedura părea să-l ajute să se odihnească mai uşor. Era un bărbat puternic, şi Keira era sigură că va continua să se însănătoşească. Şi, până când avea să fie în stare să se îngrijească singur, era cazul ca ea, Keira, să se fi hotărât ce să facă în legătură cu Ardgleann şi Rauf.

Odată ce ştia de ce fusese rănit Liam şi era sigură că niciun duşman nu mai era pe urmele lui, o să-l lase în grija călugărilor şi-o să se ducă să-şi înfrunte propriul destin.

Keira simţi pe dată o strângere de inimă la gândul de a-l părăsi pe bărbatul care zăcea acum întins în pat şi aproape că râse de absurditatea ideii. Era acoperit din cap până-n picioare de vânătăi şi abia dacă spusese trei cuvinte în tot atâtea zile. Presupunea că se simţea într-un fel legată de el, pentru că ea fusese cea care îl găsise. Adevărul însă

era că fusese atrasă de el printr-un amestec ciudat de vise şi dorinţă. Fusese uşor înspăimântător pentru că, deşi experienţe similare se petrecuseră şi în trecut, nu văzuse niciodată lucrurile atât de clar, şi nici sentimentele ei nu fuseseră atât de puternice. Chiar şi acum, nu putea scăpa de sentimentul că era mai mult în toată povestea asta decât simplul gest umanitar de a ajuta un om să se facă bine.

— Prostii! mormăi ea şi scutură din cap, în timp ce îl ştergea cu o cârpă uscată.

Poate că ar fi trebuit să trimită vorbă către ai lui, îşi zise, şi începu să facă supă concentrată cu care să-l hrănească atunci când avea să se trezească din nou. Din câte îi spusese vărul ei, familia lui Sir Liam era mai mult decât capabilă să-l protejeze. Keira se grăbi să discrediteze ideea, din acelaşi motiv pe care i-l dăduse vărului ei atunci când Matthew sugerase să trimită după Cameroni. Era posibil ca Sir Liam să nu vrea asta, poate că nu dorea să-şi târască familia în necazurile în care intrase, oricare ar fi fost acestea. Keira putea înţelege, pentru că şi ea ezita să-şi implice familia în propriile ei necazuri.

Şi asta era, probabil, tot o prostie. Nu greşise cu nimic, nu ea provocase necazul şi nu invitase pericolul în viaţa ei. Dacă cineva din familia ei s-ar fi găsit în situaţia în care se găsea ea acum, ar fi fost pregătită şi dornică să-i vină în ajutor. Şi tocmai de aceea bărbatul sau femeia în cauză ar fi ezitat să-i spună ce se întâmplă, îşi zise Keira, zâmbind. Era ceva instinctiv să încerci să-i protejezi pe cei dragi.

Când ai ei o să afle adevărul, o să se înfurie, poate că o să se simtă chiar ofensaţi şi răniţi, dar o să înţeleagă, pentru că o să ştie, în sufletul lor, că ar fi procedat la fel.

Şi, îşi spuse în timp ce se aşeza la măsuţa mică de lângă foc, dacă bărbatul acesta era atât de apropiat de familia lui pe cât sugerase vărul Matthew, ar fi făcut şi el acelaşi lucru.

Ultima oară când se văzuse cu verişoara Gillyanne, auzise câteva poveşti despre Cameroni. Chiar dacă

poveştile fuseseră spuse pentru a amuza lumea, trădaseră faptul că cei din neamul Cameron erau o familie la fel de apropiată ca şi a ei.

Şi mai era şi orgoliul masculin al lui Sir Liam care trebuia luat în consideraţie. Cu siguranţă nu i-ar fi plăcut să se afle că nu fusese în stare să-şi poarte singur de grijă.

Nu, hotărî Keira, nu era o idee bună să trimită vorbă familiei lui, fără permisiunea lui Liam.

După ce luă o masă compusă din pâine, brânză şi carne rece, Keira făcu o baie rapidă. Se întinse apoi pe o saltea de paie, lângă foc.

Keira privea flăcările, aşteptând să o cuprindă somnul. Detesta acest moment din noapte, detesta tăcerea şi detesta faptul că somnul venea atât de greu, lăsând-o cufundată în tăcere, singură cu amintirile ei.

Oricât de mult ar fi încercat, nu se putea desprinde din strânsoarea acelor amintiri întunecate. Tot ce putea face era să le ţină o vreme la distanţă.

Duncan fusese un om bun, plăcut la înfăţişare şi blând. Nu îl iubise şi încă se mai simţea vinovată pentru asta, deşi nu se putea spune că ar fi fost în vreun fel vina ei. La aproape douăzeci şi doi de ani însă, renunţase să mai aştepte ca o dragoste mare şi pasională să apară în viaţa ei. Îşi dorise copii şi un cămin al ei. Deşi îşi iubea foarte mult familia, începuse să simtă o nevoie tot mai puternică de a-şi întinde aripile, de a porni pe propriul drum. Căsătoria nu elibera de obicei o femeie, însă instinctul îi spusese că Duncan nu va încerca niciodată să o stăpânească. Duncan îşi dorea o parteneră adevărată şi, ştiind cât de rar era acest lucru, îl acceptase atunci când îi ceruse să fie mireasa lui.

Încă-şi mai amintea îndoielile alor ei, mai ales pe ale bunicii, Lady Maldie, şi pe ale verişoarei Gillyanne. Puterea lor de a vedea dincolo de aparenţe le spusese că nu-l iubea pe bărbatul cu care acceptase să se căsătorească. Îi simţiseră neliniştea, o nelinişte pe care Keira nu o putea explica nici măcar faţă de sine însăşi. Keira nu era sigură că fusese bine că nu o presaseră mai mult în legătură cu

treaba asta, apoi însă se dojenea singură, cu asprime. Îi respectaseră alegerea şi fusese alegerea *ei.*

De ce anume se simţise neliniştită din momentul în care acceptase cererea în căsătorie a lui Duncan rămânea încă un mister pentru ea. Keira ignorase această nelinişte şi se măritase cu el. La doar câteva ore după nuntă, apăruseră primele semne de probleme între ei şi, la doar câteva zile după ce ajunseseră în Ardgleann, începuseră problemele cu Rauf. Keira crezuse atunci că acestea explicau toate sentimentele ciudate pe care le încerca, însă acum nu mai era atât de sigură. Toate instinctele îi spuneau că misterul nu se rezolvase încă.

Tocmai când începuse să se relaxeze, primind cu bucurie confortul somnului, un strigăt ascuţit al lui Sir Liam o sperie. Keira îşi trase rochia pe ea şi se grăbi să se ducă lângă el. Îl găsi încordat, trăgând de legături, mormăind blesteme furioase către nişte duşmani numai de el văzuţi.

Îi mângâie fruntea şi-i vorbi blând, spunându-i iar şi iar unde era, că era în grija ei acum şi că era în siguranţă. O surprinse o idee când se calmă repede.

— Jolene? şopti el.

Keira se întrebă de ce o irita în asemenea măsură să-l audă rostind numele unei alte femei.

— Nu, sunt Keira, spuse ea, aşezându-şi o mână peste a lui, ca să-l oprească din a mai trage de legături.

— Keira, repetă el, prinzându-i mâna. Da. Keira. Păr negru. M-am zăpăcit. Credeam că sunt acasă. La Dubheidland.

— Ha. Ea e tămăduitoarea voastră?

Keira încercă să-şi tragă mâna din strânsoarea lui, dar nu voia să-i dea drumul. Aşa că se aşeză pe scaun, lângă pat.

— Soţia lui Sigimor. Lady de Dubheidland. Credeam că sunt acasă.

— Ai mai spus. Pot să-ţi dau ceva care să-ţi mai aline durerea, dacă vrei.

— Nu. Am crezut că m-au prins iar.

Vedea că-i e greu să vorbească, dar nu putu rezista să

nu-l întrebe:

— Îţi aminteşti ce ţi s-a întâmplat?

— Prins. Bătut. Aruncat. Tu m-ai găsit?

— Da. Eu şi vărul meu, fratele Matthew.

— Bun. Aici… siguranţă.

— Da, eşti în siguranţă.

Încercă din nou să-şi tragă mâna, dar nu reuşi.

— Rămâi, spuse el, într-un suspin greu. Te rog! Rămâi, te rog!

Keira blestemă în sinea ei slăbiciunea care o făcea să dea curs acestei rugăminţi. Cu mare grijă îşi apropie scaunul de pat, ca să poată sta mai confortabil în timp ce îl aştepta să-i dea drumul la mână.

După câteva momente de tăcere, se întrebă dacă nu cumva adormise la loc. Dar strânsoarea în jurul mâinii ei rămânea fermă. Spre surprinderea ei, începu să-i mângâie mâna cu degetul mare. Căldura pe care acest gest o stârni înăuntrul ei era alarmantă, dar nu fu în stare să-i spună să se oprească.

Nu era bine, îşi spuse Keira. Atingerea uşoară a degetului unui bărbat pe mâna ei n-ar fi trebuit să o încălzească. Ce-i drept, era o mână foarte frumoasă, cu degete lungi şi elegante, dar era o atingere mult prea nesemnificativă pentru a stârni un asemenea interes.

Cel puţin, ar fi trebuit să fie.

Îi privi chipul tumefiat şi oftă. La toate problemele pe care le avea deja, îşi dădea acum seama că trebuia să mai adauge una. Un bărbat pe care nu-l cunoştea, un bărbat a cărui faţă era atât de umflată şi de acoperită de vânătăi încât probabil că ar fi speriat de moarte un copil, îi putea aprinde sângele în vene cu o simplă atingere a degetului său.

capitolul 2

Liam deschise ochii, simţind un straniu fior de

anticipaţie amestecat cu durerea cu care se obişnuise. Tocmai se întreba ce anume aştepta cu atâta nerăbdare, ţinând cont că simţea mult mai acut durerea atunci când era treaz, când îşi dădu seama că strângea între degete mâna cuiva. Spera că nu se agăţase de fratele Matthew. Hotărî însă că mâna era prea mică şi prea moale. Liam fu săgetat de gândul că această mână mică îi alina cumva în acelaşi timp şi trupul, şi spiritul.

Apoi îşi aminti femeia.

Cu grijă, întoarse capul, făcând un efort să-şi amintească numele ei.

— Keira, şopti el, privind mâna încântătoare şi delicată odihnindu-se într-a lui şi părul negru, strălucitor, împletit în coadă, culcat peste încheietura lui.

Scaunul era lipit de pat şi Keira dormea jumătate pe scaun şi jumătate întinsă pe patul lui.

Îşi amintea că fusese legat de pat, dar fie visase, fie Keira dezlegase legăturile, mai puţin cele de la piciorul lui drept.

Obrazul ei se odihnea pe abdomenul lui şi Liam blestemă în treacăt aşternuturile care îi separau.

Liam privi mâna pe care o ţinea aproape de pieptul lui şi se întrebă cât timp o ţinuse captivă pe femeie. Se simţea vinovat pentru că o forţase să stea într-o poziţie atât de incomodă, ştiind că avea să simtă dureri în tot corpul, atunci când se trezea.

Dar tot nu voia să-i dea drumul.

În somn, arăta nevinovată ca un copil.

Totuşi, în curba senzuală a gurii ei, se citea sugestia unei firi pasionale.

Era frumoasă într-un mod ce devenea cu atât mai evident cu cât o priveai mai mult.

Când intra într-o încăpere, poate că bărbaţii îi aruncau o privire scurtă, curioasă. Apoi însă se surprindeau privind din nou şi din nou, până când le capta total interesul cu puritatea trăsăturilor ei – pielea ei frumoasă; părul ei lung şi des; curbele delicate şi feminine ale trupului ei subţire.

Liam îşi aminti dintr-odată sunetul vocii ei, ca o

muzică lină şi fierbinte, şi îşi dădu seama că nu trebuia decât să vorbească ferm pentru a atrage atenţia oricărui bărbat.

Îi simţi mâna mişcându-i-se într-a lui şi rezistă impulsului de a o strânge mai tare.

Keira îşi puse mâna peste inima lui şi sprâncenele ei frumos arcuite se apropiară în clipa în care se încruntă.

Dacă nu ar fi ştiut că e cu neputinţă, ar fi crezut că-şi putuse da seama că se trezise doar prin acea atingere.

Încet, îşi înălţă capul şi se uită la el.

Liam privi în ochii ei verzi şi adânci, îmblânziţi de somn, şi simţi o stranie strângere de inimă, ca şi cum privirea ei i-ar fi străpuns pieptul.

Cu siguranţă delira din cauza durerii, hotărî el.

Keira se ridică încet, strâmbându-se din cauza cârceilor pe care îi căpătase dormind într-o asemenea poziţie.

Roşi uşor în clipa în care îi întâlni privirea, ruşinată că fusese surprinsă cu capul pe abdomenul lui şi cu mâna pe pieptul lui. Amintindu-şi cum refuzase să-i dea drumul chiar şi după ce adormise, jena ei crescu.

Ochii lui nu mai erau chiar la fel de umflaţi, deşi întregul chip îi era o mască de vânătăi.

Cu siguranţă, ochii ăia erau adevărate arme ale seducţiei, se surprinse Keira gândind. Cu o formă frumoasă, înrămaţi de gene aproape feminine, atât erau de lungi şi de dese. Erau un frumos şi fascinant amestec de albastru şi verde. Văzuse cândva apă de culoarea asta.

Scuturându-se de fascinaţia care o cuprinsese, îşi masă spatele în timp ce-i examina culoarea feţei.

— Arăţi mai bine, zise ea.

— Serios? Încă mă simt călcat în picioare, răspunse el, schimonosindu-se o idee, în clipa în care gura lui umflată protestă împotriva mişcării.

— Şi o să te mai simţi aşa încă o vreme. Curând însă o să blestemi piciorul ăla rupt care o să te ţină în pat.

— A fost rupt rău? Ştiu că ai vorbit despre el ultima oară când am fost treaz, dar nu-mi amintesc prea multe.

— Nu, nu e rupt rău. O ruptură foarte curată şi osul nu a ieşit prin piele. Chiar şi aşa, va trebui să fii foarte atent. De-asta trebuie să rămâi nemişcat, înţelegi?

Se ridică şi îşi netezi fustele.

— E greu de spus exact cât de mult o să dureze.

Tocmai când se gândea cum să-l întrebe dacă avea nevoie să îl ajute în vreun mod personal, sosi fratele Matthew.

Keira răsuflă uşurată în timp ce ieşea din căsuţa micuţă. Putea să se ocupe de un bărbat lipsit de cunoştinţă cu un calm rezonabil. Un bărbat pe deplin conştient, cu ochi frumoşi, era o cu totul altă poveste. Chiar şi când nu fusese nimic mai mult decât un trup inert, care doar dacă mai gemea din când în când, nu reuşise să rămână complet impersonală. Se întreba dacă exista vreo femeie care să fi reuşit asta, când trebuia să se îngrijească de un bărbat atât de frumos. Totuşi, nu voia ca el să observe efectul pe care îl avea asupra ei. Aşa ceva îi putea atrage genul de necazuri de care nu avea timp în acel moment.

După o vizită rapidă în tufişuri, se duse lângă fântână şi se spălă cât de bine putu fără să se dezbrace. De când îl surprinsese pe fratele Paul spionând-o, fusese atentă. Mai rău, bărbatul părea să considere că era în întregime vina ei faptul că nu-şi putea controla pornirile şi gândurile păcătoase.

Keira oftă şi o luă înapoi spre căsuţă.

Avea inima grea şi senzaţia că o aşteptau necazuri asemănătoare. Faptul că ştia că nu exista femeie pe lume care să poată rămâne imună la farmecele unui bărbat ca Liam Cameron nu o făcea să se simtă cu nimic mai bine. Încă simţea usturimea pricinuită de lipsa de dorinţă pe care soţul ei o manifestase faţă de ea. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se expună din nou unei astfel de umilinţe.

Liam înjură de mama focului în clipa în care fratele Matthew îl ajută să urce înapoi în pat, apoi se scuză în faţa călugărului.

Se prăbuşi pe pernele pe care bărbatul le umflă în

spatele lui şi aşteptă ca durerea să se mai potolească.

Fratele Matthew spălă cu eficienţă sudoarea de pe trupul lui Liam, în timp ce el stătea întins pe pat, slăbit şi neajutorat ca un copil de ţâţă. Era umilitor, dar Liam trebui să admită că se simţi mai bine după aceea.

— Keira se va întoarce curând, spuse fratele Matthew. Dacă vrei, o să-ţi dea să mănânci.

— Da, îmi este foame, murmură Liam.

— E un semn bun. Mărturisesc că, atunci când te-am găsit, am tras slabă nădejde că o să supravieţuieşti.

— Cum m-ai găsit, mai exact? Nu cred că am fost atacat pe domeniile mănăstirii.

— Nu, dar nici foarte departe.

Fratele Matthew zâmbi.

— Verişoara mea are un har, ca multe dintre femeile din neamul Murray. Deşi păstrăm secret acest lucru, fiindcă sunt mulţi care nu-l consideră un dar al Domnului. Keira a avut un vis, înţelegi? În vis, i s-a spus ce s-a întâmplat şi unde să te găsească. Domnul nu era încă pregătit să te ia la El.

— Mă îndoiesc că Domnul o să mă vrea vreodată la El, bunul meu prieten. N-am prea urmat viaţa monahală de când am plecat de aici.

— Nu mă surprinde.

Fratele Matthew zâmbi când Liam se încruntă.

— Nu te simţi ofensat, prietene. N-am vrut să fie o insultă. Există oameni care au credinţă adevărată, dar în care există o poftă de viaţă nepotrivită cu haina preoţească. Din nefericire, nu avem toţi şansa de a ne întoarce la vechea viaţă, aşa ca tine. Astfel de oameni ajung să nu fie monahi buni şi adesea ne dau nouă, celorlalţi, o reputaţie proastă. Suferim pentru păcatele lor. La fel se întâmplă cu călugăriţele. Dacă ai fi fost obligat, cred că te-ai fi descurcat foarte bine în sânul bisericii şi ai fi făcut tot ce-ai fi putut ca să-ţi respecţi jurămintele, dar nu ai fi fost fericit. Nu e nici vină, nici păcat. La urma urmei, trebuie să existe şi oameni care să urmeze îndemnul Domnului, să se ducă şi să se înmulţească. Nu?

— Destul de adevărat. Şi nu-ţi face griji. Din câte ştiu eu, nu m-am înmulţit încă. Şi ştiu că şi asta e considerat a fi un păcat, dar cred că unul mai mic. Lordul meu, vărul Sigimor, nu priveşte cu ochi buni naşterea de bastarzi. Nici eu. Domnul mi-e martor că mi-ar plăcea să am o soţie, dar nu am pământuri şi nu sunt prea bogat.

— Şi poate că nici n-ai găsit încă pe nimeni care să vadă dincolo de chipul tău frumos.

— Mda, mai e şi asta. Deşi pare o vanitate s-o spun. Totuşi, ia aminte! S-ar putea ca acest chip să nu mai fie la fel de frumos ca odinioară.

— O să se vindece. Keira a spus că nu e rupt niciun os acolo, deşi părea sigură că aceia care te-au bătut au încercat să-ţi pocească faţa. A fost aproape uluită că nasul ţi-a rămas întreg.

Auzind cuvintele vărului ei în clipa în care intră în căsuţă, Keira spuse:

— Îmi imaginez că le-a fost greu să lovească o ţintă care refuza să stea nemişcată. Apoi au încercat să te omoare, nu-i aşa?

— Nu sunt foarte sigur în legătură cu asta, răspunse Liam. Când m-am prăbuşit pe stânci, eram deja atât de ameţit încât nu pot spune dacă am căzut singur sau am fost împins.

— Dacă ai căzut, a fost din cauză că te băteau şi ţi-ai pierdut echilibrul. Câţi au fost?

— Patru.

— Ai mare noroc că mai respiri încă.

— Nu cred că au avut intenţia să mă omoare. Cel puţin nu atât de repede. Ar fi coborât dealul după mine, ca să mă termine, dar n-au făcut-o. Asta mă face să mă îndoiesc că era principalul lor scop.

— Aşa o fi. Fireşte, e posibil să fi crezut că erai deja mort, sau aveai să fi în foarte scurt timp, aşa că nu s-au mai sinchisit să vină după tine. Erau şanse foarte mici să fii găsit acolo unde căzuseşi.

— Adevărat. Calul meu?

— E în grajduri, răspunse fratele Matthew. Toate

bunurile tale erau în siguranţă. Aşa că nici jaf n-a fost.

— Poate, spuse Liam, deşi ar fi căzut laţi dacă încercau să-l prindă pe Gilmour. Dihania se fereşte de străini, mai ales de bărbaţi, şi fuge mai iute decât cei mai mulţi cai.

— Era acolo când te-am găsit, spuse Keira, ducându-se lângă foc ca să-i încălzească o fiertură sănătoasă. Un animal devotat.

— Nu ai avut de furcă cu el?

— Oh, nu. A fost o idee cam nesigur în ceea ce îl priveşte pe vărul meu, la început, dar am stat eu de vorbă cu el. Refuza să plece de lângă tine. Nu s-a dat dus nici măcar când te-am adus aici. A trebuit să-l aduc înăuntru ca să vadă că eşti bine aranjat. Chiar şi aşa, tot a fost nevoie de aproape două zile ca să-l conving să se ducă la grajduri.

— L-ai adus pe Gilmour înăuntru?

— Da. Era agitat.

Îşi îndreptă atenţia spre o cană mare, din lut, cu capac, în care prepara un amestec de cidru întărit cu ierburi tămăduitoare.

Liam se uită la fratele Matthew, care rânjea, şi râse încetişor. Îl duru, dar ignoră durerea.

Pentru prima oară de când se trezise înăuntrul căsuţei, era sigur că o să trăiască. Nu credea că ar fi putut fi atât de amuzat dacă s-ar fi aflat cu un picior în mormânt.

— Ah, bine, râzi, spuse Keira, aşezând cana cu cidrul de ierburi pe măsuţa de lângă patul lui. E un semn bun.

Se aşeză pe marginea patului, cu o strachină de fiertură în mână.

— Un om pe moarte nu găseşte prea multe motive de râs.

— Doar dacă e prea netot ca să-şi dea seama că e pe moarte, zise Liam, pe un ton tărăgănat.

Înghiţi fiertura pe care Keira i-o băga cu lingura în gură. Era subţire, dar se simţea puternic aroma de ierburi şi legume. Totuşi, Liam spera să nu treacă mult până să poată mânca ceva ce trebuia mestecat. Faptul că simplul exerciţiu de a înghiţi zeama şi băutura îl lăsă sleit de puteri

îl făcu să-şi dea seama că aveau să treacă multe zile până să-şi revină îndeajuns încât să poată emite pretenţii cu privire la ce primea de mâncare.

Se prăbuşi pe perne, în timp ce Keira lua cana şi castronul.

— Liam, ştii cine ţi-a făcut asta? întrebă fratele Matthew.

— Am unele bănuieli, răspunse Liam. Dar nu sunt sigur. Au spus ceva în timp ce mă băteau, dar cred că o să treacă o vreme până o să-mi amintesc ce anume. Totuşi, nu sunt prea mari şanse ca asta să-mi ajute la ceva.

— Un duşman vechi, poate? De-al clanului tău?

— Nu, nu cred.

— Ei bine, sunt sigur că o să-ţi aminteşti. Vrei să trimitem vorbă familiei tale?

— Nu, nu încă. Nu înainte să fiu ceva mai sigur în legătură cu cine mi-a făcut asta şi de ce. Nu vreau să aduc necazul la uşa lor.

Se încruntă.

— Poate c-ar trebui să plec de aici.

— Şi unde să te duci, prietene? Nu, o să stai aici până când o să fii suficient de vindecat cât să poţi călători. Acum, odihneşte-te! Nimic nu ajută un trup să se însănătoşească mai bine ca somnul.

Liam dădu vag din cap în semn de răspuns şi închise ochii. Când îi auzi pe fratele Matthew şi pe Keira îndepărtându-se, deschise ochii doar atât cât să-i vadă. Se simţea slăbit, dar nu era încă pregătit să se culce.

Durerea i se mai domolise sub efectul ierburilor pe care Keira i le băgase în mâncare şi voia să savureze o vreme acest lucru. Era totodată curios în legătură cu această femeie, care îi salvase viaţa în urma unui vis pe care îl avusese. Deşi credea mai mult sau mai puţin în astfel de lucruri şi, deşi fratele Matthew le accepta în mod clar, Liam simţea nevoia să rămână vigilent. Nu putea ignora faptul evident că, dacă nu-l găsise ca urmare a unei viziuni, singura posibilitate era că ştiuse despre atac. Detesta gândul că ar fi putut fi implicată în toată povestea

asta, dar una dintre lecţiile pe care le învăţase cât stătuse la curtea regală fusese că era periculos să ai prea repede încredere în cineva. Era cu precădere adevărat când venea vorba de fete frumoase, care puteau trezi dorinţa într-un bărbat.

— Ai nevoie de ajutor în grădină astăzi, vere? întrebă Keira, în timp ce lua oala cu fiertură de pe foc şi punea în locul ei oala cu tocana ei de oaie.

— Cred că tu trebuie să rămâi aici, nu?

Fratele Matthew se aşează la măsuţa mică de lângă foc.

— Dacă nu e prea mare deranjul, am adus nişte haine care trebuie cârpite.

— Nu este niciun deranj, îl asigură ea, aşezându-se în faţa lui, de cealaltă parte a mesei. O să am ceva de făcut cât timp doarme. În afară de puţină curăţenie, o tocană de oaie şi câte-o baie, nu prea am cu ce să-mi ocup timpul.

— Ai terminat goblenurile la care lucrai? Parcă făceai nişte daruri, nu?

— Da. L-am terminat pe cel pentru mama. Încă nu m-am hotărât cum să-l fac pe cel pentru bunica. Şi mai am încă luni bune ca să-l termin. Adevărul este că, dacă nu aş fi cumpărat pânză şi aţă de la Lady Morrison, oricum nu aş face acum darurile. Şi toată dantela aia frumoasă! murmură Keira, clătinând din cap. M-am simţit vinovată pentru cât de puţin am plătit pentru ea.

— Avea nevoie de bani şi nu ai înşelat-o. Mulţi ar fi făcut-o, odată ce aflau despre situaţia ei disperată. A fost foarte mulţumită cu ce i-ai dat.

Aruncă o privire înspre oala de pe foc.

— Tocană de oaie ai spus?

Keira râse.

— Da. Ce, ai de gând să-mi ţii tovărăşie la masă?

— Da. Când am de ales între ce ne dau la mănăstire şi o tocană de oaie, mă tem că sunt foarte slab în faţa ispitei. Poate jucăm şi o partidă de şah?

— Ştii că o să pierzi şi consideri asta o penitenţă suficientă ca să mănânci cu plăcere tocana?

— Câtă aroganţă!

Fratele Matthew clătină din cap.

— Aş putea câştiga eu.

— Da, ai putea, murmură ea şi rânjiră amândoi.

— Eh, aş face bine să mă întorc la mănăstire, spuse el, ridicându-se. Ai nevoie să mă întorc? Pe la amiază, să zicem?

— Ca să te ocupi de el? întrebă Keira, conducându-l la uşă.

Fratele Matthew dădu din cap în semn că da.

— Nu, mă descurc eu cu el. N-ar fi prima dată.

Fratele Matthew se încruntă şi ezită în uşă.

— Nu e cuviincios.

— Sunt tămăduitoare, vere. Sir Liam este un om bătut, care are încă un picior legat de pat. Şi o să mă ocup singură de el, când o să se trezească. Tu du-te şi vezi-ţi de treaba ta! O să fiu bine. Hm, probabil că o să am timp să fac şi nişte chifle de ovăz cu miere.

— Afurisită făptură eşti de arunci asemenea ispită în calea unui om cu sutană, spuse Matthew, clătinând din cap în timp ce se îndepărta.

Keira râse şi, lăsând uşa deschisă ca să audă dacă o striga Liam, începu plictisitoarea şi obositoarea sarcină de a scoate apă din fântână, pentru baia ei. Era categoric necuviincios şi numai să se gândească să se îmbăieze când împărţea căsuţa strâmtă cu un bărbat, dar simţea o nevoie puternică să facă o baie. O pătură sau două atârnate în jurul căzii ar fi trebuit să-i asigure suficientă intimitate. Gândindu-se la fratele Paul, se hotărî să baricadeze şi uşa.

*

Liam clipi şi îşi înăbuşi un geamăt în clipa în care se trezi şi vânătăile care îi acopereau întreg trupul îşi făcură puternic simţite prezenţa.

Nu-şi amintea când adormise. Îşi amintea că-i ascultase pe Keira şi pe fratele Matthew vorbind, apoi se trezise dintr-un somn adânc. Bănuia că plantele pe care i le

pusese în cidru, şi poate chiar şi în supă, nu-i domoliseră doar durerea, dar îl şi adormiseră, fie că-şi dorise acest lucru, fie nu.

Privind de jur-împrejur în căsuţa slab luminată, se întrebă cât timp dormise.

Keira era aşezată la o fereastră micuţă din spatele căsuţei, cosând ceva ce părea să fie o cămaşă de femeie. O privire aruncată robelor călugăreşti aşezate frumos împăturite pe un scăunel de lângă uşă îi spuse lui Liam că dormise suficient de mult ca ea să aibă timp să termine această treabă.

O privi cum stătea atât de liniştită, împungând şi trăgând acul, şi încercă să-şi amintească ce auzise înainte să adoarmă.

Keira şi fratele Matthew vorbiseră întocmai ca doi veri, aşa cum se dădeau a fi, despre oameni pe care îi ştiau amândoi şi şicanându-se unul pe celălalt.

Liam simţi o strângere vinovată de inimă vizavi de suspiciunile lui. Era limpede că femeia îl îngrijea de zile întregi. Dacă i-ar fi dorit vreun rău, cu siguranţă ar fi avut suficiente ocazii să i-l facă. Nimeni nu s-ar fi mirat dacă n-ar fi supravieţuit loviturilor. După tot ce făcuse pentru el, nu ar fi fost o nesăbuinţă să aibă încredere în ea.

Exista, totuşi, cel puţin un lucru care îl făcea să şovăie în această privinţă.

De ce trăia aici, într-o căsuţă micuţă, pe domeniul unei mănăstiri?

Din puţinul pe care îl spusese, Liam avea senzaţia că era aici de ceva vreme. Chiar dacă vărul ei se afla aici, era un refugiu neobişnuit pentru o femeie.

De ce nu se întorcea la familia ei?

Tot ce auzise vreodată despre clanul Murray îl făcea să creadă că era un neam strâns legat, cu oameni devotaţi trup şi suflet unii celorlalţi. Se îndoia că existau prea multe pe care să nu le ierte sau cu care să n-o ajute.

Fratele Matthew nu părea să pună în vreun fel la îndoială povestea ei, dar Liam cunoştea prea bine naivitatea şi firea credulă a acestuia. Era totodată posibil să

fie orbit de faptul că această femeie drăgălaşă era neam cu el.

Liam ştia că urma să-i fie greu să rămână precaut, mai ales când avea să privească în acei ochi mari şi verzi. Sau la acea gură ispititoare. Sau când avea să-i audă vocea seducătoare.

Liam înjură în sinea lui. Într-adevăr, avea să fie foarte greu.

Se foi într-o încercare zadarnică de a găsi o poziţie mai confortabilă şi îşi dădu seama că piciorul rupt îi era ridicat pe câteva perne şi încă legat de pat.

O clipă mai târziu, îşi dădu seama şi că mişcarea lui îi atrăsese atenţia Keirei.

O privi cum lasă lucrul deoparte şi se apropie de el. Încă ceva ce ar fi fost bine să nu facă prea des, dacă era să-şi păstreze limpezimea minţii, fiindcă avea în mers o graţie neînchipuit de provocatoare.

— Cred că te vindeci repede, Sir Liam, spuse Keira, examinându-l.

— Nu mă simt prea vindecat, zise el, în timp ce ea îi studia piciorul rupt.

— Nu, îmi imaginez că toate durerile pe care le simţi acum îţi ascund adevărul, dar eu îmi dau seama, după culoarea vânătăilor şi după cât ţi-au scăzut umflăturile. S-au retras mai repede decât la alţi oameni pe care i-am îngrijit, şi asta e bine. Până şi piciorul tău nu e afectat de umflătură la fel de mult ca în cazul altora pe care le-am văzut.

— Atunci, de ce e încă legat de pat? Şi de ce l-ai ridicat pe perne?

— E legat ca să nu-l mişti prea mult. Nu numai că durerea ţi-ar deranja odihna, dar ai risca să distrugi tot ce s-a vindecat până acum. E ridicat aşa ca să se retragă umflătura, dar cred că asta nu va mai fi necesar în curând. Oh, va trebui să te odihneşti mult şi să-l ridici aşa din când în când încă vreo câteva săptămâni, dar, dacă nu faci cine ştie ce prostie, cred că o să-ţi poţi folosi din nou piciorul. Va fi slăbit la început, dar atâta tot.

Liam mormăi o blestemăţie, apoi o scuză pentru limbajul folosit, apoi oftă.

— Câte săptămâni?

— Şase sau mai multe până o să putem înlătura atelele şi bandajele. Nu pot spune cât timp o să mai treacă apoi până când o să te poţi mişca cu aceeaşi uşurinţă ca înainte. Asta depinde de tine, dar nu cred că o să dureze prea mult, pentru că eşti tânăr, puternic şi sănătos. N-o să rămâi cu şchiopătat dacă ai grijă, adăugă ea, amintindu-i de norocul pe care îl avusese.

— Ştiu. Sunt într-adevăr foarte norocos. Încă mă enervează asta.

Răspunse zâmbetului ei cu un zâmbet şters, şi Keira îl ajută să se ridice pe pernele pe care se grăbi să i le aranjeze la spate.

— Cred că nişte călugări îşi odihnesc capetele pe nişte paturi foarte drepte.

Keira râse, şi sunetul adânc şi uşor răguşit stârni o căldură periculoasă în el.

— Unii o fac oricum, fiindcă sunt de părere că pernele moi sunt o plăcere păcătoasă, dar, da, sunt mai mulţi care au rămas acum fără pernă la mănăstire.

— Presupun că nu-i ora la care ar trebui să vină fratele Matthew, nu? întrebă Liam, conştient de o nevoie acută, dar deloc încântat la gândul de a fi ajutat de această femeie ispititoare într-o chestiune aşa de personală.

— Nu, dar unul dintre băieţi e aici. A adus nişte fân pentru calul tău. Îl trimit la tine.

În clipa în care plecă, Liam închise ochii şi spuse în minte toate înjurăturile la care se putea gândi. Poate că ar fi fost bine să lase deoparte bănuielile şi să-şi concentreze toată voinţa asupra efortului de a nu întinde mâinile după ea.

Nu-şi putea aminti de nicio femeie care să fi trezit în el dorinţa într-un mod atât de rapid şi de puternic cum o făcea ea.

Mai rău era că nici măcar nu încerca să facă asta. Nimic din atitudinea ei nu ascundea nici măcar umbra unui

flirt. Nu-l privea pe sub gene, nu-l linguşea, nu-i zâmbea cu subînţeles. Dar, în ciuda durerilor care îi asaltau trupul, o dorea aşa cum nu-şi mai dorise vreodată o femeie.

Keira se întoarse cu un băiat slăbănog, aflat la acea vârstă dificilă la care mâinile şi picioarele sunt încă prea mari faţă de restul corpului.

I-l prezentă pe tânărul Kester şi se grăbi să plece. Liam îl văzu pe băiat privind în urma ei şi-l auzi oftând. În mod evident, era suficient de mare cât să se amorezeze de o femeie. Liam presupunea că ar fi trebuit să se simtă mai bine ştiind că nu fusese singurul căruia Keira îi sucise minţile.

Pe de altă parte, îşi spuse el sumbru în clipa în care băiatul termină treaba şi se întoarse la ale lui, Kester nu-şi punea viaţa în joc.

capitolul 3

Două săptămâni de minciună, îşi spunea Keira, în timp ce termina de strâns ierburile din grădina mănăstirii şi o pornea înapoi spre căsuţă. Aşa vedea ea timpul pe care îl petrecuse cu Sir Liam Cameron.

Ca să fie pe deplin sinceră cu ea însăşi, ar fi putut spune că fuseseră mai degrabă zece zile de minciună, pentru că Liam fusese lipsit de cunoştinţă, apoi se odihnise mai mereu timp de patru zile. Abia după ce i se mai limpezise mintea şi începuseră să discute şi despre altceva în afară de rănile şi de loviturile lui, minciuna prinsese treptat contur.

Clătină din cap, supărată de propria nesăbuinţă.

Minciuna era necesară. Într-un fel, era un act de autoapărare. Trebuia să se ţină la distanţă de el prin orice mijloace cu putinţă. Era imposibil să-l părăsească, pentru că încă mai avea nevoie de îngrijiri, dar, din pricina tuturor celorlalte motive, trebuia să păstreze un zid între ei.

Dacă-şi trăda chiar şi o parte din sentimentele

confuze, dar din ce în ce mai intense, iar el ar fi răspuns până şi cu cel mai mic gest, Keira se temea că ar fi fost pierdută.

Bărbatul se dovedea a fi tot ce-şi dorise vreodată, dar era cu mult deasupra ei.

Şi trebuia să se mai gândească şi la Ardgleann şi la oamenii de acolo.

Ca să-l ajute, fusese nevoie să se agaţe de o minciună.

Duncan îi smulsese un jurământ cu puţin înainte de a muri. Nu era un jurământ pe care putea risca să-l încalce. Nu exista nici măcar loc de compromis, niciun mod de a obţine ceea ce-şi dorea din ce în ce mai mult pe zi ce trecea, ţinându-şi totodată jurământul făcut soţului ucis.

Când se apropie de fântâna de lângă căsuţă, Keira îşi lăsă coşul jos şi se duse să se cureţe de murdăria care se aşezase pe ea în timp ce adunase ierburile din grădină.

Se simţise obligată să muncească o vreme în grădină, drept plată pentru ierburile pe care le lua de acolo, iar asta se vedea. Urma de vanitate care îi mai rămăsese nu-i îngăduia să intre în căsuţa în care se odihnea Sir Liam fără să încerce măcar să arate cât putea mai bine.

— Eşti o proastă, murmură ea pentru sine, în timp ce scotea o găleată de apă.

— Da, chiar eşti. Credeai că o să poţi continua să ispiteşti un bărbat până-l aduci în pragul nebuniei, fără să suferi consecinţele?

Keira blestemă în sinea ei în timp ce se întorcea spre fratele Paul.

Bărbatul era roşu la faţă, cu o privire sălbatică în ochi. Arăta periculos.

Keira era prinsă între el şi fântână, înarmată doar cu cârpa pe care tocmai o udase ca să se spele.

Risca să fie neplăcut, îşi spuse, pentru că fratele Paul nu părea să fie dispus să asculte de vorbă bună.

*

Liam stătea pe marginea patului, privind încruntat uşa căsuţei. Era neliniştit. Majoritatea rănilor i se vindecaseră, însă piciorul rupt încă-l ţinea în loc.

Deşi îşi petrecuse dimineaţa ţopăind de colo-colo sprijinit în cârjă, în speranţa că va reuşi să ajungă s-o folosească cu o oarecare graţie, nu era obosit.

Era plictisit.

Nu era nimic de făcut şi nimeni cu care să vorbească, aşa că stătea întrebându-se când o să se întoarcă Keira.

Era trist pentru un bărbat care nu fusese niciodată nevoit să aştepte după o femeie, îşi spuse, apoi zâmbi vag de vanitatea acestui gând.

Îi era exact atât de greu pe cât îşi imaginase să se ţină la distanţă de ea. Şi nu doar pentru că era singura femeie din jur.

Îl fascina în aceeaşi măsură în care îl atrăgea. Era o combinaţie periculoasă.

Cu cât o privea mai mult, cu atât devenea mai frumoasă.

Ştia că ascunde nişte secrete şi îşi dorea să le cunoască pe toate, până la ultimul.

Faptul că şi ea încerca să se ţină la distanţă de el nu părea să-l ajute prea mult. Mai degrabă îl intriga. Liam ştia că nu aceasta era intenţia Keirei, însă aerul de mister care o învăluia îl atrăgea, îl tenta să păşească peste limitele pe care singur şi le impusese.

Chiar dacă-şi amintea că avea prea puţine de oferit unei femei ca ea, tot nu reuşea să-şi stăpânească interesul tot mai puternic.

Preţ de o clipă doar, când aflase că e văduvă, se gândise să devină amantul ei o vreme, însă îşi alungase din minte acest plan ispititor. O fi fost ea văduvă, dar Keira era o femeie pe care s-o iei de nevastă, nu una cu care să te distrezi doar în treacăt. Şi, deşi auzise că cei din neamul Murray le permiteau femeilor lor să-şi aleagă singure soţii, se îndoia că ar fi privit cu ochi buni un cavaler sărac, fără pământuri.

Chiar în timp ce se întreba cum de ajunsese să se

gândească la căsătorie, auzi zgomot afară. La început, crezu că se întorsese Kester cu Keira, ţinându-se după ea asemenea unui căţeluş, cum îi era obiceiul.

Apoi îşi dădu seama că vocile erau ridicate, pentru că altfel nu le-ar fi putut auzi prin uşă.

Tocmai se întreba dacă să ţopăie până la uşă şi să vadă cu cine se certa Keira sau dacă avea să aibă în curând un nou tovarăş, când auzi un ţipăt scurt, de femeie.

Blestemând felul stângaci în care încă se mişca din cauza cârjei, Liam se duse la uşă. O deschise, ieşi afară şi aproape că scoase un urlet de furie în faţa priveliştii care i se înfăţişa.

Un călugăr o ţintuise pe Keira la pământ.

Liam îl zări pe Kester în depărtare, dar băiatul se împiedică şi căzu, în timp ce alerga să vină în ajutorul Keirei.

Când îl văzu pe călugăr încercând să-i ridice fustele Keirei, Liam uită complet de piciorul rănit, uită de durere şi se apropie în grabă de cei doi.

*

Keirei nu-i venea să creadă cât de repede reuşise fratele Paul să o trântească la pământ. Acu se certau şi în clipa următoare era întinsă pe jos, sub el.

Mirosea puternic a bere şi a transpiraţie şi se dovedea a fi cu mult mai puternic decât s-ar fi aşteptat.

— Frate Paul, aminteşte-ţi cine eşti! îi strigă, în timp ce se zbătea să-l dea jos de pe ea. Cum rămâne cu jurămintele tale?

— Sunt mai întâi bărbat şi apoi călugăr, mormăi el, în timp ce încerca să-i ridice fustele fără să slăbească strânsoarea în care o ţinea. M-am rugat Domnului să-mi lumineze calea şi să-mi dea putere până când au început să-mi sângereze genunchii. Dar tot mă ispiteşti. M-am pedepsit în cele mai aspre moduri, dar tot îmi bântui visele. Am încercat din răsputeri…

Fratele Paul fu dintr-odată înlăturat de deasupra ei şi

propoziţia i se termină într-un gâlgâit strangulat.

Keira privi uluită cum Liam îl ţinea pe călugăr într-o mână, ridicat câţiva centimetri deasupra pământului.

Chipul frumos al lui Liam era încordat de furie în vreme ce al fratelui Paul era alb de frică.

— E limpede că n-ai încercat suficient de mult, zise Liam, scuturându-l. Eşti un idiot. Şi, dac-o mai atingi vreodată pe fata asta, o să fii un idiot mort.

Keira tocmai se ridica în picioare când Liam îl aruncă cât colo pe călugărul îngrozit. Scoase un strigăt în clipa în care fratele Paul ateriză la aproape un metru depărtare şi rămase întins pe jos, gâfâind ca un peşte scos din apă.

În timp ce-şi întorcea privirea uluită spre Liam, Keira apăru împleticindu-se lângă ei.

— Milady! Sunteţi rănită? întrebă băiatul.

— Nu. Doar puţin zgâlţâită, răspunse ea, zâmbindu-i tânărului ca să-i liniştească evidenta îngrijorare.

Când se uită din nou la Liam, îşi dădu brusc seama că îi sărise în ajutor şi-l atacase pe fratele Paul sprijinindu-se în piciorul rupt.

— Oh, Sir Liam! N-ar fi trebuit să-mi sari în ajutor! Îţi mulţumesc, dar e posibil să-ţi fi afectat vindecarea piciorului.

— E deja rupt!

Furia lui Liam începea să se potolească şi devenea din ce în ce mai conştient de durerea intensă din piciorul rupt.

— Dar e posibil să fi distrus tot ce apucase să se vindece până acum.

— Ah, s-ar putea să ai dreptate.

Îşi dădu seama că aruncase cârja când sărise la gâtul călugărului şi se uită acum în jur, după ea.

— E foarte clar că nu-i place să stau pe el.

Keira se grăbi să ridice cârja şi să i-o întindă, apoi se duse de cealaltă parte, ca Liam să se poată sprijini de ea.

Se albise dintr-odată la faţă, şi chipul îi era acoperit de sudoare. Fără îndoială că suferea cumplit, dar nu scotea niciun sunet.

— Kester, ai grijă ca fratele Paul să se întoarcă la

mănăstire, îi spuse ea băiatului, în timp ce îl ajuta pe Liam să se întoarcă în căsuţă.

— Da, milady.

Încruntându-se, Kester se apropie de călugărul care gemea.

— Vei plăti scump pentru ce-ai făcut.

Băiatul părea foarte încântat de această perspectivă, se gândi Keira, apoi speră că avea dreptate. Fratele Paul merita să fie pedepsit pentru că încercase să ia cu forţa o femeie şi, mai rău chiar, pentru că se convinsese singur că vina era a ei. Totuşi, se îndoia că avea să fie pedepsit pentru această a doua idioţenie. Cu siguranţă erau mulţi în mănăstire care erau de aceeaşi părere cu el.

Imediat ce îl urcă pe Liam în pat, Keira începu să-i scoată bandajele şi atelele care îi susţineau piciorul rupt. Faptul că bărbatul rămase nemişcat, cu un braţ trecut peste ochi şi cu respiraţia întretăiată, îi spuse Keirei că durerea era cumplită. Se rugă să nu fi fost vătămat tot ce se vindecase până atunci.

Când nu găsi niciun semn de accentuare a rănii de la picior, scoase un oftat adânc de uşurare. În mod evident, îşi provocase o durere înfiorătoare, dar reuşise să nu-şi facă rău piciorului.

Keira se uită la el, dar Liam continua să-şi ţină ochii acoperiţi. Respiraţia i se mai liniştise şi se întrebă dacă nu cumva leşinase.

Ştia că îi putea uşura durerea, dar nu ar fi vrut să-şi dezvăluie harul. Apoi se dojeni singură pentru temerile pe care le nutrea. Lui Liam i se spusese deja că îl găsise în urma unei viziuni şi nu sărise ca ars să arate cu degetul şi să strige „Uite vrăjitoarea!” Mai exista şi posibilitatea ca nici măcar să nu-şi dea seama. După ce mai aruncă o privire, îşi puse mâinile pe piciorul lui şi închise ochii. Simţea punctele cele mai dureroase şi încerca să calmeze suferinţa.

*

Liam simţi mâinile mici şi moi ale Keirei pe piciorul lui şi o privi pe sub braţul cu care îşi acoperise ochii. Atingerea ei făcu să dispară o mare parte din durere. Simţi o căldură din ce în ce mai puternică şi nişte furnicături ciudate, deşi nu complet neplăcute. Ochii i se măriră în clipa în care îşi dădu seama că ştia exact ce se întâmpla cu el, ce putea face atingerea ei. Stătea lângă el, cu ochii închişi şi cu o expresie de concentrare intensă pe chipul ei dulce.

Un scurt fior de teamă îl străbătu, o teamă superstiţioasă de miraculos pe care se grăbi s-o alunge.

Chiar dacă se simţi uşor ameţit în clipa în care îşi luă mâinile de pe el, Liam ştia în adâncul sufletului că femeia aceasta nu i-ar fi putut face rău, nici lui, nici oricui altcuiva. Era cu adevărat o tămăduitoare.

Făcu un efort să se prefacă în continuare că era aproape inconştient, în timp ce Keira îi strecură un braţ pe sub umeri şi-i turnă pe gât cidru rece şi dulce. Nu era chiar foarte dificil, pentru că se simţea cu adevărat ameţit.

Keira era palidă şi tremura uşor. Liam o privi cum se duce, împleticindu-se, la măsuţa mică de lângă foc. Ochii i se măriră când o văzu dând pe gât cidrul şi întinzând miere pe bucăţi de pâine, pe care le îndesă apoi în gură şi le înghiţi atât de repede încât abia dacă i se mişcară obrajii. Simţi dintr-odată o poftă mistuitoare pentru mâncarea pe care ea o devora atât de rapid.

— Crezi că mi-ai putea da şi mie puţin? întrebă el.

Keira se sperie atât de tare, încât aproape că se înecă cu bucata de pâine cu miere pe care o înfuleca asemenea unui purcel lihnit.

Apoi simţi cum i se înfierbântă obrajii. Stătea în faţa unui bărbat frumos, pe care îl dorea, cu gura atât de plină, încât de-abia mai putea mesteca şi cu mierea curgându-i pe bărbie.

Era absurd să pretindă că nu era nimic nefiresc în lăcomia ei, dar se hotărî totuşi să încerce. Ştergându-şi mierea de pe bărbie cu o cârpă, se grăbi să întindă miere pe câteva felii de pâine, pe care le aşeză pe o farfurie de lemn şi i le aduse. Abia după ce i le întinse îşi dădu seama

că nu avea cum să fi fost inconştient în timp ce îi alungase durerea şi că erau mari şanse să-şi fi dat seama ce făcuse. Deşi nu vedea nici frică, nici condamnare în ochii lui, îl aşteptă încordată să spună ceva.

Era împărţită între speranţa că Liam ştia ce făcuse şi accepta acest lucru şi speranţa că nu observase nimic neobişnuit.

— De ce şchiopătezi? întrebă el, în timp ce savura gustul bogat al pâinii cu miere.

Blestemând în sinea ei, Keira încercă să găsească o explicaţie rezonabilă pentru şchiopătatul care apăruse subit. Atunci când uşura durerea cuiva, se întâmpla adesea ca aceasta să plutească în ea şi nu ajunsese încă să stăpânească complet arta de a o înlătura pe deplin. Totuşi, asta nu era ceva ce-i putea spune lui. Încă se agăţa de slaba speranţă ca el să nu fi ştiut ce făcuse.

— Am câteva vânătăi de când m-a trântit fratele Paul la pământ, răspunse ea, mulţumită de sine până în clipa în care zări licărul de amuzament din ochii lui.

— Ah, ce caraghios sunt! Şi eu care mă întrebam dacă nu cumva, atunci când mi-ai înlăturat durerea din picior, aceasta a intrat poate în al tău… Ciudat că este tot piciorul drept, la fel ca al meu.

— Un om nu are decât două picioare. Nu prea ai mult de ales când e să loveşti vreunul.

Ştia, îşi spuse Keira, şi se întrebă de ce mai încerca să-şi ascundă harul, mai ales când tentativele ei păreau să-l amuze atât de tare.

— Adevărat.

Liam termină ultima bucăţică de pâine, apoi îşi linse leneş degetele lipicioase înainte să o întrebe:

— De ce nu poţi să alungi pur şi simplu durerea, cum ai făcut la mine?

Trebui să-şi muşte obrazul ca să nu râdă în momentul în care Keira îşi plantă pumnii micuţi în şoldurile ei frumos rotunjite şi-l privi chiorâş.

Amuzamentul lui Liam încetă brusc în clipa în care văzu că în spatele furiei ei se ascunde frica şi se blestemă

în sinea lui cât de idiot era.

Fireşte că-i era frică. Deşi vărul ei vorbise despre viziunea Keirei, subliniase şi faptul că toţi cei din neamul Murray erau foarte precauţi când venea vorba să dezvăluie harurile cu care cei din clanul lor fuseseră atât de binecuvântaţi. Era periculos să ai astfel de haruri. Prea mulţi le vedeau ca pe o formă de vrăjitorie, de lucru diavolesc.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Keirei să-i fie frică de el.

— Biata Keira, murmură el. Nu trebuie să te temi că o să încep să-mi fac cruci ca să alung diavolul. Aşa este, când mi-am dat seama ce faci, am simţit o umbră de teamă superstiţioasă, dar am alungat-o. Soţia vărului meu cunoaşte bine clanul tău şi a avut mare grijă să alunge astfel de gânduri din minţile şi inimile noastre.

Keira simţi cum se relaxează.

— Cine e soţia vărului tău?

— Fiona, fostă MacEnroy. Sora lui Connor MacEnroy. El e însurat cu o verişoară de-a ta, din câte ştiu.

— Da, cu Gilly. Am cunoscut-o pe Fiona. Este o tămăduitoare foarte înzestrată.

— Da, aşa este. Deci durerea intră în tine?

Aşezându-se pe pat, pentru că se simţea dintr-odată foarte obosită, Keira dădu din cap.

— Trebuie să se ducă undeva, nu? Încă nu am reuşit să-mi dau seama cum să scap de ea. Dar nu durează prea mult. Uneori, dacă pot, îmi imaginez că stau în ploaie sau sub o cascadă blândă şi las apa rece să-mi aline trupul.

Închise ochii şi încercă să-şi umple mintea cu imaginea ei stând goală sub o cădere blândă de apă. Respirând încet, lăsă senzaţia de curăţare să-i umple mintea şi trupul. Încetul cu încetul, simţi cum durerea din picior începe să cedeze. Imediat după această uşurare, veni o senzaţie de totală epuizare.

— Aşadar, chiar ai avut o viziune cu mine? întrebă Liam, uşor uimit să vadă cum chipul ei, încordat de durere, se relaxează sub ochii lui.

— Da, răspunse Keira, prea obosită ca să deschidă măcar ochii şi să se uite la el. Îmi pare doar rău că nu am văzut şi că urma să fii atacat. Poate aş fi reuşit să previn asta.

— M-ai salvat de la moarte. E suficient. Ai des viziuni?

Când Keira nu-i răspunse, privi mai cu atenţie şi îşi dădu seama că adormise în şezut.

— Oh, sărăcuţa de ea!

Cu mare grijă, ca patul să nu se mişte prea mult, Liam se ridică în capul oaselor. O apucă uşor pe Keira de umeri ca s-o ajute să se întindă mai confortabil pe pat. Aproape că se prăbuşi în braţele lui, cu trupul atât de moale şi de lipsit de vlagă, încât ar fi crezut că murise, dacă n-ar fi văzut-o că respiră.

Când se aşeză din nou pe perne, aranjând-o frumos lângă el, Keira murmură ceva ce semăna bine cu un *mulţumesc* foarte politicos. Apoi Liam aproape că scoase un geamăt puternic în momentul în care Keira îl cuprinse cu un braţ şi se cuibări mai aproape de el, cu obrazul moale lipit de umărul lui.

Fiecare impuls de dorinţă se trezi la viaţă, la fel ca o anumită parte a corpului, impertinentă şi fără minte.

Keira Murray MacKail era moale şi caldă şi mirosea frumos. A lavandă şi, strânse din dinţi, a miere. Eşua lamentabil în încercarea de a rămâne distant şi doar politicos în ceea ce o privea şi se întrebă de ce nu renunţa pur şi simplu. Îi plăcea ideea, la fel cum îi plăcea şi ea. Mult prea mult.

Credea acum că Dumnezeu îi trimisese o viziune, o viziune care îi ajutase pe Keira şi pe fratele Matthew să-i salveze viaţa. Putea avea încredere în ea. Totuşi, asta nu schimba cu nimic celelalte motive pentru care considerase că era mai sigur să se ţină la distanţă de ea. Keira era cu mult deasupra vărului unui lord mărunt ca el, fiind din multe puncte de vedere, cu nimic mai mult decât un soldat de rând. Pur şi simplu nu putea crede că obiceiul clanului Murray de a permite femeilor o oarecare libertate când venea vorba de alegerea unui soţ s-ar fi extins într-atât

încât să accepte pe cineva ca el.

— Keira! strigă fratele Matthew, dând buzna în căsuţă.

Liam îi făcu semn să tacă printr-un gest vehement din mână.

În timp ce fratele Matthew se apropia de pat, Liam observă cum expresia de îngrijorare de pe chipul lui începe să se schimbe într-una de suspiciune întunecată şi oftă. Îl durea o idee să vadă că vechiul său prieten îl credea în stare să seducă o femeie care îl îngrijea cu atâta dedicaţie, dar Liam bănuia că măcar o parte din poveştile despre el ajunseseră şi la urechile călugărilor.

— A adormit aşezată pe marginea patului, îi explică Liam, în timp ce îl fixa pe călugărul încruntat cu o privire rece, netulburată. După ce mi-a luat durerea din picior.

— N-ar fi trebuit s-o obosească într-atât faptul că ţi-a uns piciorul cu salvie.

Aşadar erau mai secretoşi când venea vorba de puterea mâinilor ei decât erau în legătură cu viziunile pe care le avea, îşi spuse Liam.

— Nu, n-a pus salvie. A pus mâinile.

Era probabil bine că acest membru al clanului Murray era un călugăr devotat hainei preoţeşti, îşi spuse Liam, pentru că expresia fratelui Matthew era mult prea uşor de citit.

— Haide, prietene! E drept că nu ne-am văzut prea mult în aceşti ultimi ani, dar crezi că aş putea s-o condamn pe fată pentru harul ei sau că nu am destulă minte cât să-mi dau seama că secretul ei trebuie păstrat cu stricteţe?

Fratele Matthew oftă şi îşi frecă ochii cu mâna.

— Nu, fireşte că nu.

— Şi nici nu aş seduce o fată de neam bun, aşa ca ea, rămasă de curând văduvă şi care, fără doar şi poate, are o poziţie mai înaltă decât o să am eu vreodată.

Liam îşi înăbuşi sentimentul de vinovăţie, pentru că nu era o minciună totală. Avea toate intenţiile de a încerca să păstreze această atitudine galantă, dar începea să creadă că soarta era împotriva lui.

— Iartă-mi insulta, spuse fratele Matthew, clătinând

din cap.

— Nu mă simt insultat. Mărturisesc că n-am fost tocmai un sfânt de când am plecat de aici.

Liam îi rânji vechiului său prieten.

— Nu, nu vreau să-i fac niciun rău. Dar am uitat să am grijă de piciorul rupt. Când l-am văzut pe caraghiosul ăla ţintuind-o la pământ, am fost atât de furios, încât m-am purtat de parcă aş fi avut două picioare bune.

— Va fi pedepsit aspru, deşi probabil că nu atât de aspru pe cât ţi-ai dori tu. I-a făcut vreun rău?

— Nu. Deşi a bruscat-o destul de rău cât să-i lase câteva vânătăi. Tocmai încerca să-i ridice fustele când i-am văzut şi m-am grăbit să fac pe eroul. După ce l-am aruncat cât colo, şi furia a început să mi se domolească, am simţit o durere înfiorătoare. Keira a făcut ce ştie ea să facă cu mâinile, a mâncat ca un purcel, apoi a adormit în timp ce stăteam de vorbă. A luat durerea în ea, murmură Liam, încă uluit.

— Da, aşa se întâmplă de cele mai multe ori. Durează o vreme până scapă de ea, apoi doarme adânc preţ de câteva ceasuri. Avem grijă când vorbim despre viziunile ei, dar acestea sunt acceptate de mulţi oameni. Dar mâinile tămăduitoare, puterea de a lua durerea printr-o simplă atingere?

Fratele Matthew ridică din umeri.

— Asta stârneşte adesea temeri periculoase şi atrage şoapte despre vrăjitorie. Cred că soţul ei ştia despre harul pe care îl are, deşi Keira nu a spus asta. Cred că a fost unul dintre motivele pentru care a vrut să se însoare cu ea.

— Nu era sănătos?

— Oh, părea destul de sănătos, dar era un bărbat tulburat. Cei din neamul nostru care simt astfel de lucruri i-au spus asta Keirei, dar s-a măritat cu el oricum. Keira poate fi foarte încăpăţânată. Ştiu că poate-mi fac prea multe griji pentru ea. E una dintre verişoarele mele preferate, şi ultimele luni au fost grele pentru ea. Şi da, o aşteaptă şi mai multe greutăţi în lunile care vin. E puternică, dar poate prea sufletistă şi nu cunoaşte prea

bine lumea.

— Atunci, şi-a iubit mult bărbatul?

— Cred că l-ar fi iubit, dacă ar fi avut mai mult timp împreună. Sau cel puţin ar fi ţinut la el şi i-ar fi fost o soţie bună. L-a ales pentru că trecuse de douăzeci de ani şi nu fusese niciodată prea impresionată de un bărbat. Voia să aibă o familie a ei, înţelegi. Din nefericire, au fost căsătoriţi doar trei luni şi Cameron n-a lăsat niciun copil în urmă.

— Cum a murit?

— Ucis de Rauf Moubray, care i-a făcut şi Keirei destul de mult rău. Ea a reuşit să fugă, dar i-a jurat soţului ei înainte să moară că o să ajute oamenii din Ardgleann, că o să elibereze ţinutul din ghearele lui Rauf.

— Bărbatul a lăsat o povară grea pe nişte umeri plăpânzi în momentul în care i-a smuls o astfel de promisiune. Cum se aştepta ca o biată fată să poată face una ca asta? Am auzit de Rauf Moubray – poveşti de o brutalitate întunecată.

— Şi probabil că toate sunt adevărate. Cât despre cum poate să-şi împlinească jurământul pe care l-a făcut nefericitului ei soţ? Nu ştiu, şi nici ea nu ştie, mai ales că nu vrea să-şi implice familia în toată povestea asta.

Fratele Matthew atinse uşor părul Keirei.

— În astfel de clipe, aproape că-mi regret chemarea. Pentru că nu sunt războinic, am prea puţine talente de luptător pe care să i le pot pune la dispoziţie, şi totuşi mi-ar fi plăcut să fiu apărătorul ei.

— Atunci, voi fi eu! spuse Liam, încercând să nu se simtă ofensat de expresia evident surprinsă de pe chipul fratelui Matthew.

— Ai un picior rupt, Liam.

— O să se vindece. N-o să se ducă mâine să salveze Ardgleannul, nu?

— Nu, dar…

— Îi datorez viaţa mea. Pot măcar să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să mă asigur că n-o să fie omorâtă în încercarea de a îndeplini jurământul pe care i l-a smuls soţul ei.

Îi făcu cu ochiul fratelui Matthew.

— Da, şi să ştii că-mi place ideea de a fi salvatorul cuiva. Poate că, în anii care vor urma, cineva o să scrie cântece despre mine.

Râse împreună cu prietenul lui.

— M-aş odihni mai uşor să ştiu că un bărbat puternic stă lângă ea în lupta care o aşteaptă.

— Atunci, am stabilit.

— Da, între noi. S-ar putea să descoperi că fătuca noastră nu e chiar aşa de uşor de convins. Cum ţi-am spus, poate fi încăpăţânată.

— Şi eu pot, prietene. Şi eu pot.

capitolul 4

Un sunet ciudat, un amestec de râcâit şi de bocănit, se auzi din spatele uşii căsuţei. Liam privi peste masă, şi Keira zâmbi. Se concentra asupra tablei de şah dintre ei, gândind o mutare cu care probabil că avea să-l învingă din nou. Ar fi vrut să o tragă peste masă şi să-i sărute buzele pe care le strângea uşor între dinţi. Crâmpeiele de rezistenţă de care se mai agăţa după o lună în care fusese împreună cu ea zi şi noapte cedau şi ele cu rapiditate. Sentimentele pe care le nutrea faţă de ea erau tot mai puternice şi refuzau să se lase stăpânite.

— Cred că prietenul nostru Kester a venit în vizită şi s-a împiedicat de uşă, spuse Liam, rânjind fără ruşine la încruntarea ei, pentru că mustrarea tăcută era trădată de râsul care i se citea în ochii frumoşi.

Keira se ridică, mută una dintre piesele frumos sculptate şi spuse:

— Şah mat.

În timp ce se îndrepta spre uşă, zâmbi satisfăcută în clipa în care îl auzi pe Liam înjurând în barbă. Nu reuşise încă să o bată, dar era suficient de bun cât să prezinte o provocare reală. Se îndoia însă că Liam ar fi fost încântat s-

o audă spunând asta. Şi nu ar fi fost o atitudine prea modestă din partea ei, îşi mai spuse, în timp ce deschidea uşa, în spatele căreia îl găsi pe Kester scuturând praful de pe robă.

Kester îi zâmbi, şi Keira îi zâmbi la rândul ei. Avea să fie un bărbat înalt şi chipeş, după ce creştea suficient cât să nu mai fie disproporţionat, cu picioarele alea mari de care se tot împiedica. Avea totodată puternicul sentiment că tânărul Kester nu-şi dorea cu adevărat să fie călugăr, că şi-ar fi dat toată silinţa, însă n-ar fi fost niciodată cu adevărat fericit cu o astfel de viaţă. Gândul acesta o deranja, dar, momentan, nu avea idee ce ar fi putut face în legătură cu asta, presupunând că era bine să facă ceva. Şi, la urma urmei, avea mult prea multe griji ale ei, probleme serioase care nu-i lăsau nici forţa, nici dorinţa de a se ocupa de ale altora.

— Milady, a venit cineva să întrebe de Sir Liam, spuse Kester.

În ochii lui de un albastru-închis se citea o intensă curiozitate.

— Cine? întrebă Liam, venind în spatele Keirei.

— O femeie pe nume Maude. Lady Maude Kinnaird.

Liam înjură încet, şi furia i se intensifică în clipa în care o văzu pe Keira încordându-se.

— I-a spus cineva că sunt aici?

— Nu încă, dar mă tem că îi va spune cineva curând. E un duşman?

— Nu, doar o bătaie de cap. Totuşi, cred că soţul ei îmi este duşman.

— Soţul ei? întrebă Keira, întorcându-se spre Liam. E măritată şi totuşi aleargă după tine prin ţară?

Liam era enervat să se găsească ţinta privirilor Keirei şi ale lui Kester. Amândoi păreau şocaţi. Exista totodată o sclipire de dezaprobare în ochii lor.

Totuşi, nu avea timp să le explice ce şi cum şi nici nu avea chef să o facă. Îi trecură repede prin minte câteva gânduri întunecate legate de Lady Maude Kinnaird, care părea incapabilă să înţeleagă cuvântul nu. Apoi sunetul

unor cai apropiindu-se îi atrase atenţia undeva în spatele Keirei.

— I-a spus cineva, afurisit să fie!

Îl trase pe Kester înăuntru, o împinse pe Keira la o parte din drum şi trânti uşa.

— Pune-i zăvorul! ordonă el şi se duse şchiopătând să-şi ia sabia de pe cufărul greu de la picioarele patului, unde o lăsase.

Keira, care zăvorâse uşa, se întoarse cu faţa spre el şi rămase cu gura căscată când îl văzu pe Liam luându-şi sabia şi scutul.

— E doar o femeie! Întotdeauna îţi întâmpini amantele părăsite cu sabia trasă?

— Nu e amanta mea! se răsti Liam.

— Păi, la mănăstire a spus… începu Kester.

— Nu mă interesează ce-a spus femeia asta. Încep să cred că e nebună.

— Liam, iubirea mea! strigă femeia de pe cealaltă parte a uşii. Ştiu că eşti acolo!

Preţ de câteva clipe, Keira văzu un chip foarte frumos privind prin fereastra micuţă de lângă uşă. Apoi Liam închise cu o bufnitură obloanele groase la ambele ferestre.

Kester se grăbi să aprindă lumânarea de pe masă, ca să alunge întunericul care se lăsase brusc.

Keira tresări în momentul în care femeia începu să bată cu pumnii în uşă, frenetic şi cu putere.

— Liam, prinţul meu dulce! Te rog, vorbeşte cu mine! Cum poţi să te porţi aşa cu mine după tot ce-am însemnat unul pentru celălalt?

— Nu am însemnat absolut nimic unul pentru celălalt, pe toţi dracii! răspunse Liam. Nu e nimic între noi şi nici n-a fost vreodată.

În comparaţie cu vocea stridentă a femeii, tonul lui Liam părea aproape plăcut, dar Keira putea auzi muşcătura dură şi rece a furiei. Îşi frecă fruntea, simţind o durere acută care i se întindea între ochi. Ar fi vrut să dea vina pe bătăile rapide şi asurzitoare din uşă, dar ştia că era provocată de lucruri mult mai complicate.

— Să ştii că mi-am părăsit soţul pentru tine, scumpul meu Liam!

— Pe toţi dracii, femeie! Dar eu nu ţi-am cerut niciodată asta!

— E singurul mod în care putem fi împreună. Am bani. Putem fugi în Franţa.

Acesta, hotărî Keira, era semnul că sosise cu adevărat timpul să părăsească mănăstirea. Îi permisese acestui bărbat să se strecoare în inima ei.

Ascultând-o pe femeie vorbind cu atâta patimă despre dragostea ei pentru Liam şi auzind răspunsurile lui reci şi furioase, Keira se întrebă dacă nu cumva fusese atrasă de un bărbat care nu exista de fapt decât în imaginaţia ei. Cu siguranţă acesta nu era bărbatul blând şi plăcut pe care ajunsese ea să-l cunoască, care zâmbea, glumea şi o necăjea în glumă. După cum nu era nici cavalerul galant care îşi ignorase durerea pentru a o salva de atacul fratelui Paul. Îi era ruşine de ea însăşi pentru că-şi îngăduise să uite de nevoile oamenilor din Ardgleann, pentru că se minţise şi se amăgise singură că Sir Liam încă mai avea nevoie de îngrijirile ei, doar ca să poată rămâne aproape de el.

Era evident că avea de unde alege o femeie care să-l îngrijească şi să-i dea adăpost. Keira luă sacii de şa şi începu să-şi strângă lucrurile.

— Pentru Dumnezeu, Maude, chiar nu vrei să pleci?

Liam se lovi uşor cu capul de perete şi se întrebă dacă nu cumva nebunia care părea să fi pus stăpânire pe Maude începea să-l afecteze şi pe el.

— E o femeie acolo, cu tine, nu-i aşa? Cum poţi întoarce atât de uşor spatele la tot ce-a fost între noi? Dar o să te iert, iubirea mea. Nu am fost aici ca să-ţi alin durerea când ai fost rănit, aşa că e în parte vina mea dacă te-ai îndepărtat de mine.

— Femeie nebună! M-am îndepărtat cu ani în urmă! Şi am fugit atât de repede, că mă mir că nu mi-a ieşit fum din călcâie.

Liam auzi râsete de bărbaţi şi îşi dădu seama că Maude adusese cu ea câteva dintre gărzile ei personale.

Apoi înţelese pe deplin importanţa cuvintelor ei.

— De unde ştii că am fost rănit, Maude? întrebă el, şi Maude amuţi dintr-odată. Maude, de unde ştii că am fost rănit?

— Mi-au spus călugării, răspunse femeia.

Liam se uită la Kester, care clătină din cap, apoi privi uşa, încruntându-se.

— Te întreb încă o dată, Maude. De unde ai ştiut că am fost rănit?

— Robert mi-a aruncat povestea-n nas, Liam! M-a chinuit zi şi noapte povestindu-mi cât de rău te-a rănit, cum a avut el grijă să nu mai suceşti niciodată minţile vreunei fete cu chipul tău frumos. A trebuit să vin la tine, să te ajut! Nu înţelegi asta?

Da, Liam înţelegea. Înţelegea că Maude minţea. Era aproape sigur de acest lucru.

Ignorând rugăminţile ei continue de a o lăsa să intre ca să poată răscumpăra răul pe care i-l făcuse soţul ei, Liam se întoarse spre Keira şi aproape că scoase o exclamaţie de uimire.

Era ocupată să-şi îndese toate lucrurile în sacii de şa, care stătuseră într-un colţ al căsuţei, neatinşi, tot timpul cât fuseseră acolo.

— Keira, ce faci? întrebă el.

— Plec, răspunse ea. Eşti perfect capabil să-ţi porţi singur de grijă de-acum şi, dacă o să ai nevoie de ceva, e limpede că poţi găsi uşor pe cineva care să te ajute. Eu am un jurământ pe care trebuie să-l îndeplinesc şi de care ar fi trebuit să mă ocup de mult.

— Ăsta nu e ajutor! spuse Liam, arătând spre uşă. Ăsta este motivul pentru care am fost aproape omorât în bătaie, apoi lăsat să putrezesc.

— Atunci poate că n-ar fi trebuit să te încurci cu nevasta altui bărbat.

— Nu m-am încurcat cu ea!

— Nu? Îşi imaginează doar că eşti amantul ei? Prinţul ei dulce? E totul numai în mintea ei?

Era, dar Liam vedea că Keira nu avea chef să asculte.

Până şi Kester, care, în ultima vreme, începuse să se ţină după el asemenea unui căţel devotat, părea să aibă îndoieli.

Liam nu-i putea învinovăţi pentru că-l priveau cu neîncredere. Până şi lui, care se afla în mijlocul acestei nebunii, îi era greu să creadă că era pe deplin nevinovat.

Nimic din ce spusese sau făcuse nu reuşise s-o convingă pe Maude să-l lase în pace. Totuşi, ar fi fost fără îndoială o vanitate din partea lui să spună asta.

— Liam! Trebuie să mă laşi să intru acum! Vine Robert!

Liam înjură şi se duse la fereastra din faţă.

Deschise cu băgare de seamă unul dintre obloanele grele, cu închizători de fier, doar atât cât să poată privi afară şi înjură din nou.

Mătăhălosul *laird* Kinnaird se vedea apropiindu-se în viteză de căsuţă, cu şase bărbaţi la fel de mari ca el venind în urma lui. Pentru o femeie care susţinea că-l iubeşte, Maude făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să-l vadă mort.

Închise la loc oblonul în clipa în care *laird*-ul Kinnaird opri în faţa căsuţei.

O parte din Liam ar fi vrut să spargă ceva, să facă o criză de nervi lungă şi epuizantă. Îşi petrecuse ultimele două săptămâni curtând-o pe Keira cu o răbdare pe care nu o mai avusese niciodată până atunci, câştigându-i încrederea şi scoţând încetul cu încetul confidenţe din partea ei. Fusese greşit din partea lui, firește, dar nu se putuse opri. Ba chiar avusese de gând să încerce să-i fure un sărut chiar în acea seară.

Toată munca lui era acum în zadar şi fu uşor surprins să constate cât de mult îl înfuria acest lucru. Şi cât de mult îl durea.

Uitându-se acum la Keira, Liam se îndoia şi că ar fi vărsat măcar o lacrimă pentru el, dacă lordul l-ar fi despicat chiar acolo, pe pragul căsuţei pe care o împărţiseră timp de o lună.

— Cameron, nenorocitule! urlă *laird* Kinnaird. Nu te mai ascunde acolo şi vino să mă înfrunţi ca un bărbat!

Keira privi spre uşă, încruntându-se. Deşi era supărată şi rănită, sosirea acestui soţ înfuriat o făcea să se teamă pentru Liam. Îşi spuse că era din cauză că Liam nu se putea lupta cu nimeni în starea în care se găsea şi că aşa ceva pur şi simplu nu i se părea corect.

Era o minciună, dar se agăţă cu disperare de ea.

— Vreau să fiu sigur că nu o să mai pui coarne vreunui alt bărbat.

Felul în care atât Kester, cât şi Liam se albiră la faţă şi îşi îndreptară privirile spre punctul de sub centura lui Liam ar fi fost amuzant, dacă ameninţarea nu ar fi fost spusă cu atâta patimă.

Keira ştia că nu putea pur şi simplu să plece şi să-l lase în voia sorţii. Femeia era, din punctul ei de vedere, la fel de vinovată ca şi Liam, dar nimeni nu ameninţa s-o mutileze pe ea. Deşi sosirea lui Lady Maude scosese la iveală o latură a lui Liam care nu-i plăcea şi spulberase câteva visuri în voia cărora fusese suficient de nătângă cât să se lase pradă, Keira ştia că s-ar fi detestat pentru totdeauna dacă nu făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să-l salveze.

— Ar fi mai bine să pleci acum, spuse ea.

— Dacă ies pe uşa aia, sunt un om mort, spuse Liam. Sau o să-mi doresc să fiu.

Liam nu putea crede că Keira intenţiona cu adevărat să-l dea afară din casă, pradă furiei clocotitoare a *laird*-ului Kinnaird.

Ceva greu se izbi în uşă, şi Keira tresări. Căsuţa era făcută din pietre, iar uşa era grea, din lemn de stejar cu întăriturii de fier, dar nu credea că ar fi putut suporta mult timp un astfel de asalt. Dădu la o parte pielea de oaie de pe podea, scoţând la iveală o trapă ascunsă. Pe acolo era un tunel care avea să-i conducă la grajduri.

Se uită la Liam, întrebându-se mirată cum de fusese atât de proastă încât să ignore posibilitatea că un bărbat atât de frumos putea fi o mare secătură.

— Grăbeşte-te şi strânge-ţi lucrurile, prinţişorule! spuse ea.

Liam strânse din dinţi ca să se abţină să-i interzică Keirei să-i mai spună vreodată aşa şi se grăbi să-şi strângă lucrurile.

— Unde duce tunelul?

— La grajduri. Căsuţa asta poate îndura multe, dar cei care au făcut-o au ştiut că nu este de nepătruns. Aşa că s-au gândit la o metodă de a fugi în timp ce atacatorii încearcă să intre.

— Dacă plecăm cu caii din grajd o să fim văzuţi cu siguranţă. Asta te-ar putea pune şi pe tine în pericol.

— În cazul ăsta, avem noroc că din grajduri se poate ieşi şi prin spate, nu crezi?

Deşi Liam începuse să se descurce foarte bine cu cârja, Keira îşi dădu brusc seama că avea să-i fie foarte greu să coboare scara îngustă de lemn care conducea în tunel.

— Kester, ia lucrurile lui Sir Liam. Noi doi o să coborâm primii, ca să-l putem ajuta dacă se împiedică pe scară.

Îi stătea pe limbă să spună că nu avea nevoie de ajutorul unei femei micuţe şi al unui băiat slăbănog doar ca să coboare o scară, dar Liam îşi muşcă limba şi nu spuse nimic. O privire aruncată înspre scară îi spuse că nu avea să o poată coborî cu piciorul rănit.

Îi aruncă cârja lui Kester, apoi începu să coboare cu băgare de seamă, strângând din dinţi de durere ori de câte ori îşi lăsa greutatea pe piciorul drept. Odată ajuns jos, se sprijini de scară şi închise ochii, încercând să alunge durerea cu puterea minţii. Nu avea timp de ea acum. Zgomotele pe care *laird-ul* Kinnaird le făcea în timp ce încerca să spargă uşa erau aproape asurzitoare.

— Ar fi bine să închidem trapa, spuse Keira, când Liam se desprinse în cele din urmă de scară. Poate fi închisă pe dinăuntru. Asta o să-i încetinească.

— Rămân eu şi o închid după ce plecaţi, spuse Kester. Apoi o acopăr la loc.

— Nu, Kester, ar fi prea periculos. Bărbatul ăla pare orbit de furie. Trebuie să vii cu noi. Poţi să fugi înapoi la

mănăstire, de la grajduri.

— Chiar şi un om orbit de furie nu m-ar putea lua drept Sir Liam. Măcar pentru că eu am părul şaten, nu roşu. Mergeţi voi, milady, iar eu o să-i ţin pe loc aici. O să aveţi şanse mai mari să fugiţi fără să vă vadă.

— Băiete, la un moment dat până şi neghiobul ăla o să-şi dea seama că este prea multă linişte în căsuţă, spuse Liam.

— Oh, neghiobul ăla o să creadă că eşti încă înăuntru, Sir Liam, spuse Kester, apoi rânji.

Keira ştia că Liam se uita probabil la Kester cu aceeaşi uluire ca şi ea, dar nu-şi putea lua privirea de la băiat pentru a confirma acest lucru. Vocea lui Kester sunase exact ca a lui Liam. Faptul că, în mod obişnuit, vocea lui Kester atingea mai multe game într-o singură propoziţie făcea ca acest lucru să fie cu atât mai uimitor.

— Cum ai făcut asta? întrebă ea în cele din urmă.

Kester ridică din umeri.

— Pur şi simplu. Pot să-i imit pe cei mai mulţi dintre călugări. E doar un joc al meu.

— Atunci, joacă-l, băiete! spuse Liam. Este o abilitate care s-ar putea să se dovedească foarte folositoare într-o bună zi. Doar că nu sunt sigur că ar fi un joc prea sigur în momentul ăsta. *Laird* Kinnaird pare să-şi fi ieşit complet din minţi.

Kester se încruntă.

— N-o să stau lângă uşă. O să-i las puţin timp să privească în jur şi să vadă că nu sunt tu.

— Aşa să faci, spuse Keira. Şi, imediat ce uşa aia se deschide măcar o idee, să începi să strigi cu vocea ta. Cu siguranţă asta o să-l deruteze, pentru că o să creadă că sunt mai mulţi oameni înăuntru.

— Da, milady. Aşa o să fac, promise Kester.

Keira îl privi pe băiat urcând scara. Când trapa fu închisă, îşi înăbuşi un val de frică. Detesta din tot sufletul locurile mici şi întunecate. În special detesta locurile mici şi întunecate de sub pământ. Îi aminteau mult prea mult de un mormânt. Lumina felinarului nu străpungea prea bine

întunericul.

Clătină din cap în clipa în care îl auzi pe Kester răcnind o obscenitate către *laird-ul* Kinnaird cu vocea lui Liam.

— Sunt sigură că nu a învăţat asta la mănăstire, murmură ea.

— Eu n-aş fi chiar atât de sigur. La urma urmei, niciunul dintre călugări nu s-a născut aici, spuse Liam.

— Ei bine, dacă nu e atent, Sir Kinnaird o să aibă spume la gură de furie până o să spargă uşa, după câte insulte o să îndure.

— Băiatul o să fie bine. Poate că nu e în stare să meargă doi metri fără să se împiedice în propriile picioare, dar este foarte isteţ. Acum, ia-o înainte! Încă nu-i târziu ca lordului ăla care urlă în gura mare să-i treacă prin minte să trimită pe cineva de pază la grajduri.

Keira o apucă de-a lungul tunelului, mânată de teama stârnită în ea de această posibilitate. Încercă să nu se gândească la cât de îngust era tunelul, să nu simtă mirosul de pământ reavăn şi să se concentreze doar la deschiderea de la celălalt capăt. Acolo era libertatea.

Ar fi vrut doar să însemne libertate de sub vraja lui Liam. Keira ştia că aceasta avea să mai rămână lângă ea încă o vreme şi bănuia că urma să ocupe un loc în inima şi-n mintea ei încă mulţi ani de atunci înainte.

Odată ajunşi la capătul tunelului, Keira îi întinse felinarul lui Liam. Urcă scara până la trapă şi ridică încetişor uşa, doar atât cât să poată privi de jur-împrejurul grajdului. Spre uşurarea ei, nu se vedea nici urmă de oamenii lordului Kinnaird. Mai bine chiar, se părea că bunul Kester închisese aproape complet uşa grajdului după ce se îngrijise de animale în acea dimineaţă. Erau salbe şanse ca aceia care asediau căsuţa să-i vadă pe ea şi pe Liam la grajduri.

Se grăbi să iasă din tunel apoi, după ce lăsă jos tot ce căra, îngenunche lângă deschiderea tunelului ca să ia lucrurile lui Liam, pe care acesta i le întinse.

Liam înjură în sinea lui în clipa în care trebui să fie ajutat de Keira să urce ultima treaptă a scării. Deşi era

profund recunoscător pentru tot ajutorul primit şi ştia că-i datora viaţa, se săturase să fie invalid.

Ştia că o mare parte din iritarea pe care o simţea în acel moment era cauzată de faptul că problema lui fusese cea care îi forţase să părăsească confortul căsuţei, totuşi depinsese de un băiat şi de o femeie măruntă ca să-l scoată de acolo.

Odată ajuns în grajd, el se grăbi să-şi adune lucrurile şi se duse să-şi pregătească calul în timp ce Keira le acoperea urmele.

Măcar atâta lucru putea să facă singur, îşi spuse supărat.

Keira se duse să pună şaua pe iapa cenuşie din boxa de lângă cea în care se afla calul lui Liam, Gilmour, şi spuse încet:

— Există o ieşire prin spatele grajdului. Odată ieşit afară sunt vreo cinci metri de spaţiu deschis înainte să intri într-o pădure. Încă vreo câţiva metri şi copacii sunt destul de deşi ca să ne ascundă.

— Poate că ar fi mai bine să ducem caii de căpăstru prin zona mai expusă, zise Liam.

Keira se uită la piciorul lui drept, înfăşurat încă în bandaje de cârpă şi fixat cu şipci de lemn. Pantalonii pe care îi purta erau despicaţi până deasupra genunchiului.

Peste bandaje şi aţele purta un fel de cizmă din piele de căprioară pe care i-o cususe unul dintre călugări. Partea de jos fusese făcută o idee mai mare, în caz că piciorul se umfla, şi cizma nu se prindea decât cu două şireturi din piele, care se legau în faţă, apoi în spate, în aşa fel încât lui Liam îi era aproape imposibil să-şi îndoaie piciorul din genunchi.

— Dacă ne-ar vedea cineva în cazul ăsta, ar trebui să încălecăm repede, şi cred că ai descoperi că nu poţi face asta, spuse ea.

Liam îşi privi piciorul bandajat, se gândi la mişcările pe care trebuia să le facă pentru a încăleca şi repetă în gând toate blestemele pe care le ştia. Ajunsese să se descurce atât de bine cu treburile de zi cu zi, încât se

amăgise cu gândul că nu mai avea nevoie de ajutor. Acum aflase că nu se putea apăra singur de un soţ înfuriat şi nici nu putea încăleca fără ajutor. Era posibil să o poată ierta pe Maude pentru bătaia suferită, dar se îndoia că avea s-o ierte vreodată pentru felul în care îi rănise orgoliul, pentru această aparent nesfârşită stare de neajutorare în care îl adusese.

— Da, ai dreptate, răspunse el, nereuşind să-şi ascundă în totalitate furia din voce. Aşa e, cred că va trebui să mă ajuţi să încalec.

Îşi scoase calul din boxă şi o aşteptă să vină să-l ajute.

Keira îşi scoase şi ea iapa, apoi se duse să-l ajute pe Liam să încalece. Alungă sentimentul de milă pe care îl simţi faţă de el amintindu-şi de motivul pentru care se afla în starea asta. Pedeapsa fusese prea dură, dar era firesc ca un bărbat să se aştepte la consecinţe din partea unui soţ faţă de care greşise.

Keira ştia că o mare parte din furia ei se datora faptului că fusese rănită, că se simţise o ditamai proasta. O singură privire aruncată chipului izbitor de frumos al lui Lady Maude fusese îndeajuns ca să-i amintească cât de departe se afla ea de o astfel de frumuseţe. Pentru o scurtă perioadă începuse chiar să creadă că vorbele lui frumoase şi zâmbetele lui dulci erau pentru ea şi numai pentru ea, că însemnau cu adevărat ceva. Adevărul era amar. Un bărbat care putea cuceri o femeie ca Lady Maude nu putea fi mişcat de o femeie aşa ca ea.

Odată ce Liam urcă în şa, Keira spuse:

— Trebuie să închid uşa după ce plecăm, aşa că tu du-te direct în pădure. Nu mă aştepta până nu ajungi la adăpostul copacilor.

Liam nu ezită decât o clipă, apoi dădu din cap.

Se temuse ca nu cumva Keira să încerce să-l părăsească acum, să o apuce pe drumul ei, însă cuvintele ei sugerau că aveau să meargă împreună, cel puţin o vreme. După ce avusese nevoie de ajutor ca să urce în şa, îi era greu să mai creadă că putea fi aliatul ei, apărătorul ei,

dar ştia că acest sentiment de înfrângere avea să treacă.

Putea cel puţin să o ajute să strângă oamenii de care avea nevoie ca să recucerească Ardgleannul.

Aplecându-se ca să treacă pe uşa pe care Keira o deschisese, Liam se îndreptă spre pădure, aşteptând încordat, la fiecare pas, să audă un strigăt care să-i dea de ştire că fusese văzut.

Odată ajuns la adăpostul copacilor, o privi pe Keira înaintând cu băgare de seamă spre el şi răsuflă uşurat în clipa în care ajunse lângă el fără să fi fost văzută de Kinnaird sau de oamenii lui. Nu ştia ce făcea Kester în căsuţă, dar părea să meargă, şi toţi aveau atenţia îndreptată asupra celor ce se petreceau acolo.

— Ne ducem la fortăreaţa vărului meu, Scarglas, îi spuse el Keirei.

— Intenţionez să mă întorc la oamenii mei, zise Keira.

— Nu singură şi, până nu mi se vindecă piciorul, nu te pot proteja aşa cum trebuie. Scarglas e la doar trei zile de drum de aici. Poate ceva mai mult, dacă avem necazuri. Acolo vei găsi oameni care să te însoţească acasă şi mâncare şi băutură pentru drum.

Erau argumente solide, prea solide ca să le poată disputa, şi Keira dădu din cap.

— Ia-o înainte!

Liam începu să facă acest lucru, ascunzându-şi chipul în caz că expresia lui ar fi trădat uşurarea pe care o simţea că ea îi acceptase planul.

Era într-adevăr un plan bun să o ducă la Scarglas, dar îi oferea totodată câteva zile în plus în care să fie singur cu ea. Probabil că avea să aibă nevoie de fiecare clipă din aceste trei zile ca să-i potolească furia şi să recâştige terenul pe care îl pierduse în clipa în care Maude ajunsese la căsuţă. Spera ca, până ajungeau la Scarglas, să o facă să-i spună despre problema ei şi s-o convingă să-i accepte dorinţa de a se implica în lupta ce avea să urmeze.

Spera totodată să-i recâştige încrederea şi inima.

O privire cu coada ochiului către chipul ei îi spuse că aceasta era, poate, lupta cea mai grea dintre toate.

capitolul 5

Keira îi aruncă o privire cu coada ochiului lui Liam şi înjură în sinea ei. Era atât de palid, încât se mira că se mai putea ţine în şa. În mod evident, furia şi dezamăgirea orbiseră o vreme tămăduitorul din ea, pentru că, de când părăsiseră căsuţa, nu stătuse nici măcar o clipă să se gândească cât de grea trebuia să-i fie lui să îndure o călătorie lungă şi dificilă. Până şi pe ea o dureau oasele şi muşchii, iar ea nu era rănită. Ţinând cont că preluase conducerea în fuga lor de fiorosul *laird* Kinnaird, Keira se întreba de ce oare Liam nu spusese nimic despre durerea pe care în mod clar o îndura. Probabil că din mândrie bărbătească, îşi spuse, clătinând din cap la o asemenea nerozie.

— Cred că e cazul să ne oprim pe ziua de azi, spuse ea.

— Încă mai e destulă lumină cât să putem merge mai departe, spuse Liam, deşi ardea de nerăbdare să coboare de pe cal şi să-şi odihnească piciorul.

— Aşa e, dar pare că mai ai puţin şi cazi din şa.

Liam detesta să ştie că Keira îi putea vedea suferinţa la fiecare mişcare pe care o făcea Gilmour.

— Nu, eu…

— Sir Liam, nu sunt suficient de puternică cât să te pot prinde în caz că o să cazi, nici să te ridic de pe jos. Iar o cădere de pe cal ţi-ar putea înrăutăţi considerabil starea piciorului. Mai ai doar două săptămâni până o să-ţi poţi scoate bandajele şi atelele. Chiar vrei să iei totul de la început?

Liam îi răspunse cu un mârâit nervos.

— Cam la o oră distanţă de-aici este un sătuc. Ne putem odihni acolo.

Ştia că era singura concesie pe care avea să o obţină din partea lui, aşa că nu mai spuse nimic. Bărbaţii puteau deveni foarte încăpăţânaţi când era mândria lor în joc. Exista riscul ca, dacă insista prea mult, să încerce să meargă chiar şi mai departe de sat, şi Keira nu-şi dorea să-şi petreacă noaptea păzindu-i trupul în timp ce zăcea inconştient sau punându-i din nou la loc oasele piciorului.

Se hotărî în schimb să stea cu ochii pe el până când ajungeau la destinaţie. Spera doar să aibă suficientă minte cât să se dea bătut înainte să leşine.

Când în cele din urmă ajunseră în sat, Liam abia dacă mai putea vedea bine. Opri calul în faţa unui han micuţ care închiria camere călătorilor şi făcu un efort să se opună ispitei de a se lăsa pur şi simplu să se prăbuşească la pământ.

Respirând adânc şi încet, încercă să ignore durerea şi făcu un efort să-şi recapete echilibrul înainte ca Keira să vină să-l ajute să descalece. Spera că o să se mişte repede, pentru că-şi dorea cu disperare să urce într-unul dintre paturile surprinzător de curate şi de confortabile ale bătrânului Denny.

Keira îl examină cu atenţie pe Liam în timp ce îl ajuta să descalece. Pe ultima parte a drumului arătase atât de rău, încât stătuse încordată la maximum, pregătită să sară şi să-l ajute în clipa în care lovea pământul.

Era palid încă, dar, odată coborât de pe cal, nu părea să mai fie în pericol să leşine. Se ţinu totuşi aproape de el în timp ce intrau în han.

Câteva clipe mai târziu însă, îşi dori cu ardoare să fi fost la mile depărtare. O femeie cu rotunjimi apetisante şi părul negru îl strigă pe nume şi aproape că-l dărâmă de pe picioare, atât de tare îl strânse în braţe. În mod clar, nu era prima oară când Liam trecea pe aici, îşi spuse Keira iritată.

Era blestemat, hotărî Liam, dezlipindu-se blând, dar cu fermitate, din îmbrăţişarea îndrăzneaţă a durduliei Mary. Deşi era gata să admită că fusese destul de lacom în ceea ce privea plăcerile pe care le putea oferi o femeie, nu credea că merita să fie pedepsit cu atâta asprime pentru

păcatele lui. Nu era nevoie să se uite la Keira ca să ştie cum privea ea această dovadă zâmbitoare a trecutului său agitat. Aproape că simţea acele de gheaţă ale furiei ei.

Avea să-i fie chiar şi mai greu acum să o convingă că Lady Maude inventase întreaga poveste.

— Mă bucur să te revăd, Mary, spuse el politicos, punându-i mâinile pe braţe ca să o ţină la distanţă.

— Oh, da. Şi eu mă bucur să te văd, spuse Mary. Şi o să mă bucur şi mai mult în curând, când o să...

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe soţia mea, se grăbi el să o întrerupă, înainte ca Mary să intre în detalii mai specifice.

Cu siguranţă Keira îşi dăduse seama că se culcase cu femeia asta, dar nu era necesar să ştie şi cum, când sau unde.

Keira deschise gura să nege cu vehemenţă afirmaţia lui Liam, însă o privire ascuţită din partea acestuia o făcu să-şi înghită cuvintele. Bunul-simţ îi spunea că trebuia să existe un motiv foarte bun pentru o astfel de minciună. Mai degrabă împărţea o cameră cu un bărbat pe care ajunsese să-l considere un armăsar nărăvaş decât să doarmă singură şi nepăzită. Unii dintre bărbaţii care stăteau la mese cu câte-o bere-n faţă nu păreau genul care să se lase opriţi de o uşă încuiată sau de refuzul unei femei. Oricâte defecte ar fi avut, Liam n-ar fi încercat niciodată să o ia cu forţa. Totuşi, avea să fie o noapte lungă şi inconfortabilă, îşi spuse, în timp ce se forţă să-i zâmbească în semn de salut lui Mary, care rămăsese cu gura căscată. Când mintea ei adăugă tot felul de apelative deloc măgulitoare după numele femeii, Keira se grăbi s-o oprească. Nu era vina lui Mary că Liam părea incapabil să-şi ţină şireturile pantalonilor legate în faţa ispitei. Ar fi vrut doar să poată opri imaginile care îi invadaseră mintea, imagini cu Liam şi Mary împreună, Liam şi Mary în pat, goi.

— Te-ai însurat? şuieră Mary în cele din urmă, apoi făcu repede un pas înapoi şi făcu o reverenţă cam stângace în faţa Keirei. Aşadar, acolo ai fost, Liam! Oh, şi ai fost rănit. Au trecut verii tăi pe aici. Te căutau.

— Când? întrebă Liam.

— Oh, de două ori. Ultima oară acum vreo trei sau patru zile.

Mary rânji.

— Nişte băieţi tare de ispravă! Ne-am distrat grozav.

Aşadar, poate că mintea ei nu greşise când o numise pe Mary o curvă, îşi spuse Keira. Ce-i drept, o târfă frumuşică şi veselă, care nici măcar nu încerca să ascundă ceea ce era.

Nu conta. Keira ştia că bărbaţii căutau adesea astfel de femei. Unii chiar şi după ce se însurau. Chiar şi bărbaţii din neamul ei făceau asta, când erau liberi de orice jurământ sau legătură. Totuşi, nu însemna că o durea mai puţin să ştie că Liam făcuse şi el acelaşi lucru sau că-i era mai uşor să privească o astfel de femeie în ochi.

„Nu contează!”, îşi spuse ea, cu severitate. O vreme se amăgise singură, îşi îngăduise să creadă că ar putea prezenta vreun interes pentru un bărbat ca Sir Liam. Era bine că fusese trezită din acest vis înainte să facă ceva ce n-ar mai fi putut fi schimbat.

După ce obţinu câte informaţii putu despre verii lui, Liam ceru o cameră, o baie şi o masă.

În timp ce Mary îi conducea în camera micuţă pe care urma să o împartă, continuând să vorbească la fel de voios, Liam îi arunca priviri cu coada ochiului Keirei, ca să se asigure că încă mai era cu el. Tăcerea ei prelungită îl intimida.

Nu avea cum s-o câştige pe Keira în seara asta, îşi spuse, în timp ce Mary le deschidea uşa camerei, vorbind mai departe. Liam se întrebă dacă Keira avea să mai vorbească vreodată cu el şi, pentru câteva clipe, se gândi că tăcerea ar fi fost plăcută. Nu observase până atunci cât de mult vorbea Mary. Pe de altă parte, fusese prea ocupat să-şi rezolve problemele personale ca să-i pese, fu nevoit să recunoască acum în sinea lui. Nu-i plăcea să o recunoască, nici măcar faţă de el însuşi, dar era posibil ca vărul Sigimor să fi avut dreptate când îi spusese că ar putea veni o zi în care să-şi regrete viaţa necugetată.

Doar că Liam nu credea că merita să plătească atât de scump.

Keira rămase tăcută în timp ce i se pregătea baia. Tare i-ar mai fi plăcut să poarte o conversaţie politicoasă şi se comportă ca şi cum puţin bar fi păsat că Liam era un armăsar în călduri. Dar se temea de ce i-ar fi putut ieşi pe gură, dacă o deschidea.

Când o lăsă să facă baie, cerându-i numai să nu stea prea mult, pentru că i-ar fi plăcut şi lui o baie cu apă caldă, Keira oftă şi începu să se dezbrace.

În clipa în care îşi cufundă trupul obosit în apa caldă, oftă de plăcere şi aproape că-i fu milă de Liam, care nu avea să se poată bucura de această delectare. Avea să mai dureze încă două săptămâni până să se poată cufunda într-o cadă fierbinte şi, chiar şi atunci, era posibil să aibă nevoie de ajutor ca să intre şi să iasă, până când piciorul i se înzdrăvenea complet.

În mintea ei năvăli dintr-odată imaginea lui Sir Liam, gol, în timp ce ea îl ajuta să se îmbăieze. Aproape că putea simţi muşchii tari sub mâinile ei, care îi săpuneau pieptul lat.

Keira scutură din cap şi se blestemă pentru că se purta ca o idioată. O fi avut el Sir Liam un piept lat şi frumos, dar era evident un piept care fusese atins de mult mai multe mâini de femeie decât voia ea să ştie.

O dorinţă puternică de a plânge o învălui şi începu să-şi frece viguros trupul, până ce impulsul trecu. Bărbatul ăsta nu merita lacrimile ei, deşi câteva dintre visele ei fuseseră atât de dulci, încât presupunea că măcar pentru acestea merita să plângă.

Mai rău era că avea cumplita senzaţie că urma să treacă mult timp până să reuşească să-l alunge pe Liam din visele ei. Şi Keira se îndoia că visele aveau să fie de-acum la fel de plăcute, pentru că în mintea ei părea să se fi înrădăcinat gândul la ce făcuse Liam cu toate aceste femei şi imagini mult prea precise şi detaliate o chinuiau îngrozitor. De-acum înainte, probabil că visele aveau să fie mai degrabă coşmaruri.

Cumva, avea să găsească puterea să-l smulgă din inima şi din mintea ei, îşi promise. Fusese o nesăbuinţă să-l lase să se strecoare acolo, dar de-acum înainte nu mai era proastă. Din acest moment, Liam Cameron avea să fie pur şi simplu un bărbat cu un picior rupt, pe care îl ajuta în calitatea ei de tămăduitoare.

Keira spera că va reuşi să acţioneze cu toată încrederea la îndemnul acestor prelegeri pe care şi le ţinea în sinea ei. Îi era greu să-i reziste lui Liam, chiar şi când era supărată pe el. Chiar şi când brunete apetisante i se aruncau în braţe, era mai degrabă îndurerată şi deziluzionată decât furioasă. Bravul ei cavaler avea un viciu fundamental. Aproape că-l ura pentru asta.

După ce termină cu baia, în timp ce se ştergea, Keira se întrebă cu ce să se îmbrace. Ţinând cont că Liam o văzuse de multe ori în cămaşă de noapte şi în halat, se hotărî să se îmbrace cu acestea. După ce se spăla şi Liam, avea să-şi clătească hainele în apa din cadă, ca să scape de praful şi de mirosul de cal pe care le adunase de-a lungul drumului.

Tocmai îşi terminase de împletit părul umed, când Liam se întoarse. Adusese cu el o tavă încărcată cu pâine, friptură rece de oaie, brânză, prăjituri de ovăz şi mere.

Era o mâncare simplă, dar stomacul Keirei scoase un sunet de poftă, uşor jenant.

— Nu mă aştepta, fătuco, spuse Liam, aşezând tava pe masă şi oftând în sinea lui când singurul răspuns pe care îl primi de la ea fu o înclinare rigidă a capului.

Keira tocmai se pregătea să se aşeze pe scăunelul de lângă măsuţă, când Liam se dezbrăcă până la mijloc. Trebui să strângă din dinţi ca să nu lase să-i scape murmurul involuntar de plăcere.

Bărbatul ăsta era periculos, îşi spuse ea supărată, grăbindu-se să întoarcă scaunul în aşa fel încât să fie cu spatele la el.

Liam o privea pe Keira în timp ce se spăla şi aproape că zâmbi. Spatele îi era atât de drept şi de ţeapăn, încât se întrebă dacă nu o durea să stea aşa. Faptul că era atât de

supărată pe el nu era câtuşi de puţin amuzant, dar era amuzant felul în care îşi exprima furia. Chiar dacă numai puţin.

Ceea ce îl deranja cel mai tare era faptul că avea puternicul sentiment că o dezamăgise cumva. Se îndoia că nu cunoştea firea şi comportamentul bărbaţilor, mai ales al celor tineri, care nu aveau logodnice sau soţii, aşa că exact cum o dezamăgise rămânea o enigmă pentru el. Faptul că ea credea că-l făcuse de ruşine pe laird-ul Kinnaird ar fi putut avea o legătură cu asta, dar se îndoia că în neamul ei nu exista chiar nimeni care să se fi făcut vreodată vinovat de acest păcat. Se părea că-şi formase în minte o anumită imagine despre el, cavalerul perfect, devotat şi pur. Ei bine, ultimele ore cu siguranţă distruseseră această imagine.

Ei bine, cel puţin ăsta era un lucru bun, îşi spuse Liam cu fermitate. Dacă şi-l imaginase aşa, ar fi fost un rol pe care nu l-ar fi putut juca prea mult timp. Avea o fire mai bună decât mulţi dintre ai lui, era mai capabil să gândească înainte să acţioneze, dar avea şi el păcatele lui, ca toţi oamenii. După ce locuise cu el timp de o lună, Liam era surprins că ea nu ştia asta. Pe de altă parte, se purtase cât putuse el de frumos.

Îi putea explica situaţia cu Maude şi era încrezător că ar fi putut s-o convingă să încerce măcar să îl creadă, îl irita să constate că nu era suficient cuvântul lui, dar problema asta se putea rezolva. Dacă Keira n-ar fi întâlnit-o pe Mary, care nu lăsase nicio umbră de îndoială asupra faptului că ea şi Liam avuseseră relaţii extrem de personale, ar fi putut deja să înceapă să o recâştige pe Keira. Din nefericire, în ochii Keirei, această ultimă întâlnire nu făcuse decât să întărească acuzaţiile pe care i le aducea Lady Maude.

Încruntându-se o idee în clipa în care se aşează pe marginea căzii şi încercă să-şi spele părul, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine s-o lase să stea supărată.

Totul înăuntrul lui se revoltă pe dată la acest gând. Keira merita pe cineva cu un statut mai înalt, cu o pungă mai plină şi un loc pe care să-l poată numi casă, ştia asta, dar era acum hotărât să încerce să o câştige. Deşi nu era

sigur ce anume simţea în afară de dorinţă, când se uita la ea îşi vedea perechea, partenera. O vedea pe mama copiilor lui. Şi dacă, pentru a câştiga asta, trebuia să ţintească sus şi să înfurie vreo câţiva oameni, asta era.

După ce-şi stoarse apa din păr, se frecă repede cu o cârpă, apoi se ridică cu greu în picioare. Felul în care Keira dădu să se întoarcă, evident cu intenţia de a-l ajuta, apoi îşi încordă spatele şi se întoarse la masa ei îi dădu un licăr de speranţă.

Nu era complet indiferentă faţă de el. Cu furia şi cu dezamăgirea putea lupta, oricât ar fi fost de sâcâitoare, dar, dacă l-ar fi respins cu desăvârşire, se temea că nu ar mai fi ştiut ce să facă.

Se aşeză la masă în faţa ei şi se servi cu mâncare şi bere. Privind-o îndeaproape în timp ce mânca, simţi acea mică scânteie de speranţă începând să se aprindă. Felul încordat în care stătea şi felul în care începea să ridice capul ca să se uite la el, doar ca să-şi întoarcă încet privirea înapoi în farfurie, era pentru el o dovadă a faptului că îi era greu să-l ignore. Dacă i-ar fi fost complet indiferent acum, n-ar fi simţit nevoia să evite cu orice preţ să se uite la el.

Avea să fie greu să-i recâştige încrederea, dar începea să creadă că acest lucru era posibil, cu multă muncă şi răbdare.

O mică parte din el era furioasă că nu-l credea pur şi simplu pe cuvânt, dar avea să încerce cât putea de mult să ignore acest resentiment. Avea motive bune să se întrebe dacă ar fi fost înţelept să-l creadă orbeşte pe cuvânt. În ultimele ore, auzise o femeie pretinzând că este amanta lui, iar răspunsurile aspre pe care i le dăduse lui Maude şi încercările lui vehemente de a scăpa de ea îl făcuseră fără doar şi poate să pară un bărbat crud şi nemilos, obişnuit să folosească femeile pentru propria lui plăcere. Apoi dăduse nas în nas cu Mary, o femeie cu care chiar împărţise patul. Dacă lucrurile ar fi stat invers, bănuia că şi el ar fi fost furios. Extrem de furios, îşi spuse, uşor surprins, grăbindu-se să-şi alunge din minte imaginea Keirei împreună cu un alt bărbat.

Trebuia doar să o convingă că, deşi trecutul lui nu era unul cu care să se mândrească, dacă i-ar fi promis dragostea lui, şi-ar fi respectat jurământul.

Ochii lui Liam se măriră o idee în clipa în care Keira scoase un sunet care semăna surprinzător de mult cu un mârâit, apoi se ridică brusc. Se duse lângă cadă, strânse lucrurile pe care le purtase şi începu să le spele.

Liam zâmbi încet şi începu să mănânce cu adevărată delectare. Pofta îi revenise pe deplin.

Cu siguranţă Keira Murray MacKail nu era indiferentă în ceea ce îl privea. Să înceapă lupta! îşi spuse, şi aproape că izbucni în râs.

Locuise cu el timp de o lună. Ar fi crezut că-i e uşor să-şi stăpânească impulsul de a se uita la el.

Când fusese prea slăbit şi lovit ca să se poată îngriji singur, ea îi văzuse fiecare parte a corpului. Ce-i drept, nu fusese prea arătos, dar, odată ce umflăturile începuseră să se retragă şi vânătăile să se decoloreze, se făcuse tot mai frumos cu fiecare zi. Ea era sigură că depăşise limita până acum. Ţinând cont că îl văzuse revenindu-şi de câteva zile, era timpul să înceteze să mai găsească atâta plăcere în a-l privi.

În timp ce storcea apa din cămaşă cu o vigoare care se temea că ar fi putut distruge materialul, Keira recunoscu în sinea ei că se ridicase brusc de la masă pentru că mai avea puţin şi i-ar fi cerut să-şi pună cămaşa înapoi pe el. Iar asta ar fi trădat mult prea mult din ceea ce simţea.

Furia era ceva ce putea explica. Ce femeie nu ar fi fost furioasă să descopere că bărbatul pe care se străduise atât de mult să-l vindece nu era cu mult mai mult decât un dulău care adulmecă în permanenţă aerul în speranţa că va prinde mirosul unei cătele în călduri?

Şi mai bănuia şi că cele mai multe femei s-ar fi simţit jignite şi furioase şi dintr-un alt motiv, pe care se ruşina să-l recunoască – dulăul acesta nu o adulmecase *pe ea.*

O durea mai mult decât ar fi vrut să recunoască, mult mai mult decât lipsa de dorinţă a lui Duncan. Şi nu îndrăznea să analizeze ce anume spunea asta despre

sentimentele pe care le nutrea faţă de acest bărbat. Fusese închis timp de o lună într-o căsuţă izolată împreună cu ea şi nici măcar nu o sărutase. Era oare de mirare că lacrimile o podideau atât de tare, încât abia dacă mai reuşea să înghită mâncarea?

Ceva alb îi zbură prin faţa ochilor şi ateriză cu un pleoscăit în apă. Keira rămase privind cămaşa lui Liam. Cu mişcări încete, o ridică. În mod clar, se aştepta să i-o spele.

Preţ de câteva clipe îşi imaginã cum îl ţintuieşte locului şi i-o îndeasă pe gât.

Se uită la el şi văzu că se întorsese deja la masă şi continua să mănânce calm mai departe. El îi zâmbi dulce, şi Keira îl privi chiorâş, apoi se întoarse la hainele ei.

Liam îşi înăbuşi râsul. Privirea aia fusese atât de ascuţită, încât se mira că nu începuse să sângereze. Întotdeauna considerase că strategia lui Sigimor de a înfuria oamenii era o cale bizară de a rezolva probleme şi conflicte, dar începea să-i vadă anumite avantaje.

În mod clar, Keira clocotea. Dacă avea să continue să aţâţe focul, cu siguranţă ar fi explodat, şi atunci toate cuvintele pe care se chinuia să le ţină în ea ar fi năvălit şuvoi pe gură. Bănuia că nu i-ar fi plăcut tot ce ar fi auzit, dar cel puţin ar fi ştiut ce e în mintea ei.

Făcu vreo câteva încercări zadarnice de conversaţie, dar se bucură în clipa în care Mary şi cei doi fraţi ai ei veniră să ia tava şi cada.

Vorbea acum cu Keira de parcă ar fi vorbit singur sau cu un zid, pentru că puţinele răspunsuri pe care le primea de la ea erau murmure indescifrabile şi nişte sunete ce se apropiau periculos de mult de nişte mârâieli.

Apoi Mary începu să vorbească despre ceva din trecut, despre o anumită noapte de pomină în care el şi câţiva dintre verii lui din Dubheidland se opriseră la han.

Liam se grăbi să o scoată din cameră pe femeia cu gura mult prea slobodă, dar ghici în privirea mijită a Keirei că fusese prea puţin, prea târziu.

Înjurând în sinea lui, se aşeză pe marginea patului şi începu să-şi scoată cizmele.

— Ce faci? întrebă Keira.

Privindu-l lung pe Liam, încercă să-şi alunge din minte cuvintele lui Mary. Nu era uşor, şi Keira se îndoia că avea să fie uşor mult timp de atunci înainte. Mary nu spusese nimic precis, dar spusese îndeajuns, înainte ca Liam să o împingă afară pe uşă, cât să-i dea Keirei o vagă idee despre cele petrecute în trecut.

Acum imaginaţia ei mult prea bogată o luase la galop. Trebuia să o înăbuşe, altfel n-ar mai fi reuşit să doarmă.

— Mă pregătesc de culcare, răspunse Liam întinzându-se pe pat, aranjând pernele până când le aduse la forma potrivită.

— Nu putem dormi în acelaşi pat.

— Mi-am lăsat pantalonii pe mine. Şi am locuit împreună timp de o lună.

— Nu am dormit în acelaşi pat. Şi a fost necesar să împărţim căsuţa, mai ales până când ai fost suficient de întremat cât să poţi face singur unele lucruri. Dar nu este necesar să împărţim patul. Poţi să dormi pe podea.

— Am un picior rupt, dacă-ţi aminteşti. Şi n-a fost deloc plăcut să-l zgâlţâi pe spinarea unui cal preţ de câteva ore. O să dorm în patul ăsta. Tu, dacă n-ai încredere că-mi pot stăpâni pornirile animalice preţ de o noapte, n-ai decât să dormi pe podea.

Felul în care ochii ei se măriră îi dădu de înţeles că poate o parte prea mare din furia şi frustrarea pe care le simţea se strecurase în vocea lui.

— O să folosesc pătura de deasupra. Tu poţi să te înveleşti cu celelalte.

Trase pătura peste el şi închise ochii.

Keira ezită doar câteva clipe, apoi îşi scoase halatul şi urcă în pat. Cavalerul ei putea fi ţâfnos şi deloc galant, îşi spuse ea. Era probabil cea mai bună dovadă a faptului că piciorul îl durea cumplit.

Şi mai era şi faptul că nu o atinsese niciodată în mod seducător tot timpul în care fuseseră împreună. Keira se îndoia că exista vreun bărbat care să se poată preface atât de mult timp, fără să mai lase din când în când garda jos.

Era prin urmare dureros de evident că ea nu îi stârnea pornirile, deşi devenea din ce în ce mai evident că Sir Liam Cameron nu era deloc zgârcit în favorurile lui cu femeile.

Strânse cu putere ochii şi făcu un efort să alunge durerea provocată de acest crunt şi rece adevăr. Apoi se aşeză mai confortabil în patul care se dovedea surprinzător de curat şi de comod.

Era aproape recunoscătoare pentru epuizarea care părea să-i fi pătruns până în oase, pentru că însemna că gândurile ei tulburate şi inima nătângă şi îndurerată n-aveau să-i răpească prea mult somn.

— Aşadar, toţi ai tăi au fost neprihăniţi până să se însoare, ha? întrebă Liam încet, imediat ce o simţi relaxându-se lângă el.

Ei bine, acesta fusese cu siguranţă un mârâit, îşi spuse el şi rânji, fără să se mire că sunetul furios fusese singurul răspuns pe care îl primi din partea ei.

Deşi era dispus să admită că ar fi putut da dovadă de mai multă stăpânire de sine în trecut, nu avea de gând să accepte cu botul pe labe să fie tratat ca un lepros doar pentru că nu se păstrase pur până la căsătorie. Nu luase decât ceea ce i se oferise, nu făcuse promisiuni deşarte nici unei femei doar ca s-o atragă în patul lui, nu furase niciodată fecioria unei fete şi nu atinsese vreodată o femeie măritată sau logodită cu un altul. Şi era hotărât să o convingă pe Keira de acest lucru.

În confruntarea pe care urmărea să o provoace, avea să aibă în sfârşit şansa să-i explice toate astea. Şi ştia că urmează o confruntare.

Keira clocotea, şi Liam vedea speranţă în furia ei. I se părea imposibil ca o femeie să fie atât de furioasă pe fostele lui amoruri, dacă nu ar fi simţit pentru el nimic mai mult decât prietenie.

Avea să hrănească această furie, să alimenteze focul până când o vedea plesnind ca o castană coaptă, eliberând toate acele cuvinte pe care le ţinea închise în ea.

În timp ce simţea cum epuizarea îl trage înspre tărâmul confortabil al somnului, hotărî ca, atunci când se va

întâmpla acest lucru, să se asigure că nu existau obiecte ascuţite la îndemână.

capitolul 6

Pielea netedă şi caldă îi încingea palmele, şi Keira murmură de plăcere. Liam avea într-adevăr un piept minunat. Văzuse piepturi de bărbaţi şi altă dată. Fiind o tămăduitoare, chiar atinsese vreo câteva. Totuşi, nu-şi amintea ca vreunul să fi fost atât de frumos ca al lui Liam Cameron.

Era însă pentru prima oară când îl simţea cu atâta claritate în visul ei. În ciuda vocii sâcâitoare din mintea ei, care îi spunea că e timpul să se trezească, se hotărî să mai zăbovească o vreme în acest vis.

Îşi lipi obrazul de pielea lui şi zâmbi uşor în clipa în care îi auzi bătăile inimii înteţindu-se. Cel puţin în vis îi putea stârni interesul. În vis era întotdeauna provocatoare, ispititoare, genul de femeie seducătoare după care salivau toţi bărbaţii.

Era o adevărată plăcere să audă pulsul lui Sir Liam înteţindu-se, devenind neregulat. Ignoră şoapta din ureche, cum că Liam era un bărbat care saliva după orice fustă. Poate că era adevărat, dar în visul ei tot ce conta era că saliva după ea.

Fiindcă era un vis, cedă tentaţiei de a săruta acea piele caldă. O înjurătură murmurată uşor, ca un şuierat, îi gâdilă urechile. Keira zâmbi şi-i şopti numele. Era aproape ameţită de încântare să constate că putea stârni interesul unui bărbat atât de frumos.

Nişte degete lungi îi trecură prin păr. Oftă de plăcere. Când acele mâini uşor bătătorite îi prinseră cu blândeţe faţa în palme, Keira se supuse rugăminţii tăcute şi îşi înclină capul pe spate. Nişte buze calde şi moi apăsară peste ale ei, şi Keira fu surprinsă să constate cu câtă claritate îşi auzea şi îşi simţea iubitul din vis. Când îi împinse buzele cu

limba lui, se grăbi să le deschidă. Senzaţia limbii lui mângâindu-i interiorul gurii trezi în ea o căldură atât de puternică şi de dulce, încât simţi că începe să se trezească. Îi prinse coapsele înguste ca să-l tragă mai aproape de ea, dorindu-şi cu disperare să rămână în mrejele visului, să ignore vocea aspră din mintea ei care îi spunea că nu visează. Dacă nu era un vis, trebuia să oprească totul. Şi nu voia asta.

— Fătuco, spuse Liam, deloc surprins de nota răguşită din vocea lui. Dacă nu-ţi iei mâinile de pe mine acum, o să fie prea târziu.

Sunetul vocii lui adânci alungă orice urmă de confuzie din mintea Keirei. Deschise ochii. Privi în ochii lui Liam, observând preţ de o clipă căldura din ochii lui albaştri, înainte să-şi simtă obrajii arzând de ruşine.

Se trase atât de repede de lângă el, încât nu se mai gândi la cât de aproape era marginea patului. Un ţipăt scurt îi scăpă de pe buze în timp ce încercă zadarnic să-şi recapete echilibrul, apoi ateriză cu o bufnitură pe duşumeaua tare.

Liam privi peste marginea patului cu o expresie extrem de amuzată, şi Keira închise ochii.

— Nu te-aş sfătui să râzi, Sir Liam! zise ea ruşinată.

Furia pe care o simţea faţă de ea însăşi îi făcea vocea să-i sune impresionant de dură şi de rece.

Liam se întinse pe spate, închise ochii şi făcu un efort să-şi înăbuşe atât râsul, cât şi dorinţa care îi cuprinsese trupul.

Când îi simţise mângâierea blândă pe piele şi observase că avea ochii închişi, se temuse că se credea în pat cu fostul ei soţ. Nu era de mult timp văduvă şi, în somn, o asemenea confuzie era posibilă. Apoi o auzise murmurând numele *lui.* Dorinţa pe care lupta de atâta vreme să o controleze rupsese brusc toate sforile cu care fusese legată.

Ştiuse atunci, cum ştia şi acum, că nu ar fi fost un gest câtuşi de puţin cavaleresc să profite de Keira când era mai mult adormită decât trează, dar nu se simţea vinovat.

Din clipa în care o văzuse, îşi dorise să simtă gustul acelei guri senzuale. Se dovedise a fi atât de dulce pe cât şi-o imaginase.

Apoi sentimentul onoarei pătrunsese în mintea lui afurisită.

Odată ce ceaţa dorinţei se mai risipi, îşi dădu seama şi că nu voia s-o păcălească pe Keira pentru a o aduce în braţele lui. Voia să vină la el de bunăvoie, perfect conştientă de ceea ce se întâmpla.

O auzi grăbindu-se să se îmbrace şi riscă să-i arunce o privire pe sub gene. Nu-şi amintea să fi văzut vreodată o femeie roşind atât de frumos.

Părea totodată foarte supărată şi agitată, dar i se umplea inima să o vadă aşa.

Sărutul acela îi confirmase toate speranţele şi-i depăşise orice aşteptare. N-o să-i mai dea voie acum să-i întoarcă spatele. Poate că va trebui să mai fure câteva săruturi înainte ca ea să accepte forţa pasiunii dintre ei, dar era pregătit să facă asta.

Pentru că intenţiile lui erau onorabile, nu simţea nicio strângere vinovată de inimă în legătură cu hotărârea de a o seduce. Aşa scurtă cum fusese îmbrăţişarea lor, îl lăsase să întrevadă o pasiune mai fierbinte şi mai intensă decât cunoscuse vreodată şi era hotărât să o facă a lui.

În mod ciudat, tăcerea lui Liam nu făcu decât să-i sporească stânjeneala Keirei. În cele câteva clipe cât fusese în braţele lui, prinsă între vis şi realitate, îşi trădase dorinţa pe care o simţea pentru el. Nu mai putea nega acum. Pur şi simplu nu ar fi crezut-o. Disperată să plece de lângă el, să-şi recapete controlul de sine şi să-şi limpezească mintea, se îndreptă spre uşă.

— Mă întorc repede cu ceva pentru masa de dimineaţă, spuse ea, apoi fugi înainte ca Liam să poată răspunde.

Încet, Liam se ridică în şezut. Trase de câteva ori adânc aer în piept ca să alunge ultimii fiori de dorinţă, deşi bănuia că o să mai simtă o vreme în trupul lui durerile dorinţei nesatisfăcute.

Păsărică fugise momentan, dar n-avea să ajungă prea departe. În timp ce se îmbrăca şi o aştepta să se întoarcă cu ceva de mâncare, o să-şi planifice cu grijă primul pas din campania de a o curta şi de a o cuceri.

*

Keira ţinea în mână tava încărcată cu mâncare, cu privirea fixată în uşa camerei lor. Îşi făcuse de lucru preţ de aproape o oră, fapt care îi câştigase câteva priviri curioase din partea lui Mary.

O plimbare scurtă şi alertă prin ceaţa rece a dimineţii îi limpezise mintea, dar nimic mai mult.

Încă-i simţea căldura pielii pe palmele ei, încă mai simţea gustul sărutului lui… Şi simţea că o cuprinde o durere în tot trupul.

Dorinţa, hotărî ea, era trădătoare. Reuşise s-o ţină secretă, s-o păstreze doar ca să-şi îndulcească visele, dar sărutul o dezlănţuise.

Îi spunea să ignore orice regulă, orice raţionament. Nu-i păsa dacă-şi risca inima. Era o foame fără cuget. Keira se temea sincer să nu se transforme în cea mai mare dintre neghioabe.

Imaginându-şi că era Liam, Keira izbi cu piciorul în uşă. Liam deschise, dar se uită la picioarele ei. Privi apoi în lungul holului.

— Ce faci? întrebă Keira.

— Mă uit după persoana plăpândă care a bătut la uşă, răspunse el.

Muşcându-şi obrazul ca să nu râdă, Keira îl privi cu o expresie încruntată, pe care o spera foarte severă.

Cu un zâmbet vag, dar afurisit şi un licăr amuzat în ochi, bărbatul acesta era incredibil de atrăgător. Era probabil unul dintre multele feluri în care îşi seducea femeile, îşi aminti ea. Cu o furie renăscută, îl dădu la o parte şi intră în cameră cu pas hotărât.

Chiar dacă era liberă să facă aşa cum voia, tot era hotărâtă să reziste farmecelor lui, pentru că nu voia să fie

doar una dintre multele lui cuceriri.

Liam o lăsă să păstreze tăcerea, deocamdată. Îi gustase dorinţa şi văzuse că încă o mai putea face să râdă. O privire fusese îndeajuns ca să-şi dea seama că făcea eforturi să nu zâmbească la gluma pe care o făcuse când deschisese uşa.

Văzuse cum îşi încordase spatele şi îşi alungase gândul din minte.

În timp ce mâncară, apoi în timp ce-şi strânseră lucrurile, Liam nu făcu decât vreo câteva încercări de a-i transforma furia mocnită într-un foc pătimaş. Îşi dădea seama că nu avea să fie nevoie de prea mult efort pentru asta şi nu voia ca această confruntare să aibă loc aici, într-o cameră micuţă dintr-un han, unde să fie auziţi de o femeie prin al cărei pat trecuse. Mai ales de o femeie ca Mary, care, nu avea nici cea mai mică îndoială, ar fi repetat tot ce auzea oricui s-ar fi arătat dispus să o asculte.

Pe drumul spre Scarglas avea să aibă ore întregi la dispoziţie în care s-o aţâţe pe Keira, până când o să fie prea furioasă că să-şi mai ţină furia în frâu.

*

Cum de nu observase până atunci cât de enervant putea fi omul ăsta? se întrebă Keira, în timp ce ea şi Liam făceau pregătiri să înnopteze. Aproape că-i venea greaţă de la furia şi durerea care o mistuiau. Partea cea mai rea era că, dacă ar fi repetat cuiva cuvintele lui, nimeni nu ar fi înţeles ce anume o scotea atât de rău din sărite. Cuvintele nu aveau putere decât din prisma timpului pe care îl petrecuseră împreună şi în contextul stării ei emoţionale tumultuoase.

Parcă ar fi împuns o rană deschisă.

În anumite momente, era convinsă că Liam ştia exact ce face, iar asta o înfuria şi mai tare.

Nu o ajută mai deloc la pregătirea mesei. Keira ştia că-l durea piciorul, pentru că era cam palid şi avea o expresie încordată. Totuşi, asta nu-l împiedicase să o ajute

până atunci. Parcă toată galanteria lui se risipise, parcă rămăsese în căsuţa lor de la mănăstire.

Cu cât se gândea mai mult la el, la armata de femei care trecuse prin patul lui, la cum nu o lăsa în pace, ca să-şi poată transforma furia într-o distanţare frumuşică şi rece ca gheaţa, cu atât mai tare se înfuria.

— Bună masă, fătuco, zise Liam, aruncând uşor vasul de lemn gol la picioarele ei. Totuşi, o să mă bucur când o s-ajungem la Scarglas. E acolo o fată, o cheamă Meg, care ştie să facă cea mai bună tocană de iepure pe care ai mâncat-o vreodată.

— Cunoşti vreo fată al cărei nume să nu înceapă cu M? întrebă Keira, surprinsă că reuşise să vorbească cu maxilarul atât de strâns şi dinţii atât de încleştaţi.

— Oh, da. Câteva.

O privi cu atenţie în timp ce enumera:

— Anne, Brenda, Clara, Deirdre, Ellen, Fiona, Gay, Helen, lisa, Jolene, Katie…

— Tot alfabetul? Ai sărit la rând, din pat în pat, prin tot alfabetul?

Asta este, îşi spuse el, şi se pregăti să rămână calm şi rezonabil în faţa insultelor pe care bănuia că va trebui să le îndure.

— Oh, nu. Nu cred că ştiu nicio fată al cărei nume să înceapă cu X sau cu Z.

— Eşti un animal în călduri! şuieră ea. Oh, ar fi trebuit să-mi dau seama chiar înainte să apară nebuna aia. Orice bărbat aşa de frumos ca tine cu siguranţă petrece mai mult timp cu pantalonii în vine decât cu şireturile legate.

— N-aş spune asta, începu Liam.

Acum că începuse, Keira nu mai putea să se oprească.

— Oh, n-ai spune, nu? La fel ca toţi bărbaţii ţi se pare o distracţie grozavă şi, sigur, e dreptul tău să cucereşti cât mai multe femei. Nu ai niciun pic de control!

Keira sări în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo, dar nu putu stăvili şuvoiul care îi ieşea pe gură. Era şi ea uşor îngrozită de câteva dintre lucrurile pe care le spunea, dar nu părea să fie în stare să închidă gura. Fiecare

gând care îi trecuse prin minte din clipa în care Lady Maude venise să bată cu pumnii în uşa căsuţei îşi găsea acum forma în cuvinte. În mod clar, îi otrăviseră prea mult timp mintea şi inima.

— Bărbaţii sunt atât de ipocriţi! spuse ea, după un monolog lung în care denigrase moralitatea şi inteligenţa masculină. Vor castitate, puritate şi devotament total din partea femeilor, în timp ce ei se bagă sub fustele fiecărei fete, neveste sau văduve care le iese în drum. Bărbaţii şi-ar înfige chestia şi într-o gaură din pământ.

Şocul că fusese în stare să spună asemenea cuvinte pătrunse prin ceaţa roşie de furie care pusese stăpânire pe mintea şi limba ei. Un râs înfundat se auzi în spatele ei, şi Keira roşi.

Când simţi mâinile lui Liam pe umerii ei, nu făcu decât un efort vag să reziste încercării lui de a o întoarce spre el.

În clipa în care fu cu faţa spre el, îşi odihni fruntea pe pieptul lui. Nu numai că spusese o mulţime de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună, dar nici măcar nu se simţea cu mult mai bine pentru că le spusese. Mai rău, se temea că trădase mult prea mult din sentimentele pe care le nutrea faţă de acest bărbat.

Liam zâmbi mulţumit, privindu-i creştetul capului. Fata asta avea un adevărat talent pentru a-şi descărca nervii. Deşi îşi direcţionase cele mai multe dintre remarcile usturătoare înspre bărbaţi în general, ştia că îi fuseseră adresate lui, în particular. Câteva dintre ele lăsaseră urme. Deşi era dispus să admită că nu fusese tocmai temperat, trebuia să se întrebe cum de putea crede că el, sau oricare alt bărbat, ar fi putut fi chiar atât de desfrânat.

— O gaură în pământ? murmură el şi râse încet, când o văzu strâmbându-se. Nu am făcut niciodată asta.

— Oh, taci! zise ea, ruşinată până-n vârful urechilor. Nu pot să cred c-am spus aşa ceva.

— Ai spus multe lucruri.

Pentru că nu-şi putea aminti chiar tot ce spusese şi nici nu-şi dorea cu adevărat să o facă, Keira se mulţumi să dea din cap.

— Am crezut că erai mai bun decât alţii, murmură ea.

Asta-l duru, dar Liam hotărî că era mai bine ca iluziile ei să fie întinate o idee. Ar fi fost imposibil să se ridice la înălţimea unui ideal. Voia să-l cunoască şi să-l dorească aşa, cu toate defectele lui. Dacă avea să fie deziluzionată, mai bine acum decât mai târziu, după ce era a lui.

— Fătuco, bărbaţii încep să caute femei dornice de tăvăleală de la o vârstă fragedă, înainte să le crească bine barba.

— Asta nu înseamnă că e bine, zise Keira strâmbându-se, temându-se totodată să nu pară enervant de pioasă şi ipocrită.

— Nu, nu e bine, dar sunt o puzderie de femei dispuse să-i ajute cu mâncărimea asta.

— Iar tu ai mâncărimi ceva de groază, nu-i aşa?

— Poate, deşi mă îndoiesc că există vreun bărbat care să se poată ridica la înălţimile imaginaţiei tale. Nu dacă vrea să trăiască o viaţă lungă.

Poate că exagerase o idee, îşi spuse Keira, dar, dacă Liam se aştepta să recunoască asta, avea să prindă rădăcini aşteptând.

— Nu am sedus niciodată o fecioară şi nu am atins nicio femeie măritată sau logodită cu alt bărbat.

Nu fu mirat când ridică ochii spre el şi-l privi încruntată.

— Lady Maude a spus… începu ea.

— Lady Maude a minţit.

Părea foarte sigur, fiecare cuvânt fusese rostit pe un ton ce nu putea fi pus la îndoială, dar Keira tot se simţea nesigură.

— Dar e atât de frumoasă! murmură ea.

— Şi asta înseamnă că sigur spune adevărul?

— Păi, nu, dar te face să te întrebi de ce ar alerga după un bărbat care nu o vrea. O femeie ca ea n-ar trebui să fie nevoită să alerge după niciun bărbat. Cu siguranţă, bărbaţii aleargă după ea.

— Oh, cu siguranţă aleargă! Şi poate că asta este o parte din problemă. Eu n-am alergat.

Pentru că nu se desprinsese din îmbrăţişarea lui lejeră, Liam începu să-i mângâie încetişor spatele micuţ.

— Da, am avut partea mea de femei.

O ignoră când o auzi mormăind:

— Şi ce mai parte!

— Totuşi, n-am luat ce era a altuia. În parte datorită învăţăturilor lui Sigimor, în parte ca urmare a anilor pe care i-am petrecut printre călugări. Nevestele şi logodnicele au depus jurăminte în faţa Domnului. N-o să le încalce din cauza mea.

Liam oftă şi îşi apăsă buzele pe fruntea ei. Îl asculta, dar pe faţa ei se citea clar că nu ştia dacă să creadă măcar un cuvânt din ce spunea.

— Recunosc că am fost poate o idee prea liber cu favorurile mele, spuse el, începând să-i acopere faţa cu săruturi mici şi uşoare.

— Nu ai nicio obligaţie să-mi explici mie nimic.

— Ba da, am, spuse el, deşi nu avea nicio intenţie să-i explice şi motivele pentru care simţea acest lucru. M-ai salvat şi m-ai îngrijit. Probabil că te întrebi de ce te mai oboseşti.

Zâmbi în părul ei moale, frumos mirositor, în clipa în care o auzi încercând să nege.

— Da, cred că acum te întrebi dacă, în ciuda săptămânilor pe care le-am petrecut împreună, ştii cu adevărat ce fel de om sunt.

— N-ar fi trebuit să-mi închipui măcar că te cunosc vreun pic.

Keira închise ochii în clipa în care buzele lui îi ajunseră sub ureche.

— N-ar trebui să faci asta.

— Taci acum şi lasă-mă să spun ce-am de spus. Cum am zis, îmi plac femeile. E unul dintre motivele pentru care am plecat de la mănăstire. Şi, da, am fost adeseori indiscret. Sigimor m-a avertizat că s-ar putea să plătesc pentru asta la un moment dat şi iată că a venit şi acea clipă, pentru că te-am dezamăgit pe tine.

Din nou, Keira negă cu un murmur, dar îi atinse în

treacăt buzele cu buzele lui şi amuţi.

— E adevărat. Tot ce pot spune în apărarea mea este că nu am promis şi nu am jurat nimic nici unei femei, aşa că nu mi-am încălcat nicio promisiune şi niciun jurământ. Nu am sedus niciodată o fecioară şi nu am furat virtutea vreunei fete, nici nu am atins vreo femeie care, prin lege, să fi aparţinut altuia. Deşi sunt dispus să admit că există prea multe Mary în trecutul meu, pe Lady Maude nu am încurajat-o nici măcar o dată. Nu am habar din ce motiv se ţine după mine, pentru că, aşa cum ai spus şi tu, e o femeie frumoasă şi poate avea aproape orice bărbat îşi doreşte. Am fost cât se poate de clar când am refuzat-o, dar a ales să-mi ignore cuvintele. Ea e motivul pentru care am plecat de la curtea regelui. Nu mi-am imaginat nicio clipă că o să se ţină după mine.

Keirei îi era destul de greu să se concentreze la cuvintele lui Liam. Senzaţia buzelor lui calde pe pielea ei nu numai că-i încingea sângele în vene, dar îi învăluia şi mintea într-o ceaţă deasă. Era mai mult decât un bărbat care încerca să calmeze o femeie care făcuse o ditamai criza de isterie, îşi spuse ea. Cu mai mult regret decât ar fi vrut să recunoască, Keira se desprinse din braţele lui.

— Dacă aş fi o persoană bănuitoare, spuse ea, mi-aş putea imagina că încerci să mă seduci ca să mă faci să te cred, spuse ea.

— Ah, chiar ai o părere proastă despre mine, nu-i aşa? Nu, fătuco. Încercam doar să te fac să stai locului suficient timp cât să mă asculţi. Nu sunt sigur că am reuşit.

— Oh, ba da.

— Şi totuşi crezi că încercam să te seduc?

— Ce-au fost săruturile şi mângâierile alea atunci, dacă nu încercai să mă seduci?

Aici avea dreptate, îşi zise Liam, privind-o cum curăţă vasele din care mâncaseră. Ţinând cont că gândul de a o seduce nu-l părăsea niciodată complet, Liam nu putea nega pe deplin acuzaţia ei. De data asta însă nu făcuse decât să savureze gustul pielii ei şi senzaţia trupului ei în braţele lui.

— Nu am făcut asta ca să te seduc.

Ridică din umeri şi zâmbi în clipa în care Keira îl săgetă cu privirea.

— Doar că pielea ta frumoasă era atât de aproape de gura mea, încât a trebuit să văd ce gust are. Ai un gust foarte bun, fătuco.

Rânji când o văzu roşind.

— Vezi? Nu te poţi abţine, nu-i aşa?

— Ba să ştii că m-am controlat foarte bine în anii în care am învăţat printre călugări, spuse el încet.

Apoi se duse să-şi întindă culcuşul.

Keira avea senzaţia că-l supărase, poate chiar că-l insultase, cu bănuielile ei. Complimentele lui o mişcaseră şi ştia că ar fi trebuit să-i răspundă cu dispreţ. Astfel de cuvinte probabil că însemnau prea puţin pentru el, cuvinte drăguţe pe care le împrăştia în stânga şi-n dreapta ca boabele de rouă.

Totuşi, ar fi fost atât de uşor să-i îngăduie să-i înmoaie inima cu asemenea cuvinte şi să-i alunge orice gând cu sărutările lui!

Clătină încet din cap, ca să-şi revină. Ar fi fost minunat să uite de tot şi poate să se tăvălească prin iarbă cu el, să afle toate secretele pasiunii lui. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Liam Cameron învăţase multe astfel de secrete.

Din nefericire, nu putea îngădui ca el să le afle pe ale ei. Prea mulţi oameni depindeau de ea pentru ajutor. Oamenii din Ardgleann aşteptaseră prea mult să fie salvaţi. Dacă lăsa garda jos, şi Liam descoperea adevărul, sărmanii care sufereau sub stăpânirea lui Rauf riscau să sufere la nesfârşit.

În timp ce Liam se ocupa de foc, Keira se pregăti de culcare, s trecu rându-se între pături chiar în timp ce el se îndrepta spre aşternutul lui, pe care îl aşezase la mai puţin de jumătate de metru de al ei.

Când începu să-şi scoată hainele, Keira se grăbi să închidă ochii. Se simţea mai puţin furioasă, dar mult mai nedumerită, neştiind ce şi cât să creadă. Nu era un moment bun să vadă nici măcar o parte din trupul lui atrăgător.

Multe din câte spusese Liam erau fapte uşor de acceptat, deşi gelozia îi lăsa un gust amar. În comparaţie cu mulţi alţi bărbaţi, care făceau după cum voiau, Liam urma nişte reguli cât se poate de admirabile. Sau cel puţin încerca. Keirei îi venea încă greu să creadă că o femeie precum Lady Maude putea alerga după Liam, dacă nu i-ar fi dat un motiv să o facă. O femeie atât de frumoasă ca Lady Maude cu siguranţă era foarte orgolioasă şi avea prea mută vanitate ca să alerge după un bărbat, oricât ar fi fost el de frumos.

Cu siguranţă, gelozia era un aspect de care trebuia să se ocupe.

O rodea pe dinăuntru, o umplea de furie şi de durere. Reuşise să scape de o parte din acest venin, dar se putea întoarce atât de uşor!

Ori de câte ori se gândea la Liam împreună cu o altă femeie, sentimentul de gelozie revenea, se trezea la viaţă şi o transforma într-o persoană pe care nu o plăcea foarte mult. Bănuia totodată că avea să-l întoarcă în curând pe Liam împotriva ei şi, chiar dacă nu putea întrevedea niciun fel de viitor pentru ei doi, Keirei nu-i plăcea câtuşi de puţin acest gând.

După ce se despărţeau, îi plăcea să creadă că Liam avea să se gândească din când în când la ea cu drag, poate ca la un bun tovarăş sau ca la un prieten.

Şi, dacă asta n-o făcea cea mai proastă dintre proaste, atunci nu ştia ce altceva ar fi putut-o face.

Liam se uită la Keira când o auzi mormăind ceva ce conţinea cuvântul *prost.* Pentru că nu se uita la el, hotărî că vorbea singură şi rânji.

Keira era una dintre acele persoane care, uneori, gândesc prea mult, despicând firul în patru până la disperare, dar, de data asta, n-o să i-o spună, ca s-o necăjească. Exista o şansă bună ca ea să se gândească la tot ce îi spusese sau la felul în care nu îşi negase trecutul, nici nu încercase să se scuze. Spera ca asta să fie o dovadă că tot ce spusese era adevărat şi că nu era vinovat de acuzaţiile pe care i le adusese.

A doua zi de dimineaţă, avea să-şi înceapă din nou încercările de a o cuceri şi avea să-i spună că o să fie susţinătorul ei în lupta pentru recâştigarea Ardgleannului.

— Somn uşor, delicioasa mea Keira! murmură el.

O face înadins! îşi spuse Keira, înăbuşindu-şi dorinţa de a-l dojeni aspru pentru că spunea astfel de cuvinte.

— Noapte bună, *prinţul meu dulce!* răspunse ea, rânjind mulţumită în clipa în care îi auzi mormăitul supărat.

Putea juca şi ea jocul ăsta, hotărî, şi se simţi atât de mulţumită de ea însăşi, încât îi fu greu să adoarmă.

capitolul 7

— Liam!

Nota de panică din acest singur cuvânt şoptit îl smulse pe Liam din adâncul somnului. Avea sabia în mână şi stătea ghemuit lângă Keira, până să apuce să-şi dea seama că erau singuri. Preţ de o clipă, se întrebă dacă nu cumva Keira visase urât, dar, chiar şi în lumina palidă de dinaintea răsăritului, îşi putea da seama că era trează. Ochii îi erau măriţi de spaimă.

— Nu e nimeni aici, fătuco, spuse el, apoi se încruntă, amintindu-şi de harul ei. Dacă nu cumva... Ai avut o viziune? Se apropie vreun pericol?

— Nu. Am ceva în păr!

— Eşti sigură? Pot să jur că în paturile lui Denny nu sunt păduchi.

— Nu asta. E ceva mult mai mare decât un păduche sau un purice, care se mişcă prin părul meu. Are blană!

— Probabil că e doar un şoricel.

— Ia-l de pe mine!

Liam se minună cum de reuşea să pună toată forţa şi emoţia unui strigăt isteric într-o şoaptă înceată, abia şuierată.

Îşi lăsă sabia jos şi se aplecă încet peste ea. Atunci văzu că, într-adevăr, o creatură se mişca prin părul ei,

aproape de gât. Şi, era mai mare decât un şoarece. Îşi scoase pumnalul. În timp ce se gândea cum ar fi fost cel mai bine să lovească, mişcarea se opri şi începu să se audă un sunet ciudat.

— Cred că s-ar putea să fie două bestii în părul tău, zise el.

Keira se încruntă, ascultând sunetul care se auzea atât de aproape de urechea ei, apoi începu să se relaxeze.

— Parcă ar toarce.

— Toarce? Aşa, ca o mâţă?

— Da. Deşi chestia din capul meu nu pare să fie mare cât o pisică.

Băgându-şi pumnalul în teacă, Liam se duse de cealaltă parte a Keirei. Cu grijă, pentru că nu era încă sigur ce anume s-ar fi putut cuibări în părul ei des, începu să-l dea la o parte. Doi ochi îl priviră fix, dar animalul nu făcu nicio mişcare ameninţătoare, aşa că Liam se aplecă ceva mai mult şi zâmbi larg.

— Ai pisoi în păr, spuse el, ridicându-i cu grijă.

Keira se ridică în capul oaselor şi privi lung cei doi pisoiaşi care tremurau uşor, băgaţi unul într-altul în mâinile împreunate ale lui Liam.

— Cum au ajuns acolo?

— E un pârâu în apropiere. Poate că au scăpat din sacul în care fuseseră băgaţi ca să se înece. Sau poate că cineva i-a aruncat aici, să moară sau să trăiască, după voia Domnului. Este limpede că le-ai părut caldă şi nepericuloasă.

Keira îi luă pisoii din mână şi râse încetişor, în timp ce pisoii i se cuibăriră la piept. Îi scărpină pe rând între urechi, şi micuţii începură să toarcă din nou.

Deşi înţelegea de ce unii oameni erau nevoiţi să se descotorosească de puii de pisică sau de câine atunci când ajungeau să fie prea mulţi, detesta din tot sufletul treaba asta. Zâmbi vag amintindu-şi de bătrânul Ian de acasă, care era prea slab de înger ca să facă o asemenea faptă, aşa că stătea mereu cu ochii pe femele şi le izola în momentul în care intrau în călduri.

Liam o privi cum mângâie pisoii şi oftă.

Nu numai că expresia blândă de pe chipul ei îl făcea să vrea să o sărute, dar îi spunea totodată că cele două animale aveau să vină cu ei.

Când îl privi pe sub genele lungi şi îşi prinse între dinţi buza de jos, se simţi străbătut de o puternică dorinţă. În loc să dea la o parte pisoii şi să-şi îngroape el faţa între sânii ei, aşa cum ar fi vrut, oftă şi clătină din cap.

— Presupun că ne putem gândi la ceva ca să-i luăm cu noi, zise el, iar zâmbetul cu care ea îi răspunse era atât de frumos, încât Liam simţi cum i se strânge inima.

— Oh, mulţumesc, Liam! strigă ea, ridicându-se stângaci în picioare, cu pisoii încă în mână. O să le fac eu un cuib într-unul din sacii mei de şa.

Coborî privirea spre cei doi pisoi.

— Cred că ar fi bine să-l fac din ceva la care nu ţin prea mult, pentru că sunt atât de mici încât nu cred că o să ne anunţe când au nevoie la nisip.

Se îndreptă spre nişte tufişuri din apropiere, apoi se întoarse ca să-i dea pisoii lui Liam şi, dintr-un impuls, îl sărută pe obraz, înainte să se îndepărteze în grabă.

Liam se uită la cele două animăluţe – fiecare încăpea confortabil într-o palmă de-a lui. Cel alb îl privea cu nişte ochi mari şi albaştri, în timp ce pisoiul gri-argintiu se uita de jur-împrejur. Şi acesta avea ochi ciudaţi, cu irisurile înconjurate de o culoare asemănătoare cu cea a ochilor lui. Dacă ar fi fost un bărbat superstiţios, cu siguranţă pisoii ăştia doi i-ar fi dat fiori. În acel moment însă, aproape că ar fi putut să-i sărute. Poate că soarta îi întindea o mână de ajutor în încercarea lui de a câştiga încrederea şi respectul Keirei.

Când Keira se întoarse, îi dădu pisoii înapoi şi se îndreptă spre pârâu, cu intenţia de a zăbovi suficientă vreme cât să-i acorde câteva minute de intimitate. Piciorul îl durea, dar, deşi se trezise în timpul nopţii cu un junghi care aproape că-l făcuse să urle de durere, nu credea să fi suferit ceva grav.

Mai simţea şi încă vreo câteva alte dureri, dintre care

una anume îi amintea că trecuse o lună de când stătuse în şa şi, chiar şi înainte de asta, nu mai făcuse de foarte mult timp un drum lung, călare.

— Mda, grozav apărător o să mai fiu pentru ea! mormăi el, când în sfârşit se hotărî să se întoarcă.

Tocmai se îmbărbăta singur, amintindu-şi cât de bine se vindeca şi spunându-şi că avea să fie în curând suficient de puternic cât să o poată ajuta, când trecu pe lângă pisoi. Devorau cu lăcomie ceva dintr-unul din vase şi privi pe lângă capetele lor ca să vadă ce găsise Keira pentru ei. Ochii lui Liam se măriră în clipa în care văzu că mâţele mâncau bucata de oaie pe care o luase pentru el.

— Le-ai dat carnea noastră? întrebă el, în momentul în care Keira veni lângă el.

— Le era foame. Şi nu cred că le place ovăzul, răspunse ea.

— Şi mie-mi place oaia mai mult decât ovăzul.

— Da, îmi imaginez, dar tu eşti un bărbat mare şi puternic care nu moare dacă nu mănâncă o vreme carne.

Liam se încruntă, dar Keira nu-l băgă în seamă.

Liam o privi cum ia vasul de jos, îl curăţă, apoi îl bagă în bagaje. Când privi înapoi spre pisoi, îi găsi ocupaţi să-şi lingă lăbuţele şi boticurile.

— Mda, nu mă miră că v-a plăcut. Era cea mai fragedă friptură de oaie pe care am gustat-o vreodată.

— Da, chiar era fragedă, spuse Keira, când se întoarse să ia pisoii. De-asta le-am şi dat-o. Cred că abia dacă au fost înţărcaţi şi nu pot să mănânce carne tare.

Veni în urma ei până la caii pe care Keira îi pregătise deja pentru drum şi o privi cum aşază pisoii într-un sac de şa bine căptuşit.

— Le-ai dat deja nume?

— Da – Tunet şi Fulger.

— Ce nume pompoase pentru două ghemotoace de blană.

Liam se apropie încet de ea, până când o prinse frumuşel între el şi cal.

— Aşadar, am fost de acord să iei animalele cu noi şi

n-am făcut prea mare tam-tam când mi-au mâncat friptura. Cred că merit o mică răsplată pentru bunăvoinţa de care am dat dovadă.

— Ţi-am mulţumit deja.

— Doar în cuvinte. Uşor de spus şi, de cele mai multe ori, lipsite de sinceritate.

Keira ştia că voia să o sărute. Ar fi trebuit să-l calce cu putere pe picior şi să-l împingă la o parte, însă rămase nemişcată când îşi aşeză palmele pe cal, de-o parte şi de cealaltă a ei. Deşi încă o mai ardea gelozia faţă de trecutul lui, o voce din mintea ei o întreba de ce şi-ar fi refuzat să guste din ceva ce bărbatul acesta îi oferea cu atâta libertate. Încă mai simţea gustul sărutului de mai devreme şi, cu siguranţă, îşi dorea mai mult.

Keira ajunse la concluzia că singura care ar fi suferit dacă refuza mica plăcere pe care Liam io oferea ar fi fost ea însăşi, iar asta era o grijă prostească. Chiar dacă nu ar fi sărutat-o niciodată, tot ar fi durut-o să-l părăsească.

Privi în ochii lui şi observă că, din nou, erau mai mult albaştri decât verzi. Îşi dădu seama că era un semn de dorinţă şi îşi simţi sângele încălzindu-i-se drept răspuns. Era posibil să fie doar dorinţa primară a unui bărbat, cea pe care aproape orice femeie ar fi putut s-o stârnească, dar tot se simţea mişcată. Niciun alt bărbat nu se uitase vreodată la ea în felul ăsta.

Keira ridică o sprânceană – o întrebare şi o provocare în acelaşi timp.

Liam aproape că scoase un geamăt drept răspuns, cu tot trupul încordat de nevoia de a simţi încă o dată dulceaţa gurii ei. Din motive pe care nici nu se gândea să le analizeze, Keira nu se dădea înapoi. Era şansa lui de a-i arăta pasiunea pe care o puteau împărţi, de data asta în timp ce era complet trează.

Prima atingere a buzelor lui peste ale ei o făcu pe Keira să simtă un val de căldură şi de nevoie atât de puternic, încât trebui să se prindă de umerii lui largi ca să nu-şi piardă echilibrul. Când deschise gura ca să-i lase limba să-i pătrundă printre buze, îl auzi gemând şi-i simţi

braţele puternice în jurul ei. Senzaţia trupului zvelt atât de aproape de al ei o făcu pe Keira să tremure de plăcere. Îl cuprinse cu mâinile pe după gât şi încercă să se apropie şi mai mult de căldura lui. Avea ciudata dorinţă de a se ghemui înăuntrul lui. Acea ceaţă pe care numai el o putea provoca începu să-i învăluie din nou mintea. Sufoca orice urmă de raţiune şi aducea la tăcere toate avertismentele pe care partea prudentă a minţii ei ar fi vrut să i le dea. Nu putea auzi decât vocea care îi cerea să ia mai mult, să ia tot ce era el dispus să-i ofere şi să se delecteze cu această plăcere. Părea să nu mai conteze că Liam oferise fără îndoială acelaşi lucru multor şi multor altor femei, atâta vreme cât îi oferea şi ei.

Îşi lăsă mâna să alunece pe spatele ei, până când ajunse să-i mângâie fundul. Când se împinse în ea, aşezându-se într-o poziţie care era o promisiune a tot ceea ce putea să-i dea, Keira se auzi gemând încetişor. Febra pe care i-o provoca el era mult prea puternică pentru a i se putea împotrivi şi o lăcomie nesăbuită începea să pună stăpânire pe ea.

Şi de ce nu? şoptea partea nesăbuită a minţii ei. Cine o să ştie? Oare soţul ei nu o dezamăgise în nenumărate rânduri? Nu merita şi ea puţină bucurie, câteva clipe de egoism orb înainte să-şi îndeplinească jurământul făcut lui Duncan? Să-l înfrunte pe Rauf şi să încerce să elibereze oamenii din Ardgleann ar fi putut prea bine să însemne o condamnare la moarte. De ce să nu profite de puţină plăcere cât timp mai putea, oricât de trecătoare s-ar fi dovedit aceasta?

Keira era pe punctul de a renunţa la orice precauţie şi de a-l accepta ca amant pe bărbatul de lângă ea, când calul se mişcă, dărâmându-i pe ea şi pe Liam.

Deşi Liam o prinse şi o aduse repede în poziţia iniţială, Keira ştiu că momentul periculos trecuse. Simţindu-se profund ruşinată de clipa de slăbiciune, se desprinse din strânsoarea lui. Doar expresia încordată de dorinţă de pe chipul lui Liam şi respiraţia lui iute şi întretăiată o făcea să nu intre în pământ de ruşine.

— Cred că ţi-am mulţumit îndeajuns, spuse ea, întorcându-se cu spatele la el şi prefăcându-se că examinează cu atenţie şaua, înainte să încalece.

Liam trase încet şi adânc aer în piept, într-o încercare zadarnică de a-şi răcori sângele care îi trecea prin vene. Încă-i mai simţea curbele moi lipite de trupul lui, potrivindu-se în îmbrăţişarea lui ca şi cum ar fi fost făcută anume pentru el. Mişcându-se chiar şi mai greu decât de obicei, se duse la calul lui, deloc încântat de ideea de a urca din nou în şa. Din fericire pentru el, Keira avu nevoie de câteva minute ca să-şi dea seama că încă avea nevoie de ajutorul ei ca să încalece, pentru că asta îi acordă ceva mai mult timp ca să-şi recapete controlul.

Poate că-i arătase pasiunea pe care o puteau trăi împreună, dar descoperise totodată ceva. Keira îl făcea să-şi piardă controlul, îl lăsa fără toate talentele de amant pe care le câştigase de-a lungul anilor. Crezuse că sărutul din acea dimineaţă îl afectase în asemenea măsură doar pentru că se trezise dintr-un vis senzual în care Keira era protagonistă numai ca s-o găsească aievea în braţele lui. Gustul ei şi chiar şi murmurele micuţe de plăcere pe care le scotea îi înfierbântau sângele. Bănuise încă de atunci că pasiunea pe care ar fi putut-o împărtăşi ar fi fost fierbinte, dar nu se aşteptase cu adevărat să fie într-atât de mistuitoare.

Odată urcat în şa şi încercând să-şi ignore disconfortul, Liam o luă tăcut înainte, conducând pe drumul spre Scarglas.

Dacă nu întâmpinau probleme, ar fi trebuit să ajungă acolo înainte ca porţile să fie închise pe timp de noapte, iar ăsta era un lucru de care se bucura. Era de preferat ca el şi Keira să nu mai petreacă încă o noapte singuri împreună, cel puţin nu înainte ca ea să înceteze să-l mai vadă ca pe un dulău în călduri care nu face altceva decât să adulmece pe lângă fustele femeilor. Când aveau să facă în sfârşit dragoste şi urma să stea întins în braţele ei, nu voia să se simtă vinovată sau să o vadă cuprinsă de remuşcări.

Gândul de a face dragoste cu Keira îi retrezea dorinţa,

iar asta făcea să-i fie cu atât mai greu să stea în şa, aşa că Liam făcu un efort să-şi alunge din minte gândurile ispititoare. Era momentul să-şi înceapă campania de a o convinge că era omul perfect care să o ajute să-l înfrângă pe Rauf Moubray.

Pentru început, avea nevoie ca Keira să-i spună mai multe despre Rauf, despre Ardgleann şi despre jurământul pe care i-l făcuse soţului ei mort. Ea nu spusese prea multe din proprie iniţiativă, şi Liam ezitase să o facă să vorbească despre bărbatul cu care fusese măritată chiar şi o scurtă perioadă. Gelozia îl făcuse să ezite şi tot gelozia era motivul pentru care ezita în continuare. Liam era uşor surprins să constate că era gelos pe un bărbat mort, dar nu avea încotro şi trebuia să accepte că acesta era adevărul. Până când nu avea să fie sigur că Keira era a lui şi numai a lui, bănuia că urma să fie gelos pe orice şi oricine îi distrăgea atenţia de la el.

Încetinind mersul calului, o aşteptă să-l ajungă din urmă.

— Când te pregăteai să mă abandonezi, acolo, la căsuţă, ai vorbit despre un jurământ pe care l-ai făcut şi pe care trebuie să-l îndeplineşti. Ce-ai vrut să spui cu asta? Te refereai la jurământul pe care i l-ai făcut soţului tău?

— Nu te-am abandonat, spuse ea, apoi se încruntă. Şi de unde ştii că i-am făcut un jurământ soţului meu?

— Vărul tău a vorbit despre asta. Era îngrijorat pentru tine.

Liam ridică din umeri.

— M-am întrebat din când în când de ce nu spui nimic. Dar adevărul este că vorbim rareori despre soţul tău.

Să vorbească despre soţul ei nu făcea decât să-i amintească Keirei de toată durerea şi ruşinea pe care o suferise în timpul scurtei sale căsnicii. Făcea tot ce putea ca să încerce să şi-l amintească pe Duncan doar ca pe un om bun, dar tulburat, care fusese ucis cu cruzime. Cu excepţia bunilor prieteni pe care începuse să şi-i facă în scurtul timp cât fusese Lady de Ardgleann, încercase să se gândească cât mai puţin posibil la căsnicia ei. Cu siguranţă

nu voia să intre în detalii despre aceasta cu un bărbat care îi putea pune sângele în mişcare doar cu o simplă privire.

Totuşi, trebuia să spună ceva. Liam ştia despre jurământul ei, şi Matthew îi spusese fără îndoială şi despre problemele din Ardgleann. Keira hotărî că despre acestea putea să vorbească. Dar numai despre acestea. Ce se întâmplase între ea şi Duncan, eşecul dezastruos al căsniciei ei şi secretul pe care era acum forţată să-l păstreze nu îl priveau în niciun chip pe Liam.

— Vărul meu ţi-a spus despre Rauf Moubray şi fărădelegile lui? întrebă ea.

— Da. Ticălosul deţine acum ceea ce, de drept, ţi se cuvine ţie. Ţi-a omorât soţul şi, ţinând cont de ce fel de om este, fără îndoială că îi terorizează acum pe sărmanii oameni din Ardgleann.

— Aşadar, îl cunoşti?

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată, doar am auzit de el. Se spun nişte poveşti foarte întunecate despre el.

Keira dădu din cap.

— Nu mă mir㠍. Şi îmi închipui că aceste poveşti nu dezvăluie nici a zecea parte din ticăloşia lui. Este o brută. E rău, feroce şi mortal. A intrat în Ardgleann printr-o viclenie, după ce a torturat nişte bieţi nenorociţi ca să afle informaţiile de care avea nevoie.

Se cutremură când amintirea acelei zile îi năpădi mintea.

— Rauf şi oamenii lui i-au tăiat cu săbiile pe toţi cei care le-au stat în cale când au intrat în fortăreaţă. Duncan m-a pus să jur că o să-i ajut pe oamenii lui, dacă Rauf câştiga lupta. A câştigat-o. L-a tăiat pe bietul Duncan în bucăţi, asigurându-se că fiecare rană era un chin, că nu îl omora pe loc. A vrut ca Duncan să sufere. I-a *plăcut* să-l vadă chinuindu-se.

— Apoi a venit după tine?

— Da. Dar nu avea de gând să mă omoare. Dacă n-ar fi fost dorinţa lui de a mă umili, de a-mi arăta ce-i făcuse soţului meu, probabil că n-aş fi scăpat niciodată. Era atât de vrăjit de victorie şi atât de convins că nicio femeie din

lume nu putea avea suficientă minte cât să facă altfel decât aşa cum îi poruncea el, încât nu m-a supravegheat cu atenţie.

— Dar te-a rănit. Matthew mi-a spus că ai fost grav rănită.

— Am fost. Am încercat să mă opun, şi asta l-a înfuriat. Am reuşit să fug de sub paza lui, şi cineva m-a ajutat să plec din Ardgleann. De atunci, am stat ascunsă la mănăstire.

— Ai avut nevoie să-ţi vindeci rănile, spuse Liam, deşi era sigur că acest simplu adevăr nu era suficient pentru a uşura sentimentul de vinovăţie pe care îl simţea în spatele fiecărui cuvânt de-al ei.

Continuă, întrebând-o:

— Şi care e planul tău acum?

— Trebuie să găsesc o cale de a-mi ţine jurământul pe care i l-am făcut lui Duncan şi de a-i ajuta pe oamenii din Ardgleann. Sunt oameni buni, paşnici şi interesaţi doar de munca lor. Ţesători, dulgheri… Sunt meşteşugari, nu războinici. I-am lăsat prea mult timp sub forţa brutală a lui Rauf. E timpul să-mi ţin jurământul şi să-i ajut.

— E timpul să-i ajutăm împreună.

— Împreună?

Keira făcu un efort să se împotrivească imboldului de a-i accepta pe loc ajutorul.

— Da. Împreună. O să te ajut.

— Nu. Asta e lupta mea. Eu am făcut jurământul. Eu trebuie să-mi asum riscurile.

Liam nu era mirat că-i refuza oferta. Fratele Matthew îi spusese că nu voia să-şi amestece nici măcar rudele în această luptă.

Avea argumentele pregătite. Era totodată pregătit să rămână alături de ea, fie că-l voia acolo, fie nu.

— Fătuco, din câte mi-a spus vărul tău, abia dacă ai scăpat cu viaţă. Ai nevoie de mine.

— Nu e lupta ta.

— O fac eu lupta mea.

— Liam, ai un picior rupt.

— E aproape vindecat. O să fie vindecat până adunăm oamenii cu care să-l înfruntăm pe Moubray şi până facem planurile necesare pentru lupta pe care trebuie să o ducem. Dulce Keira, poţi refuza unui bărbat dreptul de a te răsplăti pentru că i-ai salvat viaţa? Îi poţi refuza şansa de a fi apărătorul tău?

— Da, spuse ea. Cu siguranţă îţi pot refuza dreptul de a te duce la moarte sigură.

— Şi, dacă refuzi orice ajutor, cum ai de gând să scapi Ardgleannul de această brută? Mă îndoiesc că o să stea cu mâinile în sân şi o să te aştepte să te furişezi şi să-i înfigi un pumnal în inimă.

Keira nu intenţiona să-i spună că nu avea absolut niciun plan. Principala ei grijă până atunci fusese să-şi împiedice familia să se implice în lupta împotriva lui Rauf. Văzuse ce făcea acest om oricui avea curajul să îl înfrunte şi nu voia să-şi ştie familia în preajma lui. Cam tot din aceleaşi motive nu voia ca Liam să fie apărătorul ei. Viaţa lui îi devenise prea dragă, deşi acesta era un amănunt pe care nu intenţiona să i-l împărtăşească.

— Nu e cazul să mă iei peste picior, murmură ea. O să mă gândesc eu la ceva. Poate că, data viitoare când o să încerce să mă violeze, o să-i despic burta, mormăi ea, apoi se blestemă în gând pentru că lăsase secretul să-i scape.

Liam îi apucă hăţurile ca să-i oprească calul.

— Aşa ai fost rănită? Te-a violat?

— A încercat să mă violeze. Am fost rănită atunci când m-am împotrivit… cu destul de multă forţă. Rauf a decis atunci că aveam nevoie să fiu pusă cu botul pe labe şi a hotărât să o facă în piaţa satului şi să-i forţeze pe toţi să se uite.

Dorinţa de a se duce direct în Ardgleann şi de a-l ucide pe loc pe Rauf Moubray era greu de stăpânit. Liam voia să-l facă să sufere pentru ce-i făcuse Keirei. Da, voia să sufere chiar şi mai tare pentru ce avusese de gând să-i facă. Raţiunea reuşi în cele din urmă să stăpânească acest impuls nebunesc. Probabil că singurul lucru pe care l-ar fi realizat dacă ar fi rupt-o la goană într-o criză de furie ar fi

fost să-şi semneze condamnarea la moarte.

— O să luptăm cu Rauf împreună! spuse el, cu fermitate.

— Nu e drept să risc viaţa altora când eu am fost cea care a făcut jurământul şi tot eu sunt cea care are de câştigat dacă Rauf va fi învins.

— Da, ai multe de câştigat. Dar la fel au şi alţii. Oamenii din Ardgleann vor fi liberi. Îmi închipui că şi clanurile din vecinătate vor avea de câştigat, măcar linişte, dacă nu altceva. Un bărbat ca Moubray nu este o ameninţare doar pentru tine, fătuco. Sărac şi fără pământuri, era doar o ameninţare trecătoare, dar acum are o fortăreaţă solidă în care să se adăpostească şi toată averea pe care o poate stoarce de la oamenii din domeniul nou cucerit. Are ziduri în spatele cărora să se ascundă şi bani cu care să angajeze soldaţi şi să-i înarmeze. A omorât un lord şi a revendicat pământuri care nu sunt ale lui. Acum este nu numai un nelegiuit de cea mai joasă speţă, ci o adevărată ameninţare pentru cei din jurul lui. Cât o să mai treacă până o să ajungă la concluzia că o victorie şi câştigurile pe care i le-a adus aceasta nu sunt îndeajuns? Cât o să treacă până o să vrea mai mut? Nu, fătuco, o să ne luptăm cu Rauf *împreună* şi nu am nicio îndoială că o să găsim mulţi oameni dornici să ni se alăture.

Avea dreptate în tot ce spunea. Keira ştia asta şi simţea cum i se strânge inima.

— Nu vreau să moară nimeni din cauza unui jurământ făcut de mine, şopti ea.

Liam se aplecă şi o sărută tandru.

— Nici eu nu vreau să moară nimeni. Uneori însă, lupta merită acest risc. Este adevărat, e domeniul tău şi sunt oamenii tăi, dar asta nu schimbă faptul că un astfel de om este un blestem pentru toată lumea. Crede-mă, măcar în privinţa asta. Cât de curând, Rauf Moubray va stoarce ultima picătură de sânge din Ardgleann şi îşi va dori mai mult. Îţi garantez că aceia care locuiesc la hotarul cu Ardgleannul deja se pregătesc pentru clipa în care se va năpusti asupra lor.

Când Liam dădu drumul hăţurilor, Keira se grăbi să ţină pasul cu el.

— Crezi că acele clanuri vor dori să ni se alăture?

— Dacă nu sunt orbi sau laşi, cu siguranţă.

— Pari foarte sigur că sunt alţii care vor dori să vină împotriva lui Rauf, murmură ea, încă neîmpăcată cu ideea ca alţii să poarte o luptă pe care o considera a ei, dar nereuşind să aducă argumente împotriva logicii lui Liam.

— Sunt sigur. Rauf Moubray e ca un picior putrezit care trebuie tăiat înainte să omoare omul. Nu am nicio îndoială că mulţi dintre ai mei vor dori să se ridice împotriva lui. Ce-i drept, unii o s-o facă doar de dragul unei lupte pe cinste, dar cei mai mulţi vor fi mânaţi de motivele pe care ţi le-am spus.

— De aceea ai insistat să mergem la Scarglas, nu-i aşa?

— Da, a fost unul dintre motive. Un lucru ştiu să-l facă bine verii mei: să lupte şi să supravieţuiască.

Keira se rugă să aibă dreptate, pentru că ştia că avea să sufere pentru totdeauna greutatea fiecărei răni şi a fiecărei morţi survenite în lupta care îi aştepta.

capitolul 8

— Aici locuieşte Fiona?

Keira privi fortăreaţa spre care se îndreptau cu un amestec de uimire şi îngrijorare. Totul o trimitea cu gândul la apărare şi luptă. Cineva investise mult timp, mult efort şi mulţi bani pentru a face din Scarglas un loc de nepătruns. Doar ameninţarea constantă putea inspira un asemenea efort, şi Keira se trezi întrebându-se cu ce fel de om se măritase Fiona.

— Da, aici e Scarglas. Au avut nişte ani agitaţi, dar

lucrurile s-au mai calmat acum, răspunse Liam.

— Arată de parcă s-ar fi crezut sub asediu constant.

— Într-un fel, chiar aşa a fost. Fostul lord avea un adevărat talent în a-şi face duşmani. Nu ai mai ţinut legătura cu Fiona, de când s-a măritat?

— Nu. Bunica vorbeşte cu ea. Şi verişoara Gillyanne. Dar eu nu am auzit nimic care să mă pregătească pentru o asemenea fortăreaţă.

— În cazul ăsta, s-ar putea ca şi bătrânul şef de clan să te ia prin surprindere. E foarte ţâfnos şi, de când şi-a luat ultima nevastă, pare hotărât să facă o armată numai din propriii copii. Aminteşte-ţi numai un lucru când vine vorba de bătrâna căpetenie – latră tare, dar nu muşcă. Poate că avem noroc şi nu-l găsim acasă. În ultima vreme şi-a făcut obiceiul de a-şi vizita copiii care nu locuiesc în Scarglas. Fiona l-a câştigat repede, pentru că-i ţine piept.

— Da, aşa-i Fiona. Liam, sincer, nu mi se pare corect să cer ajutor neamurilor tale când nu am apelat nici măcar la familia mea.

— În cazul ăsta, cred c-ar fi timpul să le spui alor tăi de problemele tale.

Dădu din mână, ca să oprească protestele pe care Keira se pregătea să i le înşire.

— Fratele Matthew pare să creadă că le-ai scris alor tăi şi că le-ai spus măcar o parte din adevăr, dar nu e aşa, nu?

Keira oftă şi clătină din cap.

— Am greşit şi ştiu asta. Dar, de câte ori am început să le scriu, n-am putut să termin. Nu am ştiut cum să le spun ce era de spus, fără să le trezesc bănuieli. Mă mir întrucâtva că niciunul dintre ai mei nu a venit la mănăstire după mine, dar e posibil să fi uitat cât de apropiaţi am fost eu şi Matthew în copilărie. Au trecut mulţi ani de atunci.

— Ai face bine să le spui ceva cât de curând, fătuco. E posibil să fi aflat deja de moartea soţului tău. Adevărul i-ar fi supărat mai puţin decât zvonurile întunecate.

Aşa era, dar Keira nu avu timp să discute despre ce să spună sau să nu spună familiei ei. În clipa în care intră pe

poartă în urma lui Liam, fură amândoi înconjuraţi. Atât de mulţi bărbaţi mari şi puternici veniseră să-i întâmpine, încât Keira se simţea uşor stânjenită. Un roşcovan mare şi chipeş îl trase dintr-o mişcare pe Liam jos din şa. Un bărbat oacheş şi tăcut, cu faţa brăzdată de cicatrice, o ajută să descalece aproape absent, pentru că întreaga atenţie îi era îndreptată asupra lui Liam. În mod clar aflaseră de dispariţia lui, şi Keira se trezi dintr-odată gândindu-se la toate zvonurile pe care era posibil ca propria ei familie să le fi auzit până în acel moment. Categoric era timpul să le trimită vorbă, hotărî ea, în timp ce lua sacii de şa înainte ca un băiat să apuce calul de căpăstru şi să-l conducă spre grajd.

Se relaxă o idee când Liam îşi făcu loc printre ceilalţi şi veni lângă ea, o cuprinse cu braţul pe după umeri şi începu să o prezinte tuturor. Erau atât de mulţi, încât Keira nu reţinu decât vreo câteva nume, inclusiv pe al lui Sigimor, al treilea lord de Dubheidland, şi pe al lui Ewan, lordul de Scarglas. Pe ceilalţi avea să şi-i amintească cu timpul.

Liam îi ţinu mâna într-a lui în timp ce intrau în cetate şi erau apoi conduşi în sala cea mare. Keira ştia că nu prea se cuvenea să-i îngăduie o asemenea familiaritate, dar simţea că are mare nevoie de susţinerea lui. Verii lui Liam erau nişte prezenţe copleşitoare.

— Keira? Chiar tu eşti? strigă o femeie.

Chiar în timp ce Keira privea în jur ca să vadă cine i se adresase, o femeie subţirică şi blondă veni în grabă să o îmbrăţişeze.

— Fiona?

Fiona se dădu un pas în spate şi zâmbi.

— Da, sunt eu, Fiona. M-am schimbat chiar atât de mult în cinci ani?

— Oh, nu! Dar cred că ţi s-au întâmplat multe în tot acest timp, despre care nu mi-a spus nimeni.

Atinse uşor una dintre cicatricele mici care marcau ambii obraji ai Fionei.

— Şi n-au fost numai lucruri bune, aşa-i?

— Destul de adevărat, dar putem vorbi despre asta mai târziu.

Fiona o trase la o parte dintre bărbaţi, conducând-o spre masa cea mare şi împingând-o uşor, ca să se aşeze.

— Îmi imaginez că-ţi este foame şi sete. Hai, dă-mi mie sacii de şa!

— Oh, stai!

Keira nu văzu să fie vreun câine în sala mare aşa că, zâmbind veselă, scoase pisoii din sac.

— I-am găsit pe drăguţii ăştia în pădure.

Keira o ascultă pe Fiona povestind despre încercările şi victoriile din ultimii cinci ani, apoi îi povesti despre ale ei, în timp ce mâncau şi hrăneau pisoii. Keira se trezi întrebându-se dacă ar fi fost sau nu bine să-i spună Fionei lucrul pe care nu îndrăznise să-l spună nimănui altcuiva. Deşi era întristată şi ruşinată de ceea ce se întâmplase în căsnicia ei, o căsnicie în care îşi pusese atât de multe speranţe, îşi dădea seama că-şi dorea cu disperare să afle şi părerea unei alte femei. Era sigură că putea avea încredere că Fiona o să păstreze secretul, dar Keira hotărî în cele din urmă să mai aştepte o vreme şi să se gândească mai bine.

Abia în timp ce îl sâcâia pe Tunet, punându-l să se ridice în două picioare ca să apuce bucăţica de brânză pe care i-o flutura pe la nas, Keira îşi dădu seama că se făcuse linişte. Privi în jur şi văzu că toţi bărbaţii se strânseseră aproape de ea sau că se aşezaseră la masa cea mare şi că se uitau la ea şi la Fiona cum se jucau cu pisoii, cu un amestec de amuzament şi neîncredere pe chip. Expresia caldă din ochii lui Sir Ewan atunci când se uita la Fiona îi explică Keirei cum se făcea că verişoara ei se măritase cu un bărbat atât de întunecat, de plin de cicatrice şi de taciturn.

Keira trebui să facă un efort ca să-şi înăbuşe un sentiment de invidie.

— Sunt mâţe pe masa mea, Fiona, spuse Sir Ewan.

— Pisoi, Ewan, zise Fiona. Nişte creaturi mici şi neajutorate, aruncate în pădure, singure, fără mămică, flămânde şi înspăimântate.

Scoase un oftat dramatic.

— Nu-i aşa că Liam şi Keira au dat dovadă de bunătate când le-au oferit ajutor şi adăpost?

— Şi tu crezi că asta înseamnă că pot mânca la masa mea?

— Ei, doar de data asta. Fiona zâmbi ştrengăreşte şi-l sărută pe obraz. Mai ales că tatăl tău nu-i aici. Spune, te-ai asigurat că Liam e bine şi în afara oricărui pericol?

Îi aruncă o privire lui Liam în timp ce se aşeza lângă Keira.

— Cu excepţia piciorului rupt, desigur. Keira mi-a povestit ce s-a întâmplat. I-ai enervat rău pe bărbaţii ăia, nu-i aşa, Liam?

— De fapt, încep să cred că o femeie a trimis bărbaţii să mă bată acolo, pe stâncă, răspunse Liam, în timp ce se servea cu pâine, fazan şi brânză.

Apoi se uită chiorâş la Fulger, care se pregătea să i se aşeze în farfurie.

— Mi-ai mâncat toată ciozvârta de oaie, hămesit mic ce eşti. De-aici nu primeşti nimic.

Keira se încruntă, amintindu-şi tot ce spusese Lady Maude la căsuţă, apoi scoase un sunet de uimire în clipa în care îşi dădu seama că Liam avea dreptate.

— Ce lucru ciudat pentru o femeie care te numeşte „prinţul ei dulce”!

Liam scoase un geamăt şi se uită la Sigimor, al cărui rânjet se întindea de la o ureche la cealaltă.

— Lady Maude e un blestem în viaţa mea. Dacă nu încetează jocul ăsta nebunesc, bărbatu-său chiar că o să mă omoare până la urmă.

— Va trebui să lămurim problema asta, spuse Sigimor.

— Doar n-o să-l lăsăm să ni-l omoare pe *prinţul nostru dulce.*

— Vai de mine! murmură Keira, când îşi dădu seama că vorbele ei aveau să fie folosite de verii lui Liam pentru nenumărate ironii şi zeflemele de acum înainte. Îmi pare rău, Liam, murmură ea.

— Ar trebui să-ţi pară, mormăi el, în timp ce, nereuşind să reziste privirii de azur a lui Fulger, care îi

urmărea cu jind fiecare îmbucătură, îi dădu pisoiului din mâncarea lui. Totuşi, spuse el, nu problema mea este cea mai importantă.

— Nu. Cu siguranţă lupta pentru eliberarea Ardgleannului are prioritate în faţa escapadelor tale romantice.

— Nu există niciun fel de escapadă romantică cu Lady Maude, şi o ştii prea bine, Sigimor. E măritată. Din nefericire, soţul ei pare convins că a existat ceva între noi. Dar, cum ai spus şi tu, povestea asta, oricât de sâcâitoare, nu e importantă acum. Soarta Ardgleannului şi Rauf Moubray mă preocupă mai mult în momentul ăsta.

Sigimor dădu din cap şi îşi turnă nişte bere.

— Este o pacoste de care trebuie să scăpăm cât mai degrabă.

— Ştii cine este? întrebă Keira.

— Nu l-am întâlnit niciodată, răspunse Sigimor. Dacă aş fi făcut-o, nu ne-am mai fi bătut acum capul cu el. Totuşi, am văzut de ce este în stare. Omul ăsta nu e nimic mai mult decât o fiară turbată. O să-mi facă plăcere să-l omor.

Keira o simţi pe Fiona încordându-se lângă ea. Se întoarse şi o surprinse privindu-şi insistent bărbatul. Era oarecum uluitor să vadă un bărbat atât de mare şi de întunecat părând că se simte stânjenit sub puterea unei priviri de femeie.

— Plecăm la război? îl întrebă Fiona pe Ewan.

— Mă gândesc să mă alătur luptei, da, răspunse Ewan. E o cauză dreaptă. Omul ăsta l-a ucis pe soţul lui Lady Keira, aproape că a omorât-o şi pe ea şi i-a furat pământurile. Şi, din câte ne-a spus Sigimor, oamenii pe care nu-i omoară şi-ar dori să fie morţi. Dar n-o să plec mâine. E nevoie de pregătiri atente.

Deşi Fiona dădu încet din cap, Keira putea totuşi simţi încordarea din ea. În mod clar la fel şi Sir Ewan, pentru că păstră mâna soţiei într-a lui, mângâind-o, aproape fără să-şi dea seama, cu degetul mare.

Aceasta era o parte a războiului la care Keira nu se

gândise prea mult. Bărbaţii care participau activ în luptă nu erau singurii care puteau avea de suferit. Cei dragi lor rămâneau în urmă, aşteptau şi se rugau pentru întoarcerea bărbaţilor plecaţi. Ar fi vrut să spună că nu era cazul să-şi facă griji, pentru că nu avea să permită nimănui să poarte această luptă în locul ei. Dar nu mai exista cale de întoarcere acum. Liam le povestise totul şi, aşa cum îi plăcea tatălui ei să spună, sângele se încinsese în venele bărbaţilor.

După câteva minute de discuţii, Fiona o conduse pe Keira într-un dormitor. Vorbea foarte puţin şi rupse tăcerea apăsătoare doar ca să le spună copiilor din camera de joacă cine era. Keira se simţea din ce în ce mai vinovată cu fiecare pas pe care îl făcea.

— Îmi pare foarte rău, Fiona, spuse ea în clipa în care intrară în încăperea care îi fusese dată pentru timpul cât rămânea la Scarglas.

Fiona ridică privirea, surprinsă.

— Pentru ce?

Keira puse pisoii pe pat, apoi se aşeză pe margine.

— Pentru că i-am târât pe bărbaţii voştri în problemele mele.

— Oh, nu! Nu e vina ta.

Fiona se aşeză lângă ea.

— Mie îmi pare rău dacă atitudinea mea te-a făcut să crezi că te consider vinovată. Nu e vorba de asta. Dar urăsc să ştiu că Ewan o să plece la război. E un gând cu care n-o să mă împac niciodată. O să mă resemnez repede. Aşa fac bărbaţii. Dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că soţul meu îşi alege bătăliile cu mai multă atenţie şi face tot ce poate ca să evite o luptă. Nu e ca tatăl lui, care părea să-şi facă duşmani cu o uşurinţă uluitoare. Deşti bătrânul neghiob şi-a dat în cele din urmă seama că greşeşte. Nu, nu e vina ta. E vina bestiei ălei a care ţi-a furat pământurile.

— Aşa a spus şi Liam. Că e o luptă dreaptă, că Rauf este un om care, acum că are un loc în care să se ascundă şi bani cu care să-şi înarmeze oamenii, o să caute cât de curând să fure şi de la alţii.

— Exact. Este cel mai bine să fie oprit la Ardgleann. Cred că ar trebui să trimitem vorbă familiei tale. Sunt sigură că ai tăi vor dori să ia parte la luptă. Şi cred că le-ar plăcea şi să afle că eşti în viaţă.

— Ce vrei să spui? întrebă Keira, cu vocea înmuiată de şoc.

— Am primit mai multe mesaje de la ei, mă întrebau dacă ştiu ceva de tine. Au aflat că soţul tău a fost ucis şi de către cine. Au mai aflat şi că nimeni nu te-a mai văzut din acea zi.

Keira închise ochii şi îşi frecă fruntea cu mâna, blestemându-se în gând pentru că nu se gândise la consecinţele tăcerii ei.

— Speram să nu audă astfel de zvonuri. Am fost o proastă. Ar trebui să fiu bătută pentru lipsa mea de consideraţie.

Fiona râse, apoi o sărută pe obraz.

— Şi eu am pricinuit îngrijorare familiei mele. Când l-am cunoscut pe Ewan, şi el a hotărât să mă păstreze pentru recompensă, am refuzat să-i spun cine eram. Am hotărât totodată că acesta era un loc bun în care să mă ascund de nebunul ăla care mă urmărea. Multă vreme ai mei n-au ştiut dacă eram moartă sau vie şi, cât timp am stat ascunsă, nu m-am gândit decât în treacăt la grija pe care dispariţia mea trebuia să i-o fi provocat lui Connor. Îmi imaginez că şi Sigimor o să-şi exprime fără ocolişuri nemulţumirea cu privire la faptul că Liam nu a trimis niciun cuvânt ca să anunţe unde este sau ce i s-a întâmplat.

— Adevărat, presupun că e un păcat destul de comun. Aşadar, familia mea mă caută?

— Da. Ai tăi au trecut o dată pe aici, şi ceva îmi spune că o să mai vină.

— În cazul ăsta, ar fi bine să le trimit vorbă cât mai repede cu putinţă. O să fie mai bine pentru mine dacă o să aibă câteva zile în care să se calmeze înainte să mă vadă.

— Mai întâi fă o baie, odihneşte-te şi apoi ia cina cu noi. Putem trimite un băiat să le transmită mesajul mâine-dimineaţă.

Keira dădu din cap, şi Fiona plecă să pună să i se pregătească baia. Viteza cu care aceasta sosi îi spuse Keirei că fusese anticipată din momentul în care sosise în Scarglas. Odată cu baia sosi şi o cutie cu nisip pentru pisoii ei şi o rochie curată şi foarte frumoasă, din lână de culoare verde aprins, pe care să o poarte. În clipa în care plecă ultima dintre servitoare, luând cu ea hainele Keirei ca să le spele, Keira se cufundă în apa fierbinte cu un oftat de pură plăcere. Îi era puţin ruşine să o recunoască, chiar şi faţă de sine, dar unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la această baie era faptul că nu fusese nevoită să şi-o pregătească singură.

Abia după ce termină baia, în timp ce stătea în faţa focului ca să-şi usuce părul, Keira îşi dădu seama că un lucru nu era în regulă cu tot acest confort. Liam nu era acolo şi nu avea să i se alăture curând. Fu uimită de intensitatea durerii pe care i-o provocă această realitate. Despărţirea începuse deja şi nu se simţea pregătită. Nu aveau să mai fie discuţii liniştite în faţa focului, jocuri de şah pe care să nu le vadă nimeni, n-avea să-i mai asculte respiraţia în timp ce dormea la doar câţiva centimetri de ea.

Sigur, aveau să se mai vadă până când era înfrânt Rauf, dar pierderea acestei apropieri de care se bucuraseră timp de o lună întreagă era mai devastatoare decât şi-ar fi imaginat.

Îl iubea şi, dacă asta nu era idioţenia supremă, Keira nu ştia ce ar fi putut fi. Nu îşi protejase câtuşi de puţin inima. Pur şi simplu se minţise singură.

Keira făcu un efort să se împotrivească impulsului de a se trânti pe pat şi de a plânge până când era prea epuizată ca să se mai mişte. Asta nu ar fi rezolvat nimic. Nu-şi permitea nici să se lase pradă disperării, pentru că asta i-ar fi lăsat urme pe faţă şi era aşteptată să se alăture celorlalţi mai târziu, în sala cea mare. Cumva trebuia să le facă faţă tuturor, să-l vadă pe Liam şi să pretindă că totul era la fel ca mai devreme, înainte să urce în această cameră.

Uitându-se la pieptăn şi dându-şi seama că îi tremurau mâinile, Keira se întrebă unde va găsi forţa de a face acest lucru.

*

Liam înjură în timp ce Sigimor îi freca spatele cu mult mai mult zel decât era necesar.

— Dacă vrei să mă pedepseşti pentru că nu ţi-am spus unde eram, te rog, loveşte-mă. Ar fi mai uşor de suportat decât să simt cum îmi jupoi pielea de pe spate.

Apoi oftă şi plecă privirea spre apa în care stătea în timp ce Sigimor îl spăla.

— Şi aş crede că umilinţa pe care o îndur acum este o pedeapsă suficient de aspră.

— Îţi cer iertare dacă nu sunt chiar cea mai blândă servitoare, prinţul meu dulce, spuse Sigimor, pe un ton tărăgănat.

— Mai spune asta o dată şi te pocnesc cu cârja.

Sigimor ignoră ameninţarea.

— Şi nu-mi dau seama ce anume ţi se pare atât de umilitor.

— N-a trebuit să mă mai spele cineva de când eram în scutece.

Oprindu-se înainte să se apuce să-i spele părul lui Liam, Sigimor îl privi încruntat şi adăugă:

— În afară de fete, nu?

— Nu, nici măcar de fete. Mă rog, Keira m-a spălat cu o cârpă cât timp am fost la pat, dar nu-i acelaşi lucru.

— Tu, marele şi desfrânatul amorez, nu ai făcut niciodată baie cu o fată?

— Nu, răspunse Liam, printre dinţii încleştaţi.

Apoi închise preţ de câteva clipe ochii sub privirea lui Sigimor, care aştepta în tăcere o explicaţie.

— Baia e o treabă foarte intimă, da? Un act foarte personal în timpul căruia eşti foarte vulnerabil.

— Acelaşi lucru se întâmplă când eşti în pat cu o fată.

— N-am spus că are vreo logică. Pur şi simplu e ceva

ce n-am făcut niciodată. Şi nici n-am stat o noapte întreagă cu vreo femeie. Nimic din ce spun nu are logică pentru tine. Zău, uneori nici eu nu înţeleg. Sunt doar nişte limite pe care mi le-am impus singur şi pe care nu le încalc niciodată. Da, îmi plac fetele şi-mi place să mă tăvălesc cu ele printre cearşafuri. Sunt bun cu ele. Nu le dispreţuiesc pentru că-şi dăruiesc cu prea multă libertate favorurile. Şi le fac să zâmbească, le fac să se simtă frumoase. Totuşi, nu-mi petrec noaptea cu ele şi nu fac baie cu ele.

Liam ridică din umeri.

— Am căutat doar puţină plăcere, nimic mai mult, şi n-am vrut să se creadă altceva. Mi-au plăcut unele fete mai mult decât altele, dar n-am vrut să-şi închipuie că pot găsi la mine altceva decât puţină distracţie.

— Ştii ceva? Într-un mod ciudat, ce spui tu are sens.

Sigimor începu să-i spele părul lui Liam.

— Eşti vulnerabil în timp ce te speli şi atunci când dormi. Asta implică foarte multă încredere, nu-i aşa? Acum, dacă stau să mă gândesc, nu te-ai culcat cu niciuna dintre fetele care lucrează sau locuiesc aici, în cetatea noastră, nu?

— Sau în alte locuri în care mă duc adesea, nu.

Sigimor îi clăti părul lui Liam, apoi îl ajută să iasă din cadă. Jena pe care Liam o simţea din cauză că trebuia să fie şters de vărul lui trecu repede, pentru că mişcările lui Sigimor erau bruşte şi impersonale. După ce-şi puse indispensabilii, Liam se aşeză pe pat în timp ce Sigimor îi schimba atelele şi bandajele acum ude şi încă murdare cu unele curate şi uscate.

— Piciorul arată bine, spuse Sigimor, în timp ce turna câte o halbă de bere pentru fiecare dintre ei. E cam palid şi pare că s-au cam subţiat muşchii, dar asta se poate rezolva. Ai avut noroc.

— Aşa este. Dacă nu m-ar fi găsit Keira şi fratele Matthew, aş fi murit. Încet.

Când Sigimor dădu din cap, apoi sorbi din bere continuând să-l fixeze cu privirea, Liam întrebă:

— Ce este?

— Ah, mă gândeam iar la tine şi la fete… Ştii ceva? Eu cred că întotdeauna ai avut de gând să te însori.

— Nu se gândeşte fiecare om să se aşeze la un moment dat la casa lui?

— Ba da, majoritatea. Dar cei mai mulţi bărbaţi nu trasează limite atât de precise când încep să se hârjonească cu muierile. Tu ai făcut-o. Poate că nu ţi-ai dat seama de complexitatea motivului, sau poate că ai uitat, dar eu cred că ai făcut-o pentru că aveai de gând să te însori într-o zi. N-o să ai parte, la uşa casei, de confruntări cu fete care au trecut prin patul tău şi vor exista experienţe pe care să le trăieşti cu soţia ta pe care să nu le fi împărtăşit cu nicio altă femeie. Îmi imaginez că mai sunt încă vreo câteva lucruri pe care nu le-ai făcut cu aceste femei.

Sigimor zâmbi în clipa în care îl văzu pe Liam roşind, apoi dădu din cap.

— E mai bine aşa. Pentru că eu cred că deja ţi-ai ales mireasa.

— Poate că da, deşi s-ar putea să ţintesc foarte sus. Eu am totul de câştigat. Ea mă câştigă doar pe mine.

— Dacă se potriveşte, ce contează? Eu m-am însurat cu o englezoaică, fiica unui lord din March.

— Pentru că s-a potrivit.

— Da. Perfect.

— Keira mă crede un destrăbălat.

Liam zâmbi vag când Sigimor râse.

— Trebuie să o curtez, să-i câştig încrederea. Pe care am pierdut-o când a venit nebuna aia după mine. Şi mă tem că şi atunci când ne-am oprit la taverna lui Denny, şi Mary mi-a făcut o primire foarte călduroasă.

— Ei bine, după ce-o să te însori, poţi să-i spui Keirei cât de multe lucruri împărtăşeşti cu ea, pe care nu le-ai trăit niciodată cu o altă femeie. O s-o facă să fie mai puţin geloasă pe trecutul tău. Acum hai, lasă-mă să te ajut să te îmbraci ca să putem coborî în sala mare înainte ca nesătuii ăia de MacFingali să mănânce totul de pe masă.

Lui Liam i se părea că Sigimor avea un plan. Vărul lui

vorbea ca şi cum căsătoria dintre el şi Keira era un lucru deja stabilit. Totuşi, înainte să apuce să-l întrebe ce şi cum, Sigimor începu să-l îmbrace, vorbind în tot acest timp despre lupta pe care aveau să o poarte în curând. Abia după ce se aşeză în capul mesei din sala mare, aşteptând-o pe Keira, Liam îşi dădu seama că totul fusese o manevră ca să-i distragă atenţia.

Se uită la Sigimor care zâmbi doar vag, făcându-l să fie pe dată extrem de suspicios.

Tocmai când se pregătea să-şi întrebe vărul ce se întâmplă, atenţia lui Liam fu distrasă din nou, în clipa în care Keira intră în sala cea mare.

Purta o rochie verde foarte frumoasă, care îi scotea în evidenţă culoarea ochilor. Părul lung şi negru ca pana corbului îi cădea pe spate în unduiri lungi, prins doar cu o fundă verde, lejeră. Arăta din cap până-n picioare ca o adevărată lady şi Liam simţi că încrederea lui se clatină puţin. Văzând-o aşa îşi dădea şi mai mult seama, cu durere în inimă, cât de puţine îi putea oferi.

Keira roşi uşor sub privirea caldă pe care i-o adresă Liam în timp ce o ajută să ia loc la masă. Reuşise în cele din urmă să se calmeze, ascunzându-şi sentimentele nou descoperite în adâncul sufletului ei. Până când se despărţeau cu adevărat, avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să ţină aceste sentimente sub cel mai strict control. Cu siguranţă ar fi fost mai uşor dacă se întâlneau numai în astfel de momente, îşi spuse ea, în timp ce mânca, fără să simtă gustul bucatelor. Dacă era înconjurată de oameni cu care trebuia să converseze în permanenţă avea să-i fie mai uşor să-şi stăpânească inima nărăvaşă şi să-şi ascundă emoţiile.

— Aşadar, l-ai adus pe prinţul nostru dulce înapoi la viaţă acolo, la mănăstire? întrebă Sigimor.

Fu greu să nu zâmbească în clipa în care Liam oftă adânc şi verii lui chicotiră, dar Keira rămase serioasă în timp ce răspunse:

— Pe domeniul mănăstirii. Călugării ne-au dat o căsuţă pe care o au la hotar.

— Şi aţi stat amândoi acolo, împreună? Timp de o lună?

Intensitatea cu care toţi cei din jur se uitau la ea şi la Liam începu să penetreze ceaţa de calm în care se înfăşurase Keira.

— Liam a fost într-o stare foarte proastă în primele două săptămâni, apoi însă toate rănile, în afară de piciorul rupt, s-au vindecat bine.

— Sigimor! mârâi Liam.

— Ce? Caut doar adevărul, cum o s-o facă şi neamurile ei, spuse Sigimor.

— Adevărul este că mi-a oblojit rănile.

— Da. Singură, într-o căsuţă mică, timp de o lună. Doar tu şi ea. Şi, în afară de piciorul rupt, ţi-ai recâştigat toate forţele după o săptămână. Şi, ei bine, ştim cu toţii cum eşti tu. Şi-mi închipui că şi neamurile ei au auzit un zvon sau două, pentru că trimit adesea câte un om de-al lor la curtea regelui. Vorba o să se răspândească. O ştii la fel de bine ca mine. Ştii ce trebuie să faci ca să-i îndrepţi reputaţia, şi pe a ta la fel, şi ca să-i împaci pe ai ei.

— Nu cred că o să înceapă călugării să dea din gură.

— Nu cu bună intenţie, dar e posibil ca neamurile ei să-şi amintească de fratele Matthew. Şi mai sunt şi alţii care v-au văzut şi care nu poartă straie monahale. Ştii la fel de bine ca mine ce-o să se spună despre ea dacă o să se afle că a stat atât de mult timp singură cu tine. Nu este nici drept, nici adevărat, dar asta n-o să conteze. Nu cred că familia ei, deosebit de numeroasă, va fi încântată, şi oamenii vor dori să îndrepte lucrurile. Din câte văd eu, avem două variante – ne pregătim de vrajbă cu neamul Murray, sau vă pregătim, pe tine şi pe fată, de nuntă.

Keira îl ascultase pe Sigimor simţind cum groaza o cuprinde din ce în ce mai tare, pe măsură ce cuvintele lui penetrau prin mantia de calm în care se înfăşurase cu atâta greutate. Tot ce spusese era adevărat, iar asta făcea ca totul să fie cu atât mai rău. Putea citi pe chipurile celor din jur că toţi erau de aceeaşi părere cu Sigimor şi nu-i putea învinovăţi.

Erau multe motive pentru care o căsătorie forţată cu Liam era o idee proastă, însă unul în special i se ridică numaidecât în minte – noaptea nunţii. Dându-şi seama de problemele pe care aceasta le-ar fi putut aduce reuşi în sfârşit să-şi descleştеze limba:

— Nu!

capitolul 9

— Da!

Keira privi înspre uşa sălii mari şi aproape că înjură cu voce tare. Doi dintre fraţii ei erau acolo. Era evident, judecând după expresiile de pe chipurile lor, că auziseră întreaga conversaţie. Făcu un efort ca să nu sară în picioare şi să o ia la fugă ca să se ascundă undeva unde să nu o poată găsi.

În timp ce fraţii ei se îndreptau spre masă, părând gata să spintece pe cineva cu cuţitele, Keira se întreba în ce direcţie o fi fost Irlanda.

Fraţii ei nu ezitară nici măcar o clipă în marşul lor înspre masa principală, şi Keira îşi dădu seama că privirile lor erau fixate asupra lui Liam, nu asupra ei. Şi nu erau nişte priviri prietenoase. De fapt, erau de-a dreptul ucigătoare.

Se ridică repede şi se aşeză între Liam şi fraţii ei. Ştia că Artan şi Lucas aveau meteahna de a lovi mai întâi şi de a căuta justificarea abia după.

În acea clipă, era clar că se simţeau suficient de îndreptăţiţi să-l bată pe Liam, până când nu mai rămânea din el decât o mizerie pe podeaua curată a Fionei.

Şi pentru că se îndoia că rudele lui Liam ar fi stat cu braţele în sân în timp ce fraţii ei îl cotonogeau pe unul de-al lor, Keira hotărî că nu îl apăra numai pe Liam.

— Dă-te la o parte, Mierlă! spuse Artan.

Ochii lui gri-albaştri erau aproape argintii, o indicaţie sigură a faptului că era înfuriat.

— Nu! spuse ea. Sunteţi oaspeţi aici, iar bărbatul acesta e neam cu oamenii de-aici. Ar fi necuviincios să-l bateţi aici.

— Necuviincios? mormăi Lucas, ai cărui ochi aveau exact aceeaşi nuanţă precum cei ai lui Artan. Ei bine, n-am vrea să se spună că suntem lipsiţi de maniere. O să-l scoatem afară şi-o să-l batem acolo.

— Nu puteţi face nici asta. Nu ar fi o luptă dreaptă. Are un picior rupt.

Liam zâmbi când cei doi bărbaţi priviră pe după Keira şi îşi schimbă poziţia în scaun doar atât cât să-i lase să-i vadă piciorul bandajat, fixat în aţele.

Preţ de câteva clipe, fusese enervat de încercarea Keirei de a-l proteja, apoi se calmase şi înţelesese că era mai bine aşa. Nu voia să se bată cu doi bărbaţi care, bănuia, erau rude foarte apropiate ale Keirei, chiar dacă nu ar fi fost împiedicat de piciorul beteag. Şi odată începută, bătaia s-ar fi transformat într-un măcel.

Şi, oricum, nu considera că merita să fie bătut, având în vedere că nu făcuse altceva decât să fure câteva sărutări.

Rămase studiindu-i pe cei doi în timp ce Sigimor începu, calm, să facă prezentările, dezvăluind că cei doi erau fraţii Keirei, Artan şi Lucas Murray. Erau la fel de înalţi şi de solizi ca Liam şi, probabil, cam de aceeaşi vârstă. Erau totodată şi extraordinar de frumoşi, şi felul în care cele câteva femei din sală îi priveau vrăjite nu făcea decât să-i confirme opinia lui Liam. Părul lor era la fel de negru şi de des ca al Keirei şi era o idee cam lung. Când trupurile lor se mai relaxară o idee, strălucirea argintie din ochi se transformă într-un albastru cenuşiu. Totuşi, în clipa în care privirile lor aspre se opriră asupra Keirei, Liam se încordă. Spera că n-o să fie prea repeziţi sau prea duri, altfel tot ce făcuseră Sigimor şi Ewan pentru a calma lucrurile şi a relaxa atmosfera ar fi fost în zadar.

— Arăţi bine, fătuco, murmură Artan. Nu-i aşa, Lucas?

— Da, foarte bine, zise Lucas, după ce o examină cu atenţie pe Keira. Pentru o femeie pe care, din câte am

auzit, o credeam aproape sigur moartă.

Artan îi luă mâinile Keirei şi i le întoarse pe toate părţile.

— Şi nici pe mâini nu are vreo urmă de rană.

— Nu văd nici măcar o vânătaie.

— Ciudat, în cazul ăsta, că nu a scris familiei, să spună că e bine. Doar un cuvinţel sau două, cum ar fi: „Nu sunt moartă şi nu putrezesc pe undeva între Ardgleann şi Donnocoill”, spuse Artan.

Keira se strâmbă, şi obrajii i se îmbujorară sub privirile lor acuzatoare. Se simţea vinovată.

— Nu mi-am dat seama că mă credeaţi moartă.

— Fireşte că nu, pentru că nu ai trimis niciodată vorbă, ca să afli ce ni se spusese.

— Am avut motivele mele pentru asta, începu ea.

— Staţi jos, spuse Ewan, făcându-le celor doi tineri semn către scaunele de la masă. Mâncaţi şi potoliţi-vă setea. În timpul ăsta, putem vorbi. Sunt multe de spus şi de hotărât.

— Da, fu de acord Artan, în timp ce el şi Lucas se aşezau la masă. De exemplu, trebuie să hotărâm ziua nunţii.

Liam se grăbi să o apuce pe Keira de mână, când i se păru că aceasta se pregăteşte să o rupă la fugă. Cu un gest blând, dar ferm, o trase înapoi pe scaun. Nu aşa şi-ar fi dorit să evolueze lucrurile între ei, dar nu vedea nicio ieşire din această capcană care se închidea rapid în jurul lor. Pe ai lui poate că ar fi avut şanse să-i convingă să-i lase timp ca s-o cucerească pe Keira pe cont propriu, dar se îndoia că fraţii fetei ar fi stat să-l asculte.

În timp ce povestea era spusă, de la uciderea lui Duncan MacKail, până la sosirea lui şi a Keirei în Scarglas, Liam rămase cu privirea fixată asupra Keirei. Încercă să nu se lase afectat de expresia ei lividă şi supărată în momentul în care discuţia atinse subiectul nunţii. Nimănui nu-i plăcea să fie târât cu forţa într-o căsătorie pentru care nu se simţea pregătit. Până şi pe el îl irita chestia asta, iar el *voia* să se însoare cu ea. Hotărî că va trebui să o cucerească

după nuntă. Se mai linişti amintindu-şi de pasiunea pe care i-o arătase şi de faptul că, înainte de sosirea lui Lady Maude, el şi Keira se înţeleseseră foarte bine.

— Nu e nevoie de nicio nuntă, spuse Keira, încercând să nu pară atât de disperată pe cât se simţea. Nu am făcut nimic greşit.

— Te credem, spuse Artan. Cum te cred şi oamenii aceştia de treabă. Dar alţii nu vor fi atât de îngăduitori. Bărbatul ăsta e cunoscut drept unul care suceşte minţile fetelor. E aproape o legendă, într-unele locuri.

— Ce drăguţ!

Keira îi aruncă o scurtă privire lui Liam, înainte să-şi întoarcă furia asupra fraţilor ei.

— Şi vouă vi se pare o idee bună să mă măritaţi cu un bărbat care e atât de fustangiu încât aproape că a ajuns o legendă?

— Ei, să nu exagerăm, mormăi Liam, însă nimeni nu-i acordă atenţie.

— Sunt văduvă doar de câteva luni, continuă Keira. Ar fi necuviincios să mă mărit din nou, atât de repede. Da, şi văduvele se bucură de mai multă libertate decât fetele nemăritate, nu?

— Da, dacă sunt discrete. Dar nu eşti discretă când stai în aceeaşi căsuţă cu un bărbat timp de o lună întreagă. Şi nici când împărţiţi aceeaşi cameră la un han sau când călătoriţi singuri împreună timp de trei zile.

— Eraţi atât de aproape în spatele nostru? întrebă Liam.

— Da. În sfârşit ne-am amintit cât de apropiaţi erau Keira şi vărul nostru, călugărul, în copilărie şi am pornit degrabă spre mănăstire. Când am ajuns acolo, lady şi *laird* Kinnaird încă se mai certau din cauza ta. Dar asta o să înceteze după ce te însori cu sora noastră, adăugă Artan, apăsând cuvintele.

— Nu a existat nimic de genul ăsta cu Lady Maude de la bun început.

Liam înjură în sinea lui când citi pe chipurile lor că niciunul dintre fraţii Keirei nu-l credea.

— Artan, ce contează ce se spune despre mine? întrebă Keira. De îndată ce îl înlăturăm pe Rauf din Ardgleann, mă stabilesc acolo. Orice zvon sau bârfă despre mine va înceta curând.

— Oare? Va înceta suficient de repede încât niciunul dintre neamurile tale să nu fie nevoit să lupte pentru a-ţi apăra onoarea?

Keira îşi simţi inima sărindu-i în piept, alarmată. Deschise gura să protesteze, dar o închise la loc. Tot ce ar fi putut spune era că o astfel de problemă nu avea să apară, dar ştia că ar fi fost o minciună. Nu putea suporta gândul că măcar un om ar fi putut fi rănit, sau, Doamne fereşte, ucis, din cauza zvonurilor legate de ea.

Faptul că fraţii ei ştiau deja atât de multe amănunte întărea bănuiala că aveau să existe zvonuri în legătură cu ea şi Liam. Din câte sugerau fraţii ei, Mary le dăduse deja toate detaliile despre noaptea petrecută la han, şi Lady Maude părea şi ea pregătită şi dispusă să ducă vorba mai departe. Faptul că Lady Maude îl fugărea pe Liam prin toată ţara nu i-ar fi împiedicat pe oameni să o asculte şi să repete apoi tot ce auzeau de la ea. Iar ideea că presupusul păcat fusese comis pe domeniul unei mănăstiri ar fi făcut minciunile cu atât mai interesante.

Era atât de nedrept! îşi spuse. Ea şi Liam nu făcuseră nimic rău. Deşi o mângâia întrucâtva să ştie că toţi cei din sala mare o credeau, Artan avea din păcate dreptate când spunea că nimeni altcineva n-avea s-o facă. Şi, ca să fie cinstită faţă de Liam, nu reputaţia lui era în joc. Nu întru totul. Pentru majoritatea oamenilor era îndeajuns să ştie că un bărbat şi o femeie petrecuseră câteva săptămâni împreună.

Când Liam îşi puse mâna peste pumnul ei încleştat, Keira se uită la mâinile lor împreunate pe masă. Atingerea lui, mângâierea subtilă a degetelor reuşeau să o calmeze întrucâtva. Şi-ar fi dorit ca această atingere să uşureze toate complicaţiile ce aveau să urmeze şi pe care Keira nu avea idee cum să le rezolve. După câte se părea, ea şi Liam aveau să fie căsătoriţi a doua zi, ceea ce-i lăsa mai puţin de

o zi ca să găsească o soluţie, în aşa fel încât să nu trădeze nici jurământul pe care îl făcuse fostului ei soţ, nici pe cel pe care avea să i-l facă cât de curând lui Liam.

— Este în obiceiul clanului nostru să acordăm femeilor un oarecare drept de alegere când vine vorba de căsătorie, spuse ea, încercând pentru ultima oară să oprească nunta. Mie nu-mi lăsaţi acest drept.

— Ah, de data asta, aşa e cel mai bine pentru toţi cei implicaţi, spuse Lucas.

— Ai putut să alegi data trecută. Totuşi, sunt momente în care nu putem acorda femeii acest privilegiu, iar acesta e un astfel de moment. În trecut, au existat situaţii asemănătoare, dar cei doi s-au împăcat şi au căzut la învoială înainte să fie nevoie să recurgem la forţă. Ţinând cont că ne aşteaptă o luptă grea, nu avem timp pentru jocul ăsta.

— Ei bine, atunci faceţi cum vreţi voi! se răsti Keira, sărind în picioare. E limpede că nu aveţi nevoie de mine să vă ajut în planurile măreţe pentru restul vieţii mele!

Liam privi împreună cu ceilalţi cum Keira ieşea nervoasă din sala cea mare, cu Fiona mergând repede în urma ei.

Felul în care toţi bărbaţii priveau stingheriţi cum micuţa şi delicata Keira pleca furioasă ar fi fost amuzant în oricare altă ocazie.

În momentul acela, Liam era ocupat cu efortul de a încerca să nu ia personal vehemenţa cu care tânăra se opunea unei căsătorii cu el.

Se întoarse şi-i privi încruntat pe fraţii Keirei.

— Ar fi mai bine dacă mi-aţi lăsa timp să o cuceresc, spuse el, fără să tragă prea mare nădejde că avea să-i fie îndeplinită rugămintea.

— Aşa este, fu de acord Lucas, dar plecăm la luptă cât de curând. Deşi nu-mi place s-o spun, de teamă să nu cobesc cumva, adevărul rămâne că oamenii mor în luptă. Nu putem aştepta până o cucereşti tu.

Se încruntă, părând mai degrabă nedumerit decât furios.

— Şi, dacă-ţi place Keira a noastră, de ce nu te-ai însurat deja cu ea? Doar aţi stat o lună împreună, aveai timp să rezolvi treaba.

— Sunt un cavaler fără pământuri şi, deşi cuferele mele nu sunt chiar goale, nici nu dau pe din afară. Mi-a luat o vreme până să ajung la concluzia că nu-mi pasă dacă poate să stea în capul mesei înaintea mea. Apoi, ei bine, apoi au apărut câteva probleme şi a trebuit să o iau de la început.

— Problemele astea se numesc Lady Maude şi Mary?

— Nu m-am atins de Lady Maude!

Liam îşi dădu seama că ţipase şi trase adânc aer în piept ca să se calmeze. Îi zâmbi lui Sigimor cu jumătate de gură.

— Deşi aproape că mă sufocă s-o spun, recunosc că ai avut dreptate. Plătesc cu vârf şi îndesat preţul faptelor mele.

— Mda, mă temeam eu că aşa o să se-ntâmple, spuse Sigimor. Cu toate astea, ştiu că nu o să te mai atingi decât de soţia ta, odată ce o să fii însurat.

Expresia de nedumerire de pe chipurile fraţilor Keirei se risipi de îndată şi Artan spuse:

— Ah, aşadar eşti un bărbat care îşi respectă jurămintele. Asta-i bine.

— Cum? Nu mă ameninţaţi? Nu mă avertizaţi?

Liam îşi înfrână impulsul de a-i înjura pe cei doi din toată inima când aceştia îl priviră rânjind.

— Nu e nevoie, spuse Artan. Nimic din ce ţi-am putea face noi nu ţi-ar provoca atâta suferinţă pe cât ar face-o Keira, dacă ai încălca jurămintele de nuntă.

Se încruntă uşor.

— Deşi micuţa noastră Mierlă n-a părut tocmai în apele ei adineauri. Parcă nu mai era la fel de pătimaşă.

Lucas dădu din cap.

— Nu a încercat să ne lovească, nici nu a aruncat cu nimic după noi.

Se uită chiorâş la Liam.

— Deja ai supărat-o cu ceva?

— Nu, deşi a fost dezamăgită când mi-a fost expus tot trecutul pe tavă, asta e clar. Totuşi, după ce a stat o vreme bosumflată şi mi-a spus verde-n faţă ce crede despre mine, mi s-a părut destul de înfocată.

Liam privi chiorâş către uşa pe unde ieşise Keira.

— Totuşi, adineauri şi mie mi s-a părut cam… supusă.

Sigimor dădu din cap.

— Aşa e. Când aţi apărut amândoi în cetate avea un aer care m-a făcut să nu-mi pară rău că trebuia să vă cer să vă luaţi, aşa cum ştiam că se cuvine. Dar, în timp ce stătea aici, la masă cu noi, ceva s-a schimbat la ea şi n-am mai fost aşa de sigur. Parcă s-ar fi protejat cu o armură în clipa în care şi-a pus pe ea rochia aia frumoasă.

Clătină din cap.

— Nu ştiu ce să mai zic.

— Ştiu eu, zise Ewan. Când a venit, am văzut în ea o fată aşa ca Fiona mea. Deschisă, cinstită, uşor de citit, chiar dacă nu ţi-ai dori întotdeauna să înţelegi ce e în sufletul ei. Când a coborât în sală după ce a făcut baie şi s-a odihnit, fata aceea dispăruse. Şi nu a mai apărut decât după ce a venit vorba despre căsătorie. În loc să privesc în ochii ei şi să văd tot felul de emoţii, de trăiri şi de mistere, era ca şi când m-aş fi uitat într-o oglindă.

Roşi uşor în clipa în care îşi dădu seama că toţi se uitau la el, uşor uimiţi.

— Era doar un gând.

Liam rânji.

— Un gând foarte bun. Ai perfectă dreptate. Pe toţi dracii, fata asta a stat pe gânduri cât timp s-a odihnit. Şi probabil că o să înnebunesc până o să-mi dau seama în ce direcţie s-au îndreptat gândurile astea.

— Oh, da. Keira e o fată care gândeşte mult, spuse Artan. Va trebui să-i înveţi faţa.

— Faţa?

— Da. Faţa pe care o face când începe să se gândească. Dacă înveţi să recunoşti faţa asta, o să ai timp să o faci să vorbească, ca să nu se mai gândească. E o fată deşteaptă, dar atâta despică firul în patru, că poate încurca

rău o situaţie. Are tata o vorbă – trebuie să te strecori în mintea ei şi să tai aţele înainte să facă un nod pe care să nu-l mai poţi desface.

Liam fu nevoit să bea aproape jumătate din halba de bere ca să-şi înăbuşe impulsul de a izbucni în râs, mai ales când văzu licărul de amuzament şi în ochii lui Sigimor şi Ewan.

— Ei bine, oricare ar fi nodul acum, va trebui să aşteptăm până mâine ca să-l desfacem, zise el. Poate c-ar fi mai bine să hotărâm acum ce putem face ca să eliberăm Ardgleannul.

— Nu există moştenitori? întrebă Ewan.

— Doar Keira, zise Artan. A fost parte din înţelegerea de nuntă. Duncan era ultimul din linia lui. Căuta o soţie ca să aibă un moştenitor, dar, dacă asta nu se întâmpla, Keira avea să moştenească totul. Considera că are suficiente neamuri care s-o ajute să cultive pământurile şi să se îngrijească de oamenii lui. Fireşte, acum Keira o să aibă un soţ. Îmi închipui că oamenii vor fi mulţumiţi.

— Sper.

„Şi mai sper”, îşi spuse Liam, „că n-o să creadă că pământurile sunt singurul motiv pentru care mă însor cu ea”.

— Să scăpăm mai întâi de nenorocitul ăla, spuse Sigimor, îndreptând atenţia tuturor către lupta care îi aştepta în curând.

*

Keira aproape că trânti uşa în urma ei, dar hotărî în ultima clipă că ar fi fost un gest copilăresc.

Tocmai începuse să se plimbe dintr-o parte într-alta, căutând cu disperare o soluţie pentru a scăpa de planurile pe care toată lumea le făcea în legătură cu viitorul ei, când Fiona intră în încăpere.

Compasiunea care se citea pe chipul femeii era reconfortantă şi enervantă în aceeaşi măsură. Keira aprecia compasiunea, însă avea nevoie disperată de o soluţie.

— O să fie un soţ bun, spuse Fiona, turnând vin pentru amândouă.

— Deşi e forţat să se însoare cu mine, spuse Keira, acceptând băutura pe care i-o servea Fiona.

— Nu sunt aşa de sigură că e forţat. Nu s-a împotrivit cine ştie ce.

Era adevărat, dar Keira se grăbi să înăbuşe speranţa care începuse să-i încolţească în inimă.

— La câţi erau împotriva lui, ce rost ar fi avut?

— Nu îl vrei?

— Fireşte că îl vreau. Cum ar putea o femeie să nu-l vrea? Cum să nu-l placă? Cum să nu-şi dorească să urce în vârful celui mai înalt munte şi să strige către toate femeile din Scoţia: „Ha! E al meu şi nu al vostru!”

Zâmbi vag când o auzi pe Fiona râzând, însă apoi oftă.

— Dar adevărul este că l-au avut foarte multe dintre ele, nu-i aşa?

— Adevărat. Un bărbat atât de frumos n-avea cum să ajungă neîntinat în patul de nuntă, Keira. Până şi Ewan al meu, care fusese atât de dezgustat de comportamentul tatălui său încât îşi controla pasiunea cu o voinţă de fier, nu putea fi cast chiar tot timpul. Şi Sigimor la fel, deşi a fost foarte atent. Apoi îl avem pe fratele meu, Connor, care s-a însurat cu verişoara ta, Gillyanne. Avea trei femei chiar în fortăreaţă, cu care se culca ori de câte ori avea chef.

Keira aproape că se înecă cu vinul din care bea.

— Oh, nu! Te rog nu-mi spune că va trebui să îndur aşa ceva!

— Nu. Din câte-mi dau eu seama, Liam nu ia în aşternut femei care locuiesc sau care lucrează în Dubheidland, sau aici, în cetatea vărului său. Poate că a ştiut întotdeauna că o să se însoare într-o bună zi şi nu a vrut să aibă probleme. Sau poate că a vrut să-şi poată vizita liniştit casa şi rudele.

— Sau poate că ar fi trebuit s-o lase mai moale!

Fiona râse atât de tare, încât trebui să pună cana cu vin pe masă. Era un râs contagios, în asemenea măsură

încât, în ciuda stării de spirit morocănoase, Keira râse şi ea puţin. Poate că era o prostie să-şi facă atât de multe probleme din cauza trecutului, totuşi nu putea să nu ia în seamă ce spunea acest trecut despre Liam.

Bărbatul ăsta se culcase cu multe femei. Mai rău era că, probabil, nu fusese nevoit să facă cine ştie ce efort ca să le câştige favorurile. Femeile fugeau după el. Iar asta nu promitea un viitor prea fericit.

— Keira, poate că omul s-a cam grăbit să primească tot ce i se oferea, spuse Fiona, devenind din nou serioasă. Şi i *s-a oferit.* Nu m-ar mira nici dacă acele femei care cer de obicei o monedă sau două pentru favorurile oferite l-au primit gratis în patul lor. Şi, sincer, mă îndoiesc că există bărbat care să refuze asemenea… daruri. Trebuie să dai totul uitării, cum bănuiesc că a făcut şi el. Nu a vrut niciodată să se însoare cu vreuna din fetele astea, n-a fost logodit, n-a fost necredincios.

— Şi dacă nu poate să fie credincios unei soţii?

— Oh, eu cred că poate. Doar s-a abţinut timp de cinci ani cât timp a stat la mănăstire, nu? Şi a respectat câteva reguli de care puţini bărbaţi ţin cont – nu a sedus fete nevinovate, nu a minţit, nu a făcut promisiuni false, nu s-a culcat cu soţia altuia sau cu vreo femeie promisă altui bărbat. El crede că respectă un jurământ. Mulţi Cameroni sunt aşa. Aşa cum mi-a spus odată fratele meu, Connor, un bărbat caută o femeie pentru că are o mâncărime şi vrea puţină căldură. Dacă soţia îi oferă asta, de ce-ar mai căuta în altă parte? Nu merită bătaia de cap. Nu e prea romantic, dar aşa gândesc cei mai mulţi dintre bărbaţi. Cred că la fel sunt şi bărbaţii din familia ta.

— Aşa e.

Keira îşi termină berea şi privi încruntată în cana goală.

— Tu chiar crezi că Liam îşi va respecta jurămintele?

— Da, cred. Ştii, odată Sigimor a crezut că Ewan al meu avea o amantă şi s-a ţinut după el, hotărât să-i dea o mamă de bătaie ca să-i vină mintea la cap.

— Şi asta ar fi valabil şi pentru altcineva, nu?

— Exact. Iar Liam nu şi-a petrecut cinci ani din viaţă pregătindu-se să fie călugăr pentru că nu avea unde altundeva să se ducă. Are o credinţă adâncă, doar că nu şi chemare pentru sutană. Un astfel de om ia foarte în serios jurămintele făcute în faţa unui preot. Haide acum, nu cred să fie femeie pe lume care să se mărite cu un bărbat virgin.

Keira aproape că spuse că ea fusese o astfel de femeie, dar îşi muşcă limba şi înghiţi cuvintele. Poate că nu era aşa. Era doar una dintre multele scuze pe care le găsise pentru lipsa de dorinţă a soţului ei.

Preţ de câteva clipe, se gândi foarte serios să-i spună Fionei adevărul, dar jurământul pe care i-l făcuse lui Duncan o opri. Nu fusese drept din partea lui să o oblige să trăiască o minciună, dar acceptase această greutate. Nu o să-şi încalce acum cuvântul dat doar pentru că era un inconvenient.

Singurul căruia simţea că-i putea spune adevărul era Liam – după ce devenea soţul ei. Doar că nu ştia cum ar fi putut face asta, de unde să înceapă măcar, sau care ar fi putut fi reacţia lui.

Keira se temea sincer că avea să o creadă cea mai mare dintre mincinoase, că o să fie convins că juca un joc crud cu ei toţi, sau că era atât de lacomă încât era dispusă să-şi bată joc de oricine, numai ca să pună mâna pe Ardgleann.

— Încă mai plângi după soţul tău? întrebă Fiona. Asta e problema?

— Oh, da, îl plâng. Dar numai pentru că era prea tânăr ca să moară şi pentru că nu merita o moarte atât de crudă. L-am plăcut şi am crezut că puteam avea o căsnicie reuşită, dar nimic mai mult. Totuşi, el măcar a ales să se însoare cu mine. Liam este forţat să o facă.

— Nu, nu e forţat. E convins. Îi cunosc de suficient timp pe bărbaţii ăştia ca să ştiu că niciunul din ei nu poate fi forţat să facă ceva ce nu vrea să facă. Cum am spus, Liam chiar nu a protestat prea mult. Sinceră să fiu, ceva-mi spune că el se hotărâse deja să te facă soţia lui, dacă-l acceptai.

— Fiona, ne-am sărutat doar de două ori, şi asta abia după ce plecasem deja din căsuţă. Cu siguranţă nu a făcut şi nu a spus niciodată nimic care să-mi dea înţeles că voia să se însoare cu mine.

— Păi, sigur că nu. Tu ai bani şi pământuri. El nu are nimic. Şi eşti de rang mai înalt decât el. Nu-ţi pot explica de unde ştiu asta sau de ce cred aşa, dar sunt convinsă că el şi-a dorit tot timpul să se însoare cu tine. Cred că a ezitat să-ţi dea de înţeles acest lucru pentru că i se părea greşit să ţintească atât de sus, apoi s-a gândit să te cucerească.

Fiona strâmbă din nas.

— Nu am harul pe care îl are verişoara noastră Gilly, dar ea mi-a spus că am o intuiţie foarte puternică în ceea ce priveşte oamenii, iar pe Liam îl cunosc de mulţi ani. Sunt sigură că măcar o parte din el îşi doreşte asta şi că va fi un soţ bun pentru tine. Tu chiar nu ţii deloc la el? Asta e problema?

Exista măcar un adevăr pe care Keira simţea că i-l putea împărtăşi Fionei.

— Ba da, îl iubesc. Cred că sămânţa a fost plantată din clipa în care l-am văzut şi, crede-mă, nu era cine ştie ce frumuseţe atunci. Nu i-am spus şi probabil că nici n-o să-i spun o vreme. Dacă nu sunt sigură că se găseşte şi în sufletul lui măcar o fărâmă din ce simt eu pentru el, nu pot să risc.

Fiona dădu din cap şi o strânse repede şi puternic în braţe pe Keira.

— Înţeleg asta prea bine. Te temi să nu-l superi atât de tare cu o asemenea mărturisire, încât să distrugi ceea ce ai deja. Sau şi mai rău, te temi ca singurul răspuns pe care o să-l primeşti după ce-ţi aşterni sentimentele pe tavă să nu fie ceva de genul: „Foarte frumos, nevastă. Mulţumesc”.

Zâmbi când Keira chicoti.

— Nu te agita pentru ceva ce nu poate fi schimbat. Mâine, o să fii măritată. Şi eu zic că o să-ţi începi căsnicia cu mai multe părţi bune decât rele. Aşa că, după cum i-am spus nevestei lui Sigimor când îşi făcea sânge rău din cauza

lui, iubeşte-l pe prost şi gata. E tot ce poţi face. Şi eu zic că o să te alegi cu ceva la fel de bun ca mine şi ca nevasta lui Sigimor.

„Doar că voi două nu v-aţi dus la soţul vostru respectând un jurământ pe care l-aţi făcut unui om mort, îşi zise Keira. Un jurământ care te face o impostoare. Un jurământ care te-a legat de o minciună colosală”.

— Aşa că hai să ne pregătim pentru nunta ta, spuse Fiona, prinzând-o pe Keira de mână şi trăgând-o afară din cameră. O să avem un ospăţ, muzică şi de toate. Dar mai întâi, o să găsim o rochie foarte frumoasă pentru tine.

Keira era mai mult decât dispusă să se alăture planurilor Fionei. Dacă era ocupată să se pregătească de nuntă, nu mai avea când să se gândească la ce o să urmeze după aceasta.

capitolul 10

— Poate că a fugit în timpul nopţii.

Liam ignoră râsul lui Sigimor în timp ce privea fix uşa sălii mari, întrebându-se de ce Keira nu intrase încă.

— N-aş fi crezut niciodată că o să ai emoţii în aceste momente, spuse Sigimor. Nu Liam, cel mai mare amorez din Albă!

Liam înjură şi se uită chiorâş la văru-său.

— Nu sunt cel mai mare amorez din ţinut.

— Cred că multe femei te-ar contrazice.

— Poate. Dar cele mai multe pentru că n-au termen de comparaţie. Îmi place patul unei femei. Cărui bărbat nu-i place? Îmi place senzaţia pielii mătăsoase şi căldura unei femei. Şi mi-au plăcut aproape toate femeile cu care m-am culcat, dar a fost destul de uşor, pentru că a fost întotdeauna o asociere trecătoare. Ştiu să le spun cuvinte frumoase şi ştiu cum să le mângâi ca să le pregătesc. Asta e tot. Nu-i cine ştie ce pricepere. Nu-i vreun secret bine păstrat. Cu afurisita asta de faţă se duc ele în pat, nu cu

bărbatul din spatele chipului frumos. Păcatul meu este că am ştiut prea bine lucrul ăsta, dar tot am luat ce mi s-a oferit.

— Cum ar face orice bărbat, dacă fata este suficient de drăguţă şi nu miroase prea rău.

Liam râse şi clătină din cap.

— Din păcate, e adevărat şi, dacă ne mănâncă rău de tot, probabil că putem ignora mirosul.

Oftă.

— Nu vrea să se mărite cu mine.

— Nimănui nu-i place să-i spună altcineva cu cine să se căsătorească, dar aşa se întâmplă de cele mai multe ori. Căsătoriile sunt adesea aranjate pentru a câştiga alianţe. Cred că tu şi fătuca asta începeţi cu ceva mai mult decât majoritatea cuplurilor. Aţi trăit împreună timp de o lună şi încă mai vorbiţi unul cu celălalt.

— Mai mult sau mai puţin. Blestemata aia de Lady Maude mi-a încurcat rău socotelile. Şi fata aia de la hanul lui Denny are o gură afurisit de slobodă. Ce-i drept, Keira începe să mă placă din nou, după ce a stat bosumflată o vreme, dar nu crede că o să-mi respect jurămintele. Nu mă deranjează o femeie puţin posesivă sau geloasă, dar nu ştiu cât timp o să pot suporta să ştiu că soţia mea nu mă crede capabil să-mi ţin în frâu poftele, că e convinsă că o s-o trădez cu prima ocazie.

Sigimor dădu din cap.

— Da, asta chiar ar fi o problemă. Poate că nesiguranţa ei nu te priveşte numai pe tine, ci şi pe ea însăşi. Va fi nevoie de timp ca să se vindece de asta. Mă tem că n-o să aveţi prea curând vreme să încercaţi să vă puneţi în ordine căsnicia sau să o convingi că grijile ei sunt fără temei. Avem un plan de bătălie de făcut, apoi plecăm la luptă. Când o să fiţi aşezaţi la casa voastră în Ardgleann şi când o să lucraţi umăr la umăr ca să reparaţi răul pe care l-a făcut nenorocitul ăla, atunci o să vă lămuriţi ce şi cum. Pe măsură ce te vei dovedi un stăpân bun pentru oamenii de acolo, te poţi dovedi şi un soţ bun.

— Da, e destul de adevărat. Mă întreb totuşi ce crede

ea despre faptul că eu câştig atât de mult din căsătoria asta, poate chiar o poziţie pe care şi-o dorea pentru sine. Soţul ei a lăsat-o pe ea moştenitoare, dar amândoi ştim că, odată însurat cu ea, oamenii mă vor vedea pe mine drept conducător, nu pe ea.

— Fireşte că da. Şi un bărbat puternic, care ştie să lupte, e mult mai bun decât o fătucă mărunţică. Cred că vede şi ea asta şi că înţelege.

— Probabil că da, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i şi placă.

— Atunci ai grijă ca toată lumea să înţeleagă că sunteţi egali, că ea vorbeşte pentru tine şi tu pentru ea.

Liam se pregătea să-i mulţumească lui Sigimor pentru această idee extrem de bună, când Keira intră în sala mare şi uită tot ce se pregătea să spună. Era îmbrăcată într-o rochie vişinie, care i se aşeza foarte frumos pe rotunjimile corpului. Părul îi cădea liber peste umerii înguşti, într-un râu de valuri strălucitoare, împodobit cu panglici de mătase crem. Culoarea intensă a rochiei şi a părului îi făceau pielea să-i pară cu atât mai albă şi mai catifelată şi, în acel moment, atinsă de o îmbujorare uşoară în clipa în care toate privirile se întoarseră spre ea.

Liam se trezi îndreptându-se spre ea înainte să aibă timp măcar să se gândească la ce face.

— Uite-l că vine, şopti Fiona.

— Cum arăt? întrebă Keira. Nu ar fi trebuit să-mi las părul liber. Sunt văduvă, nu fecioară pentru prima dată la altar.

— Nu te mai agita! Nu vezi că nu-şi poate lua ochii de la tine?

— Asta nu înseamnă neapărat că-i place ce vede. Poate că e împietrit de groază.

Zâmbi uşor când Fiona râse, dar era prea agitată ca să râdă şi ea.

Apoi Liam ajunse lângă ea, uluitor de frumos în tunica neagră tivită cu auriu.

Keira bănuia că era una dintre hainele frumoase pe care le purta când era la curtea regelui şi nu-i era greu să-şi

imagineze efectul pe care îl avea asupra femeilor de acolo. Se înclină în faţa Fionei, apoi se întoarse spre ea, şi Keira trase atât de puternic aer în piept încât aproape că se înecă. Ochii lui aveau acea culoare caldă, albastră, ca atunci când o sărutase. Da, cu siguranţă lui Liam îi plăcea cum arăta.

Totuşi, această aprobare o făcu pe Keira să se gândească la noaptea care urma şi gândul o cutremură. Stătuse trează până târziu cu o noapte în urmă, încercând să găsească o cale de a-i spune lui Liam secretul ei, dar în zadar. În cele din urmă, epuizată, adormise spunându-şi că n-o să observe.

Acum, la lumina zilei, cu doar câteva clipe înainte să rostească jurămintele de căsătorie, îşi dădea seama că asta era ridicol. Poate că Liam nu fusese niciodată cu o fecioară, dar Keira bănuia că era ceva ce un bărbat nu avea cum să nu observe, mai ales când era vorba de o femeie care fusese măritată timp de trei luni.

— O să fie bine, fătuco, îi şopti el în ureche, apoi îi sărută obrazul.

Keira zâmbi şi dădu din cap în clipa în care o apucă de mână şi o conduse înspre preotul care stătea în capătul sălii. Ar fi vrut să se încreadă în cuvintele lui, să se lase alinată de ele, dar nu se putea minţi în asemenea măsură. O parte absurdă a sufletului ei spera ca Liam să fie plăcut surprins în acea seară, dar judecata o făcea să pufnească dispreţuitor. Înainte sau după, avea să fie nevoită să-i spună adevărul, iar asta însemna să-şi dezvăluie umilinţa.

Keira ştia că exista un motiv pentru care nu putea rosti adevărul, pentru care nu putea spune pur şi simplu: „Scuză-mă, dar, deşi sunt văduvă, nu am fost niciodată cu adevărat soţie”.

Şi avea să devină oare soţie în seara aceasta? se întrebă, înfruntându-şi în sfârşit temerea cea mai mare. Pe Liam îl înfierbântau sărutările ei, dar şi lui Duncan păruse să-i placă. Abia în dormitor, când trecuseră dincolo de sărutări, totul mersese atât de înfiorător de prost, înăuntrul ei exista o teamă cumplită, care nu-i dădea pace, teama că

avea să sufere aceeaşi umilinţă, aceeaşi respingere din partea lui Liam. Era clar că nu se convinsese niciodată că problema fusese a lui Duncan şi nu a ei.

În clipa în care îngenunchează pe pernă, în faţa preotului, Keira îşi dădu seama că Liam nu avea atelele de lemn pe picior.

— Unde sunt atelele? îl întrebă. N-au trecut încă şase săptămâni.

— Au trecut aproape cinci, îi răspunse. Am păstrat bandajele. N-aş fi putut să îngenunchez cu lemnele alea prinse pe picior. O să pun la loc atelele, după ce ne spunem jurămintele.

Keira se întrebă dintr-odată dacă nu cumva aveau să fie forţaţi să renunţe la noaptea nunţii, din cauza piciorului rupt, şi se simţi o idee mai bine.

— Şi o să le scot din nou, mai târziu! îi şopti Liam în ureche.

Din nou, deznădejde! Încerca să găsească o cale de a-l convinge că-şi putea răni piciorul în mod ireparabil într-o activitate atât de solicitantă precum cea pe care o presupunea patul în noaptea nunţii, când preotul îi rosti numele. Preţ de câteva clipe, Keira se gândi să refuze să repete jurămintele. Apoi se uită la Liam. O privea îngrijorat cu coada ochiului.

Oftă şi îşi blestemă inima prea slabă. Pur şi simplu nu îl putea umili în asemenea măsură în faţa tuturor neamurilor lui.

— Credeam că femeile zâmbesc întotdeauna la nunţi, mai ales la ale lor.

Keira ridică privirea spre Artan, care venise lângă ea. Nu avea nevoie să privească de partea cealaltă ca să ştie că Lucas era acolo. Fraţii ei erau nedespărţiţi. Aşa fuseseră întotdeauna.

— Ea două nuntă pentru mine, spuse ea. Şi de data asta nu a fost alegerea mea.

Artan clătină din cap.

— Nu poţi să-mi spui că nu-ţi place bărbatul sau că nu-l vrei.

Keira simţi cum i se încing obrajii, dar ignoră senzaţia.

— Întotdeauna este mai bine când alegerea e liberă.

— Ei bine, eu cred că l-ai fi ales în cele din urmă.

Artan privi în jur, la oamenii strânşi în sala mare.

— Este o alianţă bună. Ce-i drept, am fost prieteni şi până acum, dar acum legătura este mai directă, mai puternică. Oamenii ăştia sunt nişte aliaţi buni.

Era un adevăr pe care nu-l putea contesta, dar se simţea certăreaţă în acele momente.

— Sunt foarte fericită că vă pot aduce acest câştig prin sacrificiul meu în faţa altarului, murmură ea.

Lucas o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Hai, nu mai fi supărată, Mierlă dragă. O supărare ţinută prea mult se poate transforma în otravă. Este un om bun, care crede în jurămintele făcute în faţa unui preot.

— Da, aşa spune toată lumea, răspunse Keira încet, privindu-şi noul soţ care discuta prieteneşte cu Sigimor.

— Atunci crede ce auzi, pentru că oamenii aceştia îl cunosc de mai mult timp decât tine. O să fie un lord bun pentru Ardgleann.

— Poate că mi-am dorit eu poziţia asta.

— Ai fost o conducătoare bună, dar eşti destul de deşteaptă cât să-ţi dai seama că lucrurile o să meargă mai uşor cu un bărbat aşezat în capul mesei. O căpetenie femeie ar fi părut o ţintă uşoară şi tentantă pentru mulţi bărbaţi, chiar şi pentru clanurile vecine. Un bărbat mare şi puternic, cu o hoardă de neamuri la fel de mari şi puternice, o să întărească poziţia Ardgleannului.

— Şi o să ajute să readucă pacea de odinioară. Ştiu, dar asta nu înseamnă că trebuie să mi se pară drept.

Îl simţi pe Lucas ridicând din umeri şi oftă.

— Nu-ţi face griji. Nu-mi pasă cu adevărat pentru că nu mi-am dorit niciodată să fiu căpetenie de clan. Am fost de acord cu asta doar pentru că nu mi-am imaginat că Duncan avea să moară atât de repede după ce ne-am căsătorit. Nu, eu sunt vindecătoare, nu războinică. Sunt mai mult decât fericită să las toată răspunderea pe umerii lui Liam.

— Ceva te nelinişteşte, surioară. Ţi-am văzut expresia îngrijorată de pe chip întreaga zi. Acum e aproape ora cinei şi încă n-a dispărut. Nu-mi pot imagina ce te macină şi bănuiesc că nici no să-mi spui acum, dar nu cred că e o idee bună să iei grijile cu tine în patul de nuntă.

Lucas făcu semn din cap înspre Liam, care se uita la ei.

— Hm, şi judecând după ce se citeşte pe chipul bărbatului tău, n-o să mai aştepte mult ca să te ducă acolo.

Keira roşi, pentru că văzuse şi ea expresia lui Liam. O încălzea şi o înspăimânta în acelaşi timp. Dorinţa din ochii lui era plină de promisiuni, dar nu putea scăpa de teama că, odată rămaşi singuri, în dormitor, promisiunile aveau să se transforme repede în cenuşă.

Se dovedi că Lucas avea dreptate. În timp ce mâncau, Keira simţea nerăbdarea tot mai mare a lui Liam de a termina cu ceremoniile. Îndură chiar în tăcere câteva tachinări nu tocmai subtile de la verii lui, însă încordarea lui crescu, până când începu să o afecteze şi pe ea. În clipa în care Sigimor propuse un al treilea toast, Liam îşi pierdu în cele din urmă stăpânirea de sine.

Sări în picioare cu o graţie surprinzătoare pentru un bărbat al cărui picior era bine strâns în aţele. Keira se grăbi să pună pe masă pocalul de vin în clipa în care

Liam o prinse de mână, o trase în picioare şi începu să o târască afară din sală.

Fu uşor surprinsă să constate că nu era singura care roşea la insinuările deocheate pe care mesenii le strigau în urma lor în timp ce părăseau încăperea.

Exista o parte bună în nunta asta, îşi spunea Keira, în timp ce Liam o conducea spre dormitorul lor. Pentru că era văduvă, nu exista o ceremonie a patului, deosebit de complicată şi de jenantă pentru protagonişti. Constată că li se permisese pur şi simplu să se ducă în dormitor şi simţi cum i se înnoadă stomacul în clipa în care intrară în încăpere.

Senzaţia se intensifică după ce îl auzi pe Liam trăgând bine zăvorul la uşă.

Apoi însă îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi trebuit să facă acum.

— Pari uşor derutată, nevastă, spuse Liam, trăgând-o uşor în braţele lui.

— Păi, n-am fost măritată prea multă vreme, murmură ea.

Liam îşi apăsă buzele pe fruntea ei.

— Deşi am multe de câştigat de pe urma primului tău soţ, sincer, nu-l vreau în odaia noastră.

O sărută, oprind cuvintele pe care se pregătea să i le spună. Duncan era acolo, fie că lui Liam îi plăcea, fie că nu.

Keira îşi îngădui să se piardă în căldura sărutării lui, simţindu-se prea laşă ca să înfrunte acum adevărul.

Adevărul avea să fie expus cât de curând şi hotărî să accepte tot ce i se oferea până în acel moment. Poate că dorinţa lui Liam era superficială, împărţită prea des cu prea multe femei, dar voia să se scalde în căldura ei cât putea mai mult.

Liam o ţinu pe Keira ameţită de sărutări până când îi desfăcu şireturile rochiei. Roşeaţa adâncă din obrajii ei în clipa în care în cele din urmă o lăsă doar în cămaşă îl făcu să creadă că Duncan fusese unul din acei bărbaţi care se culcau cu soţiile lor pe întuneric.

Ştiind că nu putea continua până nu-şi scotea atelele de pe picior, Liam o prinse de mâini şi o trase spre pat. Se aşeză pe marginea patului şi începu să scoată bucăţile de lemn care îi îngreunau în asemenea măsură mişcările.

— Liam, spuse Keira, n-au trecut şase săptămâni.

— Mi-ai spus şi mai devreme, zise el, continuând să scoată atelele.

— Dar ai putea distruge tot ce s-a vindecat până acum dacă nu eşti atent.

Liam aruncă la o parte şi ultima şipcă de lemn şi se uită la ea.

— N-am de gând să calc pe picior.

Pentru că gluma lui nu păruse să o liniştească, spuse:

— Sunt foarte sigur că piciorul meu este suficient de vindecat pentru treaba asta, iubito. Mă doare după o zi

lungă şi-mi dau seama că e slăbit, dar atâta tot.

Pentru că celelalte răni i se vindecaseră surprinzător de repede, Keira se gândea că era posibil ca şi piciorul să i se fi reparat ceva mai repede decât în mod normal. Totuşi, vindecătoarea din ea continua să-şi facă griji. Se aşeză în genunchi şi puse o mână pe piciorul lui, încercând să-şi dea seama dacă exista vreun motiv de îngrijorare.

— Nu mă doare chiar atât de rău piciorul, spuse Liam, dar, când întinse mâna spre ea, Keira îl lovi uşor şi i-o dădu la o parte.

— Nu, dar nu după asta mă uitam. Acum taci.

Îi păru rău de tonul aspru cu care vorbise.

— Te rog!

Liam ridică din umeri. Poate că nu pusese mâna pe el ca să-i aline durerea, dar i-o alinase. Spera că nu o absorbise în ea, pentru că nu voia să treacă prin tot ritualul care urma unei asemenea experienţe. Cu siguranţă nu voia să-şi petreacă nici măcar o parte din noaptea nunţii stând degeaba în timp ce ea dormea, cu excepţia cazului când ar fi fost somnul unei soţii satisfăcute.

Când Keira se ridică, nu văzu niciuna dintre reacţiile pe care le suferise înainte, când îşi pusese mâinile pe rănile lui.

— Eşti bine? întrebă el.

— Oh, da. Încercam doar să… să văd ceva. Nu să-ţi iau durerea.

— Şi ce ai văzut? întrebă Liam, făcându-şi curaj ca să primească veştile proaste.

— Nimic.

Keira zâmbi uşor când Liam oftă, evident uşurat.

— Se pare că, într-adevăr, te-ai vindecat, dar ar fi înţelept să mai porţi atelele în timpul zilei cel puţin încă o săptămână şi să ai grijă la cum îţi foloseşti piciorul. Osul pare să se fi vindecat, dar piciorul e slăbit şi nu vrei să cazi. Asta ar putea crea probleme.

Liam se ridică, o apucă de încheietura micuţă şi o aşeză pe pat. Cu grijă să nu forţeze piciorul pe care tocmai îl decretase vindecat, dar slăbit, se aşeză în genunchi în

faţa ei. Îi scoase pantofii frumos brodaţi, iar picioarele ei mici şi subţiri îi amintiră brusc că soţia lui avea o constituţie mai delicată decât femeile pe care le cunoscuse până atunci. Profitând de ocazie ca să-i mângâie picioarele în timp ce-i scotea ciorapii, Liam îşi simţi sângele încingându-i-se în vene. Avea picioare surprinzător de lungi ţinând cont de statura ei, lungi, subţiri şi cu formă frumoasă. Sub pielea moale îi simţea muşchii fermi. Poate că era delicată, dar Keira nu era sub nicio formă o femeie slabă.

Liam îi sărută pe rând genunchii, apoi se ridică şi începu să-şi scoată hainele. Încercă să se dezbrace fără grabă evidentă, dar ştia că nu reuşea să ascundă pe deplin nerăbdarea aproape disperată de a-i atinge pielea cu pielea lui. După ce aruncă cât colo ultimele haine de pe el, ridică privirea spre Keira şi aproape rânji.

Frumoasa lui soţioară roşise atât de tare, încât ai fi zis că e cuprinsă de febră. După ce îl măsură din cap până-n picioare, ochii mari îi rămaseră fixaţi pe mădularul lui. Liam nu ştia dacă să se simtă flatat sau îngrijorat.

Cu siguranţă exista un licăr de incertitudine, de teamă chiar, în ochii ei. Fiindcă ştia că nu era mai dotat decât majoritatea bărbaţilor, începu să fie sigur că Duncan MacKail nu se apropiase decât în cel mai blând mod cu putinţă de soţia lui, sau că fusese unul dintre acei neghiobi care consideră că nu se cade ca o soţie să se confrunte cu lucruri precum trupul gol al unui bărbat sau cu pasiunea acestuia.

Keira aproape că se trase de sub atingerea lui în clipa în care Liam urcă în pat, lângă ea, şi începu să-i desfacă şireturile cămăşii. Liam Cameron era un bărbat foarte arătos, de la părul des şi arămiu şi până în vârful degetelor de la picioare. Nu-l mai văzuse dezbrăcat de câteva săptămâni, de când se trezise din boală atunci, în căsuţă, iar în condiţia *asta* cu siguranţă nu-l văzuse niciodată. Keira ştia că avea să o doară puţin prima oară când se culca cu un bărbat, dar se temea că durerea avea să fie considerabilă dacă înfigea chestia *aia* în ea. Raţiunea ei de vindecătoare o certă, spunându-i că era o idioată, dar Keira

nu reuşea să scape de teama că avea să fie în curând ruptă în două, în vârtejul pasiunii.

Apoi Liam îi trase cămaşa peste cap şi o aruncă la o parte.

Keira uită complet de dimensiunile lui şi aşteptă încordată ceea ce avea să urmeze. Momentul în care o văzuse goală fusese cel care păruse să-l tulbure îndeosebi pe fostul ei soţ.

Deşi nu-i putea vedea clar expresia, Keira nu avea senzaţia că Liam ar fi fost câtuşi de puţin tulburat în timp ce îşi plimba încet privirea, din creştetul capului până la picioarele ei. Simţi un fior de speranţă în clipa în care îşi întinse cu grijă trupul peste al ei şi nu tremură decât puţin. Cel puţin crezu că el tremurase, dar, la cât de tare tremura ea, îi era greu să fie sigură.

— Ah, nevastă, ce frumoasă eşti!

Liam îi atinse buzele cu ale lui.

— Nu te încrunta la soţul tău când îţi face un compliment. Eşti frumoasă.

Liam îşi dădea seama că nu-l crede şi se hotărî să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să o convingă că spunea adevărul. Era micuţă de statură şi subţirică, dar avea tot farmecul feminin pe care şi l-ar fi putut dori un bărbat. Poate că sânii nu-i erau chiar atât de mari cât să iasă în evidenţă din punctul ăsta de vedere, dar erau plini, cu o formă frumoasă şi cu sfârcuri de culoare roz-închis, atât de ispititori încât îl chinuiau. Talia îi era mică, şoldurile frumos curbate, iar dimensiunea spatelui ei se potrivea perfect în mâinile lui.

Deasupra coapselor înguste era un frumos cap de săgeată din cârlionţi negri, care arăta drumul spre paradis.

Iar pielea aceea albă şi atât de netedă părea o atingere divină peste a lui, îşi spuse, în timp ce o săruta.

Avea să facă dragoste cu ea în aşa fel încât să-i arate că vorbele lui nu erau doar nişte linguşeli deşarte şi, dacă era nevoie să facă dragoste cu ea de multe, multe ori până să-l creadă, atunci era mai mult decât încântat să se apuce de treabă.

Când Liam îi acoperi sânii cu mâinile, Keira aproape că sări din pat, atât de intense erau senzaţiile pe care le trezea în ea, cu sărutările şi atingerile lui. O făceau să vrea s-o ia la fugă, iar în acelaşi timp o făceau să-şi dorească mai mult.

Când îi trase un sfârc dureros între buze şi începu să sugă încet, înţelese în sfârşit ce însemna mai *mult.*

Curând, încetă să mai aştepte să fugă din braţele ei şi să nu se mai întoarcă să termine ce începuse. Umilinţa trecutului fii uitată o vreme, îndepărtată de pasiunea arzătoare pe care Liam o stârnea înăuntrul ei.

Timidă, îi mângâie spatele, şi Liam scoase un murmur aprobator. Îşi frecă trupul de al lui cât putu mai încet, şi Liam gemu, apoi o trase mai aproape.

Keira nu înţelegea ce era atât de diferit la ea de o făcea dorită de soţul ei, dar nu vedea de ce s-ar fi împotrivit bunătăţii pe care i-o arăta soarta. La un moment dat, era posibil ca Liam să înceapă să sufere, aşa cum se întâmplase cu Duncan, aşa că îl ţinu strâns şi încercă să absoarbă toată plăcerea care i se oferea.

— Oh, fătuco, mă faci să ard! murmură Liam, strecurându-şi o mână între picioarele ei.

Nu-i luă în seamă momentul scurt de încordare nici expresia trecătoare de şoc – ambele dispărură în clipa în care începu să o mângâie. Căsătoria ei fusese foarte scurtă şi începea să suspecteze că soţul ei fusese un amant foarte prost. Îl încânta ideea că avea să fie primul bărbat care îi oferea plăcere.

Considerând că Keira era pregătită şi ştiind că el, unul, nu mai putea aştepta, Liam se aşeză între picioarele ei. Nu-i plăcu să vadă că ea nu-şi înfăşură numaidecât picioarele lungi şi subţiri în jurul lui, dar, din nou, hotărî că era vina fostului ei soţ. Nu trebui decât să tragă puţin de picioarele ei, încercând să le pună peste şoldurile lui, şi Keira îşi dădu seama ce voia, spre marea lui uşurare. Apoi o sărută chiar în clipa în care intră în ea, disperat de nevoia de a se simţi învăluit de căldura ei. Liam o simţi încordându-se sub el şi, vag, în mijlocul pasiunii, îşi dădu

seama că intrarea lui nu fusese tocmai lină, aşa că se forţă să rămână nemişcat. Se uită la ea în timp ce făcea eforturi ca să se controleze. I se părea că arăta speriată, dar asta nu avea niciun sens.

Keira îl privea fix pe Liam, în timp ce acesta se ridică pe antebraţe şi se uită la ea. Crezuse că-şi ascunsese destul de bine reacţia la acea scurtă înţepătură de durere, dar încruntarea de pe chipul lui îi spunea că observase ceva. Pentru că nu părea decât puţin confuz, hotărî că nu era sigur de ce simţea şi se grăbi să profite de situaţie.

Prinzându-se mai bine cu braţele pe după gâtul lui, îl sărută, folosind tot ce învăţase din sărutările lui. Strânse mai tare picioarele în jurul lui, îl împinse mai adânc în ea şi-l auzi scoţând un geamăt adânc din gât. Când începu să se mişte, aproape că scoase un strigăt de uşurare. Pe măsură ce mişcările deveneau mai rapide şi mai adânci, începu să simtă cum ceva înăuntrul ei se strânge şi încercă să-i completeze mişcările cu mişcările ei. Liam îşi strecură degetele între corpurile lor, coborându-le spre locul în care erau împreunate, şi o atinse într-un fel care o făcu să-şi piardă minţile. Când o atinse din nou, simţi nodul dinăuntrul ei plesnind, trimiţându-i fiori de plăcere prin tot trupul. Apoi rămase prinsă de Liam, ale cărui mişcări deveniră frenetice preţ de câteva clipe, înainte ca întreg trupul să i se încordeze şi să-i strige numele.

Keira simţi căldura seminţei lui şi aproape plânse de bucurie.

Liam se prăbuşi în braţele ei. Keira îi simţea respiraţia fierbinte pe gât. Trupul încă-i tremura de la plăcerea pe care i-o dăduse şi savura pe îndelete senzaţia.

Cât de curând, avea să-şi revină, şi mintea avea să i se limpezească. Sclipirea pe care o zărise preţ de o clipă în ochii lui avea să se întoarcă. Atunci toată plăcerea şi toată bucuria aveau să fie spulberate de furia lui şi de amintirile ei dureroase.

capitolul 11

Liam stătea pe marginea patului, privind cârpa umedă pe care o folosise ca să o şteargă pe Keira şi apoi şi pe el de ceea ce numea adesea în glumă partea lipicioasă a unei partide bune. Nu exista altă explicaţie pentru pata de pe material. Poate că fusese o idee mai puţin controlat decât de obicei, dar nu fusese atât de brutal încât să-i cauzeze o sângerare.

În ciuda norului de pasiune care îi cuprinsese minţile în timp ce o săruta şi o mângâia, simţise în mai multe rânduri o încordare feciorelnică. Acum că sângele i se mai răcorise, îşi amintea şi ce simţise când intrase cu putere în ea. Sărutul ei, senzaţia trupului ei micuţ în jurul lui şi nevoia orbitoare îi alungaseră o vreme gândul din minte. Soţia lui, o femeie care fusese măritată timp de trei luni, micuţa lui văduvă care ar fi trebuit să aibă o oarecare experienţă în dormitor, oricât de nepriceput ar fi fost soţul ei, era virgină.

Sau, mai bine zis, fusese, se corectă Liam. Timp de câteva clipe, se simţi extraordinar de mulţumit de acest lucru, savurând descoperirea că fusese primul bărbat din viaţa ei.

Apoi o bănuială întunecată începu să i se strecoare în minte.

Soţia lui, un cuvânt care îşi dădea seama că încă-i mai plăcea, în ciuda bănuielilor pe care le simţea acum, se ridică pe perne. Ţinea cearşaful strâns la piept şi îl privea cu ochii măriţi de nelinişte.

Era şi teamă în acei ochi, şi Liam se grăbi să-şi înăbuşe impulsul de a o linişti. Până când afla adevărul, avea motive întemeiate să se teamă.

— Prima mea întrebare ar fi dacă ai fost cu adevărat măritată, dar i-am auzit pe fraţii tăi confirmând acest lucru, murmură el. Aşa că acum mă întreb: i-ai refuzat drepturile soţului tău?

Vorbise atât de calm, atât de politicos, atât de absolut de furios, încât Keira fu nevoită să tragă adânc aer în piept ca să se calmeze, înainte să-i răspundă:

— Nu. Niciodată. Duncan mi-a explicat foarte clar nevoia lui de a avea un moştenitor şi am intrat în căsnicia cu el ştiind că avea să fie datoria mea să-i nasc unul.

— Atunci, ai considerat că aveai timp să te obişnuieşti cu ideea de a fi soţia lui, pentru că nu-l iubeai?

— Nu, nu-l iubeam, şopti ea, dorindu-şi să nu semene atât de mult cu mărturisirea unei persoane vinovate. Dar îl plăceam. Era un om bun. Chiar blând. Nu s-a pus problema de aşteptare.

— Pe toţi dracii, Keira! Ai fost fecioară! Dacă nu i-ai refuzat patul tău şi dacă nu ai crezut că ai nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu noul tău statut, atunci cum de mai erai neatinsă?

— Pentru că Duncan nu m-a vrut!

— S-a însurat cu tine. Sigur că te-a vrut. Doar te-a ales pe tine, nu? Doar nu ar fi ales o femeie pe care n-ar fi dorit-o.

— A încercat. Bietul Duncan, chiar a încercat. Dar nu a putut. Nu eram pe gustul lui.

Liam oftă şi îşi frecă fruntea cu mâna. Trebuia să-şi păstreze calmul. Fie vorbeau în cercuri, fie nu-i explicase încă totul suficient de clar. Era de neconceput pentru el că fostul ei soţ nu o dorise. Până în clipa în care îşi dăduse seama că trecuse printr-o barieră care n-ar fi trebuit să fie acolo, el, unul, trăise o pasiune mai dulce decât întâlnise vreodată. Iar Keira îi răspunsese pe măsura acestei pasiuni, chiar dacă era pentru prima oară cu un bărbat. Liam nu putea crede că alt bărbat rămăsese neafectat de promisiunea acestui trup mlădios.

— Era impotent? o întrebă.

Keira se încruntă.

— Nu cred. Partea lui, ăă, masculină se comporta corespunzător, din câte am putut eu să-mi dau seama. Duncan nu aprindea atât de multe lumânări câte sunt aici, aşa că nu puteam vedea prea multe.

Ceea ce, se gândi, era un lucru bun, ţinând cont de ce se întâmplase.

Întorcându-se cu faţa spre ea, Liam văzu cât era de afectată. Bănuielile lui se mai temperară o idee.

Se întâmplase ceva în scurta ei căsnicie, ceva care o făcuse să creadă că nu era ademenitoare, cel puţin nu pentru Duncan MacKail. Duncan nu fusese un amant prost. Nu-i fusese amant deloc. Liam îşi dorea cu disperare să audă ceva care să-l convingă că totul fusese vina lui Duncan.

Nu voia să o creadă în stare pe Keira de o asemenea înşelătorie, să creadă că se măritase cu un bărbat şi, deşi căsnicia nu fusese niciodată consumată, îşi revendica acum dreptul de a fi moştenitoarea acestui bărbat. Şi era pe cale să rişte vieţi omeneşti ca să revendice această falsă moştenire.

— Keira, juri că te-ai dus de bunăvoie în patul lui? o întrebă.

— Da, la început, răspunse ea. Apoi am rămas în dormitorul doamnei şi l-am aşteptat pe el să vină la mine, atunci când simţea că putea încerca din nou.

— Spui că nu era impotent şi că tu nu l-ai refuzat. Totuşi, Keira, mă tem că pur şi simplu nu pot să cred că nu te dorea. O parte din mine chiar nu vrea să audă nimic din ce s-a întâmplat între tine şi alt bărbat, dar cred totuşi că trebuie să-mi povesteşti despre voi doi.

— Chiar trebuie?

— Da. Pentru că eu te tot întreb, dar răspunsurile tale nu mă ajută deloc să înţeleg.

— Duncan a vrut să aşteptăm să ajungem în Ardgleann până să avem noaptea nunţii. Aşa că, după ritualul patului, de după ceremonie, când am fost culcaţi unul lângă celălalt, m-a lăsat singură şi el a dormit pe duşumea. Înainte să vină servitorii să ne ajute să ne pregătim pentru drumul spre Ardgleann a… a avut grijă să fie un semn pe cearşaf. În prima noapte în Ardgleann, a venit în pat cu mine. M-a sărutat şi mi-a scos cămaşa.

Se înfioră.

— Tremura şi am crezut că era din dorinţă pentru mine şi m-am simţit chiar uşor vinovată pentru că eu nu simţeam aproape nimic pentru el. Apoi şi-a pus mâna pe sânul meu. Tremura foarte tare, gemea… Apoi a sărit jos din pat şi a vomitat violent.

Liam o privea încruntându-se. Nu scotea niciun sunet, dar plângea, iar lacrimile îi cădeau una după alta pe mâinile pe care şi le ţinea strânse în poală. Trebui să se aplece uşor ca să vadă chiar şi atâta lucru, pentru că îşi ţinea capul plecat şi părul lung îi acoperea cea mai mare parte din faţă.

Era posibil ca, după un asemenea eşec în noaptea nunţii, un cuplu să nu mai aibă prea mare tragere de inimă să încerce din nou. Dar nu timp de trei luni, îşi zise.

— Era bolnav? întrebă el.

— La momentul respectiv, ca o proastă, mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare. Am sărit din pat şi m-am dus repede lângă el. S-a uitat la mine şi i s-a făcut şi mai rău. Apoi a ţipat la mine să mă îmbrac. Nu reuşea să-şi pună hainele înapoi pe el suficient de repede şi în tot acest timp mormăia ceva despre mizerie, urâţenie, păcat şi alte de-astea. Apoi, după ce ne-am îmbrăcat amândoi, eu m-am băgat sub aşternuturi, şi el s-a aşezat deasupra. M-a bătut pe mână şi mi-a spus să nu-mi fac griji, că o să dureze un timp, dar o să mai încercăm. Am mai încercat, dar n-a fost niciodată mai bine. Era vina mea. Nu suporta să mă atingă, nu putea nici măcar să încerce, decât pe stomacul gol.

Dintr-odată, Liam înţelese totul. De câteva ori, în timp ce se afla la mănăstire, întâlnise un bărbat atât de chinuit de ceea ce considera păcatul dorinţei, încât se bătea până la sânge în încercarea de a alunga aceste trăiri. Părea că şi Duncan suferise de ceva asemănător, că fusese marcat în asemenea măsură, încât până şi să-şi dorească propria soţie îi trezea un cumplit sentiment de vinovăţie. Liam luă o cârpă curată, se întoarse în pat şi-i întoarse faţa Keirei înspre a lui.

— Keira, spune: te-am luat sau nu aşa cum se cuvine acum câteva minute? o întrebă el calm, în timp ce înmuia cârpa în vasul cu apă de pe măsuţa de lângă pat şi îi spăla

blând lacrimile de pe faţă.

— Da, dar tu eşti – ei bine – tu te-ai culca cu orice femeie, murmură ea.

Liam oftă şi apoi îşi lipi fruntea de a ei preţ de câteva clipe.

— Nu-i chiar aşa. Cu siguranţă nu m-aş culca cu o femeie atât de respingătoare încât să mă facă să-mi vărs maţele.

— Dar, dacă nu a fost vina mea, atunci ce-a fost?

— Nu pot spune sigur, având în vedere că nu l-am cunoscut. Am întâlnit călugări care considerau că pornirile fireşti ale unui bărbat sunt atât de murdare, atât de păcătoase, încât trebuiau alungate din corp prin orice mijloace cu putinţă. Cred că şi fratele Paul suferea oarecum de treaba asta. Duncan avea cumva cicatrici pe spate? Ai observat vreodată răni proaspete pe trupul lui?

Keira se încruntă.

— Avea nişte cicatrici. I-am atins odată spatele şi am simţit câteva, dar a fost doar o atingere trecătoare, pentru că s-a îndepărtat de mine. Şi altă dată mi s-a părut că suferă, dar nu m-a lăsat să-l îngrijesc. Mi-a spus că era doar o zgârietură pe care şi-a făcut-o în timp ce călărea. De la o ramură de copac, a zis. Mi s-a părut ciudat că nu m-a lăsat să-l îngrijesc, pentru că ştia de harul meu şi chiar se arătase încântat de el. Mi-a spus că era un lucru minunat pe care îl aduceam oamenilor lui şi că, într-o zi, poate aveam să-l ajut şi pe el.

— Atingerea ta n-ar fi putut vindeca durerea lui, iubito. Era o boală a minţii, nu a trupului. Cineva sau ceva l-a făcut aşa, înainte să-l întâlneşti tu.

Vedea că nu îi accepta pe deplin cuvintele, dar asta era ceva de care să se ocupe mai târziu.

— Acum, de ce nu mi-ai spus toate astea înainte să ajungem în pat?

— Din cauza jurământului pe care i l-am făcut. Duncan ştia că Rauf îşi dorea Ardgleannul, că îl considera slab apărat şi că nu existau moştenitori care să-i facă probleme dacă-l cucerea. Când a auzit că e aproape şi şi-a

dat seama că punea la cale un atac, Duncan m-a pus să jur că nu voi spune nimănui că mariajul nostru nu fusese niciodată consumat şi că, dacă i se întâmpla ceva lui, o să-i iau locul, o să aduc ajutoare şi-o să eliberez Ardgleannul. Unul dintre motivele pentru care s-a însurat cu mine a fost fiindcă era sigur că, la nevoie, puteam aduna suficienţi oameni cât să-l înfrunt pe Rauf şi să câştig, mai ales dacă aceşti oameni credeau că asupritorul furase ceva ce i se cuvenea de drept.

Se înfioră din nou.

— Am simţit că nu-ţi pot spune, nu înainte să fii soţul meu. Apoi mi-a fost greu să găsesc o cale să-ţi spun.

— Şi îmi închipui că te-ai temut să nu am şi eu aceeaşi problemă ca şi Duncan.

— Da, dar… Am sperat să nu fie aşa, pentru că tu eşti…

— Un animal în călduri care ridică orice fustă-i apare-n cale?

— N-aş fi spus-o aşa.

— Aşa ai spus în seara aia, în pădure, când ai ţipat la mine.

Fu mulţumit să o vadă uitându-se urât la el, pentru că asta însemna că disperarea ei se mai domolise şi că amintirile triste se retrăgeau o vreme.

— Va trebui să vorbim curând despre asta, dar, deocamdată, trebuie să discut cu Sigimor şi Ewan.

Keira exclamă şi se ridică în capul oaselor în clipa în care Liam se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace.

— Nu poţi să le spui!

— Trebuie. Se pregătesc să pornească la luptă pentru tine şi Ardgleann. Nu pot îngădui să se arunce în faţa săbiilor înainte să cunoască întregul adevăr.

Dacă punea problema aşa, Keira nu-l putea contrazice.

— N-o să mă mai pot uita niciodată în ochii lor, spuse ea, trântindu-se pe spate şi trăgându-şi cearşaful peste cap.

Odată îmbrăcat, Liam îi trase cearşaful de pe faţă şi o

sărută repede.

— Ştiu că va trebui să ţi-o spun de multe, multe ori până să intre în mintea ta încăpăţânată, dar problema era la Duncan, nu la tine.

— Mintea mea încăpăţânată? mormăi ea, dar Liam ieşise deja din cameră şi închidea uşa în urma lui.

Clătinând din cap, Keira se dădu jos din pat. Mai puse câteva lemne pe foc, apoi se spălă repede înainte să-şi pună cămaşa. Se înfăşură într-o pătură, îşi turnă nişte vin şi se aşeză pe blana de oaie de pe podea, ca să-l aştepte pe Liam. Când Tunet şi Fulger apărură gudurându-se pe lângă ea, zâmbi şi îi scărpină pe rând între urechi.

Îşi cercetă inima să vadă cum se simţea după ce-i trădase secretul lui Duncan şi îşi încălcase jurământul, dar nu descoperi prea multă vinovăţie. Secretul bietului Duncan avea să rămână în siguranţă, de asta nu avea nicio îndoială, dar Liam avea dreptate. Nu putea cere oamenilor să pornească la luptă fără să ştie întregul adevăr, oricât de umilitor ar fi fost acesta.

Şi explicaţia pe care o găsise Liam pentru dificultăţile lui Duncan avea sens şi simţea o puternică dorinţă să o accepte. Noul ei soţ nu manifestase nici cea mai mică reţinere în a se băga cu ea în aşternuturi. Totuşi, Duncan cu siguranţă ştiuse cât de umilitoare era respingerea lui. De ce nu încercase măcar să-i explice, să o asigure că nu era vina ei? Nu-i plăcea să o recunoască, dar era posibil ca Liam să aibă dreptate şi în această privinţă. Avea să fie greu ca mintea ei încăpăţânată să accepte acest lucru. Pe de altă parte, îşi spuse zâmbind, dacă Liam intenţiona să facă dragoste cu ea până o convingea, nu avea motive să se plângă.

*

Liam îi găsi pe Sigimor şi pe Ewan în biblioteca acestuia din urmă. Îndură răbdător câteva glume despre soţi care fug din patul nevestelor, apoi le spuse ce aflase. Sigimor ascultă cu atenţie, se încruntă, apoi ieşi din

încăpere, spunând doar că se va întoarce în câteva minute. Liam ridică din umeri, îşi turnă nişte vin şi se aşează cu faţa spre masa de lucru a lui Ewan. Tocmai se pregătea să înceapă să discute problema cu acesta, când Sigimor se întoarse cu cei doi fraţi ai Keirei, care arătau ca şi cum ar fi fost târâţi cu forţa jos din pat.

— Spune-le! îi ordonă Sigimor.

Liam nu ezită decât o clipă, înainte să facă aşa cum îi poruncise vărul lui. Găsi apoi că expresiile care apărură pe chipurile celor doi tineri în timp ce le împărtăşea povestea erau oarecum amuzante. Dacă Duncan MacKail ar mai fi fost în viaţă, ar fi plătit scump pentru ce-i făcuse Keirei.

— De ce nu ne-a spus? mormăi Artan. Am fi putut să anulăm căsnicia.

— Se simţea umilită, spuse Liam. Încă se mai simte. O să treacă multă vreme până o să se convingă că nu a fost în niciun chip vina ei. Poate că s-ar fi întors până la urmă la familia ei, dacă ar fi durat mai mult căsnicia.

— Poate, fu de acord Lucas. Dar de ce a trebuit să aflăm asta acum? Omul e mort.

— A numit-o pe Keira moştenitoarea lui, spuse Sigimor. Dar, pentru că nu a fost o căsnicie consumată, legea spune că nu a fost cu adevărat soţia lui.

— Mda, presupun că e adevărat, zise Lucas, scărpinându-se în barbă. Dar nu cred să conteze. Din câte-mi amintesc, contractul semnat îi dădea Keirei Ardgleannul în cazul în care Duncan ar fi murit fără un moştenitor legitim. Foarte simplu. Fără alte specificaţii.

— Şi nu există niciun alt moştenitor. Adică, cu excepţia bastardului.

Liam se ridică în scaun.

— Bastardul lui Duncan?

Preţ de o clipă, Liam se temu că fusese minţit, dar nu voia să creadă.

— Oh, nu! Al lui taică-său. Un bărbat pe nume Malcolm. Tata a vrut să fie sigur că Duncan a spus adevărul când a zis că nu exista nimeni care să poată pune la îndoială dreptul Keirei la moştenirea lui, aşa că a trimis

oameni ca să verifice povestea. Şi chiar a crezut că a fost minţit când a aflat despre Malcolm. S-a dus personal să-l vadă. Malcolm nu vrea să fie lord. N-a vrut şi nici n-o să vrea vreodată. Nu vrea să ştie toată lumea că e copilul din flori al bătrânului şef de clan. Totuşi, tata l-a pus să semneze documente, ca să fie sigur. Aşa că nu e nimeni.

— Duncan era moştenitorul de drept şi putea numi pe oricine voia ca să-i ia locul, spuse Ewan. Spre deosebire de englezi, noi nu suntem atât de preocupaţi de descendenţă directă sau de legitimitate. În mod clar, Duncan a considerat-o pe Keira cea mai bună alegere, datorită puterii şi aliaţilor familiei ei.

Artan dădu din cap.

— Tata a zis că şi Malcolm a spus acelaşi lucru. I-a spus lui tata că şi dacă Duncan cădea pe scări în timp ce urca spre dormitor în noaptea nunţii şi îşi rupea gâtul, tot ar fi recunoscut-o pe Keira drept moştenitoarea lui.

Artan se încruntă.

— Ciudat lucru, acum că stau să mă gândesc.

— Sau poate că-i ştia problemele lui Duncan, zise Liam. Şi, dacă-i aşa, o să scot adevărul de la el. Cred că unul dintre motivele pentru care Keira nu poate accepta că nu a fost vina ei este pentru că nu ştie din ce motiv era bărbatul aşa cum era.

Se uită la verii lui.

— Ei? Mai mergem la război?

— Da, spuse Sigimor, şi Ewan dădu din cap. Probabil că am fi făcut-o oricum, chiar dacă dreptul ei ar fi stat sub semnul întrebării. Rauf Moubray trebuie omorât, dar a fost întotdeauna greu de găsit.

— Iar acum ştim exact unde este.

Sigimor dădu din cap.

— Faptul că tu o să devii lord după ce scăpăm lumea de nenorocitul ăla, e cu atât mai bine. Acum haide, du-te înapoi la mireasa ta! De mâine, ne apucăm serios de planuri.

Ştiind cât de meticuloase puteau fi planurile lui Sigimor, Liam scoase un geamăt şi se duse înapoi în

camera lui. Zâmbi când o văzu pe Keira stând în faţa focului, cu câte un pisoi de-o parte şi de cealaltă.

Când îl auzi închizând şi zăvorând uşa, se întoarse şi se uită la el, şi Liam îi citi îngrijorarea din privire. Se duse la ea, îl mută cu grijă pe Tunet de partea cealaltă, se aşeză lângă ea şi o cuprinse pe după umeri.

— Aşadar le-ai spus, zise ea, simţind din nou cum o învăluie ruşinea.

— Şi lor, şi fraţilor tăi, spuse el. Sigimor i-a ridicat din pat ca să poată auzi şi ei întreaga poveste.

Keira scoase un geamăt şi îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Unde găseşti o vizuină în care să te ascunzi când ai nevoie de una?

Liam râse, apoi o strânse în braţe.

— Îţi spun doar că, dac-ar mai fi viaţă, Duncan ar fugi acum rupând pământul, cu fraţii tăi pe urmele lui. Şi, dacă am citit eu bine expresiile lui Sigimor şi Ewan, ar fi şi ei lângă fraţii tăi.

— Ewan şi Sigimor au avut expresii pe care să le poţi citi?

Ah, bine, îşi spuse el. Îi revenise atitudinea înţepată, care îi plăcea atât de mult.

Îi ridică faţa spre a lui.

— Câtă impertinenţă! murmură el, şi-i atinse gura cu buzele.

— Nici unul din ei nu a crezut că a fost vina ta. Duncan ar fi trebuit să-ţi spună acelaşi lucru, ar fi trebuit să încerce măcar să-ţi explice ce era cu el.

— De fapt, ăsta e unul dintre motivele pentru care ezit să cred explicaţia ta. Duncan chiar a fost un om bun. Cum ar fi putut un om bun să mă lase să sufăr, să am atâtea îndoieli despre mine, să mă simt atât de umilită, când ar fi putut schimba totul cu o simplă explicaţie? Mi-e greu să cred că a fost atât de crud.

— Nu a fost crud, cel puţin nu cu intenţie. Cred că-i era ruşine de slăbiciunea lui, poate că se temea chiar că avea mintea bolnavă. Cum ar fi putut vorbi despre astfel de

lucruri cu noua lui soţie? Da, ar fi trebuit să-ţi spună, măcar numai pentru că, după ce ai fi ştiut adevărul, aţi fi putut încerca să găsiţi o soluţie împreună. Poate că asta s-ar fi întâmplat până la urmă, dacă aţi fi avut mai mult timp.

O mare parte din Liam se bucura că Duncan şi Keira nu-şi rezolvaseră problemele. Se simţea puţin vinovat pentru asta, pentru că amărâtul suferise chiar dinainte să cadă pradă cruzimii lui Rauf, dar nu putea nega ce simţea. Keira era numai a lui. Nu fusese niciodată a altui bărbat. Faptul că el fusese cel care îi luase fecioria îi dădea un sentiment primitiv de posesie, de satisfacţie şi chiar de victorie. Faptul că ea găsise plăcere în braţele lui, în ciuda grabei care îl făcuse să se poarte cu ceva mai puţină fineţe decât de obicei, era cu atât mai satisfăcător.

— Bietul Duncan, murmură Keira. Dacă e adevărat ce spui, cum trebuie să fi suferit! Şi probabil că timp de mulţi ani.

Pe de altă parte, îşi spuse Liam, poate că nu se simţea chiar atât de vinovat.

— Duncan e în trecut, spuse el cu fermitate. Nu-l mai poţi ajuta. Totuşi, oamenii din Ardgleann *pot* fi ajutaţi.

— Pornim totuşi la luptă?

— Da. Sigimor şi Ewan aveau nevoie să ştie adevărul nu numai pentru că nu puteam îngădui să-i ştiu plecând la război cu o minciună între noi, dar şi pentru că neconsumarea căsniciei ar fi putut însemna că nu ai niciun drept asupra Ardgleannului. Pentru asta i-a adus Sigimor pe fraţii tăi să asculte povestea.

— Cred că înţelegerea pe care am semnat-o mă făcea moştenitoarea lui din clipa în care eram logodiţi, aşa că nu ar trebui să conteze consumarea, nu?

— La concluzia asta am ajuns cu toţii, deşi menţionarea unui anume Malcolm a cauzat câteva momente de ezitare.

— Malcolm nu vrea să fie lord. N-a vrut niciodată. Nici măcar nu vrea să se ştie că e fiul din flori al bătrânului lord.

Keira zâmbi vag.

— Malcolm nu vrea decât să lucreze cu lemnul şi cu

metalele lui. Face nişte lucruri atât de frumoase!

— Şi nu se gândeşte la ce ar putea să considere copiii lui că le aparţine de drept?

— Nu are copii încă, dar el şi Duncan au făcut o înţelegere. Copiii lui Malcolm vor avea şansa să fie ce vor dori ei, mai puţin moştenitori. Asta în cazul în care eu nu o să am copii. În cazul ăsta, aş putea alege unul dintre copiii lui Malcolm drept moştenitor, dacă acest copil s-ar dovedi merituos şi şi-ar dori poziţia. Bătrânul lord nu l-a recunoscut niciodată pe Malcolm, aşa că nu are decât cuvântul mamei lui, iar ea e moartă acum. Nu există documente şi nici nu e cine ştie ce asemănare. Duncan nici măcar nu a ştiut adevărul decât după ce a crescut.

Keira clătină din cap.

— A fost greşit. Bastard sau nu, Malcolm era copilul bătrânului lord şi nu ar fi trebuit dat la o parte cu atâta indiferenţă.

Văzând-o cum se uită la el, Liam oftă.

— Nu am niciun bastard, Keira.

— N-am zis c-ai avea.

— Nu trebuia s-o spui în cuvinte.

Se ridică cu grijă şi o trase ca să stea lângă el, rânjind de mârâielile nemulţumite ale pisoilor.

— Şi acum, gata cu vorba despre bătălii şi amintiri triste. Vreau să-mi duc nevasta în pat.

Keira roşi uşor în timp ce Liam o conducea spre pat.

— Da, a fost o zi lungă. Nu ne-ar strica puţină odihnă.

— Sigur, şi o să ne odihnim mai târziu.

Rânji satisfăcut când o văzu roşind şi mai intens.

După ce aruncă pe pat pătura în care se înfăşurase, îi scoase cămaşa. Clătinând din cap la rapiditatea cu care se ascunse sub aşternuturi, îşi scoase hainele şi se băgă lângă ea. În ciuda roşeţii din obraji, nu se opuse deloc când o cuprinse în braţe şi o sărută.

De data asta era hotărât să o ia încet, să-i prelungească plăcerea şi să o savureze pe a lui. N-avea să lase pasiunea şi dorinţa puternică să-i submineze îndemânarea şi controlul pe care le câştigase de-a lungul

anilor.

Liam se ridică încet pe braţe şi se uită la Keira. Arăta superb de răvăşită. Îl mulţumea să o vadă aşa şi, totodată, îl făcea să clatine din cap uluit. Unde dispăruseră toate metodele lui învăţate cu atâta grijă, toate trucurile de control şi răbdare? Începuse destul de bine, dar fiecare atingere a mâinilor ei, fiecare sărut pe care i-l dăduse îl aduseseră într-o frenetică lipsă de disciplină.

Fireşte, nu părea că ar fi deranjat-o cât de puţin. Liam era sigur şi de plăcerea ei. Nu numai că-i strigase numele şi-i lovise coapsele cu călcâiele ei mici, dar îi simţise trupul încordându-se în jurul lui în clipa în care se vărsase în ea. Soţia lui era o femeie foarte pasională, îşi spuse, cu un oftat satisfăcut.

O sărută şi, deşi-i răspunse la sărut, îşi putea da seama că era mai mult adormită decât trează. Se părea că, în ciuda lipsei de control, reuşise să o epuizeze, iar asta îl mulţumea. Se întinse lângă ea, apoi o lipi de el. Când Keira se cuibări în braţele lui, când îşi împinse în el funduleţul rotund, îşi simţi trupul răspunzând şi rânji.

Lângă Keira se simţea nesătul, iar asta i se părea foarte bine.

În timp ce-şi odihnea obrazul în părul ei şi încerca să găsească metode de a o convinge că eşecul primei ei căsnicii fusese exclusiv din cauza lui Duncan, descoperi că era prea sătul şi prea obosit.

Tot ce-şi dorea era să stea acolo, bucurându-se de trupul Keirei în braţele lui, până când adormea la rândul lui. Era un sentiment nou pentru el, pentru că nu petrecuse niciodată o noapte întreagă cu o femeie şi nici nu-şi dorise acest lucru. Mintea lui nu voia cu adevărat să analizeze de ce totul era atât de diferit cu Keira.

Când îi luă mâna şi o puse sub obrazul ei, zâmbi.

O să fie plăcut să aibă o soţie. Da, chiar foarte plăcut.

capitolul 12

Keira deschise ochii şi se trezi sărutând abdomenul tare al soţului ei. Se simţea uşor înfierbântată şi acea durere surdă, pe care ajunsese să o recunoască, începuse deja să se facă simţită, aşa că-şi dădu seama că-l asaltase în somn – din nou. Speranţa că Liam nu se trezise dispăru repede, când îşi dădu seama că cel puţin o parte din el era cât se poate de trează. Liam era cuibărit între sânii ei şi se freca încet de ea. Crezuse că, odată măritată, avea să înceteze să mai aibă vise erotice cu el, însă singura diferenţă era că acum îşi punea aceste vise în practică. Timp de o săptămână se trezise în fiecare dimineaţă profitând de el.

Roşind uşor, ridică privirea şi se uită la el.

— Scuze.

— Pentru ce?

O apucă de subsuori şi o trase în sus, până când o aşează călare peste el.

— E un mod foarte plăcut de a începe ziua. Poate că mâine o să fiu foarte norocos şi o să te trezeşti ceva mai încet.

Înainte să apuce să-l întrebe ce voia să spună cu asta, o sărută şi orice capacitate de a gândi limpede dispăru.

Sărutul lui era înfometat, ceea ce-i spuse Keirei că probabil îl zgândărea de ceva vreme, şi nu dură mult până când îi răspunse cu aceeaşi pasiune.

Când îşi trecu mâna peste abdomenul ei şi i-o strecură între picioare, nu fu nevoie decât de câteva atingeri ale degetelor lui dibace ca să-şi dorească cu ardoare să-l simtă înăuntrul ei.

Începu să coboare de pe el, dar îi prinse şoldurile şi o ţinu pe loc.

— Aşa, iubito, spuse Liam, cu o voce îngroşată de dorinţă.

Keira se încruntă uşor, neştiind ce să facă.

— Cum se face?

— O să-ţi arăt de data asta.

Îi arătă, şi Keira se cutremură de plăcere. Se ridică

până când aproape că ieşi din ea, apoi coborî la loc, cât putu de încet. Nu era vorba doar de senzaţie, o încânta şi felul în care ea controla mişcările. Se mai jucă o vreme cu el, până când Liam scoase un geamăt adânc, îi prinse din nou coapsele şi o mişcă aşa cum voia.

Dându-şi seama că nici ea nu mai putea îndura mult joaca, Keira intră repede în ritmul lui. Inspirată de laudele şi aprecierile lui rostite cu voce răguşită se ridică alături de el pe culmile plăcerii şi strigătele lor la unison răsunară perfect în urechile ei.

În clipa în care coborî şi se întinse lângă el, se simţi brusc ruşinată de comportamentul ei desfrânat şi îşi îngropă faţa în gâtul lui.

Deşi nu-i plăcea să se gândească la faptul că Liam trăise astfel de experienţe şi cu alte femei, înţelegea acum mai bine de ce i-ar fi fost greu să refuze astfel de favoruri oferite. Asemenea plăcere era o tentaţie greu de refuzat. Dacă ar fi apucat măcar să guste din ea în timpul scurtei ei căsnicii, se îndoia că timpul petrecut cu Liam în căsuţă ar fi fost atât de nevinovat.

Liam mângâie spatele micuţ al soţiei lui şi zâmbi în părul ei. Era un fel de ritual de dimineaţă care se formase între ei, dar Liam nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l opri. Se trezea găsind-o pe Keira făcând dragoste cu el în somn… şi era îndrăzneaţă şi pasională. Apoi ceva o trezea şi trebuia să intre repede în acţiune, înainte ca jena să-i răcească pasiunea. Odată satisfăcută, jena se întorcea. În mod evident, avea să treacă ceva timp până o să-şi dea seama cât de mult îi plăcea această latură a ei, latura pasională care părea să se elibereze în vise. Ar fi primit cu braţele deschise această femeie ca parte permanentă a încântătoarei lui soţii.

— Cred că ai nişte vise foarte interesante, zise şi apoi râse când o auzi pe Keira gemând.

— Bucură-te eu nu sunt atât de versată ca tine, altfel ai fi în mare pericol.

Îi scoase faţa adăpostită în curbura gâtului său şi o întoarse spre el, aproape lipind-o de faţa lui.

— Ascultă aici, nevastă! Da, am fost un bărbat lacom, dar nu sunt nici pe departe într-atât de versat.

— Dar…

— Taci! Nu am vorbit despre asta până acum, pentru că nu e important pentru mine. Au fost doar nebuniile unui băietan lacom, dar se pare că e ceva important pentru tine. Nu am o experienţă vastă. Nu am niciun fel de talent mirific. Nu am nici măcar vreo amintire deosebită care să-mi fie dragă. Fetele mă primeau în patul lor pentru felul în care arăt, iar orice sentiment am avut pentru ele a fost la fel de superficial şi de trecător precum ce au simţit ele pentru mine. Nu-i un lucru de care să fiu mândru, dar nici ceva pe care să-l pot schimba acum. Şi îţi promit că n-o să mă întorc niciodată la vechile metehne. Cât despre cum te porţi tu dimineaţa? Ei bine, e clar că există o fătucă foarte iubăreaţă care zburdă prin visele tale. Oricând vei dori s-o scoţi la suprafaţă şi să mi-o prezinţi când eşti trează, poţi fi sigură c-o s-o primesc cu braţele deschise.

O sărută încă o dată, scurt, îi dădu o palmă uşoară peste fund, apoi se dădu jos din pat.

— S-ar putea chiar să dansez prin cameră de bucurie, zise, în timp ce-şi trăgea hainele pe el. Dezbrăcat. Da, cred că iubăreţei i-ar plăcea asta. Poate că i-ar plăcea chiar să danseze şi ea cu mine. Să dansăm ca două creaturi desfrânate, îmbrăcate doar cu hainele pe care ni le-a dat Domnul. Ei, ce-ar fi să visezi la asta?

Înainte să-l pufnească râsul la vederea ochilor căscaţi ai Keirei, fugi din odaie.

Keira rămase privind uşa pe care soţul ei o închisese în urma lui. Nu ştia dacă să râdă sau să se îmbrace, să se ducă după el şi să-i ardă vreo două. Nu avea nicio îndoială că mintea avea să-i fie asaltată de imagini cu Liam dansând gol, probabil multe zile din acel moment. Dacă n-ar fi ştiut că e cu neputinţă, ar fi crezut că afurisitul ştia că era deja gol în visurile ei. La urma urmei, când un bărbat arăta atât de bine dezbrăcat, de ce s-ar mai fi obosit cu hainele?

Sosi o fată cu un vas de apă fierbinte pentru baia de dimineaţă. Keira îi mulţumi şi, în clipa în care fata ieşi, sări

jos din pat, ca să se spele înainte să se răcească apa. După ce se ocupă de nevoile ei mai personale, se spălă şi îşi puse una din rochiile ei. Fiona fusese mai mult decât generoasă cu veşmintele, permiţându-i Keirei să arate întotdeauna cât mai bine atunci când cobora la masă, în sala mare. În timpul zilei totuşi, Keira prefera să poarte ceva mai simplu şi mai puţin elegant, ca să poată da o mână de ajutor la treabă, acolo unde era nevoie.

Se gândi la ce spusese Liam despre femeile din trecutul lui, în timp ce-şi pieptăna şi îşi împletea părul. Avea dreptate când spunea că nepăsarea pe care o manifestase în legătură cu ceva atât de intim nu era un motiv de mândrie.

Pe de altă parte, găsea o oarecare mulţumire în asta. Părea să nu fi existat nicio iubire, fie ea mare sau mică, în trecutul lui, nu existau fantome cu care să fie nevoită să lupte. O soţie nu putea decât să fie mulţumită pentru asta. Şi cu siguranţă se bucurase să-l audă declarând cu patos că nu avea să mai intre niciodată în patul oricărei femei care îi zâmbea dulce. Doar că nu era sigură că îl credea pe de-a-ntregul.

Dacă ar fi iubit-o, poate că l-ar fi crezut, îşi spuse şi oftă. Îi urma sfatul Fionei şi îl iubea, fără alte complicaţii, dar nu putea spune dacă iubirea ei avea vreun efect asupra inimii lui. Pasiunea pe care i-o arăta era cu siguranţă puternică, dar intimitatea dintre ei era încă nouă, aşa că nu era sigură că o putea considera o dovadă a unor sentimente mai adânci. Începea să creadă că ţinea cât de cât la ea, dar propria ei nesiguranţă o făcea să pună la îndoială acest lucru de câteva ori pe zi.

Clătinând din cap, hotărî să se ducă să-şi potolească stomacul, care începuse să scoată sunete jenante. Se îndreptă spre sala mare ca să ia micul dejun, gândindu-se la ce-i spusese Liam în legătură cu asalturile ei matinale, într-adevăr, exista o Keira foarte iubăreaţă care zburda prin visele ei, o femeie lipsită de îndoieli şi imună la orice fel de jenă. Keira bănuia că felul în care îşi punea în practică visele în acele momente ceţoase dintre somn şi realitate

era calea prin care mintea şi inima ei o îndemnau să se lepede de inhibiţii. Era un gând care o intriga. Fireşte, îşi spuse zâmbind, Când şi dacă acea

Keira avea să se elibereze, cu siguranţă o să-i ceară lui Liam să danseze dezbrăcat.

— La ce te gândeşti?

Keira nu-şi dăduse seama că era deja aşezată la masă, cu faţa spre Fiona. Fără să se gândească, răspunse:

— La Liam, dansând gol.

Fiona izbucni în hohote necontrolate de râs. După ce privi repede în jur, ca să se asigure că n-o auzise nimeni altcineva, Keira îşi îngădui să râdă şi ea.

Se aşează lângă Fiona şi îşi umplu farfuria din multitudinea impresionantă de feluri de mâncare, a căror prezenţă pe masă era cam ciudată, ţinând cont că nu mai era nimeni altcineva în sala mare. Văzu nişte budincă groasă şi fierbinte, îşi puse câteva linguri în bol, turnă puţină miere deasupra şi începu să mănânce. În acest timp o privea cu uluire crescândă pe Fiona mâncând, mâncând şi iar mâncând.

— Ăă, Fiona? De ce am senzaţia că toată mâncarea asta era de fapt pentru tine? întrebă Keira în timp ce, după ce terminase budinca, se uita după ceva de uns pe felia de pâine.

Aşezând un bol mare cu unt aromat în faţa Keirei, Fiona oftă.

— Pentru că într-adevăr aşa este. Sunt însărcinată.

— Oh, Fiona, ce minunat!

Keira îşi înăbuşi fără milă un atac brusc de invidie.

— Da, dar, dacă-i spui lui Ewan, să ştii că te bat.

— De ce nu vrei să-i spui? Dac-o să ştie, n-o să rămână aici, în Scarglas? Doar nu vrei să plece la război, nu?

Keira gustă untul, apoi îşi întinse încet un strat gros pe pâine.

— Nu, dar el vrea să se ducă. Dacă o să afle că sunt iar însărcinată, o să rămână aici, dar mintea şi sufletul lui vor fi lângă ceilalţi. Aşa că i-am pus pe toţi cei care au

ghicit să jure că vor păstra secretul, sub ameninţarea celor mai cumplite chinuri dacă mă trădează.

Fiona zâmbi scurt când Keira râse, apoi oftă din nou.

— Fiindcă unul dintre semnele sigure că sunt însărcinată e că mănânc cât zece bărbaţi la un loc, încerc să mă îndop pe ascuns, când Ewan nu e prin preajmă. Într-o zi sau două, nu va trebui să mai ascund faptul că sunt lihnită cât e ziua de lungă.

Keira avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă ce însemna asta.

— O zi sau două?

— Da. Probabil că Liam îţi va spune curând, pentru că o să pleci şi tu cu ei. Bărbaţii ar prefera să rămâi aici, dar tu cunoşti oamenii de acolo şi ei nu, aşa că au nevoie de tine. Şi li se pare o idee bună ca tu şi Liam să ocupaţi de îndată scaunul lordului, odată ce scapă de Rauf. Ah, te-ai încruntat.

Fiona tăie un măr şi începu să mănânce feliile.

— Liam nu ţi-a spus prea multe despre planurile lor, asta-i problema?

Keira dădu din cap, apoi se strâmbă.

— Nici eu nu l-am întrebat, aşa că e posibil să creadă că nu am vrut să ştiu.

— Probabil că n-o să se vorbească despre nimic altceva diseară. Au venit mai mulţi din neamul Cameron şi câţiva din clanul tău. Sala mare o să fie plină de bărbaţi înfierbântaţi, gata să plece la luptă. Ah, cred că sunt cam rea. Sunt nerăbdători pentru că o consideră o cauză dreaptă. Puţini sunt cei care l-au văzut pe Rauf Moubray şi au trăit să vorbească despre el, dar au auzit cu toţii povestindu-se despre cruzimile de care este capabil. Au acum o ocazie bună de a scăpa ţara de el. Au venit câţiva dintre oamenii fraţilor mei, fratele meu Nanty şi câţiva dintre aliaţii noştri, clanul Dalglish şi clanul Goudy. Luând câţiva oameni de ici şi câţiva de colo, nimeni nu-şi riscă toată forţa de luptă şi nimeni nu-şi lasă pământurile nepăzite.

— Foarte isteţ, murmură Keira.

— Da, şi eu am zis la fel. Şi Sigimor a trimis deja oameni care să se învârtă pe lângă Ardgleann ca să afle ce e de aflat şi să discute cu şefii clanurilor din vecinătate.

Sir Ian MacLean a trimis deja vorbă că putem să campăm pe pământul lui şi că avem întregul lui sprijin. De la ceilalţi n-am auzit încă nimic.

— Există doar unul singur suficient de aproape cât să ne facem griji, şi mă îndoiesc că vom auzi ceva de la el. Este atât de precaut, încât aproape că s-ar putea spune că e laş. O să stea deoparte, o să-i lase pe ceilalţi să-şi rişte pielea şi o să se bucure de rezultate. Nu m-ar mira însă dacă unul dintre fiii lui o să apară cu câţiva oameni şi-o să se alăture luptei.

— Asta ar fi bine. S-ar putea întâlni cu Liam şi, dacă ar lupta alături de el, ar însemna că acceptă poziţia lui de lord al Ardgleannului.

Fiona se uită cu mai multă atenţie la Keira.

— Eşti sigură că nu te deranjează asta?

— Oh, nu pot spune că nu mă simt supărată din când în când. Dar nu pe Liam. Pe întreaga lume, cred. Pe lumea asta care nu poate accepta o fată drept căpetenie, care vede într-o femeie doar o dovadă a unei slăbiciuni de care trebuie să profite.

— Pe întreaga lume, vrei să spui.

— Da. Pe bărbaţi!

Se încruntară amândouă preţ de câteva clipe, apoi îşi dădură seama ce făceau şi izbucniră în râs. O vreme, discutară despre toată treaba care trebuia făcută în această perioadă a anului şi despre copiii Fionei.

Sătulă şi căutând ceva de făcut, Keira se hotărî să se ducă în sera de ierburi. Pentru că mirosurile puternice de acolo începuseră să fie supărătoare pentru Fiona, aceasta fu mai mult decât bucuroasă s-o lase pe Keira să facă treaba în locul ei.

În drum spre seră, Keira îi întâlni pe ostaşii trimişi de clanul Murray, care stăteau lângă fraţii ei. Fiindcă majoritatea erau verii ei, găsiră cu toţii de cuviinţă să-i ţină prelegeri şi s-o dojenească pentru că nu le spusese unde

fusese şi ce făcuse atâta vreme. Keira îndură o vreme dojenile, pentru că simţea că le merită, dar nu pentru prea mult timp.

Când în sfârşit plecă de lângă ei, fraţii ei veniră după ea în sera de ierburi, şi Keira înjură în sinea ei. Ceva îi spunea că voiau să discute cu ea despre Duncan. Se aşteptase la discuţia asta, dar, pe măsură ce zilele trecuseră fără ca nimeni să spună ceva, sperase că ajunseseră până la urmă la concluzia că nu era nevoie să se spună nimic.

Era acum evident că fraţii ei petrecuseră aceste zile gândindu-se la ce să spună şi cum s-o spună.

— Ar fi trebuit să ne spui că aveai probleme cu soţul tău, zise Lucas.

Keira oftă în timp ce verifică cu atenţie progresul câtorva plante sădite de Fiona.

— Era problema mea şi a soţului meu. Nu mi s-a părut corect să mă duc şi să mă plâng la mămica. Mai ales că eu îl alesesem, nu?

Le adresă amândurora cea mai chiorâşă privire de care se simţea în stare.

— Şi nu voiam să vorbesc despre asta.

— Poate că, dacă ai fi vorbit, nu ţi-ai mai fi umplut capul cu tot felul de gânduri neroade.

— Când un bărbat vomită ori de câte ori te atinge, nu-i prea greu să-ţi vină gânduri *neroade,* cum le zici tu.

Artan mârâi.

— Ţi-am fi putut spune că era vina lui, nu a ta.

— Şi de ce v-aş fi crezut? întrebă Keira. Sunteţi fraţii mei, e firesc să-mi ţineţi partea şi să daţi vina pe el.

— Nu te-am minţi în legătură cu aşa ceva. Ceva nu era în regulă cu bărbatul tău. Ce-i drept, nu eşti genul de fată nurlie care să atragă numaidecât privirile unui bărbat, dar nu-i nimic în neregulă cu tine.

— E clar că noul tău soţ nu-ţi găseşte niciun cusur, zise Lucas.

Keira se întoarse spre ei, se sprijini de masa de lucru şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Da, aşa s-ar părea. Şi poate că, în curând, asta o să mă facă să mai uit ce s-a întâmplat cu Duncan. Ştiu că-mi vreţi binele şi vă mulţumesc pentru grijă, dar e o problemă pe care va trebui să o rezolv singură. Am suferit trei luni de respingere şi umilinţă. Să spunem doar că asta a lăsat urme care au nevoie de timp ca să se vindece.

Artan dădu din cap.

— Da, e firesc. Ei bine, noul tău soţ te va ajuta cu siguranţă în privinţa asta. Liam e un băiat pe cinste şi viguros.

— Da, foarte viguros. Ajunge doar să întrebi jumătate din femeile din Scoţia.

Aproape că o pufni râsul când văzu expresiile celor doi fraţi ai ei.

— Era un om liber, îi luă apărarea Artan. Un bărbat liber ia ce poate, atunci când poate. Îmi pare rău să ţi-o spun, fătuco, dar puţini ar refuza favoruri liber oferite doar ca să se păstreze pentru soţiile lor.

— Ştiu asta, ipocriţilor! Dar exact asta aşteptaţi din partea soţiilor.

— E timpul să plecăm, spuse Lucas, îndreptându-se deja spre uşă. Simt că se apropie un discurs plin de atacuri la adresa bărbaţilor.

Artan îi făcu cu ochiul şi se întoarse să-l urmeze pe Lucas, doar ca să se încrunte în clipa în care văzu că fratele lui nu ieşea prin uşa deschisă.

— Ce, iar se ceartă verii noştri cu cei din clanul MacFingal?

— Nu, răspunse Lucas. Vin cu doi bărbaţi încoace. Un călugăr tânăr, care arată de parcă ar fi ţinut prea multe posturi, şi un bărbat mare, cu o căutătură urâtă.

Keira o apucă spre uşă chiar în timp ce-şi spunea că nu avea cum să fie vorba despre călugărul la care se gândise ea dintr-odată.

— Călugărul are părul şaten-deschis? Şi s-a împiedicat până acum?

— De trei ori, răspunse Lucas. Totuşi, tipul ăla mare pare să-l ţină bine. Îl sprijină până când reuşeşte să-şi

aducă picioarele la locul lor.

Făcându-şi loc printre fraţii ei, Keira ieşi pe uşă tocmai în clipa în care verii ei ajungeau cu călugărul şi cu soldatul. Clipi, neputând să-şi creadă ochilor. Era într-adevăr Kester.

Bărbatul masiv de lângă el nu era cineva pe care să-l fi văzut la mănăstire. Nu era clar dacă el îl susţinea pe Kester, sau Kester îl sprijinea pe el. Chiar dacă tânărul stătea drept şi părea să se ţină pe picioare, bărbatul încă-l mai ţinea de braţ.

— Milady, am venit să ne alăturăm luptei pentru a-ţi recâştiga pământurile, o anunţă Kester.

Ar fi fost un anunţ maiestuos, dacă Kester nu ar fi făcut chiar în acel moment un cerc larg cu braţul liber, lovindu-l astfel pe Colin, vărul Keirei, chiar între ochi.

Roşind până în vârful urechilor, Kester se grăbi să-şi ceară scuze, dar, când avu impresia că vărul Colin intenţiona să se răzbune oricum, Keira se grăbi să-i bage înăuntru pe băiat şi pe prietenul lui.

În timp ce-i zorea pe cei doi să intre, urmată de fraţii ei, cu ditamai rânjetele pe faţă, Kester îl prezentă pe prietenul lui drept Sir Archibald Kerr.

Keira nu făcuse prea mulţi paşi înainte să-şi dea seama că Sir Archibald avea vederea foarte slabă, însă nu spuse nimic până când nu fură aşezaţi la masa din sala mare, împărţind rămăşiţele ospăţului din care Fiona mai ciugulea încă.

— În primul rând, Kester, aş vrea să ştiu de ce ai plecat de la mănăstire, spuse Keira, în timp ce turna nişte cidru pentru băiat şi pentru Sir Archibald. Nu pot să cred că bunii călugări au fost de acord să te lase să te avânţi în luptă.

După ce înghiţi grăbit bucata mare de pâine pe care şi-o îndesase în gură, Kester răspunse:

— N-au fost, dar când am aflat de problemele tale de la fratele Matthew, am vrut să te ajut.

— Foarte frumos din partea ta, dar…

— Nu vreau să fiu călugăr! spuse brusc băiatul, apoi roşi. Am fost trimis la unchiul meu pentru că tata nu mă

voia pe lângă el. Am fost trimis la mănăstire pentru că nici unchiul nu m-a vrut. A zis că eram mai periculos pentru oamenii lui decât blestemaţii de englezi. Tata nu m-a vrut înapoi, aşa că au hotărât împreună să mă trimită să mă fac călugăr. M-am gândit că, dacă te ajutăm, poate găseşti un loc pentru mine şi Sir Archie la Ardgleann. Aş face aproape orice. Pe cuvânt, mai bine porcar decât călugăr.

Keira schimbă o privire cu Fiona şi văzu la prietena ei aceeaşi compasiune pe care o simţea şi ea pentru băiat. Până şi fraţii ei încetaseră să mai rânjească prosteşte.

Oftă în sinea ei, ştiind prea bine că nu-l putea trimite pe băiat înapoi la o viaţă pe care o detesta în mod atât de evident. Nu numai că respingerea ei l-ar fi durut, că ar fi văzut-o ca pe încă o persoană care nu-l voia în viaţa ei, dar ştia şi că ar fi însemnat să-l condamne la o viaţă de nefericire.

— Şi tu, Sir Archibald? întrebă ea, privind cu atenţie cum Kester îi întinde bărbatului cana, apoi, după ce acesta bău, îl ajută să o pună la loc pe masă.

— Ei bine, eu nu cred că-ţi pot fi de prea mult ajutor, însă sunt la fel de dornic să încerc ca şi flăcăul ăsta, spuse el.

Avea o voce gravă, care părea să vină ca un tunet din adâncul pieptului său lat.

— Am ceva probleme cu vederea, dar sabia mi-e încă bună.

— Aşadar, îţi pierzi vederea? întrebă Keira, cu blândeţe.

— Am pierdut-o. Aproape de tot. Nu văd prea clar. Ceva mai bine dacă mijesc ochii. Am primit o lovitură la cap acum câteva luni…

— L-am găsit în pădure, în timp ce vă urmăream pe tine şi pe Sir Liam, spuse Kester. Vorbea cu un copac.

— Credeam că-i un băiat, mormăi Sir Archibald. Nu mi-a folosit la mare lucru că am mijit ochii atunci.

Keira se simţi foarte mândră de fraţii ei în clipa în care îşi îndesară amândoi mâncare în gură ca să-şi înăbuşe râsul. Un băiat care se împiedica şi de umbra lui şi un

cavaler care nu putea vedea nu-i erau de niciun ajutor, dar nu se putea îndura să-i refuze. Trebuia să găsească cumva ceva de făcut pentru ei, ceva în care să nu rişte să rănească pe nimeni. Tot ce trebuia era să-l convingă şi pe Liam.

— Keira, mai rău ne-ar încurca decât ne-ar ajuta, spuse Liam. Kester e băiat bun, dar n-am întâlnit în viaţa mea un împiedicat mai mare ca el. Iar Sir Archibald ăla e aproape orb.

— Trist sfârşit pentru un războinic, murmură Sigimor, privind în halba de bere.

Pe chipul lui Liam se citea o expresie de compasiune, dar nimic mai mult. Feţele lui Sigimor şi Ewan erau la fel de greu de citit ca întotdeauna. Keira se dusese după ei în biblioteca lui Ewan, după ce terminaseră cina. Îi fusese imposibil până atunci să găsească un moment în care să discute cu ei despre Sir Archie şi Kester. Mai rău era că, deşi avusese ore întregi în care să se gândească cum să-şi prezinte situaţia, nu găsise mare lucru.

— Ştiu că nu vor fi de prea mare ajutor, spuse ea. Dar nu au unde altundeva să se ducă.

— Kester se poate întoarce la mănăstire.

Liam se strâmbă văzând-o pe Keira dând încet din cap.

— Nu vrea să fie călugăr, Liam. Tatăl şi unchiul lui l-au trimis acolo, explicându-i cât se poate de clar motivele pentru această alegere. Nu are chemare. Tu ar trebui să ştii ce înseamnă asta mai bine decât oricine altcineva. Nu-l pot trimite înapoi ştiind că o să se simtă ca într-o capcană, nefericit pentru numai Dumnezeu ştie câţi ani de aici înainte. Trebuie să existe ceva…

— Ia-i, spuse Sigimor, zâmbind vag când ceilalţi întoarseră surprinşi privirile spre el. Fata are dreptate. Nu au unde să se ducă în altă parte. Băiatul o să fie groaznic de nefericit dacă se face călugăr, altfel nu ar fi fugit mâncând pământul spre o situaţie în care ştie că riscă să-şi piardă viaţa. E băiat bun şi pot să văd de pe-acum în el un bărbat puternic şi de nădejde. Trebuie doar să crească pe

măsura picioarelor.

— Şi Sir Archie, care vede atât de prost încât vorbeşte cu un copac, crezând că e om? întrebă Liam.

— E un om bun. Care o să moară cât de curând dacă nu găseşte un loc în care să-şi poată trăi restul zilelor în siguranţă. Noi suntem binecuvântaţi. Dacă unul dintre noi ar păţi ce-a păţit el, noi avem un adăpost şi o familie care să ne ajute. El nu are pe nimeni. Băiatul şi bărbatul par să se descurce destul de bine împreună. Tânărul Kester vede pentru Sir Archie, iar Sir Archie îl ajută pe băiat să nu cadă prea des. Şi, deşi Sir Archie nu-şi mai poate câştiga pâinea mânuind spada, a făcut asta timp de mulţi ani. Este dibaci şi ştie multe. O să avem nevoie de asta ca să-i învăţăm pe oamenii noi cum să dărâme zidurile la Ardgleann.

Sigimor le făcu cu ochiul.

— Atât timp cât nimeni nu se apropie prea mult de sabia lui, poate încă să arate învăţăceilor cum a folosit-o şi cum a reuşit să rămână atât de mult în viaţă, luptând ca mercenar.

Dând la o parte durerea pe care o simţea la gândul tuturor nenorociţilor care muriseră de mâna lui Rauf, motiv pentru care era acum necesar să dărâme zidurile Ardgleannului, Keira spuse:

— Poate c-ar trebui să rămână aici până după luptă.

— Nu, ia-i cu tine! spuse Sigimor.

Liam îl privi încruntat pe vărul său.

— De ce crezi c-ar trebui să-i luăm cu noi, dacă nu pot să lupte?

— N-am niciun motiv anume. Încă. Dacă nu găsim nimic altceva, pot să aibă grijă de cai şi de Keira.

Sigimor se încruntă.

— Ei, de ce arăţi de parcă tocmai te-aş fi plesnit în moalele capului? îl întrebă pe Liam.

— Mi-am amintit cum Kester a avut grijă de caii noştri în fiecare zi cât timp am stat în căsuţă, răspunse Liam. Nu s-a împiedicat niciodată, nu a avut nici măcar cel mai mic accident cât timp era în grajd. Nici măcar Gilmour, care e un animal destul de încăpăţânat, nu i-a dat vreodată de

furcă lui Kester.

Sigimor dădu din cap.

— Se pricepe la cai, înseamnă. S-ar putea să fi găsit răspunsul.

— E un pas înapoi destul de mare pentru un băiat de viţă nobilă şi un cavaler, fie el chiar şi un mercenar.

— Nu la fel de mare ca primul pas într-un mormânt.

— Aici ai dreptate. Foarte bine.

Liam zâmbi în colţul gurii când Keira îl sărută repede pe obraz, se încruntă când făcu la fel cu Ewan şi Sigimor, apoi clătină din cap când ieşi ca o săgeată să le dea vestea lui Kester şi lui Sir Archie.

— Şi acum, vere, spuse el, întorcându-se spre Sigimor. Poţi să-mi spui şi celălalt motiv pentru care vrei să-i luăm pe ăştia doi cu noi?

— Ce face Rauf Moubray cu orice bărbat sănătos şi puternic pe care îl consideră o potenţială ameninţare? întrebă Sigimor.

— Îl omoară.

— Da, exact. Dar nimeni nu i-ar putea vedea pe tânărul Kester şi pe Sir Archie ca pe o ameninţare, nu?

— Într-adevăr, nu, spuse Liam, încet. Ai un plan?

— Sunt doar nişte posibilităţi, dar, dacă se arată vreuna, aş vrea să am uneltele la îndemână ca să o pot pune în aplicare.

capitolul 13

Aroma cărnii învârtite pe proţap se răspândise pretutindeni în Scarglas. Avea să fie un ospăţ uriaş în acea seară, dar Keira nu îl aştepta cu prea mare entuziasm. A doua zi dimineaţă, porneau spre Ardgleann.

Săbiile nu fuseseră încă scoase din teacă, dar bătălia începuse cu adevărat. Făcu un efort să ignore sentimentele de vinovăţie şi de îndoială care o asaltau. Era vina lui Rauf Moubray, nu a ei. Furia pe care o simţea pentru acest om îi

înţepeni şira spinării în clipa în care se duse s-o caute pe Fiona.

Odată ce se alăturau armatei pe care o strânseseră, Keira şi Liam n-aveau să se mai bucure de prea multă intimitate. Aşa că hotărâse să considere acea noapte ajunul bătăliei.

Keira voia să fie o noapte memorabilă, pentru el în aceeaşi măsură ca şi pentru ea, chiar dacă gândul la ce avea să se întâmple o făcea să roşească până în albul ochilor. Ţinând cont că Fiona era măritată de câţiva ani, Keira spera că îi putea da câteva idei şi sfaturi în acest sens. Nu era sigură dacă unele dintre lucrurile pe care le făcea în visele ei erau apreciate de bărbaţi sau dacă, într-adevăr, aceştia şi-ar fi dorit ca soţia lor să facă aşa ceva. Şi din acest punct de vedere Keira considera că o discuţie cu Fiona era un test bun. Dacă nu reuşea nici măcar să discute cu o prietenă despre pornirile ei senzuale, existau prea puţine şanse să le poată pune în practică.

Spre încântarea ei, o găsi pe Fiona singură în solar, cu goblenul în mână, mormăind nişte blestemăţii.

— Nu merge bine? întrebă Keira, aşezându-se lângă Fiona pe o canapea, sub fereastră.

— Oh, nu. Merge destul de bine, răspunse Fiona, lăsând lucrul deoparte şi zâmbindu-i Keirei. Problema e că-mi place rezultatul, dar nu şi treaba în sine.

— Da, cunosc prea bine sentimentul.

— Ei, haide! Spune!

Keira ridică privirea spre Fiona, surprinsă.

— De unde ştii că vreau să-ţi spun ceva?

— Am citit pe faţa ta în clipa în care ai intrat aici. Era genul de expresie „Hai că pot s-o fac!” Probleme?

— Nu, nu probleme.

Keira trase adânc aer în piept, ca să-şi adune curajul care părea s-o părăsească.

— Ştii că plecăm spre Ardgleann mâine-dimineaţă. Şi, odată ce ne alăturăm acestei armate pe care am adunat-o, ei bine, eu şi Liam vom avea mult prea puţină intimitate. Şi mă gândeam ca în noaptea asta…

— Să-i oferi o noapte pe care să n-o poată uita? Să faci să i se răsucească degetele de la picioare?

Keira râse.

— Ceva de genul ăsta. Fiindcă tu eşti măritată de câţiva ani, mă gândeam că ai putea să-mi dai nişte sfaturi.

Fiona dădu din cap.

— Vrei să-ţi împărtăşesc cunoştinţele mele, să-ţi destăinui din experienţa mea, cum s-ar spune.

— Exact. Şi mai e ceva. Am nişte vise în care mă simt foarte liberă, dar nu sunt sigură că ceea ce fac în visele astea este ceva ce un soţ şi-ar dori de la o soţie.

— Mă îndoiesc că faci ceva în visele alea care l-ar putea şoca pe Liam.

Fiona se ridică şi turnă două pocale de cidru.

— Dacă te simţi bine cu ceea ce faci în vis, îmi imaginez că v-ar face pe amândoi să vă simţiţi foarte, foarte bine dacă ai transpune visele în realitate.

Fiona îi întinse pocalul Keirei, apoi se aşeză lângă ea.

— Aşadar, hai să vorbim!

Îi făcu cu ochiul.

— Asta o să fie mult mai interesant decât goblenul.

*

— La asta ne aşteptam, spuse Sigimor, uitându-se la Liam care se plimba agitat prin bibliotecă.

— Ştiu, spuse Liam, aruncând pe masă mesajul pe care îl primiseră de la unul dintre oamenii lui Sigimor. Dar speram să fie ceva mai bun.

— Da, o prostie, o neatenţie din partea lui Rauf, care să ne permită să ne strecurăm înăuntru, spuse Lucas, afundându-se şi mai mult într-unul dintre fotoliile din lemn masiv de stejar, la care Ewan ţinea atât de mult.

— Da, ceva de genul ăsta, spuse Liam, privind unul dintre desenele făcute de Keira, care reprezentau Ardgleannul şi amplasarea aşezării. Nu avem cum să ne punem la adăpost în cazul unui atac direct. De jur-împrejur este numai teren deschis şi, pentru că fortăreaţa e situată

pe un deal, cei de pe metereze o să ne vadă venind de la distanţă.

— De aceea am ales să mergem acum, spuse Sigimor. În câteva zile, luna va fi complet întunecată.

Liam dădu din cap, complimentându-l tăcut pe Sigimor pentru planul lui dibaci. În timp ce făcea un efort să se calmeze ca să poată gândi mai limpede, îi studie pe ceilalţi bărbaţi aflaţi în încăpere împreună cu el, cu Sigimor şi cu Ewan. Nanty, fratele Fionei, stătea pe un scaun lângă vatră, curăţându-şi nepăsător sabia. Amândoi fraţii Keirei erau aşezaţi în fotolii de stejar, cu picioarele lungi întinse, cu mâinile uşor împreunate şi aşezate pe abdomen. La o simplă privire, ai fi putut crede că discuţia îi plictisea, dar Liam îi cunoştea de suficientă vreme cât să ştie că nu era nici pe departe aşa. Kester stătea lângă Ewan la birou, făcând cu dibăcie copii după hărţile cu interiorul fortăreţei, pe care le desenase Keira. O să aibă nevoie de ele, dacă reuşeau cumva să pătrundă înăuntru. Sir Archie stătea lângă băiat, cu spatele drept, cu pumnii strânşi şi aşezaţi pe genunchi şi cu o expresie încruntată, ascultând tot ce se spunea.

— Omul ăsta a dobândit tot ce are prin furt şi tâlhărie, spuse Kester, în timp ce scutura nisip peste harta pe care tocmai o terminase de desenat. Se aşteaptă ca oricine altcineva să facă la fel, aşa că sigur supraveghează cu atenţie toate posibilele intrări.

În mod clar, se ascundea o minte ascuţită în spatele acelui păr ciufulit, îşi spuse Liam, în timp ce murmura aprobator:

— Şi de-asta a sigilat toate pasajele.

— Nu, spuse Sir Archie, făcându-i pe toţi să tresară. Un om că el nu ajunge să trăiască atât de mult astupându-şi căile de ieşire. Da, s-a închis între zidurile alea ca să se protejeze, dar puteţi fi siguri că pe undeva există o cale de scăpare, pentru cazul în care lucrurile s-ar întoarce împotriva lui.

Liam se bucura că vederea lui Sir Archie era atât de slabă, pentru că mândria lui ar fi fost profund rănită de

privirile surprinse pe care i le adresau acum toţi cei din jur. Doar Sigimor şi Kester arătau de parcă aceste cuvinte înţelepte nu ar fi fost nimic mai mult decât ce se aşteptau să audă de la el. Poate că Sir Archie nu vedea prea bine cu ochii şi poate că nu avea să mai poată lupta vreodată cu iscusinţă într-o confruntare directă, dar anii trăiţi ca mercenar îi aduseseră o sumedenie de cunoştinţe folositoare.

— Da, ai dreptate, bătrâne, spuse Sigimor. Întrebarea este unde. Şi oare mai ştie cineva despre această ieşire?

— Moubray aproape sigur crede că nu, dar întotdeauna există cineva care ştie, zise Sir Archie. Cineva pe care, în aroganţa lui, măritul războinic nu-l vede.

— Keira ştie unde sunt toate pasajele, dar nu putem risca să le testăm pe fiecare în parte.

— O pierdere de timp, spuse Artan. Oricum nu s-ar putea deschide din afara zidurilor.

— Aşadar, ne-am întors de unde am plecat, spuse Liam.

— Nu chiar, murmură Sigimor. Ne trebuie doar un dram de noroc. Şi un plan.

După ce schimbă un rânjet cu subînţeles cu Ewan, Liam se îndreptă spre uşă.

— Ei bine, eu mă duc la culcare. Mi-a spus cineva odată că trebuie să-ţi iubeşti nevasta până o vezi că priveşte cruciş, dacă vrei să o vezi fericită.

Îi făcu cu ochiul lui Sigimor.

— Cred că o să încerc.

Închise uşa în faţa lui Ewan care tocmai spunea că i se părea şi lui un plan foarte bun.

*

Keira privi din nou încruntată spre uşa dormitorului, apoi îşi termină vinul. Dacă Liam nu venea curând, avea să fie ori prea supărată, ori prea beată ca să-şi mai pună planul în acţiune. Zâmbi dintr-odată, pentru că-şi imagina că mai era o nevastă, în alt dormitor, care nutrea probabil

aceleaşi sentimente. Când terminase de discutat cu Fiona, aceasta începuse să facă şi ea planuri legate de soţul ei.

Se bucura că-şi făcuse curaj să stea de vorbă cu Fiona. Deşi fusese surprinsă şi uşor deranjată să afle că Ewan îi spusese soţiei lui totul despre Duncan şi despre umilinţa pe care Keira o suferise cât timp fusese măritată cu el, acest lucru o ajutase. Nu numai că Fiona ştiuse că prietena ei nu avea experienţă şi nu prea ştia ce să facă, dar, în felul ei subtil, reuşise să facă să creadă cu adevărat că nimic din ce se întâmplase nu fusese vina ei. Şi o convinsese totodată că nu avea de ce să se ruşineze de visele ei. Ba chiar păruse absolut sigură că Liam avea să fie un bărbat foarte fericit dacă femeia din visele Keirei avea să-l aştepte în acea noapte în dormitor.

Privindu-se, Keira îşi dădu seama că nu-şi mai făcea probleme că-l aştepta pe Liam îmbrăcată doar într-o cămăşuţă transparentă, peste trupul gol. Fiona îi spusese cămaşă de noapte, dar Keira era de părere că o cămaşă presupunea un material mult mai rezistent. Toate cămăşile de noapte pe care le avusese ea vreodată fuseseră gândite să acopere trupul şi să ţină de cald. Pânza asta de păianjen nu făcea niciuna, nici alta.

Îşi turnă încă un pahar de vin, ca să înece senzaţia de jenă pe care o simţea începând să prindă contur.

Când uşa dormitorului se deschise, şi Liam intră în odaie, aproape că dădu pe gât tot vinul, încercând să înăbuşe un brusc atac de panică.

Expresia de pe faţa lui o făcu să se oprească, pentru că alungă orice urmă de sfiiciune mai bine decât o putea face cea mai bună băutură din lume. Ochii i se măriră şi se grăbi să încuie uşa în urma lui.

Chiar şi de unde era, Keira îi putea vedea ochii căpătând acea culoare albastră şi caldă, care trăda o dorinţă crescândă. Îşi trecu limba peste buze, şi Keira îşi stăpâni impulsul de a se umfla puţin în pene. Fiona spusese adevărul. Bărbaţilor le plăcea să vadă o femeie aproape dezbrăcată, dar nu tocmai. Şi, în timp ce-i zâmbea leneş lui Liam, îşi spunea că, dacă Fiona avusese dreptate în

legătură cu asta, probabil că avusese şi cu celelalte lucruri pe care i le spusese.

În timp ce Liam înainta spre ea, Keira se pomeni întrebându-se dacă să-i ceară să danseze gol acum sau mai târziu şi aproape că o pufni râsul. Fetişcana iubăreaţă care zburda prin visele ei categoric ieşise la iveală.

Liam îşi veni în sfârşit în fire suficient cât să se apropie de Keira. Aproape că-i era frică să vorbească, ca şi cum asta ar fi spulberat vraja care se aşternuse în jurul lor.

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi i le coborî încet pe braţe, oprindu-se doar ca să-i ia pocalul din mână şi să-l aşeze pe măsuţa lângă care stătea.

Îi luă mâinile într-ale lui şi o privi din nou. Cămaşa subţire pe care o purta dezvăluia atât cât să-l chinuiască şi ascundea suficient cât să-l facă să-şi dorească mai mult.

— De unde ai luat asta? o întrebă.

— Mi-a împrumutat-o Fiona pentru această seară, răspunse ea.

— Acum ştiu de ce îl putem vedea pe posacul de Ewan zâmbind din când în când. Poate o convingi să-ţi spună şi ţie unde a găsit un material atât de fin.

Hotărând că se delectase cu cuvintele lui măgulitoare suficient cât să-i fie gâdilat orgoliul, Keira îşi trase mâinile dintr-ale lui şi începu să-i desfacă tunica.

— Poate. Fireşte, nu prea ţine de cald.

— Putem încinge focul.

Keira îşi dădea seama după zâmbetul de pe buzele lui că nu se referea doar la focul din vatră.

În timp ce-şi scotea încet hainele, licărul de curiozitate din ochii lui se transformă într-o provocare.

Şi avea chef să-i accepte provocarea. Amintindu-şi sfatul Fionei în legătură cu valoarea anticipării, Keira nu se grăbi şi-i împături cu grijă fiecare haină în parte, după ce o scotea de pe el.

Felul în care stătea şi o lăsa să-şi facă jocul o încânta.

— Spune-mi, nevastă, chiar eşti trează? întrebă Liam, după ce rămase în sfârşit complet fără haine.

— Oh, cât se poate de trează.

Îl măsură cu privirea, la fel de încet şi de atent cum o făcuse el.

— Şi cât vin ai băut?

— Doar un pocal şi încă puţin.

Îi puse o mână pe piept şi mângâie încet fiecare urcuş şi coborâş. Sub mână, îi simţea inima bătându-i la fel de repede ca a ei.

— Te-ai temut că vinul mă face să mă port aşa?

Îi mângâie abdomenul încordat.

— Nu, nu e vinul, şopti peste pielea lui, sărutându-i golul de la baza gâtului.

— Atunci, asta-i fetişcana iubăreaţă care zburda prin visele tale.

— Poate. Ai de gând să începi să dansezi?

— Poate. Mai târziu.

Nu fu surprins când ultimul cuvânt ieşi aproape ca un ţipăt, pentru că Keira îşi strânsese degetele lungi şi subţiri în jurul bărbăţiei lui. Nu îl atinsese niciodată în felul ăsta şi, deşi îşi dorise cu disperare, Liam se forţase să aibă răbdare. Totuşi, felul în care îl mângâia în timp ce-i acoperea pieptul cu sărutări calde, făcea ca răbdarea să fie de data asta un test foarte greu de trecut.

Când Keira se aşeză în genunchi în faţa lui şi începu să-i mângâie şi să-i sărute picioarele, tremura deja de anticipare. Era greu de crezut că soţia lui, văduva fecioară care îşi ceruse scuze fiindcă-i sărutase abdomenul, avea să facă lucrul pe care acum îşi dorea cu disperare să-l facă. Liam se bucurase cândva de această plăcere, dar fusese clar că femeia se considerase atunci stăpâna lui, dezgustându-l în asemenea măsură, încât devenise unul dintre acele lucruri pe care Liam nu le făcea niciodată. Era nevoie de un nivel de încredere pe care pur şi simplu nu-l simţise pentru niciuna din femeile cu care se culcase de-a lungul anilor.

Îşi dădu seama că avea completă încredere în Keira. Avea mai ales încredere că o să-i ofere doar plăcere şi că n-o să se folosească de asta pentru a câştiga putere asupra lui.

Când căldura buzelor ei îl atinse în cele din urmă, se cutremură străbătut de un fior puternic de dorinţă, care îi scutură întreg trupul. Scoase un geamăt încet şi îşi trecu degetele prin părul ei ca s-o încurajeze, ca să ştie că îndrăzneala ei era mai mult decât bine-venită.

Forţa pasiunii care puse stăpânire pe el în clipa în care îl sărută şi-l mângâie cu limba, aproape că-l doborî din picioare. Keira nu ar fi folosit niciodată pasiunea dintre ei ca să câştige putere asupra lui, dar îşi dădu seama că soţia lui avea deja această putere. Îi mulţumea doar lui Dumnezeu că singura femeie căreia nu-i putea rezista avea un suflet mult prea bun şi era mult prea sinceră pentru a juca astfel de şarade.

Liam trebui să-şi strângă genunchii ca să rămână în picioare şi de-abia dacă mai avu suficientă stăpânire de sine cât să se tragă înapoi la momentul potrivit.

Momentul veni prea repede, în opinia lui.

— Ajunge, iubito, spuse el, luând-o de umeri şi ridicând-o în picioare. Nu vreau să termin aşa. Nu în seara asta.

În seara asta, voia s-o umple cu sămânţa lui cât putea mai mult, înainte să se prăbuşească amândoi epuizaţi.

Liam nu se simţea ca un om care avea să înfrunte cât de curând moartea, dar acest risc exista pentru orice om care pleca la război. Avea o puternică dorinţă de a încerca să planteze un copil în soţia lui în acest ajun de bătălie.

În timp ce-i scotea cu grijă cămaşa delicată pe care o purta, Liam fu din nou surprins de mireasa lui. Expresia ei uşor ameţită şi tremuratul firav al trupului îi dezvăluia că fusese şi ea excitată de ceea ce făcuse, în aceeaşi măsură ca şi el.

Îi făcuse un dar minunat, însă era evident că se bucurase şi ea la fel de mult, şi Liam simţi o ciudată strângere de inimă.

O ridică în braţe şi o duse spre patul lor, oprindu-se doar pentru a-şi satisface nevoia de a o săruta de mai multe ori.

O aşeză încet pe pat şi se ghemui deasupra ei.

Se îndoia că avea să se sature vreodată să-i vadă trupul delicat, felul în care arăta cu părul lung şi negru răsfirat sub ea.

După ce trase de câteva ori adânc aer în piept ca să-şi recapete într-o oarecare măsură controlul, o sărută.

Exista ceva, o experienţă despre care auzise multe, dar pe care nu o încercase niciodată. Şi era dornic să încerce acum. Era acum rândul lui să dăruiască.

Keira gemu încet în timp ce Liam se înfrupta din sânii ei. Nu era sigură cât putea îndura, pentru că dorinţa de a-l simţi înăuntrul ei era deja puternică şi foarte acută. Se simţea mai excitată decât şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea fi, chiar şi în visele ei.

În timp ce cobora sărutându-i abdomenul, Liam îi mângâia picioarele. Keira era atât de absorbită de aceste senzaţii delicioase, încât nu-şi dădu seama imediat că-i desfăcuse picioarele. O senzaţie de jenă născută dintr-o sfiiciune pe care nu credea c-o s-o poată stăpâni vreodată pe deplin îi potoli o idee pasiunea.

Când îşi dădu seama că o privea acolo, că îl vedea făcând asta, încercă să-i distragă atenţia înainte ca sfiiciunea pe care o simţea crescând înăuntrul ei să sufoce toată acea căldură delicioasă din trupul ei.

— Liam, nu sunt sigură că pot să mai rezist mult, spuse ea, strângând cearşaful între degete în clipa în care îi sărută interiorul coapselor, mângâindu-i părţile feminine cu părul lui moale, trimiţând valuri de căldură prin trupul ei chinuit de dorinţă.

— Fii puternică, nevastă! spuse el, muşcând-o uşor de coapsă. Gândeşte-te că freci oale.

Deschise gura să-i spună că asta era ditamai gogomănia, dar nu reuşi să scoată decât un ţipăt de şoc în clipa în care o sărută chiar *acolo,* în locul pe care îl privise cu atâta intensitate.

Întreg corpul i se încordă atât de tare, încât se ridică o idee de pe pat. Tocmai când se gândea că era din cauză că nu putea tolera o asemenea intimitate, Liam o mângâie cu limba. Keira avu vaga senzaţie că rostise o blasfemie,

înainte ca orice gând lucid să o părăsească cu desăvârşire şi să se transforme într-o creatură ghidată doar de senzaţie, de căldură, de nevoie.

Un licăr de raţiune îi reveni în clipa în care îşi dădu seama că era pe cale să se cutremure. Îi strigă să vină şi să i se alăture, dar Liam nu o luă în seamă. Câteva clipe mai târziu se simţi sfâşiată de plăcere, cu o forţă care o lăsă tremurând.

Liam însă nu-i lăsă timp să-şi revină, folosindu-şi sărutările intime ca s-o scoată din nou din minţi, dar, de data asta, când îl strigă, îi dădu ce-i ceruse.

Împreunarea fu feroce, drumul dur şi rapid. Şi Keira savură la maximum fiecare secundă.

*

Keira deschise cu băgare de seamă ochii, se încruntă, confuză, preţ de-o clipă, apoi roşi în momentul în care amintirile o năpădiră. Închise ochii la loc, dar era prea târziu. Liam ştia deja că era trează.

O sărută, şi Keira îşi dădu seama că se uita la ea.

Când deschise din nou ochii şi îl văzu rânjind larg, îl privi cu o încruntătură severă. Liam râse, o trase în braţele lui şi se rostogoli pe spate. Aşa cum era, întinsă deasupra trupului său gol, Keirei îi fu greu să-şi mai păstreze demnitatea, mai ales când îşi aminti cât de mult îi plăcuse gustul lui.

— Iar a fugit iubăreaţa mea? întrebă Liam, mângâindu-i absent spatele.

— Ar trebui să se ascundă sub o piatră de ruşine! răspunse Keira.

Liam rânji din nou pentru că, în timp ce rostea aceste cuvinte, Keira îi mângâia toracele cu degetele ei moi. Poate că această latură a Keirei se ascundea din când în când, dar ceva îi spunea că nu avea să mai fie vreodată complet pierdută. Se simţea mândru şi foarte mulţumit de sine că o iubise până când o făcuse să uite de ea. În timp ce o aştepta să deschidă ochii, îşi dăduse seama că ceva fusese

diferit în felul lor de a face dragoste.

Deşi pasiunea Keirei fusese întotdeauna fierbinte, potrivindu-se atât de frumos cu a lui, fusese întotdeauna nevoie să o îmboldească, iar jena şi sfiiciunea se ridicaseră adeseori între ei, făcând ca drumul spre culmile pasiunii să fie uneori destul de anevoios. Singura ezitare de data asta fusese atunci când o sărutase în modul cel mai intim şi chiar şi aceea fusese atât de trecătoare, încât era lipsită de importanţă. Când îşi îngăduise să fie la fel de îndrăzneaţă pe cât părea să fie în vis, Keira eliberase din lanţuri femeia senzuală care se ascundea înăuntrul ei. Îşi îngăduise să se delecteze cu fiecare atingere, cu fiecare sărut şi fusese o adevărată plăcere să o privească. Crezuse că dorinţa dintre ei fusese cea mai dulce pe care o gustase vreodată, însă acum ştia că putea fi chiar mai bine. Liam n-avea să-i permită să-şi mai ascundă vreodată această latură.

— Oh, nu! Adu-o înapoi! murmură el, trecându-şi degetele prin părul ei, descurcând buclele care se încâlciseră în timp ce făceau dragoste. Nu are de ce să se ruşineze.

— Sunt sigură că a încălcat mai multe reguli ale bisericii.

Keira descoperi că o mare parte a ei nu dădea doi bani pe treaba asta. La urma urmei, Liam era soţul ei.

— Fără îndoială, dar, după ce am studiat personal toate canoanele, am ajuns la concluzia că sunt prea multe reguli. Sunt momente în care încep să cred că cel care le-a făcut pur şi simplu a vrut să se asigure că niciunul dintre noi nu găseşte vreo plăcere în viaţa pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Keira încetă să-i mai sărute pieptul şi îi privi chipul o vreme.

— E unul dintre motivele pentru care ai hotărât că nu puteai suporta o viaţă în sânul bisericii?

— Da, unul dintre ele. La fel ca în lumea laicilor şi în biserică există ipocrizie, lăcomie şi sete de putere. Chemarea mea nu era suficient de puternică cât să pot continua în pofida acestora, cum a făcut-o vărul tău.

— Vede şi el toate astea?

Liam dădu din cap.

— Dar nu e acum momentul pentru discuţii atât de serioase. Nu când fetişcana aia nebunatică din visele tale e în braţele mele.

Keira zâmbi uşor.

— Cea pentru care ai spus că o să dansezi gol?

Spre uluirea ei, Liam o dădu la o parte de pe el şi coborî din pat. Îi făcu cu ochiul, apoi începu să cânte şi să danseze. Keira râse. Omul ăsta nu avea niciun strop de jenă în el. Dar avea o voce foarte frumoasă. După ce îl privi o vreme, se opri din râs, deşi un zâmbet îi zăbovi pe buze. Era o prostie, însă trupul lui Liam avea atâta forţă şi atâta graţie, încât era o plăcere să-l priveşti.

— Cred că am mai spus şi că eram sigur că fătuca iubăreaţă o să danseze şi ea cu mine, zise el, prinzând-o de mână şi trăgând-o jos din pat.

Preţ de câteva clipe, Keira se simţi caraghioasă şi uşor jenată, apoi însă Liam începu să cânte din nou.

Era un cântec care îi plăcea foarte mult, şi Keira începu repede să-l cânte împreună cu el.

Dansară o vreme un dans sofisticat de curte, cu paşi atent măsuraţi care căpătau o semnificaţie cu totul nouă atunci când partenerii erau dezbrăcaţi.

Apoi Liam începu o melodie mai comună şi mai săltăreaţă şi în curând se bâţâiau amândoi prin încăpere ca doi copii, râzând, cântând şi dansând, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

Keira nu era sigură care dintre ei îşi dăduse primul seama că toată veselia stârnise un nou val de dorinţă fierbinte sau dacă se întâmplase pentru amândoi în acelaşi moment, dar se trezi dintr-odată privind fix în ochii lui Liam. O privea la rândul lui, şi Keira bănuia că ardoarea din ochii lui se reflecta într-ai ei. Îşi umezi buzele cu limba. Liam făcu la fel.

Simţindu-se încă jucăuşă, se feri în clipa în care se întinse după ea. Fu însă o luptă scurtă, pentru că, de fapt, Keira voia să fie prinsă. Scoase un strigăt surprins în clipa în

care o aruncă pe pat, dar îl primi cu braţele deschise când i se alătură acolo.

Când o sărută, simţi cât de puternică îi era dorinţa şi i-o întâmpină pe măsură.

Era plăcut să fii o mică desfrânată, îşi spuse Keira, înainte ca pasiunea să-i înceţoşeze cu desăvârşire mintea.

capitolul 14

Keira îşi frecă subtil posteriorul. Două zile de stat în şa se dovediseră foarte dureroase şi o lăsaseră cu o dorinţă puternică de a nu mai călări vreodată. Ce şi-ar fi dorit mai mult decât orice era o baie lungă şi fierbinte, dar ştia că aveau să treacă zile bune înainte să se poată bucura de un asemenea lux. Hotărî totuşi să se spele viguros în pârâiaşul lângă care ridicaseră tabăra, de îndată ce se întorcea Liam.

Şi chiar aşa, cât putea să-i ia ca să se uite bine la Ardgleann? îşi zise. Nu era prea departe şi, fiindcă mai era încă lumină afară, nu aveau cum să cerceteze zidurile şi să încerce să găsească un punct slab, fără să rişte să fie capturaţi.

Ce o deranja cu adevărat era îndărătnicia cu care Liam, Ewan, Sigimor şi până şi fraţii ei se împotriviseră, când le spusese că voia să vină cu ei. Keira presupunea că fusese din cauză că era prea periculos să se apropie atât de mult de Rauf. Avea totuşi senzaţia distinctă că bărbaţii se temeau de ceea ce ar fi putut vedea, deşi nimeni nu le adusese vreo veste de când se opriseră, la hotarul dinspre răsărit al domeniului Ardgleann.

— Milady, ţi-am adus nişte cidru.

Keira se întoarse şi-i zâmbi lui Kester.

— Ah, îţi mulţumesc, spuse ea, acceptând cana şi bând cu nesaţ cidrul surprinzător de rece. E perfect pentru a curăţa praful din gât.

Privi în jos şi îşi dădu seama că roba de călugăr a lui Kester fusese ridicată vreo câţiva centimetri de la pământ. Când ridică puţin privirea, văzu că tânărul îndesase aceşti centimetri deasupra funiei cu care îşi strângea roba la

mijloc. Keira îşi dădu dintr-odată seama că băiatul îi adusese o cană plină de cidru şi că nu se vedea pe el că ar fi vărsat nici măcar o picătură. Deşi se îndoia că ideea de a scurta roba avea să-l vindece complet de stângăcia specifică vârstei, era evident că fusese de mare ajutor.

— Ţi-aş putea scurta eu roba, dacă vrei, îi spuse.

— Oh, nu, spuse Kester. Dar mulţumesc oricum. Lord Sigimor a făcut asta, dar mi-a spus să n-o tai. Nu încă, a zis.

Şi era evident că, în ceea ce îl privea pe Kester, cuvântul lui Sigimor era lege.

— Mi-a spus că, odată ce Ardgleannul va fi al tău, o să pot să port pantaloni, continuă Kester.

— Dar nu încă.

— Da, lord Sigimor a spus că nu încă.

— Presupun că nu ţi-a spus şi de ce vrea să aştepte?

Nu fu surprinsă când Kester clătină din cap şi îşi întoarse din nou privirea spre Ardgleann.

— Au plecat de mult timp.

— Nu chiar atât de mult, milady. Lord Sigimor a spus că o să supravegheze o vreme cetatea. Şi-mi imaginez că o supraveghere atentă durează ceva, dacă o faci cum trebuie.

În mod clar, Sigimor devenise noul erou al lui Kester.

Trebuia să admită că bărbatul era foarte răbdător cu băiatul. După ce fusese alungat cu atâta nepăsare de propria lui familie, Keira nu era surprinsă să constate cu cât nesaţ accepta acum Kester îndrumarea bărbatului mai în vârstă. Suferise, ce-i drept, dar nu fusese blestemat cu resentimente şi furie pe care să le îndrepte asupra oricărui bărbat. Keira îşi spuse că va trebui să-i găsească un rost băiatului, o cale care să-l transforme într-un bărbat destoinic şi puternic. Poate Kester nu era furios pe familia lui, dar ea, Keira, era. Într-o zi, şi-ar fi dorit foarte mult să le arate ce greşeală colosală făcuseră când îl alungaseră pe băiatul ăsta din sânul lor.

— Sunt aici, Sir Archie! spuse Kester, începând să fluture din braţe. Dacă vii direct spre mine, n-ai să întâlneşti nimic în drum.

Kester se uită la Keira.

— Poate să vadă mişcarea asta, ştii?

Câteva clipe mai târziu, Sir Archie reuşise să străbată fără impedimente distanţa de la cai până la ei şi îl bătea pe Kester pe spate.

— Eşti un băiat bun.

Vântul flutură părul lung al lui Sir Archie, şi Keira zări cicatricea în zigzag care cobora de la rădăcina părului pe lângă ochiul drept.

— Spui că problemele cu ochii au început după o rană la cap? îl întrebă pe Sir Archie.

— Da, răspunse acesta. Şi a durat tare mult până s-a vindecat. Credeam că o să văd mai bine după ce-o să se vindece, dar n-a fost aşa.

— A făcut mult puroi?

— Lady Keira este tămăduitoare, Sir Archie, spuse Kester. O tămăduitoare foarte bună.

— Nu prea cred să poată face ceva vreun tămăduitor în cazul meu, dar, da, a avut puroi timp de câteva săptămâni, răspunse bărbatul. Totuşi, otrava nu s-a întins.

Poate că nu se întinsese, dar Keira nu era sigură că toată otrava ieşise din trup.

— Îmi dai voie să mă uit?

Când Sir Archie dădu din cap, Keira examină cu atenţie rana abia vindecată. Era crudă, prea crudă. Keira se temea că rămăsese ceva prins în spatele pielii închise, poate chiar în os. Existau de asemenea semne că încă se mai prelingea puroi, din când în când. Dacă nu deschidea rana din nou, nu putea spune prea multe privind doar din afară. Şi, cu toţi oamenii aceştia care se învârteau prin apropiere ridicând tabăra, nu îndrăznea să-şi folosească harul.

— Cred, Sir Archie, că rana trebuie deschisă din nou şi curăţată bine, spuse ea.

— Şi, dacă faci asta, crezi că o să văd mai bine?

— Nu-ţi pot promite.

Deşi credea că existau şanse să fie ceva mai bine, Keira nu voia să-i dea speranţe omului. Până când nu vedea

bine rana, nu putea spune cu certitudine ce şi cum.

— Atunci, las-o aşa cum e deocamdată, milady. Odată ce se termină toată povestea asta şi-o să te aşezăm la locul tău, o să mă mai gândesc.

— Voi avea eu grijă să-ţi aduc aminte, Sir Archie, zise Keira.

Apoi se întoarse din nou înspre Ardgleann, cu o expresie încruntată.

— De ce întârzie atât de mult?

— E bine să priveşti cu băgare de seamă structura de apărare a inamicului, zise Sir Archie. Şi asta durează.

În mod clar, omul nu avea nicio problemă cu auzul, îşi spuse Keira.

— Ei bine, sper să se întoarcă repede. Sunt nerăbdătoare să aflu ce au văzut.

*

— N-o putem lăsa pe Keira să vadă asta, şopti Liam, privind îngrozit zidurile Ardgleannului.

Nu observase nimic la început. Fusese prea absorbit de alte amănunte, ca de pildă bogăţia pământurilor prin care treceau şi mărimea satului. Abia exclamaţiile înăbuşite ale lui Ewan şi Sigimor şi înjurăturile şoptite de fraţii Keirei îi atrăseseră atenţia. La început, nu-şi dăduse seama la ce se uită. Când îşi dădu, fu nevoie de un mare efort ca să nu-şi verse maţele. Trupuri de oameni atârnau pe zidurile cetăţii Ardgleann. Erau înşirate pe parapete, asemenea unui colier morbid.

— Îmi imaginez că sunt cei care au încercat să-şi apere lordul şi casele, murmură Sigimor.

— Probabil Rauf consideră că bagă în felul ăsta frica în inimile duşmanilor.

— Şi crezi că nu-i aşa?

— Poate, în cazul unora. Alţii însă vor simţi ce simt eu. Furie. O furie aprigă.

— Satul este prea tăcut, spuse Lucas, făcându-i pe ceilalţi să-şi mute privirile de la ziduri. Şi aţi văzut vreunul

din voi animale? Nu s-a lăsat încă întunericul. De ce nu se aud vaci, oi sau măcar vreun afurisit de cocoş?

Liam privi în jur şi îşi dădu seama că Lucas avea dreptate. Era prea multă linişte, şi satul era prea nemişcat. Cât timp era încă lumină, ar fi trebuit să fie pe acolo oameni, văzându-şi de treburile lor. Dar nu se vedea nici măcar un câine.

— A pustiit deja totul, spuse Ewan.

— Fie asta, fie a băgat totul în spatele zidurilor, zise Liam. Când o să vină Sir Ian, poate-o să ştie el mai multe.

— Da, şi dacă a văzut şi el ce-a văzut Lucas, înţeleg de ce a părut atât de dornic să se alieze cu noi.

— Rauf se aseamănă cu lăcustele din Biblie.

— Foarte mult, acum că-mi amintesc povestea. Şi nici nu se gândeşte vreun pic la viitor. Dacă s-a ospătat la fiecare masă, sacrificând animalele fără să se gândească cum să le înmulţească, va trebui să atace pământurile şi bunurile altora ca să nu moară de foame.

Privind înspre satul tăcut, Ewan adăugă:

— Şi puţin o să-i pese că i-a condamnat pe toţi la moarte cu lăcomia lui.

— V-am spus eu că trebuie omorât, zise Sigimor şi întoarse calul, pregătindu-se s-o ia înapoi spre tabăra lor.

Ceilalţi veniră repede în urma lui, dar Liam rămase încă vreo câteva clipe privind cetatea. Dacă Sigimor credea că Rauf Moubray făcuse asta, nu era de mirare că voia să scape Scoţia de el. Liam era totodată sigur că trupurile spânzurate pe ziduri nu erau singura atrocitate pe care o făptuise Rauf. Nu avea cum să ascundă adevărul de Keira şi se întreba cum să facă să nu se simtă copleşită de o vină pe care nu o avea.

Îşi făcu cruce, lăsă capul în jos şi spuse o rugăciune pentru sufletele oamenilor de pe ziduri, care aşteptau să fie îngropaţi creştineşte.

Când o apucă după ceilalţi, îl găsi pe Sigimor aşteptându-l.

— N-ai scăpat complet de mănăstire, bag de seamă, spuse Sigimor, aducându-şi calul lângă al lui Liam.

— Oh, ba da, răspunse acesta. Doar că... aveau nevoie de o rugăciune.

— Aşa este. O să afle oricum, să ştii. Nu avem cum să-i ascundem asta.

Liam dădu din cap.

— Ştiu. Dar o să încerc să o ţin departe de hidoşenia situaţiei cât o să pot mai mult. Şi nu are nevoie să vadă ca să se simtă vinovată.

— Vinovată pentru ce?

— Pentru că nu a fost aici, pentru că a aşteptat câteva luni înainte să se întoarcă şi să-i ajute.

— Prostii! Dacă ar fi rămas aici, ar fi fost moartă acum, sau şi-ar fi dorit să fie. Cât despre aşteptat? Ei bine, avea nevoie să se vindece, iar sezonul propice pentru luptă abia acum începe. Nu văd de ce s-ar simţi vinovată.

— Nici eu, dar s-ar putea ca toate aceste argumente să nu fie suficiente pentru ea.

— O să-i treacă când o să vadă că niciunul dintre cei care au supravieţuit n-o s-o învinovăţească.

— Crezi că n-o s-o facă?

— Poate vreun neghiob sau doi. Întotdeauna există oameni care au nevoie de cineva pe care să dea vina. Dar mă îndoiesc că vor fi mulţi cei care o să i-o ia în nume de rău. E doar o fătucă. Îmi imaginez că cei mai mulţi vor fi de-a dreptul uimiţi că s-a întors să-i ajute. La urma urmei, nu a fost Lady de Ardgleann decât vreo câteva luni.

Liam dădu încet din cap.

— Aşa e. Nu a fost timp să se clădească o legătură solidă între stăpână şi oamenii ei.

— Acum, înainte să-i ajungem pe ceilalţi, trebuie să te întreb ceva. E ceva ce mă roade de când am plecat din Scarglas.

— Păi, întreabă-mă!

— Mi s-a părut mie sau am auzit cântece şi bufnituri în odaia voastră în noaptea dinainte să plecăm?

— N-au fost bufnituri. A fost dans.

Liam trebui să-şi mute limba ca să nu rânjească sub privirea pe care i-o aruncă Sigimor.

— Când ai plecat în seara aia, ai zis că te duci să-ţi iubeşti nevasta pân-o s-o faci să se uite cruciş.

— Poate că de-asta cântam şi dansam. Cu nevasta mea. Dezbrăcat.

De data asta, Liam nu-şi putu împiedica râsul.

Sigimor părea intrigat şi părea în acelaşi timp să se teamă că Liam îşi pierduse minţile.

— Da, a fost cam caraghios, dar a fost un sentiment foarte puternic de eliberare. Haide, sunt sigur că faci şi tu ceva cu Jolene pentru care ceilalţi te-ar putea crede nebun, dar care pe tine te face să te simţi exuberant şi lipsit de orice grijă.

— Înot. Înot gol cu ea.

Sigimor dădu din cap.

— M-am simţit ca un prost, dar pentru asta am făcut lacul. Apa e mai caldă acolo, ştiai?

Liam se gândi la lacul care apăruse treptat, în decursul unui an. Crezuse să sigimor îl făcuse ca să aducă peşti sau raţe sălbatice pentru vânat. Nicio clipă nu i-ar fi trecut prin minte că Sigimor şi Jolene se furişau din când în când acolo ca să înoate goi împreună. Aşa se explica zidul înalt, de piatră, care aproape că înconjura lacul. Nu era ca să ţină prădătorii la distanţă, aşa cum crezuse, ci ca să asigure lordului şi soţiei acestuia puţină intimitate în timp ce-şi făceau de cap în apă.

— Mă întreb dacă Keira ştie să înoate, murmură el şi rânji în clipa în care Sigimor râse.

*

Keira auzi râsete şi se relaxă o idee. Ewan şi fraţii ei fuseseră atât de posaci când se întorseseră, încât i se făcuse frică. Răspunsurile pe care i le dăduseră în legătură cu Ardgleann fuseseră suspicios de evazive. Aşa că se întorsese să se uite după Liam, convinsă că soţul ei îi va spune adevărul. Auzindu-l râzând, nu mai credea că lucrurile puteau fi chiar atât de rele pe cât se temuse.

Liam o văzu pe Keira şi simţi cum îl părăseşte dintr-

odată toată buna dispoziţie. Sigimor avusese dreptate când spusese că nu-i putea ascunde adevărul la nesfârşit, dar era hotărât să o facă cât putea mai mult.

Îi zâmbi, o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o sărută pe obraz.

— Nu-mi imaginez că o rază a soarelui la apus v-a arătat intrarea în Ardgleann, zise ea, salutându-l cu o înclinare a capului pe Sigimor, înainte ca acesta să se ducă să se alăture celorlalţi.

— Mă tem că nu, iubita mea, răspunse Liam. Totul pare la fel de solid şi de bine zidit ca în desenele tale.

— V-aţi dus acolo ca să vedeţi dacă am desenat bine?

— A fost şi ăsta un motiv, deşi unul foarte mic. Ai făcut un desen foarte frumos şi foarte precis, dar ne-a prins bine să vedem cetatea cu ochii noştri. Aşa e, de jur-împrejur nu e decât teren deschis, dar nu pare să fi fost cosit de câteva luni. S-ar putea să ne ofere ceva adăpost dacă ne ţinem la pământ. Ţinând cont şi că e lună nouă, ar putea fi îndeajuns.

— Dar ar fi mult mai bine dacă v-aţi putea strecura în fortăreaţă şi dacă aţi începe lupta direct în bârlogul duşmanului.

— Da, ar fi.

— Atunci, cred că ar trebui să-l căutăm pe Malcolm, spuse ea, şi se pregăti de ceartă.

— Nu, riscăm prea mult să fim văzuţi, spuse Liam, clătinând din cap.

— Malcolm s-ar putea să ştie ceva care să ne conducă la pasajul ăla de care păreţi cu toţii siguri că există.

— După cum s-ar putea ca Malcolm să fie mort.

Oftă şi o sărută pe frunte când o văzu albindu-se la faţă.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce, ăsta e adevărul. Chiar şi aşa, merită să încercăm. Locuieşte în capătul satului cel mai apropiat. Dacă Rauf nu a postat gărzi la fiecare cotitură, ar trebui să ajungem la Malcolm în siguranţă.

— Nu-mi place.

— Nici mie, spuse Sigimor, venind lângă ei şi întinzându-i lui Liam burduful cu vin. Dar e o şansă prea bună ca să nu profităm de ea. E foarte posibil ca Malcolm să ştie ce pasaj a rămas neînchis. Şi, chiar dacă nu ştie, cu siguranţă are informaţii pe care le-am putea folosi.

Liam continuă să protesteze preţ de câteva minute, dar văzu că-şi pierdea timpul, pentru că aveau dreptate.

— Putem avea încredere în Malcolm ăsta?

— Da, răspunse Keira. E un bărbat bun şi onest.

— Destul de bun şi de onest cât să-şi fi păstrat loialitatea sub jugul lui Rauf?

— Cred că da. V-am spus, tot ce-şi doreşte Malcolm de la viaţă e să trăiască în linişte cu nevasta lui, Joan, şi să meşterească lucruri frumoase. Ar detesta un om ca Rauf. Sunt foarte sigură de asta.

— Nu am văzut gărzi pe lângă sat, spuse Sigimor.

Keirei i se păru ciudat, dar îşi păstră atenţia îndreptată asupra chestiunii în cauză – trebuia să-l convingă pe Liam să meargă să stea de vorbă cu Malcolm.

— De dragul tuturor acestor oameni şi al celorlalţi, care ni se vor alătura curând, cred că ar trebui să încercăm să ajungem la Malcolm. Poate că nu e războinic, dar a fost antrenat să fie cavaler. Poate că a observat ceva în ultimele luni, vreun punct slab pe care să-l putem folosi împotriva lui Rauf.

Era un adevăr pe care Liam nu avea cum să-l contrazică, deşi îşi dorea cu disperare s-o poată face. Faptul că lui Sigimor i se părea o idee bună făcea să fie cu atât mai greu să se împotrivească. Liam ştia că vărul lui nu ar fi îngăduit unei femei să se expună unui risc prea mare.

Faptul că Sigimor era de aceeaşi părere cu Keira însemna că vărul lui considera că riscul nu era prea mare, sau că merita să-l înfrunte, având în vedere ce aveau de câştigat. Liam spera din tot sufletul să fie prima situaţie.

— Când o să fie destul de întuneric, o să încercăm, zis el, nereuşind să-şi ascundă supărarea din voce. Deocamdată, o să avem suficientă treabă să încercăm să ne construim un adăpost.

— Nu mă deranjează să dorm afară, Liam, spuse Keira.

— Nu vreau să dormi în mijlocul unei armate. Cât de curând, o să fie aici bărbaţi pe care nu-i cunoaştem prea bine.

Ţinând cont de câţi dintre verii ei şi ai lui erau acolo, Keira nu credea că asta ar fi fost o problemă prea mare, dar nu spuse nimic. Felul în care Liam se încruntă în faţa expresiei amuzate pe care Sigimor nici măcar nu încercă să o ascundă îi spuse Keirei că tăcerea era de preferat în acele momente.

Adevărul era că prefera să aibă un mic adăpost, chiar şi unul făcut din beţe şi noroi, în eventualitatea că s-ar fi schimbat vremea. Nu o deranja să doarmă afară, dar nu era chiar o plăcere atunci când era frig şi ploua.

În cele din urmă, avură mult ajutor. Keira avea senzaţia că atât rudele ei, cât şi ale lui considerau că adăpostul era o idee bună, în ciuda felului în care îl necăjeau pe Liam. Lucrul se înteţi după ce sosi un mesager de la Sir Ian MacLean, spunând că stăpânul şi oamenii lui aveau să ajungă în câteva ore şi apoi încă un sol de la fiul celuilalt lord, care se oferea să le vină în ajutor, împreună cu zece oameni.

Când văzu rezultatul, Keira hotărî să nu se mai plângă de atitudinea lor exagerat de protectoare. Pereţii erau un amestec de pietre şi ramuri, iar acoperişul era o cârpă îmbibată în ulei. Era înalt doar atât cât să poată sta în picioare, dar cu siguranţă îi putea apăra de vreme rea, doar să nu fie o furtună prea puternică.

Cu o altă cârpă îmbibată în ulei atârnată la intrare, Keira şi Liam aveau chiar să se bucure de o oarecare intimitate.

Abia după ce luară cina, Liam hotărî că era suficient de întuneric cât să încerce să-i facă o vizită lui Malcolm.

Îşi spuse din nou părerea, cum că nu era sigur că puteau avea încredere în Malcolm, presupunând că omul mai era în viaţă, dar nu-l ascultă nimeni.

Permiţându-i Keirei să o ia în faţă, dar bombănind în

tot acest timp, o apucară înspre sat.

Liam era atât de atent să nu-i scape vreun semn care ar fi anunţat o primejdie, încât nu se uita la drumul pe care îi conducea Keira. Abia când o auzi scoţând un strigăt sugrumat îşi dădu seama că ajunseseră în locul din care se putea vedea fortăreaţa Ardgleann.

Înjurând în sinea lui, se duse repede să o cuprindă în braţe. Keira îşi îngropă faţa la pieptul lui şi plânse.

Liam se uită şi el la cetate şi înjură din nou. Torţe aşezate pe ziduri luminau trofeele de bătălie ale lui Rauf. Leşurile arătau chiar mai oribil decât în lumina zilei.

Simplul fapt că o femeie atât de bună precum Keira, care mai era şi tămăduitoare pe deasupra, era expusă unei brutalităţi atât de hidoase reprezenta un motiv suficient de bun ca să-l omoare pe Rauf Moubray.

— N-ar fi trebuit să-i părăsesc, spuse Keira cu voce răguşită şi tremurată.

— Nu fi prostuţă, iubito, zise Liam, încercând să-şi înăbuşe mila pe care o simţea şi să vorbească cu voce fermă.

Dacă ai fi rămas aici, probabil că ai fost şi tu acum o za în lanţul ăsta morbid.

Keira scoase un geamăt şi aproape că se smulse din braţele lui.

— Mi se face rău.

Liam nu era surprins. Până şi el fusese la un pas să vomite. Ignorând-o când îi ceru să plece, o susţinu în timp ce vărsa. După ce termină, o duse înapoi la adăpostul pădurii, departe de priveliştea oribilă.

Îl nelinişti să o vadă stând tăcută, tremurând uşor, în timp ce-i spăla faţa cu apă din burduful pe care îl avea la ea. Apoi o forţă să-şi clătească gura cu câteva înghiţituri de vin din burduful lui.

Se bucura acum că luase burdufurile cu el, chiar dacă era un drum scurt. Era întotdeauna bine să fii pregătit pentru ce-i mai rău. Neconvins că această vizită la Malcolm era o idee bună, voise să fie pregătit să poată fugi, dacă ar fi fost cazul, şi era posibil să fie nevoiţi să fugă în direcţia

opusă taberei lor.

Se aşează lângă ea, o cuprinse pe după umeri şi o lipi de el.

— Nu voiam să vezi asta.

Trăgând adânc aer în piept ca să se calmeze, Keira spuse:

— De-asta erau Ewan şi fraţii mei aşa de mohorâţi când s-au întors, după ce văzuseră cetatea, nu?

Îl simţi dând din cap, mişcarea făcând ca obrazul să i se frece de părul ei.

— De ce ar face cineva un asemenea lucru?

— Ca să-i îngrozească pe cei rămaşi în viaţă.

— De-asta crezi tu că Malcolm este mort? Crezi că e acolo sus?

— Cred că aceia sunt oamenii care au încercat să-şi apere lordul şi casa.

— N-a supravieţuit niciunul?

— Câţiva. Sir Ian a spus că sunt câţiva oameni din Ardgleann care au căutat adăpost pe pământurile lui. Câţiva dintre cei care vor veni cu el mâine să se alăture luptei şi câţiva dintre cei care lucrau şi locuiau în cetate. De la ei ştim că toate pasajele au fost sigilate. Patru oameni au fugit spre unul, dar l-au găsit păzit de oamenii lui Rauf. Doar doi au mai scăpat să încerce altul. O fată s-a ascuns timp de aproape trei zile până să poată fugi fără s-o vadă nimeni. Le-a povestit lui Sir Ian şi celorlalţi cum Rauf poruncise ca toate pasajele să fie bine închise.

Keira privi în direcţia cetăţii, ştiind că avea să vadă acea grozăvie pentru tot restul vieţii. Preţ de câteva clipe, îşi dori să se răsucească pe călcâie şi să plece, să se ducă oriunde altundeva, să nu se mai întoarcă niciodată. Dar se grăbi să alunge gândul laş.

Duncan o decepţionase din multe puncte de vedere, dar ea n-o să-l abandoneze. Şi nu-i putea abandona nici pe oamenii care sufereau sub tirania bestiei de om care purta numele de Rauf Moubray.

Avea nevoie să se bazeze pe bărbaţi ca să-l alunge pe Rauf din Ardgleann, dar îşi jură că cetatea avea să redevină

ca odinioară. Probabil că aveau să rămână pentru totdeauna fantome acolo, dar o să înveţe să trăiască împreună cu ele.

— O să-l omorâm, da? întrebă ea, ridicându-se şi scuturându-şi fustele.

— Da, iubito, răspunse Liam. O să-l omorâm.

— Bine. Acum hai să mergem şi să vorbim cu Malcolm!

O porni din nou la drum, ignorând bombănelile lui Liam.

capitolul 15

— Eşti sigură că o să mai fie acolo? Sau c-o să vrea să ne-ajute?

Liam se prefăcu că nu o aude pe Keira oftând în timp ce se furişa pe lângă ea. Ştia că-şi exprimase deja îngrijorarea, dar nu putea scăpa de neliniştea tot mai puternică. O voce mică din mintea lui îi amintea că soţia lui nu-i cunoscuse prea mult timp pe aceşti oameni, care erau acum de câteva luni sub stăpânirea cruntă a lui Rauf.

Îşi risca viaţa mizând pe onestitatea unui om pe care abia îl cunoştea. Şi nu-i plăcea nici satul. Îi dădea un presentiment rău. Lucas avea dreptate, era prea multă linişte. Deşi era târziu acum, nu i se părea în regulă că locul era atât de tăcut şi de întunecat.

Dincolo de teama pentru viaţa ei, era îngrijorat că ar fi putut descoperi alte dovezi ale cruzimii lui Rauf, care s-o facă pe Keira să se simtă atât de vinovată, încât să nu-şi mai revină vreodată, oricât ar fi încercat el se convingă că nu avea ce să-şi reproşeze.

— O să fie acolo, răspunse Keira în şoaptă, dacă mai trăieşte. Şi o să ne ajute.

Keira îi înţelegea îngrijorarea lui Liam. Era îngrijorată şi ea. Oamenii aceştia suferiseră luni în şir sub asuprirea unui bărbat mult mai crud decât şi-l imaginase. Nu avea cum să ştie cât de speriaţi erau. Nu putea fi sigură nici măcar că Malcolm mai trăia încă. Era un supravieţuitor, dar era posibil ca Rauf să fi aflat cine era cu adevărat şi să fi văzut în el o ameninţare. Iar Rauf rezolva ameninţările într-un singur fel. Nu avea nevoie de dovezi hidoase ca să ştie acest lucru. Vorbele sigure pe care i le spunea lui Liam erau rostite pentru sine în aceeaşi măsură în care erau o încercare de a calma neliniştile lui.

Se strecură cu grijă spre uşa micuţă, dibaci ascunsă de un horn de piatră şi de lujeri deşi de iederă. Rugându-se în sinea ei să nu se îndrepte spre moarte, Keira bătu în uşă, folosind codul pe care i-l arătase Malcolm.

Fiindcă nu-i împărtăşea optimismul lui Duncan, Malcolm îi luase repede partea în clipa în care sosise în Ardgleann şi îi arătase această intrare secretă. O ajutase atunci când fugise de Rauf şi o putea ajuta şi acum.

Când uşa se deschise încet, Keira îi simţi pe Liam apropiindu-se în spatele ei. Nu trebuia să se uite ca să ştie că avea sabia pregătită. Îşi lua foarte în serios datoria de a o proteja. „Ar trebui să te facă fericită”, se mustră singură, uitându-se la bărbatul ascuns în umbră, care privea pe după uşă.

— Malcolm? şopti ea, dintr-odată nesigură că acest bărbat timid putea fi într-adevăr prietenul ei.

— Milady? Chiar tu eşti? Sfântă Fecioară, credeam că ai murit!

Dădu să deschidă uşa, însă se opri brusc în clipa în care îl văzu pe Liam în spatele ei.

— Cine e cu tine?

Nota aspră şi bănuitoare din vocea lui Malcolm o durea puţin, dar Keira hotărî să o ignore. Îi lăsase pe aceşti oameni la mila lui Rauf timp de luni în şir, nici măcar nu încercase să le trimită vorbă că supravieţuise. Omul acesta nu o cunoştea suficient de bine cât să ştie că nu l-ar fi trădat niciodată, că nu ar fi trădat oamenii din Ardgleann.

— Noul meu soţ… începu ea.

— Te-ai măritat din nou?

— Da. A fost ceva… neaşteptat.

Liam înaintă o idee.

— Lumina care iese prin uşa deschisă şi toate şoaptele astea ar putea atrage atenţie nedorită. Hai să lămurim lucrurile înăuntru!

— Sigur, sunt atât de uluit că m-am pierdut cu firea, zise Malcolm. Intraţi!

Împingând-o pe Keira în faţa lui, Liam privi cu băgare de seamă în jur. Păreau să se găsească într-un fel de atelier, foarte slab luminat.

Când Malcolm aprinse încă o lumânare, Liam îşi dădu seama că formele pe care le văzuse erau bucăţi de lemn fin sculptate şi de metal frumos lucrat. Câteva chiar păreau să fie din argint.

Până şi pocalurile de lemn erau de o asemenea calitate că nimeni nu s-ar fi ruşinat să le aşeze pe masă.

Nu spuse nimic în timp ce bărbatul îi conducea într-o cameră mai mică, făcându-le apoi semn să se aşeze pe nişte băncuţe, de-o parte şi de alta a unei mese. Liam se aşeză lângă Keira şi îl privi pe Malcolm adunând trei pocaluri şi o carafă. Era ceva ciudat în felul în care bărbatul ţinea carafa în mâna dreaptă. Când Malcolm o aşeză pe masă, Liam înjură în sinea lui. Omul avea mâna acoperită de cicatrice, iar degetele îi erau chircite.

— Sfinte Dumnezeule! strigă Keira. Ce s-a întâmplat cu mâna ta, Malcolm?

Se întinse să atingă mâna răsucită pe care Malcolm o pusese pe masă, dar bărbatul nu-i permise decât să o atingă în treacăt. Fu totuşi suficient cât să-şi dea seama că îndura probabil dureri constante în urma oaselor rupte care se vindecaseră atât de prost.

— Rauf Moubray, asta s-a întâmplat, răspunse Malcolm, turnându-le nişte bere.

— Ştie cine eşti?

— Nu, nu cred că ştie. Altfel aş fi mort. Nu a făcut asta pentru că sunt cine sunt. A făcut-o pentru că am încercat

să-l împiedic să-mi ia nevasta.

— Oh, nu! Nu! Nu pe Joan!

— Ba da, mi-a luat-o pe Joan. E în cetate. Au luat multe fete acolo, chiar şi pe micuţa Maggie, fata dogarului, care abia dacă a împlinit treisprezece ani.

Keira îşi acoperi faţa cu mâinile. Laşitatea ei îi costase pe oamenii din Ardgleann mult mai scump decât îşi imaginase. Îl lăsă pe Liam să-i mângâie spatele, dar atingerea lui nu avu darul s-o liniştească.

Forţându-se să nu cedeze imboldului de a plânge, ridică privirea spre Malcolm.

— Îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să mă întorc mai devreme.

— De ce? Ca să mori? Ca să fii violată de brutele alea? Când te-am văzut ultima oară, erai grav rănită. Cred că ţi-a trebuit ceva vreme să te vindeci.

Malcolm clătină din cap.

— Nu, nu are pentru ce să-ţi pară rău.

— Nu? În timp ce eu m-am ascuns la mănăstire, tu ţi-ai pierdut soţia şi meseria din care-ţi câştigai pâinea.

Îi atinse uşor mâna rănită.

— Ştiu cât de mult îţi plăcea ce făceai.

— Încă-mi place.

— Poţi să mai sculptezi cu mâna asta?

— Oh, nu, dar nu contează. Vezi, milady, am păstrat secretul, pentru că unii o consideră semnul diavolului, dar eu lucrez mai bine cu stânga. Aşa am fost mereu.

Zâmbi vag, apoi oftă.

— Dar l-aş lăsa pe nenorocit să-mi ia şi mâna bună dacă mi-ar da-o înapoi pe Joan. Nu-mi pasă ce i-au făcut, dacă-nţelegi ce vreau să spun, doar să nu-i fi rănit trupul sau sufletul. O vreau doar înapoi. Fără ea, nu mai pot vedea frumuseţea în lemn sau în metal, n-o mai pot aduce la suprafaţă.

— O s-o aducem înapoi. O să-i aducem pe toţi, spuse Liam.

Privirea ascuţită a bărbatului îi spunea că Malcolm cântărea fiecare cuvânt al acestui jurământ.

— Aţi adus oameni cu care să luptaţi? întrebă Malcolm.

— Câţiva au venit cu noi, mai mulţi urmează să vină.

— Rauf şi ai lui sunt buni.

— Noi suntem mai buni, zise Liam, zâmbind. Şi avem printre noi oameni care pot fura giulgiul de pe un cadavru în timp ce ai lui îl coboară în mormânt. După care să scape basma curată.

— Nu ştiu dacă asta e ceva cu care să te mândreşti, murmură Keira.

— Poate că nu, fu de acord Liam. Dar e ceva util.

— Apoi tu vei fi lordul nostru?

— Keira îmi spune că tu eşti adevăratul moştenitor, deşi eşti bastard.

— Eu nu vreau să fiu lord. N-am vrut niciodată. I-am spus tatălui doamnei acelaşi lucru când m-a întrebat. Eu nu vreau decât să fiu cu Joan a mea şi să caut frumuseţea în lemne şi metale. Nu, dacă ne scapi de Rauf Moubray, eşti mai mult decât bine-venit să fii lordul nostru. Duncan ştia că nu-mi doresc răspunderea asta. A fost unul dintre motivele pentru care şi-a căutat o soţie. Da, şi am fost toţi dispuşi să o acceptăm pe ea drept conducătoarea noastră, în caz că se întâmpla ceva cu Duncan.

— Dar un bărbat ar fi cu mult mai bine, desigur, mormăi Keira, apoi aproape zâmbi când amândoi bărbaţii o priviră îngrijoraţi.

— Păi, da… Măcar că i-ar opri pe alţii să încerce să revendice Ardgleannul, spuse Malcolm. Dar, mai exact, *cine* eşti tu? îl întrebă pe Liam.

— Oh, vai de mine! Am uitat să fac prezentările, nu-i aşa? spuse Keira, clătinând din cap. Malcolm, acesta este Sir Liam Cameron de Dubheidland, soţul meu, după cum ţi-am spus. Liam, acesta este Malcolm MacKail, fratele vitreg al lui Duncan, deşi e limpede că încă doreşte să păstreze acest lucru secret faţă de ai lui.

În timp ce bărbaţii înclinau din cap unul în faţa celuilalt, Keira continuă:

— E totodată neam cu clanul MacFingal, din Scarglas.

Zâmbi vag în faţa expresiei nedumerite a lui Malcolm.

— Şi ei sunt Cameroni, dar bătrânul lor s-a certat cu rudele şi şi-a luat un nume nou. Încă mai este subiect de dispută.

— O poveste pe care mi-aş dori s-o aud când se termină toate astea. Cine luptă cu voi?

— Clanul MacFingal, răspunse Liam. Sunt războinici buni, poate chiar mai buni decât neamurile mele, deşi risc multe când spun asta. Cei mai mulţi dintre ei şi-au petrecut viaţa înconjuraţi de oameni care voiau să-i omoare.

— Şi totuşi, încă trăiesc.

— Exact.

— Câţi oameni ai cu tine?

— Patruzeci, mai mult sau mai puţin. Din clanul Cameron, MacFingal, MacEnroy şi câţiva dintre aliaţii lor şi câţiva Murray.

— Şi Kester şi Sir Archie, spuse Keira. Ai uitat de ei.

Liam schimbă o scurtă privire cu Malcolm, iar bărbatul aproape că zâmbi, semn că înţelegea că exista un motiv bun pentru care Liam nu-i indusese pe aceştia doi printre oamenii buni de luptă.

— Nu te teme, fătuco! O să găsesc până la urmă ceva de făcut şi pentru ei. Ceva care să nu-i rănească în orgoliu şi să le dea o şansă bună de supravieţuire în luptă.

Keira se strâmbă. Kester şi Sir Archie aveau curaj şi onoare, dar Liam avea dreptate să nu-i includă printre războinici. Kester părea să se descurce mai bine şi dezvăluia talente care ar fi putut să-l facă un soldat valoros în viitor, dar era încă un puştan care petrecuse prea mult timp întins pe pământ. Cât despre bietul Sir Archie, îşi zise Keira oftând, el ştia să lupte şi era bun la mânuitul spadei, dar, dacă nu reuşea să-l ajute să vadă lumea altfel decât prin ceaţă, ar fi fost o ameninţare pentru aliaţii lui în aceeaşi măsură ca şi pentru duşmani.

— Ce vreţi de la mine? întrebă Malcolm.

— Informaţii, răspunse Liam, şi începu pe dată să-l întrebe pe Malcolm despre sistemul de apărare a cetăţii Ardgleann şi despre forţele lui Rauf.

În timp ce-i asculta pe cei doi bărbaţi, Keira simţi cum frica prinde viaţă înăuntrul ei şi încercă să o îngroape la loc. În lunile de când pusese stăpânire pe Ardgleann, Rauf întărise apărarea. În mod clar, putea percepe foarte uşor orice slăbiciune care ar fi putut fi utilă inamicilor. Keira nu fu surprinsă să afle că primul lucru pe care îl făcuse Rauf fusese să închidă toate intrările ascunse în fortăreaţă. Singura intrare în Ardgleann părea să fie acum peste zidurile înalte sau dărâmând porţile. Şi un astfel de atac ar fi avut urmări serioase, cu mulţi morţi şi răniţi. Keira ar fi vrut să-i oprească, dar ştia că era imposibil.

Sentimentul de vinovăţie era ca o vietate care se zvârcolea înăuntrul ei. Dacă ar fi venit mai curând, Rauf n-ar fi apucat să se instaleze atât de bine între zidurile cetăţii şi bietul Malcolm n-ar mai fi fost schilodit şi femeile din Ardgleann n-ar fi suferit atât de cumplit. Oricâte scuze ar fi căutat, frica fusese principalul motiv care o ţinuse la mănăstire.

Într-o încercare de a da la o parte gustul amar al eşecului şi al propriei laşităţi, îi studie mâna lui Malcolm, apoi se întinse şi i-o luă într-a ei.

Bărbatul tresări, dar Liam îi captivase atenţia.

Keira ştia că Duncan îi spusese lui Malcolm despre harul ei, dar bănuia că acesta avusese îndoieli, poate chiar se temuse, într-o oarecare măsură. Acum însă, părea dispus să o lase să încerce orice voia, iar Keira se grăbi să profite de situaţie.

Abia după ce-i lăsă mâna lui Malcolm şi deschise ochii, Keira îşi dădu seama că cei doi bărbaţi încetaseră să mai vorbească. Malcolm o privea cu ochii măriţi de uimire, dar nu văzu în ei nicio urmă de frică sau de groază. Liam însă îşi pusese mâna pe antebraţul bărbatului şi îl ţinea pe loc. Fusese atât de pierdută în durerea lui Malcolm şi în încercarea de a înţelege cât de extinse îi erau rănile, încât nici nu observase că, la un moment dat, încercase să-şi tragă mâna din strânsoarea ei.

— Ai cumva pâine, miere şi cidru? îl întrebă Liam pe Malcolm, când o văzu pe Keira legănându-se uşor şi

prinzând marginea mesei ca să nu cadă.

— Da.

Malcolm dădu să se ridice, dar Liam era deja în picioare şi îl aşează la loc pe scaun, punându-i o mână ferm pe umăr.

— Nu. E mai bine dacă tu rămâi aşezat. Spune-mi de unde să le iau.

Liam îi aduse repede Keirei pâinea, mierea şi cidrul, îndemnându-l tăcut pe Malcolm să mănânce şi el. Apoi nu-l mai băgă în seamă, ocupat să-i spună Keirei să se concentreze, şoptindu-i în ureche ca s-o ajute să-şi imagineze apa rece care să spele durerea ce intrase acum în mâna ei. Apoi se aşează şi, ignorând protestele ei slabe, o luă pe genunchii lui şi o strânse în braţe. Zâmbi uşor când, în mai puţin de un minut, o simţi înmuindu-se, cufundată într-un somn adânc.

— Duncan a avut dreptate, spuse Malcolm încet, privindu-şi mâna. Are atingerea magică. Duncan era foarte încântat de asta.

— Da.

Liam îi sărută absent creştetul Keirei.

— Nu o foloseşte prea des în asemenea măsură. Preţul este mare pentru ea, după cum vezi.

Se uită la mâna lui Malcolm.

— Ar trebui să fi scăpat de cea mai mare parte a durerii, timp de o zi, poate chiar mai mult. Dar să înţelegi că nu s-a vindecat.

— Ştiu, dar o pauză de la durere, oricât ar fi ea de scurtă, e un dar în sine.

— Când o să se trezească, aici sau în tabără, probabil că o să-ţi spună dacă există şanse de vindecare, oricât ar fi de mici.

— A văzut cât de gravă e rana, nu-i aşa?

— Da, într-un fel pe care mă îndoiesc că l-ai putea înţelege. Dar de ce era Duncan atât de încântat de harul ei?

Liam se întreba dacă bărbatul din faţa lui ştia adevărul despre povestea urâtă dintre Keira şi Duncan.

— Spera să-l poată vindeca.

— Era bolnav? Keira nu mi-a spus asta.

Văzând că terminaseră cidrul, Malcolm turnă nişte bere pentru el şi Liam.

— Principalul interes al lui Duncan când s-a însurat cu Keira a fost să câştige o alianţă puternică cu clanul ei, pentru că ştia că i-ar fi putut chema în ajutor la nevoie. Când i-a spus despre harul ei, a fost chiar mai dornic să şi-o facă soţie pentru că spera că o să-l vindece, într-o zi.

Malcolm se strâmbă şi bău zdravăn din bere, înainte să spună:

— Avea o slăbiciune la părţile bărbăteşti.

Liam îl privi lung o vreme.

— Ştii totul, nu-i aşa?

— Că nu a fost consumată căsnicia? Da, ştiu. Dar problema nu era cu trupul lui. Cred că era în mintea lui Duncan. Poate şi-n inima lui.

— Nu era impotent. Keira mi-a povestit cum se comporta ori de câte ori încerca să se culce cu ea. Era nebun?

— Da şi nu. Avea dorinţe, se simţea foarte atras de soţia lui, dar nu putea pune dorinţa în practică. Cred că părinţii lui au fost de vină. Da, maică-sa, în cea mai mare parte, dar şi taică-său a avut partea lui. N-o să te plictisesc cu poveşti despre tot ce i-au făcut în timp ce creştea, cât de mult au încercat să potolească dorinţele fireşti ale trupului unui băiat. Au reuşit să facă în aşa fel, încât să nu se mai poată culca cu o fată. L-au ţinut pe preotul ăla abject în Ardgleann timp de ani întregi. Dorinţa era un păcat, era murdară, o cale sigură spre flăcările mistuitoare ale iadului şi multe alte prostii dintr-astea, care includeau bătăi şi alte pedepse. Bietul băiat nu putea simţi o poftă sănătoasă fără să fie chinuit, de cele mai multe ori până i se făcea rău. Dacă ar fi durat mai mult căsnicia, probabil că ar fi reuşit să-şi depăşească problemele. La urma urmei, căsătoria şi procrearea nu sunt un păcat, nu-i aşa? Dar soarta a hotărât să nu fie aşa.

— Totuşi, tatăl lui trebuie să fi simţit altfel de porniri pe care nu şi le-a ţinut în frâu, altfel Duncan nu s-ar mai fi

născut şi nici tu n-ai mai fi aici.

— Aşa e, dar se bătea cu biciul pentru astfel de păcate. Soţia lui mă obliga adesea să fiu de faţă, ca o dovadă a mizeriei pornirilor bestiale ale bărbaţilor.

— Nu trebuie să spui mai multe. Aşa m-am gândit şi eu că trebuia să fi fost. Am trăit o vreme la mănăstire şi am cunoscut genul ăsta de oameni, printre călugări.

Liam simţi ultimele urme de gelozie pentru Duncan dispărând într-un val de compasiune.

— Copilăria lui trebuie să fi fost un chin continuu.

— Din păcate, aşa a fost. Sunt sigur că nu mi-a spus niciodată nici măcar jumătate din ce-i făceau dacă bănuiau numai că avea un gând necurat.

— Nu i-a spus niciodată Keirei. Ea crede că o găsea respingătoare, că era vina ei că nu se putea culca cu ea. Nu cred că am reuşit s-o conving pe deplin că nu e aşa.

Malcolm clătină din cap.

— Biata fată! I-am spus lui Duncan că ar fi trebuit să fie sincer cu ea, dar îşi făcea greu curaj. Apoi nu a mai apucat.

— Câţi cunosc acest adevăr?

— Doar câţiva, care n-o să vorbească niciodată. Este o fată bună, iar cei care ştiu adevărul sunt mai mult decât dornici să o accepte, şi să-i accepte implicit şi planul. Tu s-ar putea să fii nevoit să-ţi dovedeşti valoarea. Deşi, dacă poţi să ne scapi de demonul ăsta care a pus stăpânire pe cetate, nu am nicio îndoială că-ţi vei câştiga loialitatea tuturor.

Liam clătină încet din cap.

— Poate, dar va fi nevoie de mult mai mult decât să-l învingem pe nenorocitul ăla ca să facem Ardgleannul înapoi cum a fost. Sunt semne ale brutalităţii şi ale cruzimii lui peste tot. Sunt chiar surprins că ţi-a mai lăsat câteva dintre lucrurile frumoase.

Malcolm aruncă o privire înspre încăperea în care erau expuse lucrările lui, apoi se uită la Liam.

— A luat câteva, dar ce contează asta? Mi-a furat comoara cea mai de preţ, mi-a răpit inima şi sufletul când

mi-a luat-o pe frumoasa mea Joan, termină el cu vocea pierdută şi sugrumată. Nu pot să dorm gândindu-mă prin ce trece fetiţa mea şi mă simt blestemat pentru că nu pot face nimic ca s-o ajut. Privesc înspre cetate gândindu-mă cum să omor canalia aia. De prea multe ori am pornit spre fortăreaţă, hotărât să-l înfrunt pe Rauf, dar, în laşitatea mea, m-am oprit.

— N-a fost laşitate, a fost gândire sănătoasă, spuse Liam aspru, apoi îşi îmblânzi tonul. Chiar crezi că i-ai fi de vreun ajutor nevestei tale dacă te-ar vedea spintecat sub ochii ei? Nu crezi că ar suferi mult mai mult dacă, pe lângă tot ce îndură acum, ar trebui să-ţi vadă leşul putrezind în lanţuri, atârnat de metereze, ca leşurile celorlalţi amărâţi?

Pălind uşor, Malcolm se cutremură şi şopti:

— N-au fost toţi morţi când i-a atârnat acolo.

Liam înjură încet, dar cu patos.

— Trebuie să moară.

Zâmbi şi, dacă era să se ia după expresia uşor stingherită a lui Malcolm, cuvintele lui fuseseră încărcate de tot dispreţul şi toată furia pe care le simţea acum pentru Rauf Moubray.

— Voi avea grijă să le spun verilor mei şi fraţilor Keirei despre asta.

— Crezi că o să conteze pentru ei?

— Oh, da. O să-i înfurie. Au toate motivele de care ar putea avea nevoie ca să vrea să-l alunge pe nenorocit din cetate. A furat de la unul de-ai lor şi a lăsat-o pe Keira văduvă. Dar ce mi-ai spus tu va transforma hotărârea lor rece într-un patos fierbinte. Furia lor a început deja în momentul în care au văzut leşurile atârnând pe ziduri. Povestea asta va turna gaz peste foc.

Malcolm îşi privi mâinile.

— Nu sunt eu mare războinic, dar ştiu să mânuiesc o sabie, lordul meu.

Liam simţi un val de plăcere străbătându-l din cap până-n picioare în momentul în care bărbatul i se adresă astfel. Lupta nu începuse încă, dar bărbatul din faţa lui în mod clar îl acceptase deja drept lord de Ardgleann. Aveau

să fie mulţi cei care să nu vadă cu ochi buni puterea lui nou dobândită şi prestigiul de care se bucura dintr-odată, dar singura care conta cu adevărat era părerea oamenilor din Ardgleann.

Acest prim pas spre acceptare era unul important.

— Atunci, eşti bine-venit să ni te alături. Tot ce ne mai trebuie acum este un plan, adăugă el uşor, sărutând absent creştetul Keirei.

— O iubeşti, nu-i aşa? spuse Malcolm, apoi rânji în clipa în care Liam roşi uşor.

— Cred că e posibil, răspunse Liam, apoi se strâmbă. Căsătoria asta n-a fost alegerea ei.

Îi relată lui Malcolm o versiune foarte succintă a tot ceea ce se întâmplase cu el şi Keira înainte să ajungă în această situaţie.

— E greu să o conving că-i voi fi un soţ credincios şi că toate bogăţiile pe care le câştig nu sunt motivul pentru care am vrut-o.

— Da, o să fie greu, cred şi eu. Şi îmi imaginez că problemele bietului Duncan au lăsat-o rănită, într-un fel, dacă nu i-a spus niciodată care era adevăratul motiv.

Liam dădu din cap, apoi schimbă subiectul şi începu să vorbească despre bătălia care îi aştepta. Era limpede că Malcolm avea informaţii care s-ar fi putut dovedi vitale în zilele ce aveau să urmeze.

Când bărbatul spuse că era dispus să-şi lase casa şi să li se alăture, Liam nu mai pierdu timpul.

Peste doar câteva minute, îl conducea afară din sat, deloc încetinit de faptul că trebuia s-o care pe Keira, încă adormită, în braţe.

*

Keira clipi, privi în jur, apoi se încruntă. Când şi cum se întorsese în tabără?

Se ridică încet în capul oaselor, în timp ce Liam se apropia de ea, ţinând în mână o cană pe care o recunoscu drept una de-a lui Malcolm.

Zâmbind în semn de mulţumire, dădu pe gât cidrul rece, în timp ce Liam se aşeza lângă ea.

— Omul ăla care vorbeşte cu Sigimor e Malcolm? întrebă ea.

— Da.

Liam o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o lipi de el. A vrut să ni se alăture şi cunoştinţele lui despre cine şi unde se află înăuntrul cetăţii sunt preţioase. Din păcate, nu poate fi sigur care pasaj a fost ales de Rauf pentru uzul personal.

— Lupta va începe curând?

— De îndată ce sosesc ceilalţi sau curând după aceea.

— Nu mai există cale de întoarcere acum, nu?

O sărută pe obraz.

— Nu, fătuco. După tot ce ai văzut aici, chiar ai vrea să facem cale întoarsă?

Keira clătină încet din cap.

— Problema e că vreau ca singurii care o să sufere să fie Rauf Moubray şi câinii lui. Iar aşa ceva nu mi se pare cu putinţă în lupta care urmează.

— Probabil că nu este. Totuşi, dacă un om trebuie să moară, e mai bine să moară într-o luptă care să scape lumea de un asemenea gunoi. Da, oamenii care vin să ni se alăture din vecinătate vin pentru că ştiu că un astfel de om va stoarce curând tot ce poate fi stors din aceste pământuri şi va privi apoi înspre ale lor. Cum spune Sigimor, e o bubă care trebuie spartă.

— Ar fi trebuit să-i ascult pe cei din familia mea care şi-au exprimat îngrijorarea în legătură cu nunta cu Duncan, murmură Keira.

Liam îi cuprinse faţa cu mâinile şi o forţă să se uite la el.

— Trebuie să alungi sentimentul de vinovăţie care te macină, fătuco. Nimic din ce se întâmplă nu e din vina ta. Duncan şi-a dorit foarte mult o soţie. Rauf ţintea Ardgleannul de multă vreme. Toate acestea existau înainte să-l întâlneşti tu pe Duncan. Dacă n-ai fi fost tu, şi-ar fi luat altă nevastă. Cel puţin tu ai avut puterea şi mintea să supravieţuieşti şi să te întorci cu o armată.

— Prea târziu. Eu…

O opri cu un sărut scurt, dar apăsat.

— Până te-ai vindecat tu şi până ai putut fi sigură că Rauf nu venea după tine, era deja prea târziu ca să opreşti ce-a fost mai rău. Nu te mai simţi vinovată, Keira. Eşti singura care crede că ai vreun motiv.

— Poate.

Îşi puse capul pe pieptul lui.

— Aţi găsit un plan? Ceva mai bun decât un asalt direct asupra cetăţii?

— Curând. Se coace. Şi îţi promit, nevastă, că va fi un plan foarte viclean.

capitolul 16

— Ăsta e planul vostru nemaipomenit?

Keira se uita uluită la Liam, Sigimor, Kester, Malcolm şi Sir Archie, nevenindu-i să creadă. Presupunea că arăta la fel de îngrozită şi de furioasă pe cât se simţea, pentru că toţi cei cinci bărbaţi păreau stingheriţi, deşi Sigimor părea şi uşor amuzat.

Planul de a-i trimite pe Kester şi pe Sir Archie în cetate ca să găsească o cale de intrare pentru ceilalţi părea nebunie curată, totuşi niciunul dintre bărbaţi nu părea să fie de această părere. Keira nu pricepea cum îşi imaginau ei că un băiat împiedicat şi un bărbat pentru care lumea era o ceaţă fără contur puteau reuşi altceva decât să găsească o moarte garantată. Din păcate, nu putea spune asta cu glas tare. Kester şi Sir Archie aveau şi ei mândria lor. Mai rău era că păreau chiar nerăbdători să-şi asume această sarcină atât de periculoasă, pentru că era o parte atât de importantă în lupta lor.

— Liam, crezi că putem discuta în particular?

Nu înţelegea de ce cuvintele ei reci şi furioase îl făcuseră pe Sigimor să rânjească de la o ureche la alta, dar Keira hotărâse deja că lordul era un om cam ciudat.

Preţ de câteva clipe, Liam ezită. Sincer, nu era nimic de discutat. Planul era stabilit, şi căzuseră cu toţii de acord că era cea mai bună şansă de a evita o vărsare masivă de sânge.

Apoi văzu frica din ochii ei.

Dacă nu altceva, trebuia măcar să-i aline îngrijorarea faţă de cei doi prieteni, iar pentru asta aveau, într-adevăr, nevoie de intimitate. Era posibil să fie rostite cuvinte care le-ar fi afectat mândria lui Kester şi lui Sir Archie.

— Da, fătuco, spuse el, luând-o de braţ. Dar nu ne putem certa prea mult pe tema asta.

— Am spus că vreau să vorbim, nu să ne certăm, protestă ea, în timp ce Liam o conducea înspre un copac mare, de la marginea taberei.

— Îmi imaginez că o să şi vorbim şi-o să ne şi certăm puţin.

În clipa în care se opriră şi se întoarseră cu faţa unul spre celălalt, Keira răbufni:

— Eşti nebun? Cum poate să-ţi treacă prin gând să-i trimiţi pe ăştia doi acolo, direct în mâinile lui Rauf? E ca şi cum i-ai trimite la moarte sigură. Chiar tu ai spus că bietul Kester nu poate să meargă un metru fără să se împiedice, iar Sir Archie a atacat mai deunăzi un tufiş, convins că era un porc mistreţ.

— Exact.

Keira se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nu vor fi văzuţi ca o ameninţare.

— Asta nu înseamnă că vor fi în siguranţă. Înseamnă doar că Rauf n-o să se agite prea tare când o să-i omoare.

Liam o luă în braţe şi îşi odihni bărbia pe creştetul ei.

— Da, este o misiune periculoasă. Nu pot să te mint şi să-ţi spun că nu e. Totuşi, Rauf îi omoară doar pe cei puternici, doar pe cei care sunt o ameninţare pentru el. Sau pe cei care îl înfurie. Nu o să-i vadă pe Kester şi pe Sir Archie ca pe o ameninţare, decât dacă o să cadă peste el.

— Cum poţi fi sigur de asta?

— Nu pot fi pe de-a-ntregul, dar suficient cât să risc

două vieţi. Kester şi Sir Archie par doi caraghioşi inofensivi dacă nu-ţi baţi capul să stai de vorbă cu ei, să ajungi să-i cunoşti. Împreună, sunt însă o echipă isteaţă şi dibace. Kester are ochii, Sir Archie are forţa. Vor intra spunând că vărul tău i-a trimis ca să vorbească cu tine, iar Rauf va ezita cel puţin să-i omoare. Va încerca să găsească cea mai bună cale de a-i împiedica pe ai tăi să vină peste el, cel puţin nu înainte să apuce să întărească şi mai mult apărarea.

Keira făcu un pas în spate şi îl privi încruntată.

— Dar cum le foloseşte asta ca să vă ajute pe voi să treceţi de ziduri? Rauf supraveghează pe toată lumea şi oamenii lui sunt la fel de haini şi de precauţi ca şi el.

— Două lucruri le vor da o şansă lui Kester şi lui Sir Archie. Rauf îi va considera neajutoraţi, complet inofensivi, aşa că probabil că nu o să se obosească să-i închidă. Şi Kester poate vorbi cu vocea lui Rauf.

— Da, aşa este. Dar nu poate să şi arate ca el.

— Dar asta poate Sir Archie. Nu va fi lună la noapte. Până şi Malcolm spune că, pe întuneric, Sir Archie poate trece drept Rauf.

Liam o sărută uşor când văzu că se încrunta în continuare.

— Kester şi Sir Archie au exersat. Când Kester vorbeşte, Sir Archie îşi mişcă buzele. I-am sfătuit să nu încerce nimic dacă riscul este prea mare, să vadă doar câţi oameni sunt, ce arme au şi unde ar putea exista un punct slab.

— Iar ei îşi doresc din tot sufletul să facă asta, murmură Keira.

— Din tot sufletul. Dacă nu ţine planul, alternativă este un asalt direct asupra zidurilor.

— Care ne-ar costa mult mai mult decât două vieţi.

— Da. Nimeni nu dă înapoi, dar ar fi mult mai bine dacă ne-am putea strecura în bârlog nevăzuţi, în toiul nopţii.

Îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— Şi nu, nu mai există cale de întoarcere. Trebuie să încetezi să te mai îndoieşti, Keira. Am strâns armata de

care e nevoie. Acum trebuie să trecem la fapte.

Keira dădu din cap, apoi privi în jur, la bărbaţii campaţi printre copaci. Erau rude de-ale ei şi aliaţii lor şi câţiva dintr-ai lui Liam.

Puţin câte puţin, mai mulţi bărbaţi se strânseseră în scurtul timp cât stătuseră aici.

Cu o noapte în urmă, cât timp ea şi Liam fuseseră cu Malcolm, armata lor crescuse vizibil. O uluia faptul că Rauf încă nu părea să ştie ce se întâmpla la hotarul lui. Erau campaţi la doar mică distanţă, pe domeniul MacLean, dar asta nu era îndeajuns cât să-i facă invizibili.

— Cum se poate să nu ştie că suntem aici? murmură ea. Omul ăla nu face nimic altceva decât să se ascundă în spatele zidurilor?

— Se pare că asta e strategia lui. Poate c-au fost iscoade, dar sunt uşor de păcălit.

Liam zâmbi vag.

— Sau poate c-au fost puse pe fugă de oamenii pe care Sir Ian i-a postat de-a lungul întregului hotar cu Ardgleannul. Dacă Rauf se aşteaptă la vreo problemă, o aşteaptă din partea lui Sir Ian. Şi, fiindcă Sir Ian are un clan mic şi nu e cunoscut drept un om dornic de luptă, nu cred că Rauf îşi face prea multe griji.

O cuprinse din nou pe după umeri şi începu să meargă împreună cu ea înapoi spre ceilalţi.

Odată întorşi în tabără, Keira ascultă cu atenţie întregul plan. Kester şi Sir Archie aveau să se ducă ca soli de la mănăstire, trimişi de fratele Matthew ca să o caute pe Keira. Aveau să spună că nimeni n-o mai văzuse de luni întregi, dar că auziseră că soţul ei murise şi că se întorsese la ai ei. Rauf avea să creadă că Keira murise, dar că vestea despre fărădelegile lui nu se împrăştiase încă în ţinut. Fiindcă Kester şi Sir Archie plănuiau să intre în Ardgleann la apus, exact înainte să fie închise porţile, se presupunea că aveau să fie invitaţi să rămână acolo până a doua zi de dimineaţă. Dacă nu găseau o cale de a-i lăsa pe ceilalţi să intre în cetate la adăpostul nopţii fără lună, aveau să plece a doua zi de dimineaţă, după ce adunau cât mai multe

informaţii.

Părea un plan isteţ şi bine gândit, dar Keira tot se temea pentru Kester şi Sir Archie. Pe un om ca Rauf nu te puteai baza că o să se poarte aşa cum te aşteptai.

Totuşi, nu spuse nimic. Mândria intensă pe care o simţeau Kester şi Sir Archie fiindcă fuseseră aleşi pentru această mică şaradă era dureros de înduioşătoare. Ştia că i-ar fi jignit dacă şi-ar fi exprimat îndoielile.

Cerul începuse să îmbrace culorile asfinţitului când Kester şi Sir Archie o porniră spre cetate, Sir Archie călare pe o mârţoagă bătrână, Kester pe lângă el, cocoţat pe un ponei de munte. Categoric, nu păreau deloc ameninţători.

Keira tresări uşor în clipa în care Sigimor veni lângă ea şi o mângâie pe cap.

— O să se întoarcă, fătuco, zise el. Plesnind de mândrie că şi-au făcut bine treaba.

— Pari foarte sigur de asta.

— Sunt sigur. Sunt isteţi, curajoşi şi au nevoie de asta.

— Nevoie?

— Da. Au nevoie să facă parte din Ardgleann, odată ce tu şi Liam o să-l revendicaţi. Da, şi o şi mai mare nevoie de a se face utili, de a demonstra că sunt buni la ceva.

Keira îl privi îndepărtându-se, oprindu-se doar o dată ca să-l trântească la pământ pe MacFingal, care râvnea cu toată faţa.

— Omul ăsta e foarte ciudat, murmură ea în clipa în care Liam o apucă de mână şi o conduse spre colţul lor din tabăra tot mai întinsă.

Liam râse încet şi dădu din cap. Se ghemui apoi lângă focul micuţ ca să amestece în tocana de oaie pe care Keira o începuse ceva mai devreme şi încercă să-i explice cum era cu Sigimor.

Când termină de povestit, se întrebă ce putea însemna încruntarea de pe chipul ei. Se aşeză lângă ea, îi sărută obrazul, apoi mâna.

— S-a însurat cu o englezoaică? spuse Keira, apoi oftă cu falsă exasperare când Liam râse. Cred că mi s-a mai spus, dar fie nu am ascultat cu atenţie, fie am uitat.

— Este o fătucă frumoasă, care ştie să-i facă faţă. Jolene nu tolerează tâmpeniile, deşi Sigimor încă se mai pricepe să o înfurie de mama focului uneori. Eu vin dintr-un loc aspru, plin de oameni aspri, dar nu există om mai bun ca Sigimor, după judecata mea.

— Aspru, dar apropiat. E un om bun, cu apucăturile lui ciudate cu tot. Să nu crezi că am vrut să spun altceva. Da, şi gândindu-mă acum la tot ce mi-ai spus, chiar este ca un tată pentru clanul lui.

Zâmbi vag.

— Şi are dreptate cu ce spune despre Kester şi Sir Archie, afurisit fie el. Chiar au *nevoie* de asta. Au nevoie să-şi câştige un loc aici, nu doar să-l primească de pomană.

— Sigimor are adeseori dreptate. E una dintre cele mai enervante trăsături ale lui.

Rânji când Keira râse, mulţumit să vadă că neliniştea i se mai domolise pentru moment.

— În planul ăsta al vostru, aţi hotărât şi ce-o să fac eu?

— O să rămâi aici.

— Dar…

— O să rămâi aici, fătuco. Dacă o să pot, o să-i trimit pe Kester şi pe Sir Archie înapoi să te păzească sau o să lăsăm pe cineva cu tine, dar tu o să rămâi aici până vin eu după tine.

O luă de bărbie şi o sărută tare.

— Şi dacă fuge cineva în direcţia asta, ascunde-te! Rauf a încercat să te violeze şi să te omoare. Nu-i da ocazia să reuşească.

Keira deschise gura să protesteze, apoi o închise. Într-adevăr, nu-i putea ajuta cu nimic în timpul luptei. Ba mai degrabă i-ar fi pus în pericol, pentru că bărbaţii s-ar fi simţit obligaţi să stea lângă ea şi să o păzească. Ar fi avut grijă de ea în loc să aibă grijă de ei înşişi şi ar fi avut astfel toate şansele să fie ucişi.

Urma să vină şi vremea ei, după ce se termina lupta şi aveau să fie răni de îngrijit.

Totuşi, ştia că o să-i fie greu să stea şi să aştepte,

gândindu-se tot timpul ce făceau oamenii ei dragi.

După ce mâncară împreună cu Sigimor, Ewan, Malcolm şi cu fraţii ei, Keira se strecură în adăpostul micuţ construit de Liam şi de ceilalţi. Se dovedise un adăpost bun faţă de vântul rece şi de ceaţa care învăluise tabăra în timpul nopţii.

Ar fi vrut să rămână împreună cu bărbaţii în timp ce vorbeau, dar îi fusese dar că prezenţa ei îi făcea să nu spună tot ce aveau de spus.

Pentru că, din multe puncte de vedere, luptau pentru ea, îi lăsase să-şi facă planurile în linişte.

În timp ce se ghemuia sub pături, spera că Liam nu-şi închipuia că avea să fie întotdeauna aşa de cuminte şi de supusă. Mai spera şi să nu rămână prea mult timp cu ceilalţi. În ciuda îndoielilor care încă o mai măcinau, era sigură de un lucru: nu-i plăcea să doarmă fără să-l simtă lângă ea.

— Ei, nu credeam s-apuc s-o văd şi pe-asta, zise Artan, uitându-se la Liam cu o oarecare uimire, dar se pare c-ai îmblânzit-o pe Mierla noastră.

— Să nu crezi, zise Liam. Nu voia să plece, dar se simte momentan copleşită de sentimentele de vinovăţie şi de îndatorare pentru ce urmează să facă toţi aceşti oameni.

— Nu are de ce să se simtă vinovată şi nu cred că vreunul dintre noi se aşteaptă ca Keira să le fie datoare cu ceva.

— Aşa e, dar va trece mult timp până să creadă şi ea acelaşi lucru.

— Dacă e vreunul dator, tu eşti ăla, mormăi Lucas, apoi se dădu sprinten la o parte când Sigimor aruncă cu ceva spre el. E adevărat.

— Da, este, spuse Liam. Am ţintit sus, ştiu asta. Mai ştiu şi că eu am avut mai mult de câştigat din căsătoria asta.

— Dac-o s-o faci fericită, n-o să conteze.

Liam oftă în sinea lui. Era clar că va fi nevoie de timp ca fraţii Keirei să-l accepte pe deplin, chiar dacă ei fuseseră cei care îi obligaseră să se căsătorească. Ceilalţi Murray din

tabără păreau să-l accepte drept soţ al Keirei, deşi era evident că toţi se aşteptau să fie un soţ bun. Dacă făcea un pas greşit, ar fi fost bine s-o ia la sănătoasa cât mai repede, îşi spuse Liam. O privire rapidă aruncată înspre Sigimor, care zâmbea amuzat, îi spuse că şi vărul lui se gândea cam la acelaşi lucru.

Liam mai ştia şi că, dacă-i făcea vreun rău Keirei sau dacă nu se purta frumos cu ea, celor din clanul Murray le-ar fi fost greu să ajungă la el înaintea lui Sigimor.

— Am de gând să fiu un soţ bun, spuse ferm Liam. Cred că mi-am dat deja cuvântul în legătură cu asta. Acum, discutăm în sfârşit despre ce ne aşteaptă?

— Nu este cam greu să facem planuri cât nu suntem încă siguri de ce vor face Sir Archie şi Kester? întrebă Malcolm.

— Cam greu, îl aprobă Sigimor. Deşi întotdeauna e bine să ai mai multe planuri.

— Nu crezi că vom avea nevoie de mai mult de unul, nu? întrebă Liam, văzând cât de calm era vărul lui şi ştiind ce însemna asta.

— Nu. Sunt sigur că vor reuşi, dacă nu să ne bage în cetate în noaptea asta, măcar să ne aducă mâine informaţii vitale.

Se uită la fraţii Keirei, pe ale căror chipuri frumoase îndoiala era evidentă.

— Aşa cum i-am spus surorii voastre, sunt isteţi, au curaj şi au nevoie de asta. Sunt dornici să-şi câştige un loc în Ardgleann.

— Dar Keira le-a dat deja un loc aici, spuse Artan.

— Da, le-a *dat* un loc. Seamănă puţin cam mult a pomană şi vor fi destui care vor vedea lucrurile în felul ăsta. Ah, dar acum, în ciuda slăbiciunilor evidente, au intrat direct în bârlogul leului şi ei vor fi cei care vor dărâma apărarea.

— Diabolic. Eşti un om dat dracului.

— Mulţumesc, încerc şi eu.

Sigimor începu apoi să le împărtăşească planurile lui pentru lupta care avea să urmeze.

Când Sigimor termină şi păru că nimeni nu mai are mare lucru de spus, Liam se ridică. Fraţii Keirei îl fixară numaidecât cu o privire care nu era tocmai prietenoasă. Liam bănuia că o parte din resentimentul pe care încă-l mai simţeau faţă de el era din cauză că împărţea patul cu micuţa lor Mierlă.

— Unde te duci? întrebă Artan.

— Mă duc în patul meu, unde o să încerc să fiu un soţ bun, spuse Liam tărăgănat, apoi aproape rânji când le auzi mormăiturile.

Sigimor râse şi se ridică.

— Ar trebui să încercăm toţi să ne odihnim puţin. S-ar putea să fim nevoiţi să ne mişcăm repede cât de curând.

După ce toată lumea plecă, Liam stinse focul. Cu atâţia oameni în preajmă, nu era nevoie să rămână aprins ca să ţină animalele la distanţă. Chiar în faţa intrării adăpostului improvizat pe care îl împărţea cu Keira, se dezbrăcă până la indispensabili, se spălă repede cu apa pe care Keira o ţinea într-o găleată, apoi intră. Era atât de întuneric, încât trebui să bâjbâie până ce reuşi să se strecoare sub pături, apoi îşi scoase indispensabilii. Se întoarse pe-o parte şi, când o atinse, îşi dădu seama că era în spatele Keirei. O cuprinse cu braţul şi o trase aproape de el. Felul în care soţia lui îi murmură numele şi se băgă şi mai tare în el îl pregăti într-o clipită.

Fusese întotdeauna un bărbat cu un apetit sănătos, dar era îndeajuns doar un zâmbet de-al Keirei ca să se simtă nesătul.

După ce se termina lupta, era hotărât să facă tot ce-i stătea în putinţă ca s-o facă să înţeleagă acest lucru, să înţeleagă că nici nu voia, nici nu-şi dorea o altă femeie.

Gândul la lupta care urma îl făcea s-o dorească şi mai mult. Deşi nu simţea încă niciun fel de premoniţie a morţii, ştia că avea să o înfrunte curând. Iar asta trezea în el o disperare de a face dragoste cu ea, de a încerca încă o dată să lase un copil în ea. În timp ce o săruta pe gât, îşi strecură o mână pe sub cămaşa ei.

*

Keira se trezi simţind o mână mare pe sânii ei, cu degete lungi şi dibace care i se jucau chinuitor de plăcut cu sfârcurile. Simţea trupul fierbinte al lui Liam în spatele ei. Preţ de câteva clipe, se delectă în căldura care se aprinsese în trupul ei, apoi îşi aminti unde erau.

— Liam! spuse ea, punându-şi mâna pe-a lui. Poate că nu ne vede nimeni, dar orice sunet o să fie auzit de toţi bărbaţii din jur.

— Atunci, ai grijă să nu faci zgomot, îi şopti el, ridicându-i cămaşa peste talie.

Keira scoase o exclamaţie înfundată când Liam îi mângâie interiorul coapsei, sărutându-i în tot acest timp gâtul.

Când îşi strecură mâna între picioarele ei, se încordă, dar degetele lui care se jucau peste punctele cele mai fierbinţi ale trupului ei făcură să dispară orice sentiment de jenă. Îşi puse o mână la gură când începu să scoată acele gemete micuţe pe care nu le putea stăpâni.

— Liam, şopti ea în cele din urmă, tremurând de nevoia de a-l simţi înăuntrul ei. Trebuie să mă întorc acum. Trebuie…

— Taci, fata mea! Îţi dau eu ce-ţi trebuie.

Îi ridică uşor piciorul peste al lui şi intră încet în ea, încântat de fiorul care o străbătu în momentul în care apăsă cât putea mai adânc.

Mişcările lui adânci şi încete o scoaseră din minţi pe Keira. Întinse mâna şi-i zgârie uşor coapsa cu unghiile, ceva ce descoperise recent că-l scotea din minţi pe Liam. Spre mulţumirea ei, mişcările lui deveniră mai intense. Apoi îşi lăsă mâna să-i coboare de pe sânii ei şi, cu cea mai mică atingere, dezlănţui extazul. Îi mai rămase doar atâta prezenţă de spirit cât să-şi apese ambele mâini peste gură.

O mică parte din ea îşi dădea seama că Liam îşi apăsa faţa în umărul ei ca să înăbuşe geamătul pe care îl scoase în clipa în care îşi vărsă sămânţa în pântecul ei.

Trecură câteva clipe până ce Keira îşi reveni îndeajuns

cât să-şi dea seama că Liam îi strânsese picioarele, rămânând prins între ele.

— Ăă, Liam?

— Mai lasă-mă puţin aşa, scumpa mea soţie. E atât de frumos aici!

— Oh. Nu ştiam că există trei feluri de a face asta, spuse ea, şi se bucură că era întuneric în momentul în care simţi cum roşeşte.

Se bucură şi mai tare când îl simţi rânjind în umărul ei.

— Sunt şi mai multe?

— Da. Şi, după ce mă odihnesc, o să-ţi mai arăt unul.

— N-ar fi mai bine să te odihneşti pentru mai târziu?

— Exact asta fac.

Liam îi muşcă urechea, şi Keira chicoti.

— Nu-mi pot imagina un mod mai bun de a-mi petrece timpul înainte de luptă, altfel decât în braţele tale.

Keira ar fi vrut să dea crezare vorbelor lui frumoase. De fapt, îşi dorea atât de mult să-l creadă, încât îşi dădea seama cât de mult îl iubea pe bărbatul de lângă ea, iar asta îi trezi la viaţă îngrijorarea.

Totuşi, dacă el îşi dorea să-şi petreacă orele dinainte de luptă în braţele ei, făcând dragoste până când niciunul din ei nu se mai putea mişca, Keira nu avea absolut nimic împotrivă. Doar gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla în lupta care îl aştepta îi trimitea fiori de gheaţă până-n măduva oaselor, aşa că făcu un efort să alunge aceste gânduri întunecate.

Apoi se trezi gândindu-se la ce li se putea întâmpla chiar în acele momente lui Sir Archie şi lui Kester.

— O să se întoarcă cu bine, nu-i aşa, Liam? întrebă ea, dintr-odată.

Fiindcă era concentrat la curba frumoasă a gâtului ei, gândindu-se unde anume să-l sărute, Liam avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă sensul întrebării ei.

— Da, soţia mea cu inimă bună. O să se-ntoarcă. Nu uita că au trei arme pe care le pot folosi.

— Desigur – isteţime, curaj şi nevoie. Sper să fie nişte

scuturi pe atât de puternice pe cât crede vărul tău.

— Sunt.

Liam se trase de sub trupul ei şi o întoarse cu faţa spre el.

— Acum, ca să-ţi alungăm grijile, cred că e timpul să-l încercăm pe al patrulea.

— Al patrulea ce? Oh, vai! Am înţeles.

*

Kester aşteptă până se închise uşa încăperii micuţe în care fuseseră conduşi el şi Sir Archie, apoi se prăbuşi pe unul dintre paturile micuţe. Abia împlinise cincisprezece ani şi privise moartea în ochi. Nu era o experienţă plăcută.

— Ai păţit ceva, băiete? întrebă Sir Archie, împiedicându-se de marginea celui de-al doilea pat şi aşezându-se pe el.

— Nu. Sunt doar îngrozit.

— Ah, te înţeleg. Nu-i uşor pentru nimeni să fie prins în mijlocul taberei inamice.

Kester se ridică şi se sprijini cu spatele de perete, apoi se uită la bărbatul care îi devenea rapid părinte în mai mare măsură decât îi fusese propriul tată.

— Chiar că arăţi puţin ca el. Pe întuneric, dacă-ţi dau eu vocea, puţini şi-ar da seama că nu eşti el. Pe întuneric, oricum nimeni nu i-ar putea vedea ochii.

— Ce au ochii lui?

— Sunt… sunt galbeni. Aşa, cam ca ochii de pisică. Dar are privirea rece şi neclintită, ca de viperă. Nu clipeşte.

— Nici pisicile nu clipesc.

— Da, dar ele doar atunci când vânează. Şi de pisici nu mi-e frică. Nu le-am crezut niciodată diabolice, aşa ca alţii. Nişte creaturi ale diavolului n-ar putea fi atât de folositoare la prinsul şoarecilor şi nici nu ar toarce cu atâta fericire când sunt scărpinate între urechi.

Zâmbi uşor când Sir Archie râse.

— Omul ăsta e diabolic. Dacă n-am fi părut atât de neajutoraţi, neghiobi chiar, aproape sigur că ne-ar fi omorât

pe loc. Ne-a considerat o ameninţare atât de măruntă, că nici măcar nu ţi-a luat sabia. E îndeajuns să-l priveşti în ochi ca să-ţi dai seama cât de adâncă e gheaţa din sufletul lui. Iar disperarea de pe chipurile femeilor de aici, dintre care doar puţine nu au vânătăi, nu face decât să-mi întărească convingerea. Nu, oamenii ăştia sunt nişte fiare turbate, care ar fi trebuit omorâte de mult.

— Şi vor fi omorâte. Cât vom putea de repede, vom începe să căutăm o cale de a-i ajuta pe ai noştri să facă acest lucru, fără să fie nevoiţi să se arunce spre zidurile astea bine apărate.

Kester dădu să vorbească, apoi închise gura când îl văzu pe Sir Archie încordându-se brusc şi începând să scoată sabia din teacă.

— Ce este? întrebă în şoaptă.

— Jur că aud ceva în zid, răspunse Sir Archie în acelaşi fel.

— Şobolani?

— Psst!

Sir Archie zâmbi vag.

— Nu cred că şobolanii spun Psst.

Deşi Sir Archie părea să se fi relaxat, Kester îşi scoase pumnalul din teaca prinsă pe braţ, unde era ascuns de mâneca robei călugăreşti. Privi în jur şi văzu o linie slabă de lumină pe mijlocul peretelui din faţă.

Chiar în clipa în care începea să se îndrepte spre ea, linia îngustă se mări, scoţând la iveală o deschizătură în zid şi un chip micuţ şi drăgălaş, înconjurat de cârlionţi ciufuliţi de păr roşu.

— Haideţi! Vă arăt eu pe unde să ieşiţi, spuse fata.

Temându-se de o capcană, Kester întrebă:

— De ce-am dori să plecăm?

Se încruntă în clipa în care fata îşi dădu peste cap ochii mari, căprui, şi-i aruncă o privire dezgustată.

— Pentru că vreţi să găsiţi o cale prin care să-i lăsaţi să intre în cetate pe toţi oamenii ăia care-au venit să-l omoare pe nenorocitul de Rauf. Ştiu eu o cale. Eu sunt Maggie, fata dogarului. M-am ascuns în zidurile astea când

m-au târât aici animalele alea. M-am strecurat de câteva ori afară şi am văzut oastea care s-a strâns la hotar. Şi am văzut-o pe Lady Keira.

— Dar ni s-a spus că Rauf a închis toate pasajele secrete.

— Cum ar fi putut face asta, când nu le ştia pe toate? Nu sunt mulţi cei care le cunosc.

— Atunci, de unde le cunoşti tu?

— Pentru că eu mă tot învârt prin zidurile astea de când m-au adus aici. Câteva dintre celelalte femei se mai ascund din când în când cu mine, dar nu vor să-i dea de bănuit nenorocitului, aşa că eu sunt singura care rămân aici.

— De ce n-au folosit femeile pasajele ca să fugă?

— La ce bun? Nu se pot întoarce acasă şi ştiu că familiile lor ar fi pedepsite dacă ar face asta. O fată care a încercat să fugă a fost obligată să vadă cum era ucis tatăl ei. Eu am scăpat, pentru că lui Rauf şi celorlalţi nu prea le pasă de mine, nu mi-au observat lipsa. Acum, două din căile de ieşire nu sunt închise bine. Pe una n-a găsit-o, cealaltă e doar baricadată din interior.

Întinse mâna.

— Veniţi!

— Du-te cu ea, băiete, spuse Sir Archie. Deschide uşa aia care e închisă. Apoi întoarce-te aici!

Archie se uită la fată.

— Te poţi duce în tabără să spui oamenilor ce ne-ai spus nouă? Să-i aduci aici?

— Da, răspunse Maggie. Dar voi de ce-aţi rămâne?

— Ca să ne asigurăm că n-o să fie nimic care să-i oprească de partea asta. Tu le arăţi calea din afară, noi îi aşteptăm înăuntru.

Înainte să se ducă după Maggie, Kester îi zâmbi lui Sir Archie din colţul gurii.

— Ei bine, se pare că ne-am îndeplinit misiunea fără prea mare bătaie de cap. Sunt sigur că, într-o zi, voi fi în stare să accept să împart victoria cu o fetiţă.

Sir Archie râse încet, şi Kester închise uşa.

capitolul 17

— E timpul să-ţi încingi spada, băiete!

Liam clipi, privi mâna care îi prinsese glezna, apoi se strâmbă.

Dădu din cap înspre Sigimor, care dispăru repede, dar era prea târziu ca să ţină chemarea la luptă secretă faţă de Keira.

Chiar în timp ce se duse să se îmbrace şi să-şi ia armele, Keira îşi trăgea hainele pe ea. Totuşi, nu spuse nimic decât abia după ce fură afară, în faţa micului lor adăpost, privindu-l pe Sigimor discutând cu o fată roşcovană.

— Unde sunt Kester şi Sir Archie? întrebă Keira.

Se simţea aproape uşurată să aibă un alt subiect spre care să-şi îndrepte grijile, în afară de faptul că bărbatul de care era atât de îndrăgostită pornea la luptă.

Auzindu-i întrebarea în timp ce se apropia, Malcolm răspunse:

— Sunt încă înăuntru. Ea e Meggie, fata dogarului. Ne-a spus cum să intrăm. Kester şi Sir Archie au rămas ca să se asigure că nu ne aşteaptă vreo capcană.

— Deci Rauf nu i-a rănit, nu i-a băgat după gratii?

— Nu, milady, veni răspunsul lui Malcolm. I-a luat drept nişte nătângi neprimejdioşi şi, din câte ne-a spus Meggie, e ocupat în aceste momente să născocească o poveste în legătură cu soarta ta, pe care s-o trimită mâine în zori împreună cu cei doi.

— Şi Joan? întrebă Keira, fiind sigură că Malcolm o întrebase pe fată de soarta soţiei lui.

— Trăieşte, fu tot ce spuse Malcolm, înainte de a se duce să li se alăture fraţilor Keirei.

Văzând cât de întristată era Keira, Liam o cuprinse în braţe şi o strânse la piept.

— Trăieşte şi asta e cel mai important, fătuco. Orice

altceva se poate vindeca cu timpul. Cel puţin fetiţa asta, Meggie, pare să fi scăpat neatinsă.

Keira dădu din cap, uitându-se la tânăra fată care discuta atât de serios cu Sigimor şi cu ceilalţi bărbaţi.

— Ce să facem cu ea cât timp suntem în Ardgleann?

— Suntem?

Liam se dădu un pas în spate, clătinând din cap.

— Nu, nevastă. Tu o să rămâi aici.

— Aici? Dar este lupta *mea.* Dacă nu mai e nevoie să atacaţi meterezele, aşa cum ne-am temut, pot să vin cu voi.

Expresia de pe chipul lui Liam îi spunea că erau prea puţine şanse să-l înduplece în această privinţă, dar se simţea obligată să încerce să-l facă să se răzgândească.

Cu siguranţă să te strecori nevăzut şi să iei inamicul prin surprindere nu era la fel de periculos precum un asalt direct asupra zidurilor cetăţii. Doar i se repetase acest lucru de nenumărate ori. Dacă nu era la fel de periculos pentru ei, nu era la fel de periculos nici pentru ea. Keira îi spuse toate acestea lui Liam, însă expresia de pe chipul lui, ce părea să spună „Peste cadavrul meu”, nu se schimbă nici măcar un pic. Bărbatul de care era atât de îndrăgostită putea fi, în mod clar, foarte încăpăţânat.

— Tot o să ne batem, nevastă! zise Liam, încercând s-o convingă fără să fie prea dur, pentru că ştia că s-ar fi putut întoarce împotriva lui dacă încerca să-şi impună cu forţa autoritatea de soţ.

Keira avea obiceiul de a se zbârli toată ori de câte ori primea o comandă directă.

— Da, soarta ne-a zâmbit şi ne-a oferit o cale de a trece de zidurile groase, o şansă de a lua duşmanul prin surprindere. Dar nu-ţi imaginezi acum că duşmanul ăsta o să se predea în masă, nu? Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că nenorociţii ştiu că au mâinile pătate cu mult prea mult sânge nevinovat. Vor şti că nu se pot aştepta la îndurare, chiar dacă predau armele.

— Aşa că vor hotărî să moară în luptă, spuse Keira şi oftă când Liam dădu din cap.

— Unii vor încerca să fugă, şi unii vor reuşi, dar puţini vor considera că au alte opţiuni. Să moară spânzuraţi sau să moară în luptă. O să lupte crâncen şi nu vreau să te ştiu acolo. Va fi şi aşa destul de greu să avem grijă să nu moară oameni nevinovaţi în lupta pentru eliberarea lor. Îmi imaginez că este unul dintre motivele pentru care Sir Archie a trimis-o pe fată aici, să ne spună cum să intrăm – ca să o scoată pe ea din cetate.

— Aşadar, trebuie în continuare să aştept aici şi să-mi fac griji pentru ce se-ntâmplă cu voi?

— Da.

O strânse în braţe, rugându-se în sinea lui să se întoarcă curând, ca s-o poată ţine din nou aşa.

— Rămâi aici cu micuţa Meggie!

— Nu aveaţi nevoie de ea ca să vă conducă la locul prin care puteţi intra?

— Poate, dar o s-o trimitem imediat înapoi, ca să aştepte cu tine. Vor fi puţine locuri sigure în fortăreaţă. Poate c-o să reuşim să intrăm nevăzuţi, dar nu avem cum să ştim pe unde e toată lumea înăuntru. Am studiat cu toţii cu atenţie harta pe care ne-ai desenat-o, dar din câte ştim de la fată, de la Kester şi Sir Archie, nu putem decât să bănuim pe unde *ar trebui* sau ar *putea* să fie toată lumea.

Se trase puţin în spate şi o sărută adânc.

— Stai aici, nevastă! Fii cu ochii în patru! Dacă vezi pe cineva apropiindu-se de tabără, avertizează straja, apoi ascunde-te şi rămâi ascunsă. Dacă e unul din noi, vei afla curând.

Deşi avea senzaţia că fiecare parte a trupului ei ardea de dorinţa de a rămâne lângă el, Keira dădu din cap. Era cel mai înţelept şi cel mai sigur pentru ei toţi, dar nu însemna că trebuia să-i placă. Se gândi la felul în care avea să-şi petreacă restul nopţii fără lună, aşteptând să vadă dacă Liam, fraţii ei şi restul bărbaţilor la care ţinea aveau să se întoarcă cu bine. Simţi cum o străbate un fior de groază. O judecată de bun-simţ îi spunea că mai rău ar fi încurcat decât ar fi fost de vreun ajutor, că singurul lucru pe care l-ar fi putut face ca să-l apere pe Liam ar fi fost să-şi arunce

propriul trup între el şi o sabie, însă şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu fie aşa.

Îl însoţi pe Liam atunci când se duse să se alăture celorlalţi.

Ignorându-le bombănelile, îşi îmbrăţişă fiecare frate în parte. Fiindcă aceştia o îmbrăţişară la rândul lor strâns, îşi dădu seama că bodogănelile lor despre femei caraghioase erau doar de faţadă.

Îi îmbrăţişă chiar şi pe Malcolm, pe Ewan şi pe Sigimor. Ultimii doi o surprinseră prin vigurozitatea cu care îi răspunseră la îmbrăţişare. Abia după ce Liam o smulse din braţele lui Sigimor şi se uită la feţele rânjite ale celor doi bărbaţi îşi dădu seama că se purtaseră aşa doar ca să-l provoace.

Înainte să apuce să-i certe pentru asemenea nerozii copilăreşti când îi aştepta o luptă grea, bărbaţii începură să plece. Tocmai se gândea că trebuia să-şi îmbrăţişeze verii, când se trezi singură. În doar câteva clipe, întunericul îi înghiţise pe toţi.

Până şi zgomotul armatei înaintând prin tenebre se stinse curând.

Keira îşi cuprinse trupul cu braţele şi tremură, rugându-se să nu fie vreun semn rău. Atingerea unei mâini pe braţul ei o smulse din gândurile întunecate şi o văzu pe Meggie. În mod evident, nu fusese nevoie de ea ca să le arate drumul.

— O să învingă, milady, spuse Meggie. Ai nişte aliaţi vajnici şi nişte rude la fel. Tata a spus că a fost unul dintre motivele pentru care lordul te-a ales drept mireasa lui, care să-i iei locul în caz că s-ar fi întâmplat ceva cu el. Sigur, mai eşti şi frumoasă.

— Mulţumesc.

Keira era uşor surprinsă că toată lumea ştia că Duncan îşi alesese nevasta din aceste motive.

— Da, tata a spus că asta te făcea o alegere chiar şi mai bună, pentru că te puteai recăsători curând dacă murea lordul, aducându-ne astfel un bărbat puternic care să ne apere. Şi aşa ai făcut, nu?

— Da, aşa am făcut. Un bărbat puternic cu o armată de neamuri la fel de puternice.

Zâmbi uşor.

— Şi, desigur, mai e şi frumos.

Zâmbetul ei se lărgi când Meggie chicoti.

— Nu-ţi face griji. O să se întoarcă la fel de frumos.

— Nu-mi pasă prea mult dacă mai e frumos, atâta vreme cât e viu.

— Oh, o să fie.

Încrederea tinereţii, îşi spuse Keira.

— Mă rog pentru asta.

Meggie se încruntă şi îşi coborî privirea înspre picioarele cu care desena cercuri în ţărână.

— Milady, băiatul ăla, Kester, chiar e călugăr?

În ciuda grijilor care o măcinau, Keira aproape că zâmbi din nou.

— Nu mai este. A fost trimis la mănăstire de neamurile lui care nu-l doreau, dar Kester nu are o chemare adevărată. Când a aflat ce voiam să fac, a venit după mine la Scarglas, fortăreaţa neamurilor soţului meu. Pe Sir Archie l-a găsit pe drum. Nu sunt sigură ce vor face, dar au amândoi o casă lângă mine de-acum înainte.

Când Meggie zâmbi, Keira îi făcu cu ochiul.

— Kester trebuie să mai crească puţin, dar cred că va fi un băiat pe cinste într-o bună zi.

— Da, trebuie doar să crească pe măsura picioarelor.

— Ah, ai un frate, nu-i aşa?

— Trei.

Meggie privi înspre focul din mijlocul taberei.

— Nu-mi imaginez că mai e ceva de mâncare cu atâţia bărbaţi pe aici…

— Cred că putem găsi ceva.

Abia după ce se aşezară lângă foc, şi Meggie începu să devoreze nişte pâine, brânză şi tocană de iepure, Keira îndrăzni să o întrebe:

— Cum sunt oamenii din cetate? Le-a fost foarte greu?

— A fost iadul pe pământ, milady, spuse Meggie şi se

cutremură. Rauf şi oamenii lui sunt haini. Iau orice fată le e mai la îndemână când le vine cheful. Dacă te-mpotriveşti, te alegi şi c-o bătaie. Când Malcolm a întrebat de Joan, m-am bucurat să-i pot spune că nu a suferit decât în prima săptămână şi că nu e chiar atât de tristă. Rauf a descoperit că se pricepe să gătească. Din momentul ăla, au lăsat-o în pace. Animalului îi place mâncarea mai mult decât îi place să violeze femei. Singurul lucru care m-a salvat pe mine e că nu mi s-a dezvoltat încă prea bine pieptul. După ce ne-au luat, nenorociţii erau atât de ocupaţi să se bată care din ei să ia fetele cu rotunjimile cele mai pronunţate, că am reuşit să fug. Cred că au uitat de mine după aceea.

Keira îşi puse mâinile la ochi şi făcu un efort să stăpânească valul violent de greaţă care o cuprinsese.

— Haide, milady, nu plânge acum. O să te termine curând, nu? Şi tata spune că orice bărbat dispreţuieşte o femeie pentru ce a îndurat acolo o să fie bătut de ceilalţi până-i vine mintea la cap.

Keira avu nevoie de câteva momente ca să-şi înăbuşe durerea şi să înţeleagă ce însemnau cuvintele lui Meggie.

— Ţi-ai văzut tatăl de când ai fost prinsă?

— Da. De două ori. O dată când a adus nişte butoaie în cetate şi încă o dată când m-am strecurat afară. A trebuit să plece să se ascundă, altfel ar lupta şi el acum. Da, şi fraţii mei la fel. I-a auzit pe doi dintre câinii lui Rauf întrebând de fratele meu mai mare, spunând că fusese im… imper…

— Impertinent?

— Da, exact. Ei bine, tata ştia ce înseamnă asta. Însemna că fratele meu era ca şi mort, aşa că a plecat cu fraţii mei peste dealuri cât au putut mai repede. M-aş fi dus şi eu, dar m-am gândit că era mai bine să rămân, în caz că te întorceai şi aveai nevoie să intri în cetate.

Meggie îşi îndesă în gură ultima bucată de pâine şi îşi dădu ochii peste cap în timp ce o mesteca.

— Rauf a fost furios la culme. Aproape că i-a omorât în bătaie pe nătărăii ăia doi, pentru că veniseră fără fratele meu.

— Ar fi trebuit să mă întorc mai repede, şopti Keira. Sunt o laşă.

— Nimeni nu crede asta, spuse Meggie, în timp ce-şi lingea degetele. Adevărul e că cei mai mulţi nu se mai aşteptau să te întorci deloc. Unii credeau chiar că ai murit. Când i-am spus lui Joan despre oamenii strânşi la hotar şi că te văzusem cu ei, a fost foarte surprinsă. Apoi a plâns. Lacrimi de fericire, ştii?

— I-ai spus lui Joan?

— Da. Nu trebuia? N-o să spună la nimeni.

— Nu, fireşte că nu. Dar Joan ştie ce ai făcut în seara asta?

— Da, ştie. A trebuit să-i spun, pentru că nu voiam să mă caute cum face de obicei şi să-şi facă griji că nu mă găseşte. I-am spus să încerce să ducă cât mai mulţi oameni într-un loc sigur. A spus c-aşa o să facă.

— Eşti o adevărată minune!

Keira zâmbi când fata roşi atât de puternic, încât se văzu până şi în lumina slabă a focului. Apoi se încruntă.

— De ce nu au fugit femeile din cetate, când le-ai găsit o cale de scăpare?

— Pentru că Rauf le-ar fi omorât familiile. L-a omorât pe tatăl unei fete când a reuşit să fugă pe poartă într-o zi. Şi nici măcar n-a ajuns prea departe.

— Sigimor are dreptate… omul ăsta trebuie ucis.

— Oh, da. Şi e mare păcat că nu poate fi omorât de mai multe ori.

— Da, foarte mare păcat. Cum ţi-ar plăcea să lucrezi în cetate?

— Şi să fac ce?

— Ceva la care te pricepi şi-ţi place.

— După ce n-o să mai fie monstrul ăsta, mi-ar plăcea. Ai spus că rămâne şi Kester, nu?

Keira dădu din cap, iar fata zâmbi, un zâmbet foarte matur şi foarte feminin.

Bietul Kester nu avea nicio şansă.

*

Liam se strâmbă în clipa în care Kester deschise uşa şi lumina din încăpere îi înţepă ochii. Intră împleticindu-se, mulţumit oarecum să îi audă pe cei care îl urmau păţind la fel, semn că nu era singurul afectat de drumul lung şi încet prin pasajul întunecat.

Când reuşi să vadă limpede, Liam constată că mai multe femei erau împreună cu Kester şi că intraseră în ceea ce părea să fie o încăpere mare de depozit. Tocmai când se pregătea să-l întrebe pe Kester ce căutau femeile acolo, Malcolm trecu în grabă pe lângă el, şoptind numele soţiei lui. Văzând-o pe femeia care era acum în braţele lui Malcolm, Liam fu uşor surprins.

Felul în care bărbatul vorbise despre soţia lui îl făcuse pe Liam să creadă că femeia era o frumuseţe. Joan era scundă, slabă şi destul de simplă la înfăţişare.

— E bine că femeile sunt în siguranţă, spuse Liam, dar ai riscat când le-ai spus despre noi.

— Nu le-am spus eu, răspunse Kester. Meggie le-a spus. I-a spus lui Joan, şi Joan mi le-a tot adus aici, una câte una, de o oră. Se pare că Meggie s-a strecurat afară din fortăreaţă şi ne-a văzut tabăra. Şi-a dat seama cine suntem şi a înţeles că încercam să găsim un punct slab.

— Da, e o fată foarte isteaţă.

— Aşa s-ar părea. Rauf şi oamenii lui nu ştiu nimic, dacă asta te îngrijorează.

— Ce-i drept, mi-a trecut prin minte.

Văzând că încăperea era acum plină de bărbaţii care veniseră cu el, Liam se apropie de Malcolm şi-l bătu uşor pe spate.

— Trebuie să plecăm acum. Nu putem risca să fim prinşi aici, altfel tot norocul nostru va fi fost în zadar.

— Da, iubitul meu, spuse Joan, eliberându-se din îmbrăţişarea lui Malcolm. Du-te! Curăţă Ardgleannul de această ciumă.

— Kester, tu rămâi aici şi asigură-te că niciunul dintre nenorociţii ăştia nu are cale de scăpare, îi ordonă Liam. Şi păzeşte femeile. Îmi imaginez că vor fi şi mai multe, cât de

curând.

Se uită la Joan, care dădu din cap.

— Nu crezi că pot să lupt, nu-i aşa? mormăi Kester.

— Nu ai primit încă botezul luptei, băiete. Şi, da, ai nevoie de pregătire. Nu e nicio ruşine să recunoşti asta. Şi ţi-am dat un rol foarte important în bătălia noastră. Nu-i puţin lucru să păzeşti femeile şi calea de scăpare. Şi nu am nicio îndoială că o să te descurci foarte bine.

Chiar în timp ce Kester îşi îndrepta spatele şi dădea din cap, Liam începu să conducă bărbaţii afară din încăpere. La semnalul unei simple şoapte, oamenii începură să se îndepărteze. În grupuri de doi sau de trei, aveau să o apuce cu toţii pe coridoare şi, folosind harta Keirei şi ce aflaseră de la micuţa Meggie, să-i vâneze pe Rauf şi pe oamenii lui. Aveau să acţioneze în cea mai mare tăcere, cât puteau de mult.

În mod normal, Liam ar fi numit un pumnal aruncat din umbră crimă, nu tehnică de luptă, dar nu avea acum astfel de probleme de conştiinţă. În timp ce înaintau spre cetate, Sigimor îi spusese tot ce aflase de la Meggie. Şi nu fusese puţin. Rauf şi oamenii lui transformaseră paşnica cetate Ardgleann într-un adevărat iad. Voia acum să o cureţe de aceste scursuri cât mai repede cu putinţă.

*

Când Liam şi Malcolm ieşiră din încăperea în care zăceau acum doi bărbaţi morţi, se întâlniră cu Sigimor.

Oprindu-se doar ca să trimită o femeie spre încăperea în care se ascundeau Joan şi celelalte, Liam se întoarse spre vărul lui.

Pumnalul lui Sigimor era plin de sânge, dar bărbatul era atât de calm, încât nimeni din afară nu ar fi bănuit că se strecurase pe coridoarele fortăreţei, ucigând. Liam presupunea că, în opinia lui Sigimor, moartea acestor ticăloşi era o pedeapsă bine meritată şi mult prea târziu primită.

— Nu pot să cred că nimeni nu a dat încă alarma,

spuse Sigimor.

Abia terminase de vorbit, când un bărbat pe jumătate gol, cu sângele curgându-i dintr-o rană de la umăr, ieşi împleticindu-se dintr-o cameră, strigând în gura mare un avertisment către Rauf şi oamenii lui.

Liam se uită la Sigimor şi ridică din umeri.

Bombănind ceva în legătură cu neghiobii care nu erau în stare să înţepe cum se cuvine un bărbat neînarmat şi adormit, Sigimor se îndreptă spre bărbatul rănit. Liam îl auzi pe vărul lui întrebându-l dacă se preda. Bărbatul răspunse cu o înjurătură grosolană în timp ce se chinuia să scoată pumnalul din teacă. Sigimor îi curmă zilele cu o singură lovitură de pumnal. Rămase apoi pe loc, îşi deschise larg braţele şi scoase un strigăt de luptă care îl făcu pe Malcolm că sară ca ars, apoi să murmure câteva înjurături la rândul lui.

— Are plămâni sănătoşi, nu glumă, zise Malcolm.

Liam râse, apoi rămase să asculte rezultatul alarmei şi strigătului lui Sigimor. Nu mai era liniştea şoptită de mai devreme, când armata Keirei se strecurase nesimţită pe coridoare. Se auzeau acum oameni fugind, strigăte alarmate, apoi, în cele din urmă, sunetul spadei pe spadă. Acum lupta începuse cu adevărat.

— Ţine-l pe Malcolm aproape, ordonă Sigimor. Poate că nenorocitul a lăsat vreo câţiva bărbaţi din neamul MacKail în viaţă şi o să avem nevoie de el ca să-i recunoască. N-aş vrea să omorâm pe cine nu trebuie. Acum haide să mergem după Rauf!

— Vărul tău e cam ciudat, nu-i aşa? murmură Malcolm, în timp ce el şi Liam zoreau să ţină pasul cu Sigimor.

— Oh, doar aşa, puţin. Crede-mă, dacă o s-o întâlneşti vreodată pe soţia lui, o să cazi pe spate din cauza şocului.

— Ah, să înţeleg că e vreo războinică solidă.

— Nu. O englezoaică mărunţică, cu părul negru.

Liam abia dacă avu timp să râdă de expresia şocată de pe chipul lui Malcolm, înainte ca lupta să înceapă de-adevăratelea.

Deveni curând clar că oamenii lui Rauf Moubray fuseseră antrenaţi să facă un singur lucru – să-l apere pe Rauf Moubray. În timp ce alţii se ocupau de bărbaţii de pe metereze sau de pe zidurile cetăţii, Liam, Ewan, Sigimor, Malcolm, Sir Ian şi încă vreo câţiva îi despicau pe cei care încercau să-i împiedice să ajungă la Rauf. Cei câţiva oameni din Ardgleann care le ieşiră în drum fură protejaţi până ce reuşiră să fugă departe de pericol. Sigimor îi trimitea la Sir Archie, iar Liam îi trimitea la Kester şi Joan.

Liam se luptă cu unul dintre oamenii lui Rauf la doar câţiva paşi de intrarea în sala mare. Cu Malcolm apărându-i spatele, Liam luptă fără oprire, forţându-şi adversarul să se retragă pas cu pas. Când trecură pe uşă, Liam se împiedică uşor şi îşi înjură de mama focului piciorul drept, încă slăbit. Accidentul l-ar fi putut costa scump, atâta doar că şi bărbatul cu care se lupta îşi pierdu echilibrul, împiedicându-se de trupul ghemuit al unui copil speriat. Urlând un blestem cumplit, bărbatul ridică sabia, evident intenţionând să omoare copilul. Chiar în timp ce Liam plonja spre el, ştiind că va ajunge prea târziu, un pumnal se îngropă în gâtul bărbatului.

Copilul ţipă şi mai tare când sângele începu să ţâşnească, apoi bărbatul se prăbuşi mort la picioarele copilului pe care voise să-l ucidă.

Liam se uită la Malcolm, cu o expresie evident surprinsă.

— Parcă ziceai că nu eşti războinic, spuse el, în timp ce Malcolm îşi recupera calm pumnalul.

Malcolm ridică din umeri.

— Cu sabia, nu sunt decât acceptabil. Totuşi, sunt foarte bun când vine vorba de cuţit.

— Da, am văzut.

Dintr-odată, Liam îl zări pe bărbatul pe care voiau toţi să-l ucidă în fundul sălii, ascuns în spatele a opt bărbaţi înarmaţi din cap până-n picioare.

— Du copilul la loc sigur, Malcolm.

— Ar trebui să-ţi acopăr spatele, spuse Malcolm.

Aruncând o privire spre uşă, Liam îi văzu acolo pe

Ewan, Sigimor, Sir Ian şi pe fraţii Keirei.

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru asta acum. Du copilul la loc sigur, apoi întoarce-te, dacă ţii musai să participi la luptă.

Malcolm dădu din cap, luă copilul în braţe şi ieşi repede din sala mare.

Liam privi înspre Rauf şi oamenii lui, auzind cum tovarăşii lui se apropie repede din spate. Ştia ce însemna această poziţie de luptă. Odată ce Ardgleannul era eliberat, el avea să fie lord aici, iar prietenii lui îşi manifestau acceptul arătând o poziţie de respect.

Privirea care apăru pe chipul încruntat al lui Rauf îi spuse lui Liam că şi acesta înţelegea.

— Te predai? întrebă Liam, oprindu-se la distanţă de-o spadă de Rauf şi de oamenii lui, deşi nu părea că Rauf intenţiona să participe personal la această luptă.

— Şi tu cine eşti? Ce drept ai tu să vii şi să iei ce-i al meu? întrebă Rauf.

— Sunt Sir Liam Cameron. M-am însurat cu Lady Keira Murray MacKail.

— Căţeaua aia mai trăieşte încă?

— Dacă te gândeşti să te predai, ar fi înţelept să nu-mi insulţi soţia.

— Oh, n-o să mă mulţumesc doar cu insultele. Dacă pun vreodată mâna pe târfa aia, o s-o omor… încet! Uite ce mi-a făcut la faţă!

Liam îşi ascunse surpriza când văzu cicatricea care brăzda obrazul lui Rauf. Keira spusese că se luptase cu el. Dar nu-i spusese niciodată că-i despicase faţa.

Va trebui se înveţe să fie mai specifică atunci când îi povestea ceva, hotărî Liam, apoi îi zâmbi rece bărbatului pe care îşi dorea atât de mult să-l omoare.

— Te mai întreb o singură dată: te predai?

— Nu! Omorâţi-i! le porunci Rauf oamenilor lui.

În timp ce Liam şi ai lui înaintau, Rauf apucă tunicile a doi soldaţi şi-i lipi în faţa lui, ca pe un scut uman. Liam fu surprins că Rauf nu-şi dădea seama că tocmai rămăsese fără singurul avantaj minor pe care îl avea – opt oameni

contra şase.

Îşi îndreptă apoi întreaga atenţie asupra bărbatului cu care trebuia să lupte acum, pentru a ajunge la ceea ce-şi dorea cu adevărat. Se dovedi că nu era un luptător prea priceput, Liam scăpă repede de el.

Privi în jur să vadă dacă vreunul dintre prietenii lui avea nevoie de ajutor şi, preţ de câteva clipe, se minună de dibăcia lor în luptă. Fraţii Keirei erau surprinzător de agili, chiar graţioşi în timp ce loveau letal cu spada.

Apoi, chiar în timp ce Liam se întorcea din nou cu faţa spre Rauf, unul câte unul, oamenii lui Moubray muriră.

Cei doi care rămăseseră lângă Rauf îşi dădură seama că ei erau cei ce aveau să fie sacrificaţi şi o peliculă de sudoare le acoperi chipurile palide.

— Nu te mai ascunde după neghiobii ăia şi vino şi înfruntă-mă! îi ceru Liam.

— Oh, nu, nu prea cred, spuse Rauf, râzând încetişor.

— Atenţie în spate! strigă Ewan, chiar în timp ce se întorcea să-l înfrunte pe cel care îl atacase din spate.

Blestemând, Liam se trezi prins într-o luptă feroce. El şi ai lui erau în minoritate, aproape doi la unu. Nu trecură decât câteva momente până să sosească verii Keirei şi câţiva din clanul MacFingal, dar Liam ştia că ajutorul venise prea târziu. Când ultimii dintre oamenii lui Moubray căzură morţi, Liam privi înspre locul în care stătuse Rauf, dar nu fu mirat să constate că fugise.

O porni cu pas apăsat prin sala mare, hotărât să-l găsească, oprindu-se doar cât să-i trimită pe fraţii Keirei şi pe Sir Ian în încăperea pe care Sir Archie o ţinea pentru ei.

— E posibil ca nenorocitul să ştie unde este ultima ieşire. Cum a spus Sir Archie, e genul care are mereu una pregătită.

Apoi, cu Sigimor şi Ewan pe urmele lui, se îndreptă în goană spre locul în care se ascundeau Kester şi femeile. Malcolm apăru lângă el chiar în timp ce începea să coboare treptele abrupte care duceau spre beciurile fortăreţei.

Abia începuseră să coboare, când auziră ţipete. Liam zori pasul, ignorând durerea din ce în ce mai puternică din

picior.

Când intră împleticindu-se în camera de depozit, simţi un gol în stomac. Ajunseseră prea târziu. Cele două gărzi zăceau întinse pe pământ, dar Rauf nu mai era. Deşi ştia că e inutil, încercă să deschidă uşa. Dar bărbatul o baricadase pe cealaltă parte.

— Putem s-o spargem! strigă Sigimor.

— O să ne ia prea mult.

Liam aruncă o privire înspre cele două gărzi şi îşi dădu seama că oamenii erau morţi şi că ţipetele pe care le auzise fuseseră născute din furie, nu din teamă.

— Doamne! şopti el, dându-şi dintr-odată seama, fără urmă de îndoială, încotro se îndrepta Rauf. Keira!

capitolul 18

— Crezi că s-a terminat lupta? întrebă Meggie, înfăşurându-se într-o pătură. Mi-ar plăcea să se termine repede. Şi mi-ar plăcea şi mai mult dacă niciunul dintre ai noştri n-ar fi rănit sau ucis. Este foarte greu să stai degeaba şi să aştepţi.

— Tatăl meu spune că acesta este motivul pentru care femeile au o fire mai blândă şi mai răbdătoare decât bărbaţii.

— Pentru că noi trebuie să stăm şi să ne aşteptăm bărbaţii să se întoarcă de la luptă?

— Asta şi altele. Femeile îşi petrec mult timp aşteptând.

— E adevărat. Sau poate că Dumnezeu le-a dat femeilor o fire mai blândă şi mai răbdătoare ca să nu-i strângem de gât pe toţi bărbaţii.

Keira zâmbi când Meggie râse atât de puternic, încât era să se rostogolească într-o parte. Fata se dovedise o companie plăcută şi o ajutase să ţină cât de cât la distanţă cele mai cumplite temeri, ca să n-o copleşească.

Meggie avea o minte foarte ascuţită, mult spirit şi

curaj. Keira era hotărâtă să cultive aceste calităţi, odată ce-şi relua locul de Lady de Ardgleann.

Privind în jurul taberei pustii, Keira se înfioră uşor. O mira că nu rămăsese nici măcar un bărbat care să păzească proviziile şi caii, sau chiar să aibă grijă de ea şi de Meggie. Era sigură că Liam, Sigimor sau Ewan şi-ar fi dorit acest lucru. Chiar şi fraţii ei ar fi vrut să ştie că rămâne măcar un bărbat înarmat aici.

Fie cineva încălcase ordinele, fie, în confuzia creată în momentul în care plecaseră la luptă, ordinele nu mai fuseseră date.

Era prea târziu să-şi mai facă acum griji pentru asta, îşi zise. Spera doar ca nimeni să nu sufere prea mult din cauza a ceea ce era sigură că fusese o simplă greşeală.

Meggie căscă şi, rămânând ghemuită lângă Keira, se înfăşură mai bine în pătură.

— E foarte multă linişte, nu ţi se pare?

— Da, iar tu eşti foarte obosită. Odihneşte-te! Ai muncit mult azi.

— Ar trebui să-ţi ţin de urât cât aştepţi.

— Ai făcut o treabă foarte bună, dar odihneşte-te acum. Nu cred că o să mai dureze prea mult până ce o să auzim ce s-a întâmplat. Am încredere în isteţimea şi îndemânarea oamenilor noştri, deşi nu pot să nu-mi fac griji pentru ei. Nu e cazul să suferi şi tu toată noaptea pentru grijile mele caraghioase. Şi, dac-o să te trezesc şi-o să-ţi spun să te-ascunzi, să faci ce-ţi zic fără să pui întrebări.

— Da, aşa o să fac, milady. Mă pricep foarte bine să mă ascund.

Un zâmbet trist apăru pe chipul lui Meggie şi, câteva clipe mai târziu, fata dormea dusă.

Keira se dojeni aspru, spunându-şi că era o prostie să se simtă dintr-odată atât de singură. Fata muncise mult şi tot ce făcuse fusese în folosul lor. Deşi abia dacă era mai mult decât un copil, Meggie văzuse lucruri cumplite, totuşi îşi păstrase curajul şi dorinţa de a ajuta atunci când putea şi de a recunoaşte şansa de a salva Ardgleannul atunci când aceasta se ivise.

Keira era mirată de faptul că, deşi fata ar fi putut fugi din cetate oricând, rămăsese, în speranţa că vor sosi salvatorii, ca să-i poată conduce înăuntru.

După ce eliberau Ardgleannul, Keira era hotărâtă să spună tuturor ce rol important jucase fata dogarului în eliberarea lor.

De fapt, îşi spuse ea zâmbind, dacă aveau să câştige lupta împotriva lui Rauf, aveau să-şi datoreze victoria, în mare parte, unor eroi dintre cei mai neaşteptaţi. Unui băiat mai împiedicat decât se văzuse vreodată, unui războinic îmbătrânit şi aproape orb şi unei fete slăbuţe. Dacă i-ar fi spus cineva înainte de luptă că aceşti oameni aveau să fie atât de importanţi, Keira ştia că l-ar fi crezut nebun. *Când* aveau să câştige lupta, se grăbi ea să se corecteze, alungându-şi din gând orice umbră de nesiguranţă.

Keira ştia că trebuia să se agaţe de această încredere, altfel ar fi înnebunit de grijă şi groază.

Îşi îndreptă gândurile spre Liam, într-un efort de a nu se mai gândi la ce se întâmpla între zidurile cetăţii Ardgleann. Aproape că o speria să constate cât de mult îl iubea. Degeaba încercase să-şi ţină sentimentele sub control. Tot ce reuşise să facă fusese să nu i-o spună lui de mai multe ori pe zi. Nu ştia cât timp avea să mai poată să ţină toate aceste emoţii închise în ea. Dădeau zor să-i iasă pe gură ori de câte ori Liam îi zâmbea.

Era un soţ bun, aşa cum spusese Fiona că o să fie. Deşi avea toate defectele tipice bărbaţilor, le compensa cu bunătate şi înţelegere. Când dădea un ordin, nu o aştepta să sară la comanda lui. În schimb îi explica motivele lui şi-i permitea chiar să-l contrazică. Ba şi mai mult, chiar asculta ce avea ea de spus. Keira nu avea nicio îndoială că avea să fie un lord bun pentru Ardgleann, care să muncească din greu ca să le asigure un trai bun şi să-i apere pe cei care depindeau de el.

Era totodată un amant fantastic, care promitea să fie numai şi numai al ei. Iar ăsta, se gândi Keira, era singurul lucru în legătură cu care încă mai avea îndoieli, ori de câte ori şi-ar fi spus că nu era drept faţă de el, că-l judeca şi-l

condamna înainte să fi comis măcar fapta. Totuşi, nu putea să nu se întrebe cât timp putea rezista un bărbat tentaţiei, atunci când tentaţia îi era în permanenţă aruncată în faţă. Femeile erau atrase de Liam ca albinele de flori şi Keira se temea că avea să-şi petreacă întreaga viaţă îndepărtând femeile amorezate din jurul soţului ei. Mai rău era gândul că nu va putea fi întotdeauna acolo ca să le alunge.

— Dacă aş şti măcar ce simte el pentru mine, şopti ea, punând lemne în foc.

Asta era esenţa problemei, hotărî ea. Liam o dorea, în privinţa asta nu mai avea nicio îndoială, şi alinase în mare măsură durerea pe care Duncan i-o provocase fără să vrea. Din nefericire, ştia mult prea bine că dorinţa unui om nu trebuia să vină neapărat din inimă. Cu siguranţă Liam se culcase cu multe femei, dar susţinea că nu simţise nimic deosebit pentru niciuna dintre ele. Keira nu putea înţelege cum putea un bărbat să fie atât de intim cu o femeie pe care nu o iubea, dar era un adevăr pe care nu-l putea contrazice.

Sorbind din burduful cu vin al lui Liam, Keira hotărî să examineze cu atenţie faptele de care era sigură.

Pentru prima oară în câteva săptămâni bune, era singură, cu excepţia micuţei Meggie care dormea lângă ea, şi era momentul perfect să lămurească vreo câteva aspecte în mintea ei.

Îşi dădu seama că Liam era posesiv. Deşi era adevărat că un bărbat putea fi posesiv şi când venea vorba de o halbă de bere, posesivitatea lui Liam cu privire la ea nu trebuia ignorată cu desăvârşire.

Îi făcea plăcere compania ei. De asta nu avea nicio îndoială. Vorbea cu ea, discutau multe lucruri şi nu se purta niciodată de parcă ar fi crezut că mintea unei biete femei e prea simplă ca să poată înţelege. Până şi bunica ei îi subliniase importanţa acestui aspect.

O atingea şi o săruta mereu. Keira roşi, amintindu-şi cum făcea dragoste cu ea. În ciuda trecutului său, nu credea că ar fi putut fi atât de tandru, atât de atent la plăcerea ei dacă nu ar fi simţit nimic mai mult decât

dorinţă. Şi nu ar fi ţinut-o apoi atât de strâns lipită de el.

Un sunet îi atrase atenţia, smulgând-o din reverie. Cineva alerga repede, îndreptându-se spre tabără. Fiindcă sunetele puteau ajunge până departe noaptea, Keira nu-şi putea da seama cât de aproape era omul.

O zgâlţâi pe Meggie şi o trezi.

— Ascunde-te! Acum! îi porunci.

Keira rămase uluită când Meggie nu numai că făcu ce-i spusese, dar se mişcă şi extraordinar de repede şi de eficient.

Adineauri, fata dormea lângă ea. Peste doar câteva clipe, dispăruse în întuneric.

Keira sări în picioare şi căută un loc în care să se ascundă şi ea, departe de Meggie.

Chiar în timp ce se îndrepta spre un copac din cealaltă parte a taberei, gândindu-se să urce-n el şi să se ascundă printre frunze, îşi dădu seama că pierduse ocazia.

Un bărbat intră împleticindu-se în tabără şi, preţ de câteva clipe şi din cauza întunericului, Keira nu-l recunoscu.

Apoi bărbatul râse, şi Keira simţi un fior de gheaţă străbătându-i trupul.

Era Rauf Moubray.

Keira îşi stăpâni impulsul de a o lua la fugă, în încercarea de a se salva. Nu ar fi câştigat nimic, i-ar fi oferit doar lui Rauf ocazia de a o prinde de la spate, iar asta i-ar fi făcut mare plăcere nenorocitului.

— Aşadar, în sfârşit soarta îmi surâde şi *mie* în seara asta, spuse el. Nu numai că te-am găsit pe tine, dar am găsit şi cai, şi provizii.

— Nu ai fugi prin pădure ca un iepure speriat dacă n-ai fi pierdut lupta, spuse Keira. Fiindcă eşti în mod evident atât de dornic să-ţi salvezi posteriorul ăla demn de milă, îţi sugerez să fugi mai departe.

Keira văzu cum ochii reci i se îngustează şi cum buzele i se trag în spate, într-un rânjet tăcut şi întunecat. Era, poate, nebunie curată să-i vorbească în felul ăsta, dar se îndoia că i-ar fi putut influenţa în vreun fel soarta, în cele din urmă. Poate că nu fugise în direcţia asta aşteptându-se

să o găsească, dar, acum că o găsise, Keira nu avea nicio îndoială că intenţiona s-o omoare. Putea doar să încerce să-l încurce cât de cât şi să spere că era prea grăbit să-şi scape propria piele ca să zăbovească prea mult asupra faptei. Doar gândul la cruzimea cu care Rauf ucisese alţi oameni o făcea pe Keira să simtă că i se întoarce stomacul pe dos şi trebui să facă un mare efort ca să nu vomite. Poate că i-ar fi plăcut pe moment să verse pe Rauf, dar ştia că acesta ar fi interpretat slăbiciunea ei ca pe un semn de spaimă, şi nu voia să-l lase să vadă cât îi era de frică.

— Oh, nu, nu, afurisita mea mică şi brunetă, spuse bărbatul, cu vocea aspră şi rece. Noi doi avem nişte socoteli de încheiat.

— Socoteli? Ce socoteli? Crezi că-ţi datorez ceva pentru că mi-ai ucis soţul şi ai omorât mulţi dintre oamenii lui? Pentru că nu ţi-am dat voie să mă violezi? În public? Dacă există ceva de încheiat între noi, tu trebuie să-mi dai socoteală pentru tot ce ai furat de la mine. Din păcate, fiindcă în mare parte asta înseamnă vieţile oamenilor dragi mie, nu ai cum să-ţi răscumperi datoria. Decât cu propria ta moarte.

— Ar trebui să fii moartă, târfă ce eşti!

— Oh? Ei bine, îţi cer iertare că n-am murit din cauza rănilor pe care mi le-ai făcut.

Keira era uluită şi intrigată totodată să constate că, pe măsură ce Rauf devenea din ce în ce mai furios, ea era tot mai calmă.

— Şi uite ce ai făcut cu faţa mea!

Cicatricea oribilă de pe obrazul lui aproape că o făcu să se cutremure. Încă-şi mai amintea urletul lui de furie şi durere şi mirosul sângelui în clipa în care îi despicase obrazul cu pumnalul.

Keira ar fi dat orice să aibă şi acum pumnalul ăla.

Era tămăduitoare, şi pentru ea gestul de a răni pe cineva, de a vărsa sânge, era înfiorător, însă era mai mult decât dornică să-l rănească acum pe bărbatul din faţa ei. Nu trebuia decât să se gândească la bietul Duncan, la oamenii spânzuraţi de zidurile Ardgleannului, la soarta

tristă a femeilor captive înăuntrul fortăreţei ca să simtă un calm absolut, rece şi ucigător.

— Arăţi chiar mai bine aşa, dacă mă-ntrebi pe mine.

Insulta asta se dovedi a fi picătura care umplu paharul. Keira abia avu timp să observe că nu scosese nici sabia, nici pumnalul, înainte să se prăbuşească peste ea.

Îi simţi trupul izbindu-se într-al ei, apoi se izbi de pământ, şi lovitura o lăsă fără suflare. Făcu un efort să readucă aerul în plămâni, aproape fără să bage de seamă mâinile care o asaltau cu cruzime. Când în sfârşit reuşi să respire din nou, îşi dădu seama că avea mâinile libere şi începu să-l lovească pe Rauf în cap. Matahala îndură câteva lovituri puternice cu doar câteva mormăituri, înainte să reacţioneze.

Îşi puse mâna mare şi plină de bătături în jurul gâtului ei şi începu să strângă încet, încet până când Keira se trezi făcând din nou eforturi ca să respire.

— Pot să-mi fac mendrele cu tine fie că eşti vie, fie moartă, femeie! Nu contează pentru mine.

Keira fu atât de şocată de aceste cuvinte reci, încât uită să-i mai râcâie mâinile şi îl privi îngrozită.

Când zări o umbră mişcându-se în spatele lui Rauf, aproape că se bucură că îl lăsase să se vadă cât de mult o îngroziseră cuvintele lui. La doar câteva clipe după ce zărise umbra, o bucată groasă de lemn îl pocni pe Rauf în moalele capului.

Bărbatul scoase un geamăt şi se prăbuşi pe o parte.

Keira vru să ia mâna pe care Meggie i-o întinsese ca s-o ajute să se ridice, dar sunetul slab al unei mişcări lângă ea o făcu să se încordeze.

— Fugi, Meggie! încercă ea să ţipe, dar cuvintele ieşiră doar ca un hârâit înecat.

Era oricum prea târziu.

Cu un răget de furie, Rauf sări în picioare. Meggie încercă să-l lovească din nou, dar îi smulse bâta improvizată din mâinile micuţe şi i-o aruncă cât colo.

Apoi o înşfăcă pe Meggie, fără să pară să simtă loviturile pe care fata i le dădea cu pumnii şi cu picioarele.

O strânse cu putere.

— Ştiu cine eşti, spuse Rauf. Eşti afurisita aia mică a dogarului. Hm, laşul ăla a fugit cu toţi băieţii, nu? Şi-a salvat fiul impertinent, dar a lăsat-o în urmă pe târfa asta mică. Bine şi-aşa. O să te omor pe tine, aşa cum am vrut să-l omor pe neghiobul de frate-tău.

Ignorând durerile care îi săgetau trupul, Keira sări în picioare. Se aruncă în spatele lui Rauf, înfăşurându-şi picioarele în jurul taliei lui şi strângându-l cu putere cu un braţ de gât. Cu mâna liberă, îl lovea iar şi iar.

— Dă-i drumul, canalie nenorocită! strigă ea.

Auzind cât de slăbită şi de răguşită îi suna vocea, Keira se temu să nu i se fi rupt ceva în gât, iar asta o făcu şi mai furioasă.

— Dă-i drumul, altfel îţi scot ochii!

Un gâlgâit adânc scăpă din gâtlejul bărbatului.

— Aş putea să-i rup gâtul!

— Da, ai putea. Şi moartea ei ar fi ultimul lucru pe care l-ai vedea, fiindcă o să te orbesc! Îţi jur!

Preţ de câteva clipe, Keira se temu că o să-şi pună ameninţările în practică. Apoi Rauf răcni o blestemăţie atât de tare încât o dură urechile şi o azvârli pe Meggie cât colo, de parcă ar fi fost un os rămas de la cină.

Keira scoase un strigăt puternic în clipa în care fata lovi pământul şi rămase nemişcată.

Nu avea însă timp s-o plângă, nici măcar să vadă dacă era cazul, pentru că Rauf, cu mâinile acum libere, începu să încerce s-o dea jos din spatele lui.

Keira îşi dădu repede seama că nu putea rezista prea mult atârnată de el. Abia dacă reuşea să-şi apere capul de loviturile pe care încerca să i le aplice, ţinându-şi pur şi simplu fruntea lipită de spinarea lui. Dar până şi aceste lovituri stângace, date pe dibuite, erau mai mult decât putea îndura.

Totuşi, nu ştia cum ar fi putut să sară jos din spatele lui şi să se mişte suficient de repede cât să scape, darămite să o protejeze şi pe Meggie.

Apoi Rauf îi prinse picioarele şi începu să încerce să le

desprindă de pe talia lui. Durerea care o săgeta era cumplită.

Tocmai în clipa în care începuse să se teamă că o să-i rupă picioarele, o sabie apăru în câmpul ei vizual. O sabie îndreptată direct spre gâtul lui Rauf.

Se uită uimită la Liam. În spatele lui, îl văzu pe Sigimor, ajutând-o să se ridice pe Meggie, care se clătina pe picioare.

Apoi două mâini mari o cuprinseră pe după talie şi o traseră în spate, jos de pe Rauf.

Privi în spate şi văzu că era Ewan, care îi rezolvase dilema. În spatele lui Ewan erau fraţii ei.

— Eşti un om foarte prost, Rauf Moubray, spuse Liam, dându-se un pas în spate. Ai fi putut să scapi, poate că ai mai fi trăit chiar vreo câteva zile, până când te găseam, în schimb, te-ai oprit ca să chinuieşti două fete.

— Crezi că nu ştiam că sunt deja un om mort? întrebă Rauf. Poate că m-am gândit că ar fi drept să te pun să plăteşti un preţ pentru că mi-ai luat Ardgleannul.

Se terminase, îşi spuse Keira, prăbuşindu-se în braţele lui Ewan. Întreg trupul îi era săgetat de dureri şi îşi simţea picioarele prea slăbite ca să o mai poată susţine.

Tocmai se pregătea să întrebe de ce nu se grăbea nimeni să-l omoare pe Rauf ca să se poată odihni şi ea, când Rauf scoase sabia din teacă, şi nimeni nu făcu niciun gest ca să-l oprească.

Trăgând adânc aer în piept în speranţa de a-şi face vocea să sune mai fermă şi mai puternică decât mai devreme, Keira dădu să le spună nătărăilor că un bărbat ca Rauf Moubray nu merita şansa de a muri în luptă onorabilă. În opinia ei, merita să fie despicat ca un porc ce era.

Totuşi, înainte să apuce să rostească măcar un singur cuvânt, simţi o mână mare apăsându-i blând, dar ferm pe gură.

— Taci, fătuco, îi şopti Ewan în ureche. E cel mai bine aşa. Liam o să-ţi explice totul mai târziu.

În timp ce Liam şi Rauf începură să se lupte, Keira îşi spuse că trebuia să fie o explicaţie a dracului de bună.

Ewan începu să-şi tragă mâna, dar Keira îşi puse propria mână peste a lui, ca s-o ţină pe loc. Deşi ştia prea bine că era foarte periculos să strigi un bărbat în mijlocul unei lupte, pentru că-i puteai distrage atenţia, Keira nu era pe deplin sigură că ar fi putut să se stăpânească. Îl simţi pe Ewan dând din cap, în semn că-i înţelegea îngrijorarea.

În ciuda faptului că, în mod clar, Liam suferea din cauza piciorului rănit, lupta se termină foarte repede. Rauf era bun, dar Liam îl întrecea de departe. Totuşi, oricât de bun ar fi fost, Keira îşi jură să facă tot posibilul să nu-şi mai privească vreodată soţul luptând. Inima ei pur şi simplu nu putea îndura tensiunea.

Liam îşi şterse sabia pe tunica lui Rauf şi o băgă la loc în teacă, înainte să se îndrepte spre Keira. Piciorul, hotărând că nu putea îndura mai mult, cedă sub el după doar câţiva paşi. Reuşi doar să se salveze de la a plonja fără pic de graţie în ţărână.

Liam reuşi să-i zâmbească Keirei, în clipa în care aceasta îngenunche lângă el. Acum că teama şi furia i se mai potoliseră, simţea acut durerea îngrozitoare din picior. Depusese prea mult efort, ceruse prea multe de la el în ultimele zile.

Când îşi dăduse seama încotro se îndrepta Rauf, Liam fusese îngrozit pentru Keira, dar şi pentru el. Îl îngrozise ideea că ar fi putut s-o piardă, să nu-i mai audă niciodată râsul, să nu-i mai audă nicicând murmurele şi gemetele încete pe care le scotea în clipele de pasiune dintre ei. Se temuse că n-o să ştie niciodată dacă ea îl iubea. Ignorând toate sfaturile de a rămâne calm, se îndreptase cât putuse de repede înspre tabără. Doar Sigimor care îi prinsese hăţurile calului îl împiedicase să facă atâta zgomot încât să-şi trădeze de departe apropierea. Singurul motiv pentru care nu se simţise umilit peste măsură de nesăbuinţa lui fusese faptul că ştia că şi Sigimor şi Ewan aveau şi ei astfel de sentimente şi-l înţelegeau.

Îi fusese cu atât mai greu să-şi ascundă prezenţa ca să-l poată lua pe Rauf prin surprindere după ce văzuse felul în care acesta încerca să o rănească pe Keira. Reuşise să se

stăpânească doar repetându-şi iar şi iar că soţia lui era încă în viaţă. Numai aşa putuse să se apropie în tăcere şi nesimţit. Ba chiar zăbovise o clipă să se gândească la prelegerea pe care o să i-o ţină Keirei, la cum o s-o certe pentru că nu se ascunsese şi atacase un bărbat cu jumătate de metru mai înalt decât ea şi de două ori mai greu.

Acum însă, putea în sfârşit să se liniştească. Putea să-şi odihnească piciorul muncit, în care durerea pulsa înfiorător. Şi se putea delecta puţin în căldura recunoştinţei ei şi a laudelor pentru o treabă bine făcută.

— Idiotule! îl luă la rost Keira, începând să-i dezlege şireturile ghetei, îngrozită că-şi distrusese orice şansă de a-şi mai vindeca piciorul. Piciorul abia dacă ţi s-a vindecat de o săptămână şi tu te grăbeşti să te iei la harţă şi să sari la luptă.

Ei, şi îngrijorarea pentru starea lui era la fel de bună, îşi spuse Liam în sinea lui. Apoi se încruntă. Ceva nu era în regulă cu vocea ei şi nu credea că era atât de slabă şi de şuierătoare doar din cauza lacrimilor pe care încerca să şi le stăpânească.

— Ce s-a întâmplat cu vocea ta? întrebă el.

Uşurată să constate că piciorul lui Liam nu era decât puţin umflat, Keira răspunse:

— Rauf a vrut să-mi arate cât de uşor putea strânge de gât o biată fată, cu o singură mână.

Îi dădu mâna la o parte când Liam încercă să se uite la gâtul ei, ascuns în spatele părului. Keira îi examină chipul şi citi pe el toate semnele unei mari suferinţe. După ce eliberase Ardgleannul şi-i salvase viaţa, putea măcar să-i uşureze durerea. Îşi frecă palmele între ele. Fu suficient pentru ca Liam să-i ghicească intenţiile. Îi prinse mâinile într-ale lui.

— Nu suntem singuri, îi spuse el încet. Rişti să-ţi dezvălui secretul.

— Fraţii mei îl ştiu deja, iar în neamurile tale ai încredere, nu?

Liam dădu din cap, deşi continua să se încrunte.

— Şi cred că putem avea încredere şi în Meggie.

Îi zâmbi fetei care venise de cealaltă parte a lui Liam.

— Juri să păstrezi secretul în legătură cu ceea ce urmează să fac, nu-i aşa, Meggie?

— Da, fu de acord Meggie. Deşi, dacă te referi la harul tău de tămăduitoare, nu-i cine ştie ce secret pe-aici.

— V-a spus Duncan?

— Păi, a spus câtorva persoane. Nu chiar la toată lumea. I se părea o adevărată minune. Totuşi, ne-a spus să nu te batem la cap cu asta, pentru că eşti foarte slăbită după ce-ţi foloseşti harul.

Meggie privi încruntată piciorul lui Liam.

— Nu pare rănit.

Scuturându-se ca să-şi revină din şocul de a afla că secretul ei nu mai era cine ştie ce secret, Keira spuse:

— Nu pot să vindec prin atingere, Meggie. Pot să iau durerea şi uneori văd cu mâinile de ce suferă cineva.

— Chiar şi aşa, tot e un har minunat.

— Mulţumesc. Totuşi, aş prefera să nu se vorbească prea mult despre asta. Sunt şi unii care nu-l consideră tocmai un har.

Keira trase adânc aer în piept ca să se calmeze, închise ochii şi îşi puse mâinile pe piciorul lui Liam.

Liam simţi cum începe vraja. Le ceru încet fraţilor Keirei să încerce să găsească ceva de mâncat şi de băut, de preferat nişte cidru, miere şi pâine. Fiindcă Keira avea adesea la ea aceste lucruri, le spuse să caute mai întâi în sacii ei de şa. Apoi se pregăti să o prindă după ce termina, gândindu-se de pe acum la tot ce avea să-i spună ca s-o ajute să scape de durerea pe care o primea în trupul ei.

Nimeni nu spuse nimic în timp ce Keira lucra. Fraţii ei se grăbiră să-i întindă mâncarea şi băutura după ce termină. Liam trebui să se mişte şi el repede ca să mai apuce ceva, înainte ca totul să fie devorat de soţia lui.

Imediat ce termină, Liam o strânse în braţe şi-i şopti la ureche o poveste despre o ploaie rece de primăvară şi despre câmpuri înverzite. O simţi relaxându-se, apoi Keira murmură un foarte politicos mulţumesc şi se lăsă moale în

braţele lui. Dormea adânc.

— Mereu face aşa după ce-şi foloseşte darul? întrebă Meggie, rupând în cele din urmă tăcerea.

— Ce anume? Dacă adoarme buştean după ce mănâncă precum un purcel hămesit?

Liam zâmbi când fata dădu din cap.

— Da. Darul o lasă fără puteri. Primeşte o mare parte din durere în ea, apoi trebuie să încerce s-o facă să dispară. Harul are un preţ mare.

Meggie dădu încet din cap.

— Nu-i un dar pe care să-l poată folosi tot timpul. Şi ăsta-i un motiv bun ca să încercăm să păstrăm secretul cât mai mult cu putinţă.

— Aşa e.

Liam privi în jur şi îşi dădu seama că aruncase cineva deja leşul lui Rauf pe un cal.

— Cred că eu şi Keira vom rămâne aici peste noapte.

— Da, cred c-ar fi cel mai bine aşa, spuse Sigimor. În felul ăsta, o să avem timp să curăţăm cetatea de leşuri.

— O să-i daţi jos şi pe amărâţii ăia de pe ziduri?

— Oamenii începuseră deja să facă asta când am părăsit cetatea.

— Bine.

Liam privi încruntat spre Artan, care se ghemuise lângă Keira şi-i dădea la o parte părul ca să-i scoată gâtul la iveală.

— Ce este?

— Am vrut doar să văd ce i-a făcut nenorocitul ăla, răspunse Artan. Poate are nevoie de îngrijiri.

Toată lumea, inclusiv Meggie, înjură în clipa în care vânătăile de pe gâtul lui Meggie apărură livide chiar şi în lumina slabă a focului. Lui Liam îi părea acum rău că nu-l spintecase pur şi simplu pe Rauf, că-i îngăduise să moară asemenea unui cavaler. Dar fusese hotărât să nu facă nimic din ce i-ar fi putut pune în discuţie posesia Ardgleannului. Se strâmbă când îl văzu pe Artan ungând vânătăile cu salvie.

— Nu poate să se vindece singură? întrebă Meggie.

— Nu, răspunse Liam. Dar este clar că a adus salvie şi cred că ştie cel mai bine ce-i trebuie ca să-i aline durerea.

— Sir Ian şi oamenii lui vor trece pe aici ca să-i ia caii şi lucrurile, spuse Sigimor. O să-i spun să aibă grijă să vă prevină din timp. Las-o pe fată să se odihnească bine!

O să aibă nevoie de forţe proaspete odată ce ajunge în Ardgleann. Câteva răni minore. Doar doi morţi, şi aceia din oamenii lui Sir Ian. A fost o victorie frumoasă.

Chiar în timp ce murmura că era de acord cu el, Liam se întreba când îşi făcuse Sigimor timp să afle toate astea. Nu înceta să-l uimească, îşi spuse Liam, privindu-i pe ceilalţi plecând.

De îndată ce el şi Keira fură singuri, Liam o duse în micul lor adăpost, o dezbrăcă şi o băgă în patul lor improvizat. Tocmai când se pregătea să se culce lângă ea, sosiră Sir Ian şi oamenii lui. Bărbatul era dornic să discute despre luptă şi să schimbe cuvinte de mulţumire, spre marea mirare a lui Liam.

Când în sfârşit se putu întoarce la Keira, soarele începuse să se ridice la răsărit.

Când se strecură sub pături şi o trase în braţele lui, Liam scoase un oftat de uşurare. Orice teamă îi dispăru când o simţi cuibărindu-se în el, potrivindu-şi trupul micuţ perfect cu al lui. Îşi dorea cu ardoare să facă dragoste cu ea, dar ştia că avea nevoie să se odihnească. Avea sentimentul că Rauf făcuse mult rău Ardgleannului în cele câteva luni cât stătuse acolo şi ştia că Keira avea să-şi dorească să repare cât mai multe, cât mai repede.

— Liam, nu suntem în Ardgleann, nu? întrebă Keira.

— Nu, iubito. Suntem încă în tabără.

Simţind că era mai mult adormită decât trează, o sărută pe obraz.

— Odihneşte-te!

— Dar aveam atâta treabă de făcut!

— Ne ocupăm de ea mai târziu. Nu pleacă nicăieri.

— O să mi se frângă inima, nu-i aşa?

— Da, s-ar putea. Dar o să ţi-o repar eu.

capitolul 19

Keira privi înspre zidurile cetăţii Ardgleann, strângând cu putere mâna lui Liam. O lăsase să doarmă ore întregi şi era acum trecut de amiază. Deşi dormise şi el aproape tot acest timp, Keira nu se simţea cu nimic mai puţin vinovată din acest motiv. Groaza care o încerca la gândul de a da ochii cu oamenii din Ardgleann semăna prea mult a laşitate, şi Keira se temea că era unul dintre motivele pentru care se lăsase în voia somnului, care o făcea să uite de tot şi de toate. Simţea o dorinţă puternică de a da fuga înapoi în adăpostul micuţ din pădure, dar făcu eforturi să-i reziste. Ardgleannul era casa ei acum şi era datoria ei să cureţe cetatea de duhoarea şi de amintirea lui Rauf.

Ce-i drept, părea că, măcar în afara cetăţii, se făcuseră deja multe în acest sens. Se vedeau puţine semne ale luptei ce fusese purtată, însă urmele lui Rauf erau încă evidente. Ardgleannul nu însemnase nimic nici pentru el, nici pentru oamenii lui. Aveau să urmeze multe săptămâni de muncă grea până să cureţe toată mizeria şi să repare toate acele lucruri care avuseseră de suferit în mâinile lor distrugătoare.

— A fost un porc, murmură Liam. E trist ce vedem acum, dar se poate repara.

— Da.

Keira privi spre porţile fortăreţei, nişte uşi groase de stejar, decorate cu gravuri fine.

— Nu au stricat uşile.

— Par să fie nişte uşi zdravene. Bune pentru apărare.

— Fireşte.

— Va trebui să intri la un moment dat, scumpo, spuse el blând. Mai bine fă-o şi gata.

Keira dădu din cap şi, fără să-i dea drumul la mână, intră în cetate.

Nu-i trebuiră mai mult de câteva clipe ca să înţeleagă de ce uşile grele fuseseră lăsate parţial deschise. Nişte bărbaţi care petreceau câteva luni trăind ca porcii lăsau în

urmă un miros greu de suportat. Keira se temea şi că o parte din miros ar fi putut veni de la leşurile spânzurate pe metereze.

Se cutremură, apoi îşi îndreptă spatele.

Gata, mizeria fusese scoasă din Ardgleann. Fireşte, rămăseseră fără nişte lucruri frumoase, după care le părea rău, însă vieţile pierdute erau cu mult mai importante. Cetatea putea fi reperată şi curăţată. Morţii nu puteau fi înviaţi.

— Cred c-ar trebui să mergem mai întâi în sala mare, spuse ea, şi Liam o conduse într-acolo.

În timp ce făcea cei câţiva paşi până în sala mare, Keira privea în jur, cu un amestec de şoc şi mirare. Mai multe femei munceau de zor să cureţe mizeria şi să frece podelele. O parte din mobilă fusese evident pierdută, dar tapiseriile elegante de pe pereţi nu păreau să fi fost afectate.

Când Joan le aduse pe femei la ea, Keira se încordă, neştiind cum va fi primită.

— Milady, speram să apucăm să curăţăm sala mare şi poate vreo câteva alte camere până să vii, spuse Joan.

Relaxându-se o idee când văzu expresia binevoitoare de pe chipul femeii, Keira spuse:

— Nu era nevoie să vă apucaţi de treabă cu atâta grabă, Joan.

Vedea că mai multe dintre femei aveau vânătăi pe corp şi simţi cum i se strânge inima gândindu-se cum trebuie să fi suferit.

— Aveţi nevoie să vă vindecaţi, să fiţi cu familiile voastre.

— Ne vindecăm, milady, spuse Joan, cu hotărâre. Ne vindecăm făcând să dispară orice urmă a porcilor ălora.

Toate femeile din spatele lui Joan dădură viguros din cap şi murmurară aprobator.

— Să frecăm locul ăsta până luceşte e o soluţie, spuse Claire, spălătoreasă.

Dintr-odată, femeia îşi întinse fustele şi îşi aranjă părul.

— Acesta este noul lord?

Uşor uluită, Keira îl prezentă pe Liam femeilor. Aproape că o apucă plânsul când îl văzu cum le saluta pe fiecare în parte, de parcă ar fi fost cele mai fine doamne de la curte.

În timp ce îl privea cum o întreabă pe fiecare cum o cheamă, ce poziţie ocupă în Ardgleann, ba chiar şi din ce familie provine, Keira simţi cum cineva o trage uşor de braţ.

Se întoarse şi o văzu pe Joan. O lăsă să o tragă la câţiva paşi distanţă de locul în care Liam fermeca femeile.

— Nu fi atât de tristă, milady, spuse Joan.

— Dar aţi suferit aşa de mult! începu Keira.

— Da, am suferit. Şi pentru unele răni adânci va fi nevoie de mult timp ca să se vindece. Dar nu ai văzut? *Toate* femeile din Ardgleann au suferit. Am stat împreună şi ne-am luat puterea una de la cealaltă. Ce-i drept, câteva au scăpat, dar foarte puţine.

— Sunt multe văduve?

Joan dădu din cap şi oftă.

— Puţini bărbaţi din cetate au supravieţuit. Însă toţi şi-au primit nevestele înapoi, iar asta e bine. O să treacă, nu avea grijă. A fost un fel de test al focului pentru noi şi am supravieţuit.

— Ar fi trebuit…

— Să faci exact ce-ai făcut. Să fugi – repede şi departe. Ştiam cu toţii ce voia să-ţi facă nenorocitul ăla. A urlat pe aici zile întregi când nu i-au ieşit planurile. Te-ai întors, milady, şi toţi ne-am mirat. La urma urmei, erai doar o fată plăpândă, căsătorită doar câteva luni cu un bărbat trist şi tulburat. Ce puteam însemna noi pentru domnia ta? Nu avusesem timp să ajungem să însemnăm ceva. Dar te-ai întors cu cea mai falnică oaste care s-a văzut vreodată şi ai trimis demonii înapoi în iadul din care ieşiseră.

— Voi chiar nu vă aşteptaţi să mă întorc?

— De ce te-ai fi întors? Ba chiar ne-am temut că ai murit. Erai grav rănită şi singură. Din când în când, ne gândeam că poate trăieşti încă şi poate te gândeşti la o cale să ne vii în ajutor. Mai speram şi că Sir Ian o să vadă ce

ameninţare reprezenta Moubray şi că o să vrea să scape de el. Dar chiar şi aşa, nu ne gândeam să vedem calvarul sfârşindu-se după doar câteva luni.

Keira simţi cum povara vinovăţiei, care o apăsa de atâta vreme, începe să i se ridice de pe inimă. Joan îi spunea acelaşi lucru pe care toţi ceilalţi i-l spuseseră de nenumărate ori. Totuşi, fiindcă Joan se număra printre cei care avuseseră de suferit în mâinile lui Rauf, cuvintele ei aveau mai multă însemnătate. Keira putea fi sigură că erau adevărate, nu doar nişte vorbe menite să o aline.

— Soţul domniei voastre e un băiat foarte frumos, spuse Joan. Şi Malcolm al meu spune că este şi un om bun. Ne-ai adus un lord pe cinste.

— Oh! Malcolm! strigă Keira, luându-i mâna lui Joan. Am uitat să vorbesc cu Malcolm despre mâna lui.

— Da, e trist.

Joan privi în jur ca să se asigure că no putea auzi nimeni, apoi adăugă:

— Dar ştii că nu e mâna cu care lucrează. Totuşi, are dureri mari şi sper că Moubray o să sufere chinuri groaznice în focurile iadului pentru ce i-a făcut.

— M-am uitat la mâna lui, Joan. Cred că pot să-l ajut. Probabil că nu va mai fi niciodată ca înainte, dar cred că pot face să fie mai bine decât e acum, să-l doară mai puţin.

Apoi se încruntă.

— Din păcate, pentru asta ar trebui să-i provoc şi mai multă durere.

— Ce-ar trebui să faci?

— Să-i rup degetele şi să pun oasele la loc aşa cum trebuie.

Dădu din cap când o văzu pe Joan albindu-se la faţă.

— Durerea şi poziţia chircită a mâinii sunt din cauză că oasele nu s-au vindecat bine. Totuşi, n-ar trebui amânat prea mult.

Joan dădu din cap.

— Înţeleg. Dacă mai aşteaptă, o să rămână aşa şi n-o să se mai poată face nimic. O să vorbesc cu el, milady.

O durere scurtă, care să-l scape de cea mai mare

parte a durerii pe care o îndură în permanenţă, pare un lucru bun. Dacă e de acord, o să găsesc pe cineva să-i rupă degetele, ca domnia ta să i le poată pune la loc.

— N-o să-şi poată folosi mâna aproape deloc timp de vreo şase săptămâni.

— Nici acum nu şi-o foloseşte prea mult. Şi o să fiu eu acolo, ca să-l ajut.

Keira trase adânc aer în piept, ca să-şi păstreze curajul care începea să o părăsească.

— Ştiu cum aţi suferit toate aici şi, ei bine, dacă vreuna dintre voi o să aibă un copil şi-o să constate că nu poate să-l păstreze pentru că-i aminteşte prea mult de tot ce a îndurat, să-l aducă la mine.

— Nu crezi că un copil ar fi pătat, la fel ca tatăl lui?

— Cam tot atât pe cât cred că o femeie care a rămas însărcinată în urma unui viol s-a simţit bine cu bărbatul care a violat-o. Nu, doar pentru că un bărbat este o brută şi face lucruri atât de crude că-ţi întoarce stomacul pe dos, nu înseamnă că şi copilul va fi la fel. Nu va fi, dacă nu va creşte el acest copil. Şi nici nu cred că Rauf era nebun şi, ciudat, dar asta face ca totul să fie cu atât mai înfiorător.

— Ştiu ce vrei să spui. Sufletul îi era bolnav mai degrabă decât mintea. O să le spun femeilor, dar nu cred c-o să se nască prea mulţi prunci din povestea asta. Şi sunt puţine cele care nu ar vrea să păstreze copilul. Mai ales după ce-o să le spun că, deşi Moubray şi oamenii lui erau o haită de dulăi turbaţi, un căţeluş poate să devină un companion de nădejde, dacă e crescut cu dragoste. Adevărul este că bărbaţilor le va fi mai greu să accepte un copil născut din povestea asta decât femeilor.

— Milady! Mă bucur că ai venit!

Keira se întoarse şi-l văzu pe Kester apropiindu-se în grabă şi începu să zâmbească, până ce văzu expresia îngrijorată de pe chipul lui.

— Ce este, Kester? îl întrebă, când Kester se opri împleticindu-se lângă ea, cu Meggie pe urmele lui.

— Sir Archie! răspunse băiatul. Iar şi-a spart capul.

— Nu mi-a spus nimeni că a fost rănit în luptă.

— L-au întrebat vreo câţiva dacă a fost rănit şi le-a spus tuturor că nu era decât o zgârietură. Dar cred că i s-a deschis vechea rană. Doi dintre oamenii lui Rauf au încercat să fugă prin încăperea pe care o păzea Sir Archie. Una dintre femei se pricepea foarte bine să-l ajute pe Sir Archie să-şi găsească ţinta, iar de al doilea bărbat s-au ocupat celelalte femei din încăperea lui Sir Archie. Dar Sir Archie s-a lovit la cap în timp ce lupta cu nenorocitul ăla.

— Unde este? întrebă Kester în timp ce Liam venea lângă ea, ascultând cu atenţie.

— În odaia mică pe care ne-au dat-o în prima noapte în care am ajuns aici.

— Ei, tot voiam să mă uit mai bine la rana aia şi mă gândeam s-o deschid şi s-o curăţ. Cel puţin acum e deja deschisă.

Privi în jur, la toată treaba care era de făcut.

— Sângerează rău?

— Du-te şi ocupă-te de el, spuse Liam, înainte ca băiatul să apuce să răspundă. Pot să încep eu treaba, deşi nu s-ar părea că doamnele noastre au nevoie de instrucţiuni. Du-te! Meggie şi Kester o să te ajute să găseşti ce-ţi trebuie. Şi poţi să vezi cu ocazia asta şi cine mai este rănit.

Văzând-o că încă mai ezită, o sărută repede.

— Tu du-te şi fă-ţi treaba la care te pricepi atât de bine şi lasă-mă pe mine să supraveghez treaba aici. Oi fi eu bărbat, dar cred că pot să-mi dau seama ce trebuie curăţat.

Keira râse încetişor, apoi plecă cu Kester şi Meggie ca să adune lucrurile de care avea nevoie pentru a îngriji răniţii.

Lui Liam nu-i plăcea să ştie că o parte dintre cei care îl ajutaseră să recâştige Ardgleannul sufereau, dar era mulţumit că soţia lui avea să fie o vreme prinsă de sarcina deloc uşoară de a îngriji răniţii. Voia să discute cu femeile, să afle ce văzuseră ele şi să le întrebe ce credeau că trebuie făcut mai întâi. De îndată ce Keira dispăru, se întoarse să vorbească cu femeile, doar ca să le găsească pe toate strânse la un loc, cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Ar fi mai bine să-i spunem domniei voastre, milord, zise Claire. Nu am apucat s-o cunoaştem prea bine pe milady, dar ştim că are inima bună şi ce a făcut animalul ăla pe-aici ar îndurera-o nespus.

Joan dădu din cap.

— Şi s-ar simţi şi mai vinovată.

Joan se uită la celelalte femei.

— Crede că ne-a dezamăgit fiindcă nu s-a întors mai repede.

Liam le auzi pe femei scoţând sunete de mirare, apoi Claire se întoarse spre el.

— Nu vă temeţi, milord. O s-o facem să-şi scoată repede prostiile astea din cap. Acum, aveţi nevoie de ceva pe care să scrieţi totul?

— Da, cred că ar fi foarte util, răspunse Liam, făcând eforturi să ascundă încântarea pe care o simţea, pentru că era sigur că aceste femei aveau să înlăture într-adevăr povara vinovăţiei pe care Keira o purta de atâta vreme.

Claire plecă în grabă să-i aducă cele necesare, şi Joan spuse:

— Bucătăria nu are nevoie de reparaţii. Oamenii lui Rauf rar puneau piciorul pe-acolo. Şi am reuşit să curăţăm o încăpere pentru domnia ta şi pentru doamna noastră. Trei femei sunt chiar acum acolo şi pun totul în ordine.

— Îmi închipui că Rauf Moubray a folosit dormitorul lordului.

— Da, aşa este. Aşa că v-am pregătit odaia doamnei. Niciunul dintre bărbaţi nu a dormit acolo, pentru că era folosită de femeia lui Rauf.

Joan arătă cu un gest înspre o femeie cu rotunjimi pronunţate şi ochi căprui ce păreau să ştie multe.

— Hattie a dormit acolo. Când diavolul a întrebat cine era târfa lordului, a avut curajul să spună că era ea, ştiind prea bine că Rauf intenţiona să-şi asume rolul de lord. Ne-a învăţat şi pe noi câteva lucruri care ne-au ajutat să supravieţuim. Ne-a împărtăşit din… experienţa ei cu bărbaţii.

Joan roşi.

Spre surprinderea lui Liam, Hattie râse, apoi femeile râseră şi ele.

— Ei bine, Hattie, dacă te hotărăşti vreodată să renunţi la lucrul cu bărbaţii, să mă anunţi.

Văzu ochii lui Hattie mărindu-se şi îşi dădu seama că înţelesese. Bănuia că avea să îl anunţe cât de curând.

— Mai sunt oameni care au nevoie de îngrijiri?

— Îmi imaginez că doamna noastră se va ocupa de ei cât de curând, răspunse Joan.

Băieţii ăia mari s-au dus să-i scoată din temniţă pe bărbaţii pe care Rauf i-a băgat acolo, dar cei mai mulţi vor fi cei răniţi în timpul luptei. Ce era mai urât a trecut. Bietele suflete pe care animalul de Rauf le-a spânzurat pe ziduri şi-au găsit în sfârşit odihna. Moubray şi oamenii lui au fost dezbrăcaţi de tot ce aveau de valoare şi îngropaţi într-un şanţ săpat de oamenii domniei voastre şi de câţiva dintre oamenii lui Sir Ian, care au mai rămas pe aici. La fel şi băiatul lordului MacKay, Adam, şi oamenii lui. Împreună, au terminat repede şi le-am dat ceva de mâncare înainte să plece. După ce-au văzut ce s-a întâmplat aici, şi clanul MacLean şi cei din neamul MacKay au fost foarte mulţumiţi că ai venit să scapi ţinutul de Moubray.

Ceea ce însemna că vecinii lui nu aveau să se împotrivească dacă revendica Ardgleannul, ca urmare a faptului că soţia lui fusese măritată cu Duncan MacKail, îşi spuse Liam. Dintr-o singură lovitură, câştigase pământuri şi o cetate de soi şi îşi făcuse şi aliaţi de nădejde. Totul mersese atât de bine, încât era sigur că avea să treacă o vreme până să poată crede că era adevărat.

Claire se întoarse şi Liam se apucă să facă o listă cu ce trebuia reparat sau înlocuit. Tocmai se aşeza în camera care fusese biblioteca lui Duncan MacKail, din fericire puţin folosită de Rauf şi de oamenii lui, când Sigimor, Ewan şi fraţii Keirei i se alăturară.

— Noi plecăm mâine-dimineaţă, îl anunţă Sigimor, aplecându-se peste biroul masiv la care stătea Liam.

— Ştiţi cu toţii că vă sunt profund recunoscător, spuse Liam.

— Da, dar nu e cazul. Era nevoie de asta. Faptul că tu te-ai ales cu Ardgleannul este doar un beneficiu în plus.

— Iar noi am fi venit oricum pentru Keira, zise Lucas. Suntem foarte mulţumiţi că nu a fost nevoie să luptăm singuri pentru ce era al ei.

— E rău? întrebă Ewan, uitându-se peste lista din faţa lui Liam.

— Nu prea bine, răspunse acesta. Ai avut dreptate cu ospeţele. Rauf nu s-a gândit nicio clipă ce-o să se întâmple după ce el şi ai lui mâncau tot ce era de mâncat. Oamenii au reuşit să salveze câteva vaci, câteva oi şi câteva păsări, dar va trece mult timp până o să refacem tot ce a fost secătuit de lăcomia lor.

— Vă putem ajuta noi cu asta. O contribuţie mică de la fiecare dintre noi n-o să ne sărăcească, dar o să vă ajute să treceţi peste iarnă.

— Da, îl aprobă Sigimor, şi fraţii Keirei dădură din cap. Avem cu toţii de câştigat, şi preţul este mic. Şi aveţi acum mai mulţi cai decât vă trebuie. Folosiţi-i în negoţ cu vecinii, ca să obţineţi lucrurile care vă sunt necesare.

— Voi nu vreţi niciunul? întrebă Liam.

— Hm, ar fi unul sau doi pe care mi-ar plăcea să-i păstrez şi o să te rog să-mi împrumuţi nişte armăsari pentru prăsilă, dar atâta tot.

Când Liam dădu din cap, Sigimor spuse:

— O să ţi-i arăt pe cei la care mă refer înainte să plec.

— Cum e sora mea? întrebă Artan.

— O doare să vadă cât a îndurat cetatea, răspunse Liam. Şi mai mult, cât au suferit oamenii de aici. Totuşi, asta o să treacă şi, dacă toţi oamenii gândesc precum femeile care curăţă acum fortăreaţa, Keira o să scape în sfârşit de sentimentul de vină care o chinuieşte de atâta vreme.

Artan înjură încet.

— I-am spus toţi că n-are de ce să se simtă vinovată, dar e clar că nu ne-a crezut.

— Da, însă nu noi eram cei care suferiseră, nu? Vorbele astea venite de la femeile din cetate au însemnat

mai mult decât i-ar fi putut spune oricare dintre noi. Credeţi-mă, aproape că am văzut cum i se uşurează inima în timp ce vorbea cu nevasta lui Malcolm.

— Foarte bine, zise Sigimor. Acum spune-ne dacă noi mai putem face ceva. N-are rost să pierzi şansa de a pune nişte braţe puternice la muncă.

— Aşa e, spuse şi Ewan. Puţină sudoare o să m-ajute să mă hotărăsc cum să mă port după ce mă întorc acasă, la nevasta mea gravidă.

— Fiona este iar însărcinată? întrebă Liam. Mă mir atunci c-ai mai venit cu noi.

— A trebuit să vin. Ştiam că de-asta încerca atât de mult să se ascundă de mine.

Ewan clătină din cap, apoi continuă:

— Aproape toată lumea din Scarglas ştie şi, pentru că nimeni nu crede că şi-ar pune vreodată în practică ameninţările sângeroase cu care încearcă să-i sperie, n-a trecut prea mult până am aflat şi eu. Trebuie doar să mă hotărăsc dacă să par surprins sau să o cert pentru că a încercat să păstreze secrete faţă de soţul şi de lordul ei.

Liam râse împreună cu ceilalţi. Totuşi, când îşi îndreptară cu toţii atenţia asupra a ceea ce putea fi făcut înainte de plecare, Liam îşi surprinse gândurile zburându-i în altă direcţie.

De îndată ce toţi ceilalţi plecară, o căută pe Keira, înainte să se ducă şi să pună şi el mâna la treabă.

Anunţul lui Ewan, că Fiona îi purta copilul, îl făcuse pe Liam să se gândească la Keira, la faptul că şi soţia lui avea poate să-i poarte cât de curând în pântece fiul sau fiica. Şi simţise o puternică dorinţă de a o vedea.

Trecu o vreme până când o găsi în solarul doamnei, încăperea părea să fie încă una dintre cele care, din fericire, scăpaseră de atingerea lui Moubray şi a oamenilor săi. Keira stătea pe o canapea de lângă una dintre ferestrele surprinzător de mari.

Liam se apropie, se aşeză lângă ea şi-i luă mâna într-a lui. Abia atunci observă că soţia lui studia un obiect lung şi subţire, din metal.

— Ce-i asta?

Când Keira i-l întinse, luă obiectul din mâna ei şi-l studie cu atenţie.

— Seamănă cu ceva ce un om ar putea băga într-o bâtă, ca să fie o armă mai periculoasă.

— Exact asta şi este, spuse Keira. Era în capul lui Sir Archie.

— Dumnezeule! Îmi imaginez că-i provoca dureri cumplite.

— Da, aşa cred şi eu. Dar el insistă că nu era chiar atât de rău. Mai cred şi că acesta era motivul pentru care vederea-i era atât de înceţoşată, dar nu voi putea fi sigură o vreme. Ştiam că rana avea nevoie să fie bine curăţată, dar chestia asta a fost o mare surpriză. A trebuit să-l chem pe unul dintre verii mei să mă ajute să o scot, pentru că se lipise de os. Sir Archie doarme acum, dar, după ce se trezeşte, o să ştiu dacă am reuşit să-l fac să vadă mai bine.

— Şi ceilalţi pe care i-ai îngrijit?

— Rănile dobândite în luptă se vor vindeca. Nu erau chiar atât de grave. Amărâţii pe care Rauf i-a închis în temniţă vor avea nevoie de îngrijiri o vreme. Unii au suferit bătăi, alţii au fost torturaţi, dar problema cea mai mare este că nu au primit prea multă mâncare şi nici apă suficientă. A trebuit să-i spăl înainte să le pot vedea rănile.

— O să trăiască. Este clar că sunt puternici şi doresc să trăiască.

Keira dădu din cap.

— Ah, Liam! Au fost atât de recunoscători! şopti ea. Cu toţii sunt atât de fericiţi că m-am întors şi s-ar părea că am venit mult mai repede decât se aşteptau.

— Aşadar ne crezi acum pe mine şi pe toţi ceilalţi care am încercat să te facem să înţelegi că nu aveai motive să te simţi vinovată?

Keira zâmbi şi îşi puse capul pe umărul lui.

— Bine, vă cred. E ciudat, dar, când Joan mi-a spus cât de uimiţi au fost cu toţii că m-am întors, darămite în numai câteva luni, parcă nişte mâini nevăzute mi-ar fi ridicat o greutate de pe umeri. Şi de pe inimă. Acum a mai

rămas doar durerea pentru vieţile pierdute, pentru suferinţa celor rămaşi în viaţă şi pentru răul făcut acestui loc care era cândva atât de frumos şi de paşnic.

— Bun. Aşa şi trebuie să fie.

Liam privi în jur, observând din nou accentele elegante ce păreau să fie prezente în toată cetatea, de la tapiseria frumoasă de pe perete, până la covorul de pe podea.

— Cei din clanul MacKail ştiau să aprecieze lucrurile frumoase.

— Aşa este. Multe dintre aceste lucruri sunt făcute aici, să ştii. Cu mult timp în urmă, lordul de aici a început să adune meşteri pricepuţi în cetatea lui. Fiindcă vorba se răspândeşte repede, au venit şi mai mulţi, pentru că este un loc paşnic, de obicei, şi pământul e surprinzător de roditor. O să găseşti bunuri din Ardgleann în fiecare piaţă. Spre deosebire de multe alte cetăţi, Ardgleannul este chiar profitabil, deşi trăiesc multe suflete aici. Cred că e unul dintre motivele pentru care mi-a fost atât de greu să îndur gândul că Rauf era aici. Tot ce-şi doresc aceşti oameni este să facă lucruri frumoase. Părea de neimaginat ca o brută ca Rauf să trăiască între aceste ziduri.

— Ei bine, vom îndrepta noi lucrurile şi va fi iar linişte şi pace.

Îi spuse că era sigur că stabiliseră alianţe puternice cu clanurile vecine. Îi povesti despre caii pe care îi puteau da la schimb. Şi îi spuse tot ce putea fi considerat o veste bună, oricât ar fi fost ea de mică.

Keira zâmbi în timp ce îl asculta pe Liam vorbind, încerca din răsputeri să-i atragă atenţia asupra a tot ceea ce era bine şi s-o facă să uite tot ce fusese pierdut sau avusese de suferit. Aproape că râse când îl auzi oftând din greu şi mormăind o blestemăţie, pentru că ştia că însemna că i se terminaseră veştile bune.

Se ridică, îi luă mâinile într-ale ei şi-l sărută scurt.

— Totul sună minunat şi suntem foarte norocoşi să avem asemenea rude. Acum spune-mi şi veştile rele.

I le spuse şi erau cu adevărat rele, dar Keira îşi dădu

seama că nu erau totuşi chiar atât de rele pe cât se temuse. Rauf Moubray şi oamenii lui fuseseră nişte brute crude, dar se părea că Rauf reuşise să nu distrugă decât o mică parte din frumoasele lucruri din Ardgleann. Îşi dorise să facă pe lordul şi considerase că lucruri fine precum tapiseriile, sticla ferestrelor şi covoarele aparţineau lordului. În mod clar, nu-i trecuse prin minte şi să încerce să-i ţină în viaţă pe oamenii care făcuseră toate aceste lucruri, măcar ca să-i umple punga.

— Partea cea mai proastă, în afară de oamenii care au murit, este că am pierdut foarte multă mâncare şi am întârziat cu plantatul ogoarelor, spuse Keira, după ce Liam termină. Totuşi, se pare că rudele noastre ne vor salva anul ăsta.

— Cum au spus Sigimor şi Ewan, au avut şi ei de câştigat. Încă un lord în familie, mai mulţi aliaţi şi o legătură mai puternică cu aliaţii mai vechi.

— Ce oameni practici! îl necăji Keira şi se ridică. Este timpul să mă duc la treabă. Dacă nu altceva, trebuie să ne găsim un loc unde să dormim.

— Avem deja unul. Nu, nu camera lordului, se grăbi să adauge, când văzu consternarea pe care Keira nu reuşi să şi-o ascundă. Camera doamnei. Doar Hattie a stat acolo. Ai vreo problemă cu asta?

— De ce? Pentru că e curvă? Nu.

Zâmbi vag.

— Era o târfă foarte curată. Mă întreb doar cum a ajuns acolo.

Ochii i se măriră când Liam îi povesti ce făcuse Hattie şi când îi spuse de oferta pe care i-o făcuse femeii.

— Sper să-ţi accepte oferta. Întotdeauna am avut impresia că făcea ce făcea pentru că nu avea altă variantă. Şi cred că, acum, dacă renunţă la viaţa de târfă, o să fie acceptată de celelalte femei. Ar putea avea o viaţă nouă.

— Cred că aşa o să fie. Mi se pare o femeie deşteaptă şi cred că o să-şi dea seama singură de toate astea.

— Ei, ne apucăm de treabă? întrebă Keira, trecându-şi braţul printr-al lui.

Liam o sărută şi şopti peste buzele ei.

— O să fie bine, iubito.

Când privi în ochii lui verzi-albaştri, Keira aproape că-l putu crede.

capitolul 20

Liam zâmbi larg în clipa în care păşi în zona în care se întindeau grădinile bucătăriei. Keira şi Joan lucrau în genunchi una lângă cealaltă, plivind buruienile. Motivul care îl făcuse să zâmbească era că fiecare dintre ele avea o mâţă pe spate.

Cele două pisici ale Keirei sosiseră cu o lună în urmă, odată cu ajutoarele din Scarglas, şi deveniseră repede două animale foarte răsfăţate. Rauf, se pare, ura pisicile şi îşi pusese oamenii să le omoare pe toate pe care le găsiseră. Cei mai mulţi dintre câini căzuseră şi ei victime jocurilor lor crude. Nu supravieţuiseră decât două pisici, ambele femele, deşi una dintre ele era destul de bătrână. Fulger avea să fie un motan foarte fericit, odată ce ajungea la maturitate.

Nu trecuseră decât două luni de la luptă, dar Ardgleannul aproape că redevenise ca odinioară. Era încă durere în sufletele oamenilor şi rămăseseră răni nevăzute, dar toţi începuseră să se vindece. Erau semne că vreo câţiva bărbaţi din clanurile vecine puseseră ochii pe văduvele din Ardgleann.

Viaţa merge mai departe, îşi spuse Liam ducându-se şi luându-l pe Fulger din spatele Keirei şi scoţând apoi un oftat exagerat în clipa în care motănelul i se întinse pe umăr şi începu să toarcă. Tunet sări din spatele lui Joan şi i se întinse peste picioare, încercând în mod evident să toarcă mai tare decât fratele ei.

Da, erau cu adevărat nişte mâţe foarte răsfăţate, îşi spuse Liam.

Keira se lăsă pe călcâie şi râse încet.

— Nu cred o iotă din bombănelile noastre.

— Nu este de demnitatea unui lord, spuse Liam, scărpinându-l uşor pe Fulger pe spate, ca să vadă dacă-l putea face să toarcă mai tare. Un lord nu trebuie să aibă mâţe pe el!

Amândouă femeile râseră, şi Liam se bucură să audă acest sunet, încă un semn că Ardgleannul se vindeca.

— I-am mai descoperit încă un talent lui Kester al nostru. Se pricepe foarte bine să prindă iepuri. Are un laţ întreg şi nu ştie ce să facă cu ei.

Joan se ridică în picioare şi îşi scutură fustele.

— Mă ocup eu, milord. O să avem un ospăţ pe cinste diseară.

O luă în grabă spre bucătărie.

Liam întinse mâna şi, când Keira îşi privi încruntată propria mână murdară, ezitând să i-o ofere, o prinse şi o trase în picioare.

— Am o mâţă pe mine, Keira. Puţin pământ nu mai contează. Dacă eşti bună să-mi iei pisica aia de pe picioare, ne putem aşeza o vreme sub mărul de acolo.

Keira îl luă pe Tunet şi se duse împreună cu Liam la banca de piatră de sub mărul din grădină.

Se aşeză lângă el, cu pisica pe genunchi.

— Ar trebui să termin de plivit buruienile.

— O să ne întoarcem amândoi la treburile noastre cât de curând.

O cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase lângă el.

— Crezi că a mai rămas suficient timp cald cât să apuci să recoltezi ce-ţi trebuie din grădina ta?

— Da, dacă iarna e suficient de bună cât să nu se grăbească anul ăsta. Altfel, o să avem o recoltă, dar totul va fi mult mai mic decât de obicei.

— Da, asta au spus şi oamenii despre ogoarele pe care le-au plantat, murmură Liam. Dar merită să încercăm. Chiar şi aşa, până şi lordul MacKay spune că, în prima iarnă, o să ne ajute şi el, dacă avem nevoie. Totuşi, nu e încă totul pierdut, pentru că se pare că avem parte şi de soare şi de

ploaie în mod egal, iar asta e bine pentru plante. Cel puţin aşa-mi spun oamenii de pe câmpuri.

Zâmbi.

— Eu doar dau din cap atunci când trebuie.

Keira râse.

— Au dreptate, dacă asta te-ntrebi. Cum îţi spuneam, avem mare noroc cu rudele şi aliaţii noştri. N-o să ne lase să murim de foame şi e o mare uşurare să ştiu asta. Este o uşurare şi să aflu că apărarea noastră a fost refăcută. Sir Archie e foarte mulţumit de noii ostaşi.

— Şi eu la fel. Încep să se mişte ca unul, aşa cum trebuie.

— Şi tu eşti foarte mulţumit că vărul tău, Tait, a venit să fie mâna ta dreaptă. Poţi s-o recunoşti, îl necăji ea. Jur să nu spun nimănui!

Liam o trase uşor de coadă, drept pedeapsă că-l necăjea.

— Da, sunt foarte mulţumit. Am ezitat doar puţin pentru că m-am temut să nu fi fost vreun motiv nefericit în spatele hotărârii lui de a veni aici, ca de pildă o ceartă cu Sigimor. Dar, după cum a spus şi el, Sigimor are mai mulţi oameni decât îi trebuie, iar fraţi şi veri se găsesc din belşug. Tait s-a gândit că poate mai am nevoie de încă unul.

— Iar aici nu este doar unul printre mulţi alţii, murmură Keira. Aici poate să fie mai mult decât un frate mai mic al lordului.

— Ai dreptate cu ce spui. Şi nu e niciun păcat să ai puţină ambiţie. La Dubheidland, Tait nu era nimic mai mult decât un soldat printre alţi soldaţi. Aici, este mâna mea dreaptă şi are funcţie de comandă. Când am fost sigur că Sir Archie poate să vadă din nou, m-am gândit să-i cer lui să ocupe această poziţie, dar am ezitat pentru că el nu părea să-şi dorească să facă mai mult decât să antreneze oamenii. Mă bucur acum că am procedat astfel, pentru că primirea călduroasă pe care Sir Archie i-a făcut-o lui Tait a dovedit că am avut dreptate. Lui Sir Archie îi place cine este – un soldat bun, priceput la antrenarea altor soldaţi.

Oh, ştiai că-i face curte lui Hattie?

Keira dădu din cap, bucurându-se de căldura rară a unei zile însorite aproape la fel de mult pe cât se bucura să stea lângă Liam, lipită de el.

— Hattie nu prea ştie ce să facă. Mi-a spus că o parte din ea e foarte fericită să-şi trăiască liniştită viaţa în căsuţa ei, fără să mai aibă de a face cu bărbaţi, dar o altă parte din ea se simte singură.

— Ah, dar partea asta însingurată îl vrea pe Sir Archie?

— Hattie e sigură că da. Când i-a spus că a fost târfă timp de cinci ani şi că s-a culcat cu foarte mulţi bărbaţi, Sir Archie i-a răspuns că el a fost mercenar timp de cincisprezece ani şi că a băgat mai mulţi bărbaţi în mormânt decât ar putea ea aduce în patul ei într-o viaţă întreagă. A zis că probabil o să ajungă amândoi în iad, dar că ar putea cel puţin să meargă acolo împreună, dacă se căsătoresc.

Keira zâmbi când Liam râse, dar deveni repede serioasă la loc.

— Hattie mai crede şi că este însărcinată.

— Şi este?

Doar şase femei se treziseră însărcinate după calvarul prin care trecuseră, însă, până în acel moment, niciuna nu părea să creadă că va avea nevoie să accepte oferta Keirei de a lăsa pruncul în grija ei.

— Da. Încă nu mă crede, deşi i-am spus că la treizeci şi doi de ani nu e prea bătrână şi că nimic, în afară de abstinenţă totală, nu poate garanta unei femei că nu o să conceapă un copil. Sir Archie spune că nu-l deranjează câtuşi de puţin, deşi, în mod sigur, este copilul lui Rauf. Nu credeam în superstiţii legate de sămânţă rea şi altele de genul ăsta, dar tot am simţit cum mi se strânge inima în clipa în care mi-a spus. Bietul prunc probabil că o să aibă şi el de suferit, măcar puţin.

Liam dădu din cap, fiindcă tocmai încercase şi el aceeaşi strângere de inimă.

— Trebuie să stai şi să te gândeşti că, la un om,

contează cine l-a crescut la fel de mult precum cei care i-au dat viaţă. Fie că e bărbat, fie femeie. Nu trebuie decât să ne uităm la Kester ca să ne amintim acest lucru. Ridiculizat şi alungat de cei de-un sânge cu el, oameni răi, şi totuşi iată-l – un băiat cum nu se poate mai bun.

— Cred că, într-un fel, a fost bine că s-a dus la mănăstire. În felul ăsta, n-a fost crescut de rude.

Preţ de o vreme, se mulţumiră să stea doar la soare, bucurându-se în linişte de un moment tihnit împreună. Liam hotărî curând că soţia lui nu era încă pregătită să-i spună că era însărcinată. Exista o şansă mică şi să nu fi observat încă, chiar dacă era vindecătoare, fiind fie prea ocupată, fie prea oarbă la schimbările propriului ei trup. Totuşi, el observase, măcar pentru că nu existaseră întreruperi în partidele lor de dragoste din ziua în care se căsătoriseră. Nu suferea nicio altă neplăcere din cele care le afectau de obicei pe femeile însărcinate şi era posibil să nu-şi fi dat încă seama. Totuşi, îi era din ce în ce mai greu să n-o întrebe.

Hotărându-se că ar fi fost mai bine să se întoarcă la treabă înainte să facă exact acest lucru, Liam îl dădu jos pe Fulger de pe umăr şi-l puse jos, ignorând privirea nemulţumită a motănelului.

— Ar fi cazul să mă întorc la treabă, spuse el, sărutând «pe Keira înainte să se îndepărteze.

Încă o săptămână, îşi zise. O să-i mai lase o săptămână ca să-i spună.

Keira îşi privi soţul îndepărtându-se, admirându-i mersul graţios şi, nu se mai simţea ruşinată să recunoască, forma picioarelor. Pentru că era o zi frumoasă, purta ceea ce numea el „tartanul de Ardgleann” peste o cămaşă de pânză groasă şi cizme din piele de căprioară. Nuanţele tartanului, verde-închis, albastru şi puţin negru, îl avantajau. Îl necăjise prima oară când se îmbrăcase aşa, spunându-i că era prea timid ca să-şi arate picioarele, iar el îi răspunsese că îşi pusese cizmele pentru că erau prea multe chestii pe jos pe care nu şi-ar fi dorit să le simtă printre degete. Keira înţelegea destul de bine treaba asta,

dar mai ştia şi că soţul ei era un bărbat foarte simandicos.

Oftă, îl puse jos pe Tunet şi se întoarse la grădina ei. Cât de curând, va trebui să-i spună lui Liam că o să fie tată peste aproximativ şapte luni. Încă se ruşina să-şi aducă aminte cât de mult îi luase până să-şi dea seama. Prea mult timp pusese tulburările stomacului pe seama faptului că muncea prea mult sau că-şi făcea prea multe griji în legătură cu Ardgleann şi cu oamenii din cetate. Când în sfârşit acceptase realitatea că purta în pântec copilul lui Liam, fusese mai întâi încântată, apoi o cuprinsese panica.

În ultimele două săptămâni, fusese de multe ori pe punctul de a-i spune, dar cuvintele se încăpăţânaseră să nu-i iasă pe gură. Probabil că era o prostie, dar Keira voia să ştie ce simte Liam pentru ea, înainte să devină mama copilului său. Având în vedere că nu-şi putea da seama ce simţea cu adevărat pentru ea când erau numai ei doi, se îndoia că avea să reuşească vreodată, după ce afla despre copilul pe care îl purta.

Şi atunci, singurul mod în care putea afla ce simţea, era să-l întrebe direct, poate chiar să-i spună tot ce simţea ea.

Dar Keira nu avea încă destul curaj ca să facă asta, şi bănuia că nici n-o să aibă prea curând.

— Nu i-ai spus, nu?

Roşind uşor, Keira ridică privirea spre Joan.

— Păi, nu.

Se lăsă pe călcâie şi ridică din umeri.

— N-ar trebui să fie aşa de greu, nu? Dar este. E o prostie, dar e aproape ca şi cum aş fi geloasă pe propriul meu copil. Nu am nici cea mai mică îndoială că Liam va fi încântat şi probabil şi foarte atent – poate prea atent.

— Şi ţi-ar plăcea să fie aşa doar de dragul tău, nu de dragul tău şi al pruncului din pântec.

— Da, ai spuse destul de bine.

Joan îi luă mâna Keirei, o ridică în picioare şi începu să o conducă spre bancă.

— E timpul ca noi două să stăm de vorbă, ca de la femeie la femeie.

— Deja am stat prea mult timp jos, protestă Keira încet. Buruienile…

— Nu pleacă nicăieri.

Joan se aşeză, apoi dădu din cap când, în cele din urmă, Keira se aşeză lângă ea.

— Ai un bărbat bun, milady.

— Ştiu şi, dacă tot vorbim ca de la femeie la femeie, mai are rost să-mi spui milady?

Keira trebui să întoarcă faţa de la privirea încruntată a lui Joan ca femeia să nu o vadă cum roşeşte. Era doar o încercare slabă de a amâna prelegerea care ştia că urmează.

— Nu încerca să mă faci să uit despre ce vorbim. Eşti măritată cu bărbatul tău de mai bine de două luni şi acum îi porţi pruncul. E timpul să nu te mai tot întrebi, să nu mai tot oftezi şi să nu te mai tot *gândeşti* atât de mult la toată povestea.

— E bine să te gândeşti mult la o problemă.

— Aşa o fi, dar tu prea despici firul în patru. Îţi iubeşti bărbatul, nu-i aşa?

— Oh, da, răspunse Keira încet. Îl iubesc atât de mult încât, uneori, noaptea, mă simt fericită doar pentru că sunt lângă el, că pot să-l aud cum respiră.

— Şi îmi imaginez că aşa a fost de la început.

— Foarte posibil. Deşi am reuşit destul de bine să mă mint singură.

— Pe unii dintre noi ne loveşte aşa, repede şi cu putere. Mie mi-a fost îndeajuns o privire când l-am văzut pe Malcolm ca să-mi spun: ăsta-i omul meu.

Joan îi făcu cu ochiul Keirei.

— Aveam zece ani. Malcolm, şaisprezece. Chiar şi când a plecat din sat pentru cinci ani lungi, când s-a dus să înveţe cum să meşteşugească lucruri frumoase din metal, tot nu mi-am pierdut încrederea. Trebuie să ai încredere.

— Am încredere în ce simt eu, Joan. Şi am încredere în Liam – am încredere că e un om bun, un om blând, care nu ar întoarce nicicând spatele îndatoririlor care-i revin. Dar nu am încredere în ce simte el pentru mine. El e aşa de frumos

şi de învăţat…

— Şi crezi că nu are cum să iubească o fată aşa ca tine? Nu-ţi mai faci încă griji din cauza problemelor pe care le-ai avut cu Duncan, nu? Credeam că Malcolm ţi-a explicat ce era cu bietul om. Nu a fost vina ta. Niciodată a ta. Ştii asta acum, nu?

Keira dădu din cap.

— Ştiu. Bietul de el a fost… a fost distrus înainte să-l cunosc eu. Distrus chiar de către cei care ar fi trebuit să-l iubească şi să-l îngrijească.

— Întotdeauna e trist când se întâmplă asta, spuse şi Joan. Aşadar, nu ai încredere în tine.

Joan îşi strânse braţele la piept şi o privi încruntată pe Keira.

— Şi de ce, mă rog? De ce să creadă o fată aşa frumoasă ca tine că nu e destul de bună pentru un bărbat?

— Nu ai văzut ce fel de femei poate să atragă Liam pe lângă el, murmură Keira.

Şi-ar fi dorit să poată nega bănuiala atât de precisă a lui Joan, dar nu putea. Trebuia să se întrebe când începuse, într-adevăr, să-şi piardă încrederea în sine şi de ce.

— Sunt sigură că unele dintre ele sunt foarte frumoase, dar nici tu nu eşti nici pe departe o fată comună. Ai ochi frumoşi, strălucitori. Părul tău e minunat, lung şi des. Ce-i drept, nu eşti o femeie prea rotundă, dar ai suficientă carne pe oase acolo unde trebuie.

Keira îşi privi trupul micuţ şi subţirel şi zâmbi uşor.

— Ai mult mai mult decât mine, şi omul meu nu s-a plâns niciodată. Şi să ştii că nu cu trupul îţi ţii bărbatul lângă tine, ci cu inima şi cu spiritul. Iar tu ai o măsură sănătoasă din amândouă.

Keira fu uşor surprinsă când Joan îi întinse o bucată de pânză curată şi îşi dădu seama că plângea.

— Mă port ca o proastă, spuse ea încet, ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

— E din cauza copilului. Mă rog, măcar în parte. Acum, ascultă-mă înainte să te duci să te odihneşti…

— Să mă odihnesc? făcu Keira, însă Joan nu o luă în

seamă.

— Ai un bărbat foarte bun. Este lordul şi soţul tău, dar te ascultă. Iar asta e mare lucru. A făcut în aşa fel încât să fie clar pentru toată lumea că *şi tu,* şi el sunteţi stăpâni aici, că tu vorbeşti în numele lui în aceeaşi măsură în care el vorbeşte într-al tău.

— Oh. Nu ştiam asta.

Joan dădu cu fermitate din cap.

— Nu-i puţin lucru ca un bărbat să accepte să împartă autoritatea cu nevasta lui. Şi ştim cu toţii că dormiţi în acelaşi pat în fiecare noapte. Îmi închipui că ştie cum să încingă patul ăla.

Joan râse când o văzu pe Keira roşind.

— Nu poate să-şi ia mâinile de pe tine. Mereu trebuie să te atingă sau să te sărute când eşti lângă el. Cu toţii vedem cât de mult ţine la tine. Nu-mi dau seama de ce nu poţi vedea şi tu. Îmi imaginez că o fată frumoasă, de viţă nobilă, a fost curtată de nenumărate ori.

— Nu, n-am fost. A fost unul dintre motivele pentru care l-am acceptat atât de repede pe Duncan, deşi nu-l cunoşteam atât de bine pe cât mi-aş fi dorit. Trecusem de douăzeci de ani şi niciun bărbat nu-mi făcuse vreodată curte serioasă.

Oftă.

— Şi mi-am dorit copii, înţelegi?

— Ce înţeleg este… cum să spun? Te-ai gândit vreodată că poate nu ai recunoscut încercările bărbaţilor de a-ţi face curte pur şi simplu pentru că nu te interesau acei bărbaţi? Mie mi se pare că te hotărâseşi deja să-l accepţi pe primul bărbat care venea să te peţească sau să te ceară de la ai tăi, când a apărut Duncan. Un bărbat se hotărăşte să se însoare şi ştie foarte bine cum să încerce apele la început. Dacă simte că nu e bine-venit, pleacă mai departe. Eu cred că n-ai dat niciodată vreunui bărbat vreun semn că i-ai accepta curtea, că nici măcar nu ţi-ai dat seama că erai curtată. Aşa că bărbaţii au trecut la fata următoare.

Keira îşi îndreptă spatele şi începu să se gândească la ce-i spusese Joan, amintindu-şi dintr-odată lucruri foarte

asemănătoare care îi fuseseră spuse de propria familie. Din păcate, trebuia să se gândească la asta mai târziu. În mod clar, Joan nu terminase.

— Şi, gândeşte-te, milady! Eşti o tămăduitoare fantastică, căreia Dumnezeu i-a pus o adevărată minune în mâinile astea micuţe. Ai plecat de aici rănită şi singură, dar ai reuşit să ajungi la un loc sigur, te-ai vindecat, ţi-ai recăpătat forţele, apoi ne-ai adus ce ne trebuia ca să scăpăm de nenorocitul de Rauf. Da, şi ai mai trecut şi printr-un test cumplit în căsătoria cu un bărbat care era atât de schilodit în mintea lui, încât nu ar fi trebuit să-şi ia niciodată o soţie. Dar nu ai dat înapoi şi noi, cei care ştiam de problemele lui Duncan, chiar am crezut că o să-l poţi ajuta. Doar că n-a mai fost timp. L-ai vindecat pe Sir Archie. Malcolm nu mai suferă de durerile alea îngrozitoare, şi mâna lui e aproape ca nouă. Totul datorită ţie. Tu ţi-ai vindecat soţul şi datorită ţie este acum lord, un bărbat cu pământ şi putere, nu doar încă un văr printre atâţia alţi veri ai unui lord. Tot ce este acum îţi datorează ţie.

— Dar ce legătură au toate astea cu ce simte pentru mine? Presupunând că ar avea vreun sentiment mai adânc.

— Nicio legătură. Dar are legătură cu faptul că tu pari să crezi că nu eşti suficient de bună pentru el. E adevărat, cei mai mulţi dintre noi credem că a fost născut pentru asta, că ar fi fost o mare pierdere să rămână doar vărul unui lord, dar a câştigat tot ce are datorită ţie. Îl iubeşti. E limpede de văzut că-i place felul în care îi încălzeşti patul, te tratează întotdeauna ca pe un egal şi eşti pe cale să-i dăruieşti un copil.

Joan ridică din umeri.

— Nu mai ştiu ce altceva aş mai putea să spun. Ce trebuie tu să faci este să te priveşti bine în oglindă şi să vezi tot binele din tine, pentru că eu nu cred că-l vezi suficient de clar.

Joan se ridică şi o trase pe Keira în picioare.

— Şi ai putea să te gândeşti să-i spui pur şi simplu.

— Oh, am de gând să-i spun despre copil cât de curând.

— Foarte bine. Dar eu mă gândeam să-i spui pur şi simplu că îl iubeşti şi să vezi unde ajungeţi de acolo. Acum, du-te şi odihneşte-te!

Abia după ce se trezi în odaia ei, curăţându-şi mizeria de pe mâini, Keira îşi dădu seama că tocmai fusese trimisă în camera ei, asemenea unui copil obraznic – de bucătăreasă!

Râse şi scutură din cap. Îi ţinuse un ditamai perdaful, îi dăduse subiect de gândire şi o trimisese în camera ei, să se gândească.

Keira oftă. Trebuia să admită că Joan avea dreptate din multe puncte de vedere. Îşi pierduse încrederea în sine. Era totodată foarte posibil să nu fi observat încercările bărbaţilor de a o curta pentru că nu fusese suficient de interesată de vreunul cât să observe. Această totală lipsă de interes cu siguranţă ar fi pus pe fugă mulţi bărbaţi. Multe dintre rudele ei încercaseră să-i spună acelaşi lucru. Îl observase pe Duncan, dar era posibil să fi fost din cauză că se hotărâse că trebuia să se mărite, iar Duncan fusese primul bărbat care păruse interesat, după ce luase această decizie.

Era destul de trist. Amintindu-şi cum se simţise în prima clipă în care îl văzuse pe Liam, chiar şi aşa, umflat şi plin de vânătăi, îşi dădu seama că nici un alt bărbat nu o interesase cu adevărat până la el. Îi era uşor acum să-şi dea seama cum sentimentele ei, mai degrabă lipsa lor, îi îndepărtaseră pe toţi cei care încercaseră să o curteze.

Privindu-se în oglindă, Keira observă din nou cât de mult semăna cu bunica ei, cu câteva dintre mătuşi şi multe verişoare. Şi oare pe acestea nu le considerase întotdeauna nişte femei frumoase? Se părea însă că nu reuşise să-şi privească propriul chip cu aceeaşi apreciere, înconjurată de atât de multe femei care semănau cu ea, îi fusese destul de uşor să înceapă să se considere comună. Nu era o mare frumuseţe, aşa ca Lady Maude, dar nici nu avea de ce să se ruşineze cu chipul ei.

Sau cu trupul, îşi spuse, privindu-se. Era micuţă şi subţirică, dar nu existau părţi diforme, pe care să fie

nevoită să le ascundă. Şi era sănătoasă şi puternică. Şi avea dinţi buni, îşi spuse ea şi râse.

Se dezbrăcă, rămânând doar în cămaşă, se spălă bine şi se duse să se întindă pe pat. Nu mai erau decât vreo câteva ore până când se strângeau cu toţii în sala mare, la cină, şi era probabil o idee bună să se odihnească puţin, înainte să coboare şi să ajute cu masa.

Keira îşi puse mâna pe pântecul încă plat şi zâmbi uşor. Întotdeauna le spusese femeilor să se odihnească mult atunci când erau însărcinate. Era timpul să-şi urmeze propriile sfaturi.

Ar fi fost de preferat să fie bine odihnită, hotărî ea, închizând ochii, fiindcă intenţiona să stea de vorbă cu Liam în acea seară. Chiar dacă nu găsea curajul de a-i spune că-l iubeşte, tot o să-i spună despre copil. Ar fi fost o greşeală să aştepte atât de mult încât să descopere singur sau, mai rău, să afle de la altcineva.

*

Liam făcu un efort să reziste tentaţiei de a urca în pat, lângă soţia lui, atunci când aceasta răspunse în sfârşit chemărilor lui şoptite şi deschise ochii. Privirea ei era atât de blândă, de primitoare. Aproape că putea crede că era o privire plină de dragoste, dar se grăbi să-şi înăbuşe această speranţă. Până când Keira nu-i spunea ce simţea, ar fi înnebunit dacă ar fi încercat să ghicească ce însemna fiecare privire, fiecare zâmbet sau fiecare sărut.

— Tare mi-ar plăcea să vin acolo, lângă tine, iubito, spuse el, şi o sărută. Dar Joan a muncit mult ca să ne pregătească masa, şi Kester vrea să vadă cum a preparat iepurii pe care i-a prins.

Keira clipi, dându-şi seama dintr-odată că Liam chiar era aplecat deasupra ei. Crezuse că visează. Mâna ei încă-i atingea obrazul şi aproape că simţea pe buze gustul cuvintelor „te iubesc”.

— Oh, da, mormăi ea, ridicându-se încet în capul oaselor. Kester trebuie să fie foarte mândru de el.

— Chiar este.

Liam se încruntă pentru că, dacă nu era însărcinată, această oboseală accentuată a soţiei lui ar fi putut fi un semn de boală.

— Nu te simţi bine? o întrebă şi simţi un fior străbătându-i trupul la simplul gând că Keira s-ar fi putut îmbolnăvi.

— Ba da, sunt bine. Foarte bine. Cred că am stat prea mult timp în soare, să plivesc buruienile.

Zâmbi.

— Avem atât de puţine zile calde şi însorite, că nu-i de mirare că nu sunt învăţată cu ele.

Liam o sărută din nou.

— Ne vedem în sala mare.

Keira dădu din cap, îl privi plecând, apoi se prăbuşi înapoi pe pat, cu un geamăt încet. Aproape că-i spusese totul. Chiar dacă avea de gând să facă asta, era nevoie de un moment mai bun şi de un loc mai potrivit. Şi ar face bine să-şi aleagă cât de curând acest loc şi acest moment, îşi spuse ea cu asprime, începând să se îmbrace. Laşitatea o ţinea în loc, şi aşa ceva era de nepermis. Keira ştia că, deşi poate că nu-i împărtăşea întru totul sentimentele, Liam nu i-ar fi desconsiderat niciodată mărturisirea de iubire şi nici nu ar fi primit-o ca pe o povară.

După ce se examină cu de-amănuntul în oglindă, Keira se consideră pregătită. Îşi pusese cea mai frumoasă rochie, îşi periase părul până ce îl făcuse să strălucească şi-l împletise într-o coadă largă, pentru că ştia că aşa îi plăcea lui Liam. Şi îşi unsese uşor pielea cu ulei de lavandă.

În seara acesta, după cină, avea să-l roage pe Liam să o plimbe prin grădină şi atunci o să-i spună secretele ei. Sau măcar jumătate din ele, îşi zise, în timp ce ieşea din încăpere. Laşitatea era o meteahnă de care scăpai greu, şi Keira nu voia să promită prea multe.

Un zâmbet îi înflori pe buze în momentul în care intră în sala mare. Era plină de bărbaţi care râdeau, vorbeau şi chiar se certau. Era un amestec ciudat. Unii veniseră de pe domeniile neamurilor ei, unii erau rude cu Liam, erau şi

vreo câţiva MacKail care supravieţuiseră, ba chiar şi câţiva dintre clanurile MacLean şi MacKay, dar Liam avea dreptate. Ei începeau să se poarte ca unul.

Era plăcut să audă din nou râsete în cetatea Ardgleann. Chiar şi cele câteva femei de acolo reuşiseră să scape de expresia speriată pe care o avuseseră mult timp în prezenţa bărbaţilor.

Keira simţea că râsul era singurul care ar fi putut curăţa cu adevărat locul de orice urmă a prezenţei lui Rauf, mai bine şi mai eficient decât orice altceva.

Keira îi zâmbi lui Tait Cameron care stătea la dreapta lui Liam, în timp ce soţul ei o ajuta să ocupe locul din stânga lui. Cu părul de altă nuanţă de arămiu decât a lui Liam şi cu ochii de un verde intens, Tait era şi el foarte chipeş. Keirei i se părea ciudat că bărbatul nu părea să fie prea interesat de femeile care lucrau în cetate. Poate că, îşi spuse în timp ce-şi umplea farfuria cu ajutorul unui paj, poate că Tait avea şi el aceleaşi reguli ca şi Liam. Ar fi fost mulţumită să fie aşa. Deocamdată, era doar mulţumită că nu era la fel de ciudat ca fratele lui mai mare, Sigimor.

După ce pajii şi servitoarele luară de pe masă resturile ultimului fel de mâncare şi începură să aşeze fructele şi dulciurile, Keira întinse mâna şi o luă pe-a lui Liam într-a ei. Deschisese gura ca să-l roage să o scoată la o plimbare prin grădină sau să vină cu ea în solar dacă se stricase vremea, când o agitaţie iscată undeva în afara sălii mari îi îndreptă atenţia în direcţia zgomotului cu atâta repeziciune, încât simţi că ameţeşte.

Apoi recunoscu vocea femeii care se certa cu oamenii lui Liam, care o rugau să aştepte undeva în linişte.

Îşi smulse mâna dintr-a lui Liam. De data asta, nu laşitatea îi oprea mărturisirea, ci furia.

capitolul 21

Privirea pe care i-o aruncă Keira ar fi trebuit să-l

ţintuiască în scaun, îşi spuse Liam. Aproape că se mira că nu-şi vedea sângele curgându-i într-o baltă la picioare. Liam se cutremură, deşi nu era sigur în ce măsură din cauza privirii Keirei şi în ce măsură ca reacţie la vocea stridentă a lui Lady Maude, ale cărei ecouri ascuţite răsunau între zidurile cetăţii.

Când îl auzi pe Tait murmurând cuvintele „prinţ dulce”, îi aruncă vărului său o privire chiorâşă, încărcată de reproş, înainte ca Lady Maude să năvălească în sala mare.

— Oh, Liam! strigă femeia.

Se opri după ce făcu câţiva paşi ca să-şi împreuneze mâinile drăgălaşe ca într-o rugăciune şi să le aşeze apoi pe pieptul care îi sălta din cauza respiraţiei întretăiate.

— În sfârşit te-am găsit, dragostea mea!

Keira văzu cum fiecare bărbat şi fiecare băiat din sala cea mare îşi fixează privirea asupra sânilor lui Lady Maude şi abia se stăpâni să nu ţipe. O parte calmă şi raţională a minţii ei încerca să o facă să observe că soţul ei nu reacţionase la fel precum ceilalţi bărbaţi, că Liam se uita la frumoasa Lady Maude ca şi cum ar fi fost un şobolan descoperit în oala cu tocană. Keira era însă prea furioasă ca să asculte de glasul raţiunii. Sosirea lui Lady Maude nu numai că-i amintea prea puternic de trecutul lui Liam, dar îi distrusese şi planurile pe care le făcuse cu atâta minuţiozitate pentru acea seară.

Keira se trezi întrebându-se dacă nu cumva era un semn. Acesta era viitorul ei de soţie a unui bărbat ca Liam, un viitor plin de femei care încercau să-l smulgă de lângă ea sau să-l ispitească să o trădeze. Era aproape sigură că Liam spusese adevărul când îi jurase că nu fusese niciodată amantul acestei femei, dar asta nu conta. Poate că îl credea acum, dar data viitoare? Nu putea fi sigură că n-o să se transforme, în timp, într-o scorpie geloasă şi orice speranţă ar fi nutrit pentru o căsnicie lungă şi fericită ar fi dispărut de îndată. Această posibilitate era cu atât mai mare cu cât era posibil să nu ştie niciodată dacă el o iubea, ca să-şi poată linişti îndoielile.

Când Lady Maude alergă spre Liam şi aproape că i se

aruncă în braţe, Keira strânse atât de tare din dinţi, încât simţi cum o dor fălcile.

Liam o prinse pe femeie de braţe şi o împinse la distanţă de el, însă mişcarea rapidă cu care îi respinsese îmbrăţişarea nu calmă cu nimic furia Keirei. Ar fi vrut să fugă în dormitorul ei şi să se încuie acolo, înainte să cedeze dorinţei copleşitoare de a smulge fiecare fir din părul auriu al lui Lady Maude.

Îndreptându-şi spatele, Keira se forţă să rămână în scaun. O să se abţină să facă un gest atât de slab, de laş şi de lipsit de demnitate în faţa oamenilor din Ardgleann.

— Pe toţi dracii, Maude, ce cauţi aici? întrebă Liam, împingând-o într-un scaun pe care cineva se grăbise să-l aducă.

— Pe tine te caut! răspunse femeia, apoi scoase o batistă fină şi brodată ca să-şi şteargă lacrimile care începuseră dintr-odată să lucească în ochii ei mari. Soţul meu m-a închis după ce m-a târât de la mănăstire. Acolo unde venisem după tine, iubirea mea. Am avut nevoie de săptămâni întregi ca să mă eliberez, ca să pot fi din nou împreună cu tine. Oh, frumosul meu, soţul meu s-a purtat ca o brută cu mine.

— Poate că s-a supărat că nevastă-sa a bătut jumătate de ţară, alergând după alt bărbat, murmură Keira.

I se păru amuzant felul în care Lady Maude reuşi să o săgeteze cu o privire furioasă, păstrându-şi în acelaşi timp aerul de domniţă neputincioasă şi îndrăgostită.

— Ziceam şi eu.

— Cine este această femeie, iubirea mea? îl întrebă Lady Maude pe Liam.

— Este soţia mea, Lady Keira, spuse Liam. Sunt bărbat însurat acum.

Pentru femeia asta, totul era un joc, îşi dădu seama Keira. Deşi începuse să creadă cu adevărat că Liam nu se culcase niciodată cu ea, continua totuşi să creadă că se făcea măcar în parte vinovat pentru aparenta adoraţie a lui Lady Maude.

Acum se îndoia că femeia îl iubea vreun pic pe Liam.

Poate că îl dorea, căci ce femeie cu sânge în vene nu şi l-ar fi dorit pe Liam în patul ei, dacă acesta ar fi vrut-o sau dacă ar fi fost suficient de îndrăzneaţă cât să-şi ia un amant. Dar să-l iubească? Nu. Însă lucrul pe care Keira nu putea nici măcar să înceapă să-l înţeleagă era motivul pentru care femeia juca jocul acesta.

— Îţi sugerez să te întorci la soţul tău, milady, spuse Liam, rugându-se ca totul să se poată rezolva cât mai simplu, dar îndoindu-se că va avea acest noroc.

— La Robbie? Dar, prinţul meu dulce, a fost atât de crud cu mine! Am fost îngrozită.

Se cutremură uşor, atrăgând pe dată aproape toate privirile bărbaţilor spre sânii ei.

— N-o să poţi niciodată să-ţi imaginezi cum s-a purtat cu mine!

Privind în jur, la bărbaţii adunaţi în sala mare, care o ascultau pe Lady Maude povestind, una după alta, istorii despre brutalitatea cu care fusese tratată de soţul ei, Keira îşi dădu seama că femeia era atât de prinsă de propriul ei joc, încât nici nu-şi mai dădea seama când mergea prea departe.

Cu excepţia lui Tait şi Liam, cei mai mulţi dintre bărbaţi păruseră la început revoltaţi de povestirile ei, ba chiar înţelegători faţă de necazurile femeii. Kester, Malcolm şi Sir Archie începuseră însă repede să o privească cu scepticism, apoi, unul câte unul, Lady Maude îi pierduse şi pe ceilalţi. Până şi cel mai amorezat bărbat nu poate să nu pună la îndoială povestirile de abuz ale unei femei care stă în faţa lui atât de frumoasă, de sănătoasă, de puternică şi de bine îmbrăcată.

Supravieţuitorii domniei brutale, dar, din fericire, neîndelungate, a lui Rauf în Ardgleann şi cei care îi văzuseră înainte ca rănile să apuce să li se vindece, începură să o privească dezgustaţi pe Lady Maude. Ştiau prea bine cum arată o femeie bătută în fiecare zi sau un trup înfometat şi lăsat fără apă zile la rând.

— Îţi acuzi soţul de nişte fapte foarte grave comise împotriva ta, milady, spuse Liam. Poate c-ar fi mai bine să

te duci cu povestea asta la neamurile tale.

Privi către cei trei bărbaţi care intraseră împreună cu ea.

— Dacă simţi că ai nevoie de mai multă protecţie, cred că-ţi putem găsi câţiva oameni care să-i ajute pe cei pe care-i ai.

— Dar cum mă poţi alunga cu atâta cruzime? întrebă Lady Maude. Ştii prea bine că rudele mele mă vor duce pur şi simplu înapoi la Robbie, dacă mă trimiţi acolo. N-o să mă apere de soţul meu.

Începu să plângă.

— Ei nu înţeleg dragostea. O să-mi spună că Robbie e o alegere bună şi-o să mă dea înapoi pe mâinile lui crude şi lipsite de iubire. E tot ce contează pentru ei.

În timp ce femeia se văicărea printre suspine, Liam îşi frecă tâmpla dreaptă, simţind cum începe să-i crească o durere ascuţită. Cu coada ochiului, o urmărea pe Keira privind-o pe Lady Maude. Keira mânca încet, desprinzându-şi doar prea puţin ochii de la femeie. Îi simţea furia în fiecare linie încordată a trupului şi a feţei. Însă Lady Maude părea să nu conştientizeze nimic, ceea ce pentru Liam era complet de neînţeles.

— Te rog, iubirea mea! îl imploră Lady Maude, lasă-mă să stau aici, cu tine.

— N-o să te ascund de soţul tău, milady, spuse Liam.

— Dar, după tot ce ţi-am spus…

— Dă-mi voie să mă îndoiesc că totul a fost adevărat.

Felul rapid în care i se uscară lacrimile îi dădu de înţeles lui Liam că tocmai o înfuriase.

— Cum am spus, pot să-ţi dau nişte oameni care să-ţi asigure o mai bună protecţie în călătorie…

— Dar, Liam, dragul meu, soarele a apus, şi vremea nu e deloc plăcută.

Liam aruncă o scurtă privire oamenilor lui Lady Maude şi văzu că măcar asta era adevărat. Oamenii erau uzi, murdari şi foarte obosiţi. Fiindcă Lady Maude nu era udă nici măcar puţin, Liam presupunea că ea călătorise în caleaşca acoperită, sau că toţi bărbaţii fuseseră obligaţi să-

şi sacrifice propriile piei de animale îmbibate în ulei pentru confortul femeii.

— În cazul ăsta, puteţi rămâne aici la noapte.

Cuvintele nu-i părăsiseră bine buzele, când Liam îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală. Ar fi trebuit s-o dea afară din cetate, să-i ofere o căsuţă undeva la un hotar îndepărtat al domeniilor lui, sau poate chiar să-i plătească o cameră la hanul din sat. Liam le lansase invitaţia doar din milă pentru oamenii pe care Lady Maude îi târa după ea, dar observă acum că aceştia erau cei care îl priveau pe *el* cu milă.

Totuşi, felul în care toţi cei din jur îl priveau acum aproape cu gurile căscate îi spunea că nimeni nu o să creadă explicaţia lui.

Liam nici măcar nu se uită deocamdată la Keira. Putea să jure că-i simţea privirea arzătoare găurindu-i hainele de pe el.

Spre uşurarea lui, încercarea lui Lady Maude de a-l cuprinde într-o îmbrăţişare strânsă fu împiedicată de braţul jilţului, doar atât cât să-i dea ocazia de a o ţine la distanţă.

— De îndată ce se îmbunătăţeşte vremea, veţi pleca, spuse el hotărât, împingând-o pe femeie înapoi în scaunul ei. Refuz să mă las prins în jocul pe care îl joci cu soţul tău, oricare ar fi acesta.

— Oh, cât de crud poţi fi! murmură ea.

Liam observă că presupusa lui cruzime nu-i afectă cu nimic apetitul femeii, care începu pe dată să se servească cu toată mâncarea la care putea ajunge.

Încet, Liam le spuse femeilor care priveau încruntate să aibă grijă ca oamenii lui Lady Maude să primească mâncare consistentă. Apoi se întoarse spre soţia lui.

— Oamenii ei au nevoie de odihnă, spuse el.

— Desigur, răspunse Keira. Par într-adevăr epuizaţi.

Obosiţi, înfometaţi şi nervoşi.

Privi spre Lady Maude, ca să se vadă clar pe cine considera responsabil pentru acest lucru.

— Regulile de politeţe nu ne lasă să-i trimitem în noapte, pe timp de furtună.

— Aşa este.

Ceva din tonul Keirei îi spunea lui Liam să nu-şi facă prea mari speranţe, că nu era acceptarea blândă şi politicoasă care părea să fie.

— Totuşi, regulile de politeţe nu mă pot obliga să-mi şi placă situaţia.

Liam oftă, privind-o pe Keira ieşind din sala mare. Fu uimit însă când toate celelalte femei din Ardgleann plecară în urma ei. Până şi Meggie plecă de lângă Kester.

— Ceva-mi spune că a început bătălia, murmură Tait şi rânji în clipa în care Liam îi răspunse cu o privire chiorâşă.

Îndreptându-şi privirea spre persoana pe care o considera responsabilă pentru toate aceste necazuri, Liam pufni:

— Consider că jocul ăsta a mers prea departe, Lady Maude. A început să mă obosească. Nu ştiu ce-ţi închipui că ai putea să câştigi, dar pe mine începe să mă coste scump. Sunt bărbat însurat acum… începu el.

— Da, am auzit. Şi am văzut.

Lady Maude îşi roti privirile în jur.

— Te-ai descurcat foarte bine. Cu toate farmecele tale, n-am crezut niciodată c-o să ţi se îngăduie să ajungi atât de sus.

Zâmbi şi-i mângâie mâna, părând să nu observe felul în care Liam şi-o trase ca arsă.

— Acum va fi mai uşor pentru noi, iubirea mea. Acum eşti lord şi ai o oaste sub comanda ta. Poţi să sfidezi pe oricine, lumea întreagă, în numele iubirii noastre. Nu e minunat?

Nu credea că era cu adevărat nebună, dar Liam nu putea să-şi dea seama cu exactitate cât anume făcea parte din jocul ei şi în ce măsură credea ce spune.

— Nu, nu este minunat. Nu ştiu în ce vis ciudat eşti prinsă, milady, dar n-o să mă tragi în el după tine. Ţi-am spus deja – nu vreau să comit un adulter. Îmi voi respecta jurămintele făcute soţiei mele. Acestea sunt regulile mele, reguli bine ştiute de mulţi oameni. De ce le-aş încălca

pentru tine?

Spre surprinderea lui, preţ de câteva clipe, Lady Maude păru extrem de furioasă.

— Dar de ce nu? Cu siguranţă n-ai ţinut cont de aceste reguli virtuoase când te-ai culcat cu sora mea, Lady Grace.

— Lady Grace MacDonnell?

— Da. Văd că ţi-o aminteşti destul de bine.

— Sigur că mi-o amintesc. Am vorbit de multe ori cu soţul ei, Edmund. Chiar am luat masa de câteva ori cu el şi cu soţia lui. Totuşi, nu m-am culcat niciodată cu ea.

Invitaţia existase fără îndoială, dar Liam îşi respectase regulile pe care singur şi le impusese. Iar pe Edmund îl considera prieten şi nu l-ar fi trădat niciodată în felul acesta.

— Mi-a spus…

— Nu mă interesează ce ţi-a spus. Nu m-am băgat *niciodată* în patul unei femei măritate. Ai crezut o minciună şi l-ai lăsat pe soţul tău naiv să creadă şi mai multe. Şi, ia spune, când să-l aşteptăm pe *laird* Kinnaird?

Lady Maude îl fixă cu privirea timp de un minut întreg, apoi ridică uşor din umeri.

— Nu pot spune. Nu era acasă când m-am eliberat din închisoare şi am plecat să te caut.

Suspină.

— Doar ca să-mi frângi iar inima, ca de obicei. Nu ştiu ce să mai fac acum. Nu am la cine să apelez în momente de cumpănă. Viaţa a devenit o povară pentru mine, plină de durere şi dezamăgiri. Mă întreb adesea dacă merită să mă mai chinuiesc încă o zi.

— Ei bine, dacă reuşeşti să te hotărăşti şi ajungi la concluzia că nu, spuse Liam, ridicându-se şi arătând înspre est, râul este într-acolo.

Îi auzi exclamaţia şocată, însă aceasta fu numaidecât acoperită de râsul lui Tait, căruia i se alăturară repede ceilalţi bărbaţi din sală.

Era tentat să încalece şi să plece departe, foarte departe, să nu se mai întoarcă la Ardgleann decât după ce

era absolut sigur că Lady Maude Kinnaird plecase.

Privind scările, Liam oftă şi începu să le urce.

O parte din el îi spunea că nu trebuia să încerce să-şi împace soţia furioasă, că nu avea niciun drept să fie furioasă pe el. Nu greşise cu nimic, nu se culcase niciodată cu această femeie, a cărei sănătate mintală începea acum să o pună serios la îndoială. Nici măcar nu o încurajase vreodată.

Apoi îşi aminti cât de frumoasă fusese Keira în această seară. În mod clar, se pregătise cu o grijă deosebită. După felul în care îi atinsese obrazul şi îi zâmbise când o trezise ca să coboare la masă, credea că se hotărâse să-i spună despre copil. Bănuiala i se accentuase în clipa în care îi luase mâna, după masă. Văzuse din nou acea privire blândă şi caldă în ochii ei.

Din păcate, orice intenţionase Keira să-i spună fusese pierdut în clipa în care Lady Maude dăduse buzna, din nou, în viaţa lor.

— Femeia asta e un blestem, murmură el, apoi se opri în faţa dormitorului pe care îl împărţea cu Keira.

Preţ de câteva clipe, încercă să se gândească la ce să-i spună, dar era zadarnic. Nu era prea sigur din ce motiv era furioasă sau pe cine anume era mai furioasă.

Liam ridică din umeri, apoi încercă să deschidă uşa.

Încercă de mai multe ori, înainte să accepte faptul că soţia lui îl încuiase pe dinafară.

— Keira! strigă, bătând cu pumnii în uşă.

— Ce vrei? îi răspunse soţia lui, pe acelaşi ton.

— Lasă-mă să intru!

— Nu. Nu în seara asta. Trebuie să mă gândesc şi nu prea reuşesc să fac asta când eşti lângă mine.

Asta era bine, dar ideea de a o lăsa singură să se gândească nu suna bine deloc. Liam îşi aminti dintr-odată ce-i spuseseră fraţii Keirei, şi anume că era periculos s-o lase să se gândească. Remarca i se păruse amuzantă atunci când fusese spusă, dar nu-i mai venea să râdă acum. Nu putea să ştie în ce direcţie ar fi putut s-o apuce gândurile ei. Liam îşi putea imagina mult prea uşor câteva

concluzii în urma cărora el ar fi avut de suferit.

— Cred că ar fi bine să stăm de vorbă.

— Nu. O să stăm de vorbă după ce mă gândesc.

Liam privi încruntat uşa încuiată. Se gândi să aducă vreo doi oameni mai vânjoşi şi nişte secure ascuţite şi s-o transforme în aşchii pentru foc. Era un gând plăcut, dar îşi înăbuşi vehement această dorinţă, din două motive. Ar fi fost lipsit de demnitate şi se temea ca nu care cumva spectacolul să o distreze mult prea mult pe Lady Maude.

— Bine atunci! se răsti el. Gândeşte-te! Eu mă duc să caut altceva de făcut şi pe altcineva cu care s-o fac.

Spusese o mare idioţenie, îşi dădu seama, retrăgându-se în grabă în bibliotecă. Voia ca Keira să aibă încredere în el şi tocmai o lăsase cu impresia că fugea să-şi satisfacă poftele trupeşti, asemenea unui animal în călduri, după cum îi reproşase cândva.

Când îl găsi pe vărul Tait aşteptându-l, aproape că-i porunci să iasă din încăpere, apoi însă văzu carafa mare cu vin şi două pocaluri aşezate pe masă.

— Am avut o bănuială că s-ar putea să vii să te ascunzi aici, spuse Tait, turnând vin în pocaluri. Şi mi-am zis că o să apreciezi ceva cu care să-ţi îneci amarul.

Liam se prăbuşi în scaun şi bău jumătate din vinul din pocal înainte să spună:

— M-a încuiat afară din dormitorul nostru.

— A spus cumva şi motivul pentru care nu te lasă să intri în încăpere?

— Zice că trebuie să se gândească.

— Nu sună bine.

— Da. Şi când am plecat, i-am mai dat un motiv de gândire.

Îi spuse lui Tait replica pe care i-o dăduse Keirei.

Tait se strâmbă.

— N-a fost o chestie prea deşteaptă.

— A fost o idioţenie, asta a fost. Am fost o ditamai gogomănia.

— La ce crezi că vrea să se gândească? La tine? La Lady Maude? Sau la tine şi la Lady Maude, împreună?

— La toate, presupun.

Liam se încruntă şi sorbi din vin.

— Aş vrea să înţeleg care e jocul pe care Lady Maude îl joacă cu noi.

— Eşti sigur că joacă un joc?

— Din ce în ce mai mult, cu fiecare lucru pe care îl spune sau îl face. Doar că nu-mi dau seama pe cine ia de prost – pe mine sau pe bărbatu-său?

— Poate că pe amândoi, spuse Tait, după ce rămase câteva clipe încruntat. Chiar crezi că o să plece din Ardgleann mâine-dimineaţă? Pare o femeie foarte încăpăţânată, care nu aude decât ce vrea să audă.

— Poate că n-o să plece de dimineaţă, dar cu siguranţă va pleca mâine, înainte să apună soarele. Apoi o să mă duc să descui blestemata aia de uşă. N-o să petrec mai mult de o noapte singur.

*

Keira aproape că trase zăvorul de la uşă în timp ce ecourile ultimelor cuvinte ale lui Liam pluteau încă în aer, dar se forţă să nu se lase pradă slăbiciunii. Îi spusese că o să respecte jurămintele pe care i le făcuse. Trebuia să aibă încredere în el. Şi, dacă era genul de bărbat care să încalce aceste jurăminte doar pentru că se certaseră, era de preferat să afle şi acest lucru.

— Crezi că a vorbit serios? întrebă Meggie, aşezându-se pe marginea patului şi începând s-o scarpine pe Tunet pe burtică.

— Nu, sigur că nu! zise Joan. A fost doar o ameninţare goală, aruncată la mânie. Ca s-o facă pe milady să se simtă prost pentru că nu-l primeşte în cameră. Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Da, răspunse Keira. Trebuie să mă gândesc, şi bărbatul ăla are un stil de a-mi înceţoşa minţile, atunci când vrea.

— Şi la ce trebuie să te gândeşti, mai exact? La el şi la femeia aia? Eu îl cred când spune că nu s-a culcat niciodată

cu ea. Şi, chiar dacă a făcut-o, s-ar fi întâmplat înainte să fie căsătorit cu tine şi n-ar fi avut de ce să nege.

— Oh, şi eu îl cred, spuse Keira şi îşi dădu seama că era adevărat. Totuşi, trebuie să existe un motiv pentru care femeia aia se poartă aşa. Când am venit aici, eram furioasă – pe el, pe ea, pe toată situaţia. Credeam că vreau să mă gândesc la felul în care tot ce s-a întâmplat în seara asta este un semn rău pentru viitorul meu lângă acest bărbat. Totuşi, acum că m-am mai calmat, îmi dau seama că nu la asta mă gândesc.

— Şi la ce te gândeşti?

— Nu pot să-mi dau seama exact ce se-ntâmplă, dar ceva-mi spune că Lady Maude nu e chiar atât de scrântită pe cât ar vrea să credem. Nu, câtuşi de puţin. De fapt, încep să cred că joacă un joc cu noi toţi.

Keira privi încruntată în flăcări preţ de câteva clipe, lăsând gândul să i se aşeze mai bine în minte, apoi îşi dădu seama că asta era.

— Un joc? Ce fel de joc?

— Nu ştiu. Este unul dintre lucrurile la care trebuie să mă gândesc acum. Cred sincer că nu-l iubeşte pe Liam atât de mult pe cât susţine. Şi atunci, de ce face asta? Nu are niciun sens. Se pare că regulile lui Liam de a nu se culca cu nevasta altui bărbat erau bine cunoscute de toată lumea, iar Lady Maude nu poate fi atât de orgolioasă încât să-şi închipuie că va fi ea cea care îl va face să încalce aceste reguli.

— Hm, mie mi s-a părut destul de orgolioasă, zise Meggie. Amintiţi-vă numai cum le atrăgea atenţia bărbaţilor la sânii ei.

— Oh, asta nu înseamnă că e orgolioasă, spuse Keira. Ştie doar că majoritatea bărbaţilor apreciază nurii unei femei şi-i foloseşte ca să atragă atenţia. Unele femei se distrează în felul ăsta.

Keira îşi puse mâinile în şolduri şi clătină încet din cap.

— Nu, sunt din ce în ce mai sigură cu fiecare moment că femeia asta joacă un joc, unul în care Liam nu este decât

un simplu pion. Probabil că ea e cea care a pus să fie bătut, ştiaţi?

— Ei, asta chiar pare ceva ce-ar face o femeie geloasă, spuse Joan. Şi asta n-ar însemna că e îndrăgostită de el?

— Nu neapărat, deşi m-a pus pe gânduri. Totuşi, gelozia poate avea mai multe cauze. Cine poate spune asta? Poate a sperat că Liam o să creadă că soţul ei a fost vinovatul şi apoi Liam o să-şi încalce regulile şi-o să se culce cu ea, ca să se răzbune. E posibil şi să fi dat ordinul într-un moment de furie, pentru că Liam refuza să joace aşa cum îi cânta ea.

Joan clătină din cap.

— Nu-mi dau seama cum speri să descâlceşti nodul ăsta. Este foarte posibil ca femeia să fie pur şi simplu ţicnită.

— Ţicnită sau nu, e suficient de deşteptă cât să-l găsească de fiecare dată pe Liam. Şi mai este un amănunt care se repetă. În foarte scurt timp, soţul ei cât un munte şi oamenii lui la fel de mari vor fi aici, şi *laird-ul* Kinnaird va urla la porţile cetăţii că-i vrea capul lui Liam.

Meggie se încruntă.

— Asta se-ntâmplă de fiecare dată?

— Din câte ştiu eu, da, răspunse Keira. Ai crede că o femeie suficient de isteaţă cât să scape de gărzile puse să o păzească şi de soţul care no scapă din ochi ar putea face uşor acest lucru fără să-i lase soţului ei o urmă pe care acesta să se grăbească se apuce, nu?

— Da, asta cu siguranţă aşa este. Şi atunci, întrebarea la care aş dori eu să aflu răspunsul este: pe care dintre cei doi îl vrea mort?

Keira se uită la Meggie, uluită. Observă că şi Joan făcea acelaşi lucru. Oricât ar fi încercat, Keira nu putea nega că exista un mare adevăr în observaţia foarte precisă a lui Meggie.

— Meggie, ai o minte fantastic de ascuţită şi uluitor de diabolică, spuse Keira.

— Şi asta e bine?

— Oh, după mine, categoric da. Dar sper să rămână la fel de ascuţită şi de diabolică toată noaptea.

— De ce?

— Pentru că trebuie să aflăm răspunsul înainte ca *laird*-ul Kinnaird să sosească la porţile Ardgleannului.

capitolul 22

— Cât o s-o mai laşi pe Keira să se gândească?

Liam se strâmbă la vărul lui, care îl privea rânjind. Faptul că Tait îl prinsese cocoţat pe zidul cetăţii, privind înspre fereastra odăii în care se încuiase Keira, îl enerva. Acum avea să-i fie imposibil să se poarte ca şi cum faptul că soţia lui refuza în continuare să-l vadă sau să vorbească cu el nu îl afecta. Mai rău chiar, rânjetul lui Tait îi spunea lui Liam că vărul lui ştia că nu avea nici cea mai vagă idee cum să rezolve problema.

— Peste două ore, se fac exact şaisprezece ore de când a început să se-mbufneze…

— Să se gândească, îl corectă Tait.

Liam nu-l luă în seamă şi continuă:

— …şi, dacă nu-mi deschide uşa, o sparg până la urmă.

Se uită din nou chiorâş la Tait.

— Dacă râzi, te lipesc cu faţa-n noroi!

Tait clătină din cap.

— Iartă-mă, Liam, dar, după ani în şir în care am văzut fetele leşinând la picioarele tale şi te-am privit fermecând până şi pe cele mai năbădăioase scorpii, n-am ce face dacă situaţia asta mi se pare amuzantă.

— Ţi se pare amuzant că soţia mea mă consideră un animal în călduri? Că, fără îndoială, se simte umilită de toată povestea asta?

— Oh, nu.

Tait îşi strânse braţele la piept, ridică privirea spre fereastra la care privea Liam, apoi se uită din nou la vărul

lui.

— Sincer, eu nu cred că o crede pe femeia aia.

— Dacă n-o crede pe Maude, de ce nu mă lasă să intru în dormitor?

— Ţi-a spus deja. Trebuie să se gândească.

Tait râse înfundat când Liam scoase un mârâit.

— Cine ştie, vere, poate că trebuie să-şi dea seama dacă are suficientă putere cât să îndure astfel de scene o viaţă întreagă.

— I-am spus că o să-mi respect jurămintele!

— Da, dar i-ai spus că o iubeşti? întrebă Tait încet.

Liam deschise gura să-i spună vărului său că asta nu era treaba lui, apoi însă oftă şi îşi trecu degetele prin păr. Chiar o iubea pe Keira. Îşi dăduse seama cu certitudine de acest lucru în clipa în care crezuse că Rauf o s-o omoare. Dar nu îi spusese niciodată. Era un laş şi voia s-o spună ea prima. Şi avea acum mari şanse să plătească scump această timiditate.

— Ce te face să crezi că o iubesc? întrebă el, ignorând felul în care Tait îşi dădu ochii peste cap.

— Totul. Nu uita că te-am văzut cum te porţi cu femeile timp de ani în şir. Oh, eşti drăguţ şi le spui lucruri frumoase, dar cam atât. Le placi aşa, într-un mod trecător, cum placi mai toate femeile. Când Sigimor mi-a spus că ţi-ai găsit perechea, femeia ta…

— Femeia care mi se potriveşte, spuse Liam încet.

— Da, care ţi se potriveşte. Ei bine, sincer, nu prea am crezut. Apoi am venit aici şi, în numai o zi, m-am convins că era adevărat.

— Ai crezut că am luat-o pentru locul ăsta, pentru şansa de a deveni lord?

— Nu-i nimic rău în asta, Liam. Cel puţin tu vei fi un soţ bun pentru ea. În legătură cu asta, nu am nicio îndoială.

El zâmbi vag.

— Mai cred şi că tu eşti bărbatul potrivit *pentru ea,* dar bănuiesc că nici ea nu ţi-a spus-o.

— Şi atunci, de ce să-i spun eu?

— Pentru că ea are nevoie să ştie şi să creadă mai

mult decât ai tu. Da, îmi imaginez că e greu să nu ştii ce simte soţia ta pentru tine, dar ai avut suficientă experienţă cu femeile ca să poţi bănui ce simte, iar pentru restul cred că poţi să mai aştepţi. Nevasta asta a ta se pricepe ea la multe şi ştie multe, dar nu şi despre dragoste. Mă tem că aici tu trebuie să faci primul pas.

Liam privi lung înspre fereastra dormitorului.

— Pot s-o strâng de gât mai întâi?

Tait râse şi clătină din cap.

— Va trebui să te mulţumeşti doar cu ameninţările.

— Milord!

Chiar în timp ce Liam se întorcea să răspundă acestei chemări, Kester se opri împiedicându-se lângă el, cu Meggie aproape pe urmele lui. Băiatul părea îngrijorat.

Şi Meggie părea îngrijorată, dar în expresia ei se citea şi furie.

Liam simţi cum i se strânge inima – bănuia ce se întâmplase.

— A venit omul ăla… începu Kester.

— Cameron, nenorocitule! se auzi o voce ca de tunet.

Liam oftă şi clătină din cap în clipa în care răcnetele lui Kinnaird se ridicară cu ecou în jur.

— Mă tem sincer că n-o să putem opri toată nebunia până nu-l omorâm pe caraghiosul ăsta.

O surprinse pe Meggie deschizând gura să spună ceva, dar o închise repede şi strânse buzele.

— O să mă oblige s-o fac, fătuco. Măcar ca să nu-l las pe el să mă omoare pe mine.

— Nu cred că el hotărăşte ce şi cum, milord, murmură Meggie, apoi o zbughi la fugă.

— Ei, ce-a vrut să spună cu asta? întrebă Kester, privind încruntat în urma lui Meggie.

— Şi eu voiam să întreb acelaşi lucru, murmură Liam.

— Cameron, desfrânatule! Fă-te încoace!

— Crezi că putem sta de vorbă cu neghiobul? Să-l lămurim ce şi cum? întrebă Tait, îndreptându-se cu Liam şi Kester spre meterezele sub care Sir Kinnaird răcnea ca ieşit din minţi, urlând înjurături şi provocări.

— N-a avut efect, până acum, zise Liam.
— Mă temeam c-o să spui asta.

*

Keira stătea în uşa odăii care îi fusese dată lui Lady Maude Kinnaird, cu Joan lângă ea. Ea, Joan şi Meggie renunţaseră în cele din urmă să mai încerce să ghicească ce joc juca cu ei toţi această femeie bolnavă şi, la o oră târzie, se băgaseră fiecare în patul ei.

Keira se trezise cu câteva ore în urmă, obosită şi cu o durere de cap. Iar stomacul ei îşi alesese exact această zi ca să înceteze să se poarte frumos şi se răzvrătise vehement împotriva ei.

În timp ce încerca să-şi liniştească stomacul şi să se îmbrace, hotărâtă să nu o scape din ochi pe Lady Maude, Keira începuse să pună la îndoială concluziile la care ajunsese în legătură cu această femeie.

Acum, însă, văzând-o cum îl privea zâmbind pe soţul ei scos din minţi, Keira nu mai avu nicio îndoială.

Se apropie de ea cu paşi apăsaţi, o apucă de mână şi-i răsuci braţul la spate.

— Îţi place scenariul pe care l-ai făcut, milady?

— Dă-mi drumul imediat! porunci Lady Maude. Cine crezi că eşti să te porţi în felul ăsta cu mine?

— Sunt stăpâna cetăţii în care ai intrat nepoftită. Soţia bărbatului pe care soţul tău vrea să-l omoare. Femeia care o să-ţi rupă braţul dacă nu-mi răspunzi la întrebări, repede şi sincer.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Keira îi răsuci şi mai mult braţul şi se strâmbă când Lady Maude scoase un ţipăt ascuţit. Aşteptă ca vindecătoarea din ea să fie îngrozită de felul în care se purta, însă nu simţi niciun pic de regret sau de revoltă în inima ei. Keira hotărî că era din cauză că nu avea nicio îndoială că femeia din faţa ei pusese totul la cale, că Lady Maude depusese mari eforturi ca să-i facă pe cei doi bărbaţi să-şi încrucişeze săbiile. Dacă făcând-o pe ea să sufere

oprea doi bărbaţi din a se omorî sau din a se răni grav unul pe celălalt, Keira se declara mulţumită şi nu avea mustrări de conştiinţă.

— Nu mă pune la încercare, milady, spuse Keira. Nu sunt într-o dispoziţie prea bună. Mă doare capul şi stomacului meu nu-i place mirosul uleiului de trandafiri pe care ţi l-ai turnat pe tot corpul. Acum, răspunde-mi la întrebare: pe care dintre cei doi vrei să-l vezi mort şi de ce?

— Nu are nicio noimă ce spui!

— Pot să-ţi rup braţul. Să n-ai nicio îndoială.

— Da, spuse Joan, riscând să privească pe fereastră. Şi soţului meu i-a rupt toate oasele de la degete.

Keira aproape rânji când o văzu pe Lady Maude devenind albă ca varul. Joan alesese o cale genială de a da greutate ameninţărilor ei. Şi spusese adevărul, aşa că tonul ei fusese foarte convingător. Lady Maude nu avea de unde să ştie că degetele lui Malcolm fuseseră rupte doar pentru a putea fi reaşezate corect şi că mâna se vindecase.

— Nu, tu nu înţelegi! Eu şi Liam…

— N-aţi făcut nimic! i-o reteză Keira. Liam are o regulă sfântă să nu se atingă vreodată de soţia altui bărbat, o regulă pe care nu a încălcat-o niciodată. Credeai că a stat cinci ani într-o mănăstire pentru că-i plăceau robele? Crede în legile Domnului şi este în stare să respecte reguli. Chiar şi pe cele pe care şi le-a impus singur. E drept, a fost un desfrânat timp de câţiva ani, dar nu s-a atins niciodată de nevasta altuia. Aşa că hai, încearcă să spui adevărul de data asta.

— S-a culcat cu sora mea, care era măritată! Ea mi-a spus!

— Te-a minţit.

— Este, în mod evident, o trăsătură de familie, murmură Joan.

— Oh, ce ştiţi voi? N-aţi cunoscut-o pe sora mea, Grace! zise Lady Maude, cu vocea încărcată de lacrimi de durere şi, bănuia Keira, de furie. Poate avea orice bărbat îşi doreşte. L-a avut pe soţul meu!

— Ah, înţeleg, spuse Keira. Şi de-asta ai încercat să-l

înşeli la rândul tău, cu Liam.

— Şi de ce nu? Dacă el poate, pot şi eu! Dar, oh, nu! Dintr-odată, Sir Liam Cameron devine un sfânt. Şi, proastă ce sunt, l-am crezut. Apoi s-a culcat cu Grace, deşi era măritată. Pe mine nu m-a vrut, dar a vrut-o pe ea.

— Aşa că ai avut grijă ca soţul tău necredincios să ştie totul despre felul în care te ţineai după soţul meu. Acum, ce mă face să cred că Liam a fost aproape ucis pentru că tu ai crezut minciunile surorii tale?

— Nu trebuia să fie ucis!

— Nu, sigur că nu. Doar pedepsit.

Keira se uită la Joan.

— Cred că este suficient. Bărbaţii au început să se lupte?

— Nu, dar nu cred că mai durează mult, răspunse Joan. Cred că soţul tău încearcă să-i explice soţului ei, dar neghiobul nu ascultă. Răcneşte ocări cât îl ţin plămânii. Nu cred că lordul nostru va fi în stare să mai înghită prea multe.

Keira îi arătă lui Joan cum să-i ţină braţul lui Lady Maude în aşa fel încât să o facă să simtă durerea, ba chiar să i-l poată rupe, dar şi să o ţină potolită. Ieşiră apoi din încăpere, iar Keira se opri doar cât să ia sabia pe care o lăsase sprijinită de zid, lângă uşă. În starea de spirit în care se găsea acum probabil că ar fi fost în stare să o folosească, îşi spuse, în timp ce ieşeau din fortăreaţă.

*

Liam scutură din cap. Ecourile cuvântului *laş* încă mai răsunau între zidurile acum goale ale cetăţii. Dacă nu ar fi fost în casa lui, înconjurat de oamenii lui care urmăreau cu atenţie scena, poate că i-ar fi iertat şi insulta asta, cum îi trecuse cu vederea şi altele. Ştia că nu e aşa. Cei mai mulţi dintre cei care îi priveau ştiau că nu e aşa. Din nefericire, nu putea să stea pur şi simplu cu mâinile în sân şi să încerce să-l facă pe neghiob să asculte de vorbă bună, după ce-i adusese o asemenea jignire. Era una dintre acele

insulte la care un bărbat trebuie să răspundă cu sabia. Cu atât mai mult când cel insultat este lord.

Chiar şi aşa însă, aşteptă ca *laird-ul* Kinnaird să scoată primul sabia din teacă, înainte să o scoată şi el.

— Nu sunt laş, Sir Kinnaird, după cum bine ştii, spuse Liam încet. Doar că-mi displace ideea de a vărsa sânge, al tău sau al meu, din cauza unei minciuni.

— Probabil că aşa le spui tuturor soţilor de care-ţi baţi joc băgându-te în paturile nevestelor lor, spuse Kinnaird.

— Sunt multe lucruri pe care mi-ar plăcea să le spun anumitor soţi. Printre altele, că ar trebui să stea o vreme să încerce să-şi cunoască mai bine nevestele. Dacă ai fi făcut asta, ai şti că soţia ta minte şi probabil că ai cunoaşte şi motivul.

— Maude a mea era un înger înainte s-o prinzi în plasa ta, lipitoare destrăbălată! urlă Kinnaird, împingându-l la o parte pe unul dintre oamenii lui care încerca să-l calmeze.

Lui Liam îi era clar că măcar o parte din oamenii *laird-*ului Kinnaird puneau la îndoială poveştile doamnei lor, dar Lady Maude reuşise cu siguranţă să-şi convingă soţul. Bărbatul era orbit de gelozie, şi Liam începea să suspecteze că era şi îndurerat. S-ar fi făcut mai bine dreptate dacă Lady Maude ar fi fost cea care şi-ar fi riscat viaţa pentru minciunile şi jocurile ei de manipulare, şi nu bietul ei soţ, care părea să-şi fi ieşit din minţi. Ea îi adusese în acest punct, şi Liam tare şi-ar fi dorit să ştie de ce.

Tocmai când Kinnaird îşi ridicase sabia, şi Liam se pregătea să pareze lovitura, bărbatul înlemni şi ochii i se căscară. Treptat, Liam începu să vadă dincolo de adversarul lui şi de sabia pe care acesta o ţinea în mână. Îşi dădu seama că fiecare bărbat, fiecare femeie şi fiecare copil de pe metereze rămăsese cu gura căscată. Apoi femeile începură să zâmbească. Peste încă vreo câteva clipe Liam îndrăzni să-şi ia privirea de la Kinnaird suficient cât s-o vadă pe Joan ţinând-o în faţa ei pe Lady Maude, palidă, dar furioasă. Dându-şi seama că nu risca să fie atacat de Kinnaird în acel moment, Liam se întrebă unde era Keira. Se aplecă uşor într-o parte ca să privească în

spatele lui Kinnaird şi rămase la fel de uluit ca toţi cei din jur. Keira era în spatele bărbatului, atingându-l cu vârful sabiei pe care o ţinea în mână.

— Nevastă, te amesteci într-o chestiune de onoare, spuse el calm.

— Nu-i vorba de nicio onoare aici, pufni Keira, furioasă din cauza ocărilor pe care Kinnaird i le adresase lui Liam, care încercase atât de mult să facă pace.

Era foarte tentată să-l împungă de câteva ori cu sabia pe bărbatul din faţa ei.

— Spune-le adevărul, Lady Maude! porunci ea.

— Prinţul meu dulce, începu Lady Maude, soţia ta a abuzat cumplit de mine…

— Joan?

Keira dădu satisfăcută din cap în clipa în care Joan răsuci braţul femeii, şi aceasta ţipă.

— Hei! protestă Kinnaird. Nu ai dreptul s-o loveşti!

Ultimul cuvânt se sfârşi într-un geamăt uşor, după ce Keira îl împunse cu vârful sabiei, un gest scurt, dar grăitor.

— Taci! Nu-mi pune răbdarea la încercare, milord, spuse Keira. Mă doare rău capul.

Tonul furios cu care Keira rostise aceste cuvinte aproape că-l făcu pe Liam să râdă, dar se grăbi să înghită-n sec ca să se stăpânească. Kinnaird părea uluit, dar rămase nemişcat. În mod clar, Keira descoperise ceva ce avea să pună capăt acestui joc macabru.

— Ce spui, milady, încercăm din nou? întrebă Keira.

Spera că femeia o să înceteze cât mai repede cu minciunile, pentru că sabia era grea, şi stomacul ei se purta foarte ciudat. Nu-şi dorea decât să se ducă şi să se întindă.

— Nu l-am luat niciodată pe Sir Liam în patul meu, începu Lady Maude.

— Cred că vrei să spui că soţul meu nu te-a luat niciodată în patul lui.

— Au! O să-mi rupi braţul dacă nu te opreşti.

— Da, e posibil, spuse Keira. Cred că Joan e mai puternică decât mine.

— Bine, bine! Sir Liam a refuzat să fie amantul meu.

Mi-a spus că nu se încurcă niciodată cu femei măritate. Ha! Ar fi trebuit să-mi dau seama că minte, aşa cum mint toţi bărbaţii. Pentru că s-a culcat cu Grace, nu? Şi Grace e măritată!

Se uită urât la soţul ei.

— Cum te simţi acum, când ştii că ibovnica ta îţi este la fel de necredincioasă pe cât îmi eşti tu mie?

— Ce tot spui acolo? întrebă Kinnaird. Nu ţi-am fost niciodată necredincios.

— Grace mi-a spus totul despre voi! Să nu mă minţi! Mi-a spus de câte ori v-aţi întâlnit!

Îşi fixă pentru câteva clipe privirea asupra lui Liam.

— Şi cu tine la fel!

Kinnaird se uită la nevasta lui, apoi la Liam, apoi din nou la nevastă.

— A minţit. Şi acum încep să cred că ai minţit şi tu.

Îşi băgă sabia în teacă şi se uită din nou la Liam.

— Îmi imaginez că soţia ta e cea care mă-nţeapă în spate cu o sabie sau cu un pumnal.

— Da, răspunse Liam, băgând la rândul lui sabia în teacă. Keira, poţi să nu-l mai împungi pe Sir Kinnaird acum.

— Spune-i acestei femei să-mi dea drumul! porunci Lady Maude, în clipa în care Keira păşi din spatele lui Kinnaird.

— Nu, nu încă, zise Kinnaird, când Liam deschise gura să-i spună lui Joan să-i dea drumul lui Lady Maude. Foarte isteţ, spuse bărbatul, studiind felul în care Joan o ţinea pe soţia lui. Îmi închipui că doare, nu-i aşa, Maude?

— Robbie, cum poţi îngădui ca femeia asta să se poarte aşa cu mine? întrebă Lady Maude, cu lacrimi în glas.

— Pare să aibă efectul de a te face să spui adevărul. Iar asta, în mod evident, nu s-a mai întâmplat de ceva vreme.

Fiindcă nu voia s-o amestece pe Joan în toată povestea, Liam se uită la Keira.

— Crezi că ai putea tu să…

Se opri bâlbâindu-se când Keira întinse braţul, cu palma ridicată spre el.

— Nu. Eu am terminat cu povestea asta. Am stat trează toată noaptea ca să înţeleg ce era în mintea creaţă a nebunei ăsteia. Sunt obosită şi mă doare capul. Nu vreau decât să mă întind şi poate să mănânc vreo doi biscuiţi de ovăz şi să beau o cană cu lapte de capră. Sunt sigură că Joan n-o să se supere să vă ajute să descâlciţi nodul pe care l-a făcut femeia asta afurisită!

Când Joan murmură că n-avea nimic împotrivă, Keira dădu din cap.

— Bun. Atunci vă las.

Plecă, rugându-se cu fiecare pas să reziste până ajungea în camera ei, înainte să vomite.

Liam, împreună cu toţi cei strânşi pe metereze o priviră pe Keira dispărând în cetate, strângând încă sabia în mână, deşi îi târa vârful prin ţărână. Ar fi fost drăguţ dacă singurul lucru la care soţia lui se gândise peste noapte ar fi fost planul ascuns al lui Lady Maude, dar Liam se îndoia că putea fi atât de norocos.

Se uită la Kinnaird, şi bărbatul se uită la el în acelaşi timp.

— O Murray până-n măduva oaselor, spuse Kinnaird. O să ai mare bătaie de cap cu ea.

Privi apoi încruntat spre propria nevastă.

— Dar a mea îţi garantez că n-o să-ţi mai facă probleme. Sora ta e o târfă mincinoasă, Maude, iar tu eşti o proastă fiindcă ai crezut-o. Da, şi m-ai făcut şi pe mine de râs. Am tot încercat să omor un bărbat care nu mi-a greşit cu nimic.

Îi aruncă o privire lui Liam.

— Deşi era posibil ca eu să fiu cel ucis. Ăsta era planul tău?

— Nu, iubirea mea. Eu…

— Taci! Nu mai spune nimic.

Se uită din nou la Liam.

— Regret că te-a târât în povestea asta. Îţi ofer scuzele mele.

— Pentru că ai încercat să mă înfrunţi în mod onorabil sau pentru că ai pus să fiu bătut pân-am căzut lat? întrebă

Liam şi nu fu surprins să vadă expresia şocată şi nedumerită a lui Kinnaird în faţa acestei acuzaţii, căci Liam era sigur acum că Lady Maude fusese cea care poruncise atacul.

Dar nu voia s-o lase să ascundă acest adevăr de soţul ei.

— Aşadar, nu tu ţi-ai trimis oamenii să tabere asupra mea?

— Era o insultă adusă mie, personal, şi onoarea îmi cerea să mă răzbun. Cel puţin aşa am crezut, adăugă *laird* Kinnaird.

Apoi se uită chiorâş la nevastă-sa.

— Ai poruncit să fie bătut? Pentru ce? Pentru că a refuzat să-şi bată joc de mine şi să vină-n patul tău?

— Şi-a bătut joc de Edmund! zise Lady Maude.

— Nu cred asta.

Kinnaird se uită la bărbaţii care veniseră la Ardgleann împreună cu soţia lui.

— Ar fi trebuit să-mi spuneţi ce-a făcut. Îmi dau seama că n-am fost suficient de precis în ordinele pe care vi le-am dat. Veţi continua să o însoţiţi oriunde se duce, dar de acum înainte îmi veţi spune mai multe, nu doar unde se duce. Îmi veţi spune tot ce face, cu cine se întâlneşte şi tot ce spune. Duceţi-o la trăsura ei!

— Dar, dragostea mea… protestă Lady Maude, în timp ce bărbaţii o luau de lângă Joan.

— Ai face bine să-ţi ţii gura acum, femeie. Vorbim noi doi mai târziu.

De îndată ce soţia lui fu dusă la trăsură, Kinnaird se întoarse din nou spre Liam.

— Trebuie să-mi îngădui să răscumpăr tot răul pe care ţi l-a făcut, să mă revanşez în vreun fel.

— Nu este nevoie. Într-un fel, tot ea m-a salvat.

Liam zâmbi uşor.

— Aşa mi-am cunoscut soţia.

Privi în jur, spre cetatea Ardgleannului.

— Am câştigat mai mult decât am pierdut.

— Am auzit că ai luptat ca să câştigi cetatea şi că ai

scăpat cu ocazia asta Scoţia de o mare secătură.

— Norocul a fost de partea noastră, nu am pierdut prea mult în luptă.

— Din câte am văzut pe drum încoace, nenorocitul a pustiit locul. O să-ţi trimit câte ceva ca să vă ajut să treceţi mai uşor peste iarnă.

Ştiind că aveau nevoie de o asemenea ofertă generoasă şi dându-şi seama că şi *laird*-ul Kinnaird avea nevoie să se revanşeze cumva, Liam spuse:

— Îţi mulţumesc. Darul tău va fi bine-venit.

Kinnaird se aplecă, apoi plecă. Peste câteva minute, el, soţia şi oamenii lui părăseau Ardgleannul.

Liam oftă şi clătină din cap. Omul avea un drum greu înaintea lui. Dincolo de furie şi de dezamăgire, pe chipul *laird*-ului Kinnaird se citise o evidentă durere. Era posibil ca soţia lui să fi încercat să-l ucidă, şi Kinnaird ştia asta.

— Ei, e clar că soţia ta a stat mult pe gânduri, spuse Tait, venind lângă Liam. Lady Maude are o gelozie morbidă când vine vorba de sora ei. Mă întreb cum oare a aflat Keira.

— Îmi imaginez că a început să aibă bănuieli în acelaşi timp cu noi. Chestia cu braţul probabil că a făcut restul.

Tait râmji.

— Drăguţ lucru ai învăţat-o pe nevasta ta.

— Nu eu. Presupun că ştie de la fraţii ei. Sau de la vreunul din droaia de verişori.

— Cred că i-ai lăsat suficient timp să se gândească. Ar fi bine să te duci la ea, înainte să înceapă să-şi îndrepte gândurile spre tine.

Liam se încruntă.

— Poate c-ar fi mai bine, deşi părea încă foarte furioasă.

— S-ar putea să fie un avantaj. Sigimor este de părerea asta.

Dând încet din cap, Liam se îndreptă spre cetate.

Când ajunse în capul scărilor care urcau spre dormitorul lui, se simţea nervos. Fusese insultat şi aproape că începuse un duel din cauza geloziilor şi minciunilor unei

femei. Soţia lui ar fi trebuit să fie lângă el, să-l susţină şi să-l aline, nu să se închidă îmbufnată în dormitor.

Şi, îşi zise în momentul în care ajunse în dreptul uşii, credea prea repede minciunile spuse despre el. Din clipa în care o cunoscuse, nu făcuse altceva decât să încerce să-i câştige încrederea, însă Keira tot refuza să i-o dea.

Era însărcinată, dar nu părea să considere că era cazul să-i spună şi lui acest amănunt. Privirile pe care i le arunca uneori indicau sentimente mai adânci, mai profunde, dar nu spunea niciodată nimic.

Abia stăpânindu-se, Liam începu să se dojenească singur, amintindu-şi cât de multe avea un om de pierdut dacă nu reuşea să-şi ţină furia sub control.

Încercă să deschidă uşa dormitorului. Era iar încuiată.

Liam simţi cum furia, pe care încercase atât de greu să şi-o controleze, pune stăpânire pe el. Începu să bată cu pumnii în uşă.

capitolul 23

— Deschide uşa!

Keira deschise un ochi şi privi spre uşă, înfiorându-se la zgomotul îngrozitor făcut de pumnii cu care Liam bătea în uşă. O încuiase doar pentru că nu voia să-i întrerupă cineva odihna de care avea atâta nevoie.

Nu durase prea mult liniştea ei, îşi zise supărată.

— Deschide uşa imediat, Keira, sau îţi jur că o sparg cu toporul!

Ochii ei se măriră în timp ce se dădea încet jos din pat. Liam părea furios.

Trase zăvorul şi se grăbi să facă un pas înapoi, în caz că ar fi trântit uşa de perete, aşa cum fac adesea bărbaţii când sunt furioşi.

Când uşa se deschise aproape cu blândeţe, şi soţul ei păşi în odaie cu graţia obişnuită, începu să se simtă neliniştită. Când închise liniştit uşa şi trase zăvorul la loc,

Keira ridică privirea spre chipul lui şi trebui să facă un efort ca să reziste impulsului de a se ascunde sub pat.

Liam era într-adevăr foarte furios. Soţul ei blajin, cu vorbă blândă şi plăcută, avea, în mod evident, un temperament de adevărat roşcovan, ascuns sub calmul aparent.

— Ai terminat cu îmbufnarea? o întrebă.

— Nu m-am îmbufnat, protestă ea. M-am gândit.

— Sigur, la soţul tău care e un animal în călduri?

Keira deschise gura să-l contrazică, dar Liam n-o lăsă să vorbească.

— Recunosc, am fost un nătâng amorez preţ de vreo câţiva ani, spuse el, începând să păşească încolo şi-ncoace în faţa ei. Trebuie să recunosc. Am recunoscut şi că nu a fost frumos din partea mea. Dar mă asculţi când îţi jur că nu m-am culcat niciodată cu nebuna aia? Nu! Mă asculţi când îţi spun că nu m-am culcat vreodată cu o femeie măritată sau logodită, că nu m-am băgat în patul nici unei fecioare neprihănite, că nu am sedus vreodată o femeie şi că nu am minţit-o ca să ajung în patul ei? Că nu i-am făcut nici măcar unei singure femei nici cea mai mică promisiune? Nu!

— Liam, eu… începu ea, dar Liam se opri în faţa ei, îşi puse mâinile în şolduri şi o privi chiorâş.

— Crede-mă că am ajuns la capătul puterilor cu tine, Keira! zise el. Ţi-am făcut un jurământ solemn, dar tu nu crezi că am vorbit serios, nu? Ţi-am jurat că-ţi voi fi credincios, iar tu îmi pui cuvântul la îndoială. Îţi spun cuvinte frumoase, dar tu le dai la o parte. Am făcut cu tine lucruri pe care nu le-am făcut niciodată cu o altă femeie. Toate astea, şi tu încă mă priveşti ca şi cum te-ai aştepta să pun mâna pe prima fată care-mi iese în cale şi s-o întind pe masă!

— Oh, nu! În niciun caz nu cred asta! protestă ea.

Dar încruntarea lui o opri din a mai spune şi altceva în apărarea ei.

— Mi-am propus să fiu răbdător, mi-am spus că eu am avut mai mult de câştigat din căsătoria noastră. Ei bine, am

fost răbdător şi m-am săturat! O să încetezi să mai crezi că sunt gata să te trădez la fiecare pas! Chiar dacă aş vrea, n-aş face-o, pentru că am făcut un jurământ în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. Un jurământ solemn. Dar nu-mi doresc să te înşel cu nimeni, niciodată. Şi nu ştiu cum să fac să te conving de asta!

Discursul lui se termină într-o notă aproape rugătoare, apoi începu iar să păşească nervos. Keira deschise gura ca să-l asigure că începuse să-l creadă în legătură cu Lady Maude, dar ceva dinăuntrul ei o sfătui să o închidă repede la loc. Liam era furios, şi Keira ştia prea bine cât de uşor îşi putea da un om de gol adevăratele sentimente la mânie. Poate că era mai bine să rămână tăcută şi să-l lase să bodogănească mai departe.

— Încerc să-ţi spun toate astea când facem dragoste, dar tu nu vezi! Îţi spun cu fiecare atingere, cu fiecare sărut. Dar tu rămâi oarbă. Îţi ţii o parte din tine departe de mine, o păzeşti de parcă ar fi o comoară pe care te temi să nu ţi-o distrug. Fiindcă nu mi-a păsat niciodată prea mult ce e în mintea sau în inima unei femei, nu ştiu cum să le citesc pe ale tale. Dacă nu te pot face să înţelegi că dorinţa mea este numai şi numai pentru tine, cum te pot face să înţelegi că şi inima mea e numai a ta?

Clătină din cap.

— N-am crezut niciodată c-o să mă îndrăgostesc. După ce fusesem cu atâtea femei, mă credeam imun. Ba chiar îmi făceam griji din când în când în legătură cu asta. Şi totuşi, acum chiar îmi doresc să fiu un bărbat care să nu poată iubi. Eu…

Liam icni în clipa în care Keira se azvârli asupra lui şi-l strânse cu putere în braţe. Clipi şi îi privi creştetul capului, încercând să se gândească la ceea ce tocmai spusese. Era clar că, în furia lui, spusese ceva bine, şi i se părea o idee bună să-şi amintească ce anume.

Ochii i se măriră o idee când îi cuprinse în braţe trupul micuţ. La un moment dat, furia i se mai domolise şi începuse să simtă că i se duce elanul. Îşi dăduse seama că nu mai avea alte idei cum s-o facă pe soţia lui să aibă

încredere în el, cu atât mai puţin cum s-o facă să-l iubească aşa cum o iubea el. Liam avea distincta impresie că îi spusese Keirei că o iubeşte, la un moment dat în lunga înşiruire de nemulţumiri. Se părea că Tait avusese dreptate. Fusese nevoie să-i spună el primul.

*

Keira nu credea că-l poate strânge pe Liam suficient de mult în braţe. Tremura şi inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar întreg trupul îi era cuprins de o beţie de fericire.

Liam o iubea. Gândul se împrăştie prin ea, încălzindu-i fiecare parte a trupului, din cap până-n picioare. Se simţea de parcă ar fi băut o carafă întreagă de vin.

Declaraţia nu venise în timpul unui moment dulce de pasiune şi nu fusese nici pe departe momentul romantic pe care şi-l imaginase întotdeauna. Şi nici nu o privise direct în ochi, ca să-şi declare sentimentele în cuvinte clare şi precise. Totuşi, ştia că îi spusese.

Îi spusese, în timp ce se plângea despre cum nu îl ascultă niciodată.

În mod ciudat, tocmai asta o făcea să-l creadă.

— Oh, Liam, şi eu te iubesc! spuse ea şi încercă să-l îmbrăţişeze şi mai strâns.

Liam îi ridică faţa spre a lui şi o sărută. Era un sărut sălbatic, flămând şi solicitant.

Nu ar fi putut spune care dintre ei începuse să-şi scoată primul hainele, dar, în curând, erau amândoi dezbrăcaţi. Se prăbuşiră pe pat. Keira se lăsă complet în voia pasiunii, şi atât ea, cât şi Liam se alintară cu vorbe de iubire.

Liam îi mângâie şi îi sărută fiecare centimetru de piele, iar Keira îi răspunse în acelaşi fel, dând tot ce ştia ea să dea, fără să reţină nimic. O aduse în pragul extazului iar şi iar, până când începu să se simtă frustrată şi îl imploră să termine. Apoi intră adânc în ea, şi Keira se ţinu de el în timp ce se prăbuşeau amândoi în abis.

Încercând să nu se mişte niciun centimetru, pentru că

Liam părea adormit buştean deasupra ei, Keira privi în jurul ei şi zâmbi satisfăcută. Erau haine împrăştiate peste tot. Încercă să-şi aducă aminte când răsturnaseră masa, însă gândurile ei erau încă plăcut înceţoşate de plăcerea şi fericirea pe care le găsiseră unul în braţele celuilalt.

Keira se încruntă o idee. Liam nu spusese încă pe şleau cuvintele, deşi reacţia lui la declaraţia ei fusese cu siguranţă tot ce şi-ar fi putut dori o femeie. O pusese să repete cuvintele iar şi iar în timp ce făceau dragoste, ca şi cum nu se putea sătura să le audă. Keira nu avea nicio îndoială că dragostea ei era dorită, primită cu nesaţ.

Îşi simţea inima eliberată.

Trecutul lui Liam nu-i mai provoca acum decât o uşoară strângere de inimă şi era sigură că avea să treacă şi aceasta. În ciuda cuvintelor frumoase pe care le spusese şi a felului frumos în care se purtase cu ele, Liam le folosise pe femeile din trecutul lui în aceeaşi măsură în care fusese folosit de ele. Nu existaseră sentimente adânci, doar dorinţă carnală. Chiar nu exista nicio fantomă în trecutul lui cu care trebuia să concureze şi pe care să i-o alunge din amintire.

Şi o parte din nemulţumirile lui erau întemeiate, recunoscu în sinea ei. Îi auzise cuvintele, dar nu îl ascultase cu adevărat, nu îl crezuse. Se întreba însă ce anume făcuse cu ea şi nu mai făcuse cu nicio altă femeie. În speranţa că o să-l trezească ca să-i poată răspunde la această întrebare, începu să-şi plimbe degetele în sus şi-n jos pe spatele lui.

Liam deschise un ochi, văzu curba atât de frumoasă a sânilor soţiei lui şi nu se putu stăpâni să nu-i sărute. Soţia lui îl iubea. O pusese să repete cuvintele de mai multe ori în timp ce făceau dragoste. Nu credea că le putea auzi de suficient de multe ori. Într-un fel pe care nu îl înţelegea pe deplin, îl făceau să se simtă întreg. Îl făceau să se simtă puternic şi pregătit să înfrunte orice viitor i-ar fi aşteptat.

— Liam?

Zâmbi. Îi plăcea nota răguşită pe care o avea vocea Keirei după ce făceau dragoste.

— Mmm?

— Când urlai ca nebunul…

— Nu urlam. Doar discutam câteva chestiuni cu tine.

— Desigur. Ei bine, când discutai aceste chestiuni cu mine, ai spus că ai făcut cu mine lucruri pe care nu le-ai făcut cu nicio altă femeie. Având în vedere că nu sunt aşa de pricepută ca tine, nu-mi pot da seama care sunt aceste lucruri.

Auzind că vocea ei nu mai avea acea notă de furie reţinută când vorbea despre trecutul lui, ridică privirea spre ea.

— Eşti curioasă, nu?

— Păi, da. Tu ştii că eu nu am mai făcut nimic cu altcineva. Şi pentru că tot ce ştiu am învăţat de la tine, cum să-mi pot da seama ce este nou şi pentru tine?

— Adevărat.

Începu să-i acopere de sărutări faţa încă îmbujorată.

— Nu am mai dormit niciodată toată noaptea lângă o femeie. Nu am făcut niciodată baie cu o femeie.

Zâmbi când o văzu roşind, evident amintindu-şi momentele când ei doi făcuseră baie împreună.

— Şi nu am acoperit niciodată cu săruturi trupul vreunei alte femei.

Obrajii ei căpătară acea culoare aprinsă care îi spunea că ştia exact la ce se referea. Râse uşor.

— Aşadar, chiar nu a însemnat prea mult pentru tine, murmură ea.

Dându-şi seama că încerca să lase în urmă trecutul lui, îi spuse:

— Mi-am respectat regulile. Le-am spus cuvinte frumoase ca să le fac să zâmbească. Şi m-am simţit bine cu de.

Îi atinse gura cu buzele.

— Aş fi vrut să fi venit la tine la fel de pur pe cât ai venit tu.

— Oh, ar fi fost frumos. Dar probabil că e mai bine că măcar unul din noi a avut ceva experienţă.

Amintindu-şi de prima lui experienţă cu o femeie, Liam recunoscu în sinea lui că era adevărat.

— Încă mai învăţ, spuse el.

Keira râse.

— Prostii! Un bărbat cu atât de multă… experienţă… nu mai are nimic de învăţat.

— Oh, ba da, are.

Liam îi studie faţa, dându-i la o parte câteva fire de păr.

— Am învăţat multe de când m-am însurat cu tine. Am aflat gustul unei femei.

Îi făcu cu ochiul în momentul în care roşi.

— Am aflat că unele dintre poziţiile pe care le-am văzut trăgând cu coada ochiului în câteva dintre cărţile în care călugării se uitau pe ascuns pot oferi o plăcere adâncă. Nu încercasem decât două până la tine.

Îşi muşcă buza să nu zâmbească, fiindcă-şi dădu seama, după expresia nemişcată a chipului ei, că număra în gând toate poziţiile pe care le încercaseră împreună.

— Şi am aflat ce senzaţie completă este să faci dragoste cu femeia pe care o iubeşti.

Adăugă, cu voce înceată:

— Dragostea pentru femeia cu care sunt face ca tot ce s-a întâmplat înainte să fie lipsit de însemnătate, gol – căci nu există altă femeie care să poată egala plăcerea pe care mi-o oferă ea.

Keira îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îşi lipi capul de el.

— Ai spus-o clar. Chiar mă întrebam dac-o s-o faci.

— Şi tu ai spus-o clar. Şi foarte tare, o dată sau de două ori, murmură Liam şi râse când Keira îl ciupi uşor.

— Nu vreau să ai vreo îndoială, iubito, deşi s-ar putea să existe momente în care să uit să-ţi spun.

— Ştiu că nu ai spune asta dacă nu ar fi aşa, Liam.

— Şi mă crezi acum?

Keira îşi înălţă capul şi-i zâmbi.

— Oh, te cred deja de ceva vreme. Femeia aia m-a făcut extrem de furioasă şi nu eram sigură dacă o parte din această furie era îndreptată spre tine. Aş vrea să-mi amintesc asta, Liam. Te cred că o să-ţi respecţi jurămintele.

Cred în dragostea pe care mi-o porţi şi în căsătoria noastră. Doar că nu am încredere în toate femeile care se uită la tine şi te doresc şi îşi închipuie că mă pot da la o parte ca să te aibă. O să mă înfurii. Nu-ţi pot promite că n-o s-o fac. Dar chiar dacă o să mă zburlesc şi o să ţip la tine, nu-nseamnă c-o să cred că o să dai fuga în cel mai apropiat pat cu oricine se-ntâmplă să-ţi facă ochi dulci la un moment dat.

— Cred că înţeleg ce încerci să-mi spui. Situaţia te enervează, nu eu neapărat.

— Exact. Nu o să pot întotdeauna să le pocnesc aşa cum merită, dar furia se strânge în mine şi…

— Şi eu sunt aproape. Am priceput. Şi, dacă nu am trăi atât de adăpostiţi aici, ar trebui să suporţi aceleaşi reacţii din partea mea.

O sărută când o văzu încruntându-se.

— Crede-mă, ai avea o sumedenie de admiratori dacă am trăi la curtea regelui.

Keira zâmbi doar, fără să creadă niciun cuvânt, dar flatată că soţul ei o găsea atât de frumoasă încât se temea de eventualii admiratori.

— Am ceva să-ţi spun, Liam, murmură ea, cu privirea fixată pe pieptul lui, peste care îşi trecea leneş degetele.

Era greu să nu se dea de gol şi să-i spună că ştia deja ce voia să-i spună, ştia despre copilul pe care îl făcuseră.

— Ah, un secret întunecat?

— Nu am secrete *întunecate,* Liam. De unde-aş avea? Mi-am petrecut aproape întreaga viaţă într-un loc foarte asemănător cu acesta. Lunile în care am stat la mănăstire au fost o mare aventură pentru mine.

Zâmbi când Liam râse, apoi adăugă, cu voce foarte joasă.

— Dar cred că s-ar putea să am parte în curând de o altă aventură. Peste, să zic, vreo şapte luni?

Deşi ştiuse ce voia să-i spună, Liam tot se simţi adânc emoţionat. Keira părea uşor nesigură şi o sărută.

— O să avem o fetiţă cu bucle negre şi ochi verzi, spuse el, mângâindu-i pântecul.

— Nu, un băiat cu păr arămiu şi ochi care pot fi când albaştri, când verzi.

Keira râse, apoi îi mângâie obrazul.

— Eşti mulţumit? Nu ai spus niciodată dacă-ţi doreşti copii.

— Ah, iubito, cum poţi să-ntrebi? Din clipa în care ne-am căsătorit m-am gândit la copiii pe care o să-i am cu tine. Fetiţe cu părul negru, pe care eu să le răsfăţ şi ţie să-ţi revină sarcina să le disciplinezi.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

— Oh, vai! Tocmai m-am gândit la ceva.

— Fraţii tăi m-au prevenit să nu te las să te gândeşti prea mult, o necăji el.

— Afurisiţii! Nu, tocmai mi-am dat seama că va trebui să-l punem pe Sigimor naş.

— Şi nu crezi că ar fi o idee bună?

Ştia că soţia lui nu era tocmai sigură în privinţa lui Sigimor, dar acum că adusese vorba să-l facă naşul primului lor copil, Liam îşi dădea seama că-şi dorea foarte mult acest lucru.

— Oh, nu, ar fi minunat. Mă gândeam doar cât de răsfăţată ar fi o fată cu un tată ca tine, cu nişte unchi ca fraţii mei şi cu un naş ca Sigimor.

Liam râse şi o cuprinse în braţe.

— O să avem o viaţă foarte frumoasă, iubito. Într-adevăr, o viaţă foarte frumoasă.

Sfârşit